

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S HUNTING A KILLER
SO SHE WON'T BE NEXT.

Temptation **TRAILS**

A SMALL-TOWN ROMANCE

CLAIRE
KINGSLEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Temptation **TRAILS**

A KÜÇÜK-TQWM ROMANS

CLARIE
KING SQL EY

Copyright © 2024 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Always Have, LLC tarafından

yayımlanmıştır Michelle Fewer

tarafından düzenlenmiştir

Kapak tasarımı: Lori Jackson

www.clairekingsleybooks.com

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İçindekiler

[Bu kitap hakkında](#)

1. [Garrett](#)
2. [Harper](#)
3. [Harper](#)
4. [Garrett](#)
5. [Garrett](#)
6. [Harper](#)
7. [Garrett](#)
8. [Harper](#)
9. [Garrett](#)
10. [Harper](#)
11. [Harper](#)
12. [Garrett](#)
13. [Harper](#)
14. [Garrett](#)
15. [Harper](#)
16. [Garrett](#)
17. [Harper](#)
18. [Harper](#)
19. [Garrett](#)
20. [Garrett](#)
21. [Harper](#)
22. [Harper](#)
23. [Garrett](#)
24. [Garrett](#)
25. [Harper](#)
26. [Garrett](#)
27. [Harper](#)
28. [Garrett](#)
29. [Harper](#)

30. [Garrett](#)
31. [Garrett](#)
32. [Harper](#)
33. [Harper](#)
34. [Garrett](#)
35. [Garrett](#)
36. [Harper](#)
37. [Garrett](#)
38. [Harper](#)
39. [Garrett](#)
40. [Garrett](#)
41. [Harper](#)
42. [Garrett](#)
43. [Harper](#)
44. [Garrett](#)
45. [Harper](#)
46. [Garrett](#)
47. [Harper](#)

[Sonsöz](#)

[Seni Koruyorum: Bölüm 1](#)

[Sizi Koruyoruz: Bölüm 2](#)

[Sevgili okuyucu](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Claire Kingsley](#)

[Yazar Hakkında](#)

*Bu kitapta yaşamayan gönüllüler istediğimde hemen ellerini kaldıran tüm
güzel kadınlar için.*

Ve gerçek Jasmine için. Bir şey değil mi?

Bu kitap hakkında

Sıradaki o olmasın diye bir katili avlıyor.

Bekâr baba Garrett Haven'ın flört etmeye vakti yoktur. Ergenlik çağında bir oğlu ve emniyet teşkilatındaki yüksek riskli işiyle yeterince meşguldür.

Ayrıca, kalbini bir kez riske attı. Bunu tekrar yapmaya niyeti yok. Ta ki onunla tanışana kadar.

Harper Tilburn fırıncılık tutkusunu teyzesinin fırınına devralmak için küçük Tilikum kasabasına getirmiştir. Başka her şey beklemek zorunda, en azından kötü şans laneti sona erene kadar.

Randevularına ara vermesi şarttır ve buna sadık kalacaktır. Ta ki onunla tanışana kadar.

Garrett ve Harper arasındaki kıvılcımlar anlıktır, aralarındaki çekim inkâr edilemez. Ve birdenbire, pratik, sorumluluk sahibi şerif yardımcısı tedbiri elden bırakıp Harper'ın peşine düşer ve onu kendi kadını yapmaya karar verir.

Ancak Garrett'in araştırdığı faili meçhul dava tüyler ürpertici bir hal aldığı anda, failin tekrar saldıracağından ve hedefinin Harper olacağından korkar.

Kariyeri ve hayatı tehlikedeyken, sevdiği insanları korumak için her şeyini feda edecek ve çok geç olmadan bir katili yakalayacaktır.

Yazarın notu: Düğmeleri ilikli bir şerif yardımcısının düğmeleri, şeker gibi tatlı bir fırıncı tarafından tamamen çözülür. Sert ve hızlı bir şekilde aşık olan bir kahraman, destekleyeceğiniz bir kadın kahraman, kalbinizi çalacak genç bir oğul, şok edici bir bükülme ile sayfa çeviren gerilim ve büyük bir HEA ile iç açıcı aile hisleri.

Temptation Trails tek başına da okunabilir.

BÖLÜM 1

Garrett

IZLER TEMİZDİ. Lastik izleri çam iğnelerinin yatağından geçerek yerde bir çukur bırakıyordu. Bu bir yol değildi ama yakın zamanda biri bu yoldan geçmişti.

Bahar havası ılıktı ve alçak tepeyi tırmanırken sırtımdan aşağıya boncuk boncuk ter damladığını hissedebiliyordum. Ormanda, herhangi bir yoldan ya da park yerinden oldukça uzakta bir arabaya rastlayan bir yürüyüşçüden telefon almıştık. Şüpheli görüldüğü için ihbar etmişti. Ne yazık ki fotoğrafını çekmemiş ya da plakasını vermemişti, bu yüzden ne bulacağımdan emin değildim.

Şüpheliydi, yürüyüşçü bu konuda haklıydı. Bir arabanın orada olması için iyi bir neden yoktu.

Gerçi kötü olanları da çok.

Tepeye tırmanırken onu gördüm. Gümüş renkli bir Hyundai sedan. Daha iyi günler görmüştü, ancak bir bakışta bunun mevcut yerinde ne kadar uzun süre kaldığından mı yoksa normal aşınma ve yıpranmadan mı kaynaklandığını söylemek zordu. Muhtemelen ikisinden de biraz. Bagajda ve kapıların alt kısımlarında pas lekeleri ve birkaç küçük ezik vardı.

İçeride kimsenin olmadığını teyit ettikten sonra, merkezdeki Brenna'yı kontrol etmek için mikrofonumu tuşladım.

"Manga yedi."

"Devam edin, ekip yedi," diye yanıtladı Brenna.

"Arabayı bulduk. Terk edilmiş görünüyor."

"Tabağı çalıştırıp bir şey bulabilecek miyiz diye bakacağım." "10-4."

Ona plakayı verdim ve beklerken arabanın altına bakmak için el fenerimi çıkardım.

"Kazanan, kazanan, tavuk yemeği," dedi bir süre sonra. "Gümüş renkli Hyundai sedan, bir hafta önce Echo Creek'teki bir evden çalındığı bildirildi."

Echo Creek yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, ajansımın yetki alanının hemen dışında bir kasabaydı. "Bulduğumuzu oradaki polise bildirmek ister misin?"

"Hallediyorum."

"10-4."

Arabanın etrafında yavaşça yürüdüm ve neden orada olduğuna dair bize bilgi verebilecek herhangi bir şey aradım. Pencereleden çöp dağınıklığını görebiliyordum. Yolcu koltuğunun üzerinde yağlı bir pizza kutusu duruyordu ve zemin ambalaj kağıtları, poşetler ve boş şişelerle doluydu.

Arka koltukta üç sırt çantası ve bir spor çantası vardı ve hepsi dolu görünüyordu. Bu büyük bir kırmızı bayraktı. Arabanın sahibi bir seyahat için hazırlanmıyorsa, bu çantalar muhtemelen kaçak mallarla doluydu.

Tipik bir olaydı. Suçlular genellikle çeşitli nedenlerle araba çalardı. Yeniden satmak, parçalara ayırmak, keyif için kullanmak ya da kaçış aracı olarak veya başka suçlar işlemek için kullanmak. Gördüklerime dayanarak, ilk içgüdüm arabanın bir dizi başka hırsızlıkta kullanıldıktan sonra terk edildiği yönündeydi.

Normalde bu tür bir çağrıya cevap veren memur ben olmazdım, ancak yakın zamanda departmandaki rolüm değişmişti. Hâlâ yardımcıydım ama aynı zamanda yarı zamanlı bir dedektiftim. Küçük bir teşkilattık ve tam kadrolu bir dedektiflik bürosu için yeterli kaynağımız yoktu. Bu da hala devriyede olduğum ve polis dizilerindeki dedektiflerin aksine çoğu zaman üniforma giydiğim anlamına geliyordu. Ama bu bana daha fazla soruşturma işi yapma fırsatı veriyordu. Bu da daha az gece vardiyası anlamına geliyordu ki bekâr bir baba olduğum düşünüldüğünde bu büyük bir kazançtı.

Saate bir göz attım. Eğer bu çağrı gelmemiş olsaydı, yaklaşık on dakika içinde görevden ayrılmış olacaktım. Bu da bana eve gidip Owen'ın ev ödevini yaptığından emin olmak, ikimize de bir şeyler atıştırmak ve Timberbeast Tavernası'na gitmek için yeterli zamanı verecekti.

Ne yazık ki, bu gece bir randevum vardı.

Louise teyzemin beni görücü usulü bir randevuya ikna etmesine nasıl izin vermiştim, hiçbir fikrim yoktu. İki erkek kardeşimin, Josiah ve Zachary'nin, o yılın başlarında evlenmiş olmasından anlaşılmaz bir şekilde kendine pay çıkarmıştı. Bu ilişkilerin hiçbirini o düzenlememişti ama bunu ona anlatmaya çalışın. Ve Louise Teyze şüpheli çöpçatanlık çabalarıyla ünlü olduğu için, bana birini ayarlamaya çalıştığında asla evet demedim.

Ama nedense, bana Harper adında birini ayarlamasına izin vermem için başımın etini yemeye başladığında, pes etmişim.

Şimdi tüm pişmanlıklarım vardı. Biriyle çıkmak istemiyordum. Sadece zamanım yoktu, başka bir ilişki için de arzum yoktu. Bunu yaşadım, yaptım, boşanma kararını aldım. Korkunç bir hata olan evliliğimden çıkan tek iyi şey oğlum olmuştu. Ancak emniyet teşkilatında çalışırken on dört yaşında bir çocuğa tek başıma ebeveynlik yapmak yaklaşık beş tam zamanlı işe eşdeğerdi. Bunun üzerine bir de biriyle çıkmayı kaldıramazdım.

Ve ben istemedim.

Harper'la plan yapabilecek kadar mesajlaşmıştık ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ve Louise Teyze'nin tarifine güvenip güvenemeyeceğimi kimse tahmin edemezdi.

Görev duygusuyla ya da belki de sadece görgü gereği Harper'a geç kalacağımı bildirmek için mesaj attım.

Telefonumu cebime attım ve aramaya geri döndüm. Bagaj boştu, ama arka koltuktaki çantalar rastgele çeşitli eşyalarla doluydu -cep telefonları, diğer elektronik aletler, saatler, reçeteli ilaç şişeleri ve bir avuç cüzdan.

Arabayı kimin çaldığını zaten bildiğime dair güçlü bir his vardı içimde. Bu adam ilk kez birinin arabasını çalıp atmıyordu.

-Başka suçlar da işledikten sonra.

Trent Jones.

Her ajansta hepimizin tanıdığı insanlar vardır. Onlara sık uçanlar diyoruz. Genellikle aynı suçlardan sisteme girip çıkarlar. Trent Jones onlardan biriydi.

Benim ilk tutuklamam olma gibi şüpheli bir ayrıcalığa sahipti. Ondan sonra hapse girmişti ama muhtemelen yine sokaklardaydı.

bir yolu var. Brenna'ya sormak için mikrofonumu tuşladım. "Yedinci ekip." "Devam et, takım yedi."

"Trent Jones'un hala hapiste olup olmadığını öğrenebilir misin?" "Ne buldun?"

"Henüz kesin bir şey yok ama bu ona çok benziyor. Arka koltukta kaçak mal torbaları var ve görünüşe göre birisi suç çılgınlığının ortasında pizza yemeye karar vermiş."

Kıkırdadı. "Bu çok hoş. Bir saniye bekle."

Brenna'nın rapor vermesini beklerken birkaç adım uzaklaştım. Arabayı her kim terk ettiyse, çaldıklarının en azından bir kısmını bırakmıştı.

Bu da muhtemelen onun için geri gelmeyi planladıkları anlamına geliyordu.

Yürüyüşçü arabayı bulduğunda şüpheli orada mıydı? Belki de gitmişti ve bu yüzden eşyaları geride bırakmıştı.

Doğuda bir patika, güneyde de başka bir patika vardı; her ikisi de medeniyete geri dönmek için makul kaçış yolları olabilirdi.

Ne tarafa gittin?

Yerdeki metalik bir parıltı gözüme çarptı. Arabanın yaklaşık on metre arkasında, çam iğnelerinin ve diğer döküntülerin tekerlekler tarafından çalkalandığı bir yerdeydi. Telefonumla birkaç fotoğraf çektim, sonra eldivenlerimden birini giydim ve daha yakından bakmak için çömeldim.

Kirli bir gümüş bilezik aldım. Üzerinde yazılar kazınmış kavisli bir plaka vardı ve iki tarafı birbirine bağlayan zincir kopmuştu. Kirleri yeterince sildim ve yazıyı okuyabilmek için gözlerimi kıstım.

Dışarıda *nazik ol* diyordu ama içeride cümle bitiyordu, *bazen bir orospu.*

Tamam, bu komikti.

Çalınan arabayla bir ilgisi varmış gibi görünmüyordu. Tahmin etmem gerekirse, bir süredir orada duruyordu. Yıllardır belki. Lastikler ormandaki kalıntıları kazmaya yetecek kadar bozmuştu.

Muhtemelen bir şey ifade etmiyordu ama plastik bir torbaya koyup cebime soktum. Ne olur ne olmaz diye.

"Ekip yedi," dedi Brenna merkezden.

"Devam et, Bren."

"O dışarıda. İki ay önce serbest bırakıldı."

"Teşekkürler."

O olduğunu kanıtlamadı ama konuşmak istediğim ilk adam oydu. "Oraya el koyabilir miyiz?" diye sordu. "Belli ki biri ama bu bir çekicinin gelebileceği anlamına gelmez." ". yok ama oldukça açık.

Ağaçlar
seyrek."

"Anladım."

Olay yerinde yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Arabaya el konulacak ve kanıtlar incelenecekti. Ofise dönüp Echo Creek'teki meslektaşımınla bağlantı kurmam ve ellerinde herhangi bir ipucu olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Ayrıca, randevum vardı. Hala gelebilirdim. Yapılacak en doğru şey de buydu. Gitmek istesem de istemesem de sözümün eriydim. Sözümün eri biriydim.

onu ayağa kaldıracağım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve durakladım. Bir şey mi duymuştum? İçgüdülerim harekete geçti. Yakınlarda bir şey -ya da biri- vardı.

O ormanda bir sürü vahşi yaşam vardı. Herhangi bir şey olabilirdi. Ama içgüdülerim bana bunun şüphelimiz olduğunu söylüyordu, o çantaların içindekiler için geliyordu.

Gürültünün geldiği yöne doğru birkaç yavaş adım attım ve etrafı hareket var mı diye taradım.

Bir adam ağacın arkasından başını uzattı ve beni görünce gözleri büyüdü.

Haklıymışım. Trent Jones. Yüzünü nerede görsem tanırdım.

"Dur," diye seslendim. "Bana ellerini göster."

O kadar yakındı ki, yüz hatlarındaki öfke parıltısını görebiliyordum. Onu tanıyordum ve o da beni açıkça hatırlıyordu.

En sevdiği insanlar listesinde olmadığımı dair bir his vardı içimde.

Ellerini kaldırdı ve ağacın arkasından çıktı. "Burada ne yapıyorsun, Trent?"

"Haven," diye tükürdü.

Kaçacaktı. İşaretleri öğrenmek için bu işi uzun süre yapmanıza gerek yoktu. Vücut ağırlığını kaydırdı ve sağ omzu sanki dönecekmiş gibi geri çekildi.

", Trent."

Çok geç kalmıştı. Döndü ve koşmaya başladı.

Mikrofonumu tuşladım. "Şüpheli olay yerinden kaçıyor. Yaya olarak takipteyiz." Ve peşinden gittim.

Arazi oldukça açıktı ve çok fazla çalı yoktu. Arkamızdan toz ve çam iğneleri savurarak ağaçların yanından hızla geçtik. Benden on yaş büyüktü ama yeni hapis yatmıştı -muhtemelen hapishane formundaydı- ve ben de en az yirmi kilo teçhizat taşıyordum.

Ama kaçamayacaktı.

Koşarken alnımdan terler boşandı. Nereye gittiğini sanıyordu ki? Dışarıda hiçbir şey yoktu. Saklanacak ya da sığınacak hiçbir yer yoktu. Yürüyüş parkurlarından birine doğru gidiyordu ama bunun bir faydası olmayacaktı.

Gerçekten benden daha hızlı koşacağını mı sanıyordu?

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun dostum," diye seslendim nefeslerimin arasında.

Omzunun üzerinden baktı ve daha hızlı koştu.

Yer küçük bir eğimle yükseldi ve aramızdaki boşluğu kapatmaya başladım. Hızı yavaşladı; muhtemelen yorulmaya başlamıştı. Terliyordum ve bacaklarım çabalamaktan yanıyordu ama onu yakaladığımı biliyordum. Sadece zorlamaya devam etmeliydim.

Sonunda onu yakalayacak kadar yaklaştım. Onu yere yatırdım ve bu esnada yüzüm toprakla doldu. Kıvranarak kaçmaya çalıştı ve bana bir yumruk attı. Bu ıskaladı ama ikincisi çenemi sıyrıp geçti.

Karşılık vermedim, sadece kollarını kontrol altına aldım. Öfkeyle homurdanarak bana tekme attı ama onu yakalamıştım. ön tarafına yuvarladım ve yere yatırdım.

"Siktir git Haven," diye homurdandı, onu kelepçeleyip yatağına götürdüğümde Ayaklar.

Ben de ona, bunu yapanın kendisi olduğu konusunda ders verebilirdim. İddiaya göre bir dizi suç işlemiş. Ve ona durmasını söylediğimde kaçan da oydu. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Sen bir ," dedi.

"Bu kişisel bir şey değil. Ben sadece işimi yapıyorum." Gözlerinde yanan nefretle bana dik dik baktı.

Bir şüpheliyi yakaladığımı bildirmek için merkeze haber verdim. Elbiselerine kir ve çam iğneleri yapışmıştı ama bu onun sorunuydu. Kendimi fırçaladıktan sonra, onu arabamı bıraktığım yere geri götürebilmek için kolundan tuttum.

Bu eğlenceli bir yürüyüş olacak.

Kahretsin. Harper. Sadece geç kalmayacaktım, hiç yetişemeyecektim. Bir şüpheli getirmek harikaydı ama çok daha fazla iş demekti.

Neyse ki Trent ormandan sohbet etmekle ilgilenmiyor gibiydi. Ve tekrar kaçmaya da çalışmadı. Onu tekrar sokaklardan kurtarmak büyük bir kazançtı. Mülkiyet suçlarından birçok kez yakalanmıştı ama daha fazla suçu olup olmadığını merak ediyordum. İçgüdülerim kanıt sayılmazdı ama tutuklanmaya direnme alışkanlığı şiddet yanlısı olduğunu gösteriyordu.

Trent'in yüzleşmesi gereken daha ciddi suçlamalar olması ihtimaline karşı, mülk suçlarını da içeren çözülmemiş saldırı veya cinayet davalarını çapraz kontrol etmek için aklıma bir not aldım.

Onu şerifin ofisine geri götürüp nezarethaneye kaydettirdiğimde umutsuzca geç kalmıştım. Owen'ı aradım ve ona bir şeyler yapmasını söyledim.

Akşam yemeği için bir sandviç hazırladım ve müsait olduğumda eve dönecektim. Sonra Harper'a özür dilemek için mesaj attım. Muhtemelen Timberbeast'te oturmuş beni bekliyordu.

Bunun için kendimi kötü hissettim ama aynı zamanda yapmam gereken bir iş vardı. Ayrıca, en iyisi buydu. Zaten çıkmaya başlamak istemiyordum.

BÖLÜM 2

Harper

RANDEVUM GECIKTI. Çünkü tabii ki . Bu benim şansımdı.

Timberbeast Tavernası tanışma randevusu için tuhaf bir seçim gibi görünebilirdi, ancak rahat atmosferi takdir ettim. Duvarlar eski tomruk fotoğrafları, eski iş tabelaları ve paslı kereste aletleriyle süslenmişti. Zemin yapış yapıştı ve taburem biraz sallanıyordu, ancak tüm ortam herhangi bir baskı yokmuş gibi hissettiriyordu. Bir şeyler içebilir, biraz sohbet edebilir ve anlaşıp anlaşılamayacağımızı görebilirdik.

Şehirde yeniydim, bu yüzden dışarı çıkıp birileriyle tanışmak iyi bir fikir gibi göründü.

Ya da Doris teyzem o hafta başında beni ikna ettiğinde iyi bir fikir gibi gelmişti. Arkadaşı Louise'in Garrett adında bir yeğeni vardı ve o ve Doris bizi ayarlamışlardı.

Daha spesifik olarak, Garrett'in sözde sahip olduğu tüm harika nitelikler hakkında övgüler yağdırmışlardı. Bu da beni ne kadar abarttıklarını merak etmeye itti. Yakışıklı, sadık, koruyucu, nazik, iyi bir işi var, istikrarlı, cömert, yardımsever... Saymaya devam etmişlerdi. Louise bariz göz kırpmalarla geniş ve iyi donanımlı diye eklemişti.

Ben almadım. Kimse o kadar mükemmel değildir. Yine de iddia ettiklerinin yarısı kadar harika olsaydı, kesinlikle tanışmaya değerdi.

Kendi koyduğum çıkma yasağını çiğnemeye bile değer.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu barmen, sesi alçak bir gürültüydü.

Hayatımda gördüğüm en korkutucu barmendi. İri yarı, uzun boylu ve fiçı göğüslüydü. Gür bir sakalı vardı ve kırmızı-siyah bufalo ekoseli fanilasının kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kalın, kıllı kolları ortaya çıkmıştı.

"Hayır. Yani, henüz değil. Bütün gece burada oturup hiçbir şey almadan tabureni işgal edecek değilim. Bu kabalık olur." Saçmalıyordum. "Belki şimdilik sadece bir su?"

Benim saçmalamamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Üzerinde Timberbeast Tavern logosu olan bir bardak altlığını barın diğer tarafına kaydırды, ardından bir buzlu su doldurdu ve bardak altlığının üzerine koydu.

"Teşekkürler."

Cevap yok. Sadece bir çene ucu.

"Şehirde yeniyim, bu yüzden neden görücü usulü bir randevuyu kabul etmeyeyim diye düşündüm." Onunla neden konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzündeki hafif şaşkın ifadeye bakılırsa o da bilmiyordu. "Doris teyzemi tanıyor musun? Doris Tilburn? Angel Cakes Pastanesi'nin sahibi."

Homurdanarak başını salladı.

"Artık kadar genç değil. Sağlık sorunları olduğu ve fırına zar zor yetiştiği ortaya çıktı. Ama kimseye söyledi mi? Hayır, söylemedi. Neredeyse yetişemeyecek kadar geride kalana kadar söylemedi. Buraya geldiğimde, o güne yetişmesi gereken bir düğün pastası vardı. Neyse ki zamanında bitirebildim ve resepsiyona yetiştirebildim."

Gözlerini kırıştırdı ama ifadesi değişmedi.

"Şekerli kurabiyeler," diye mırıldandım. "Kusura bakma, saçmalıyorum. Ama Angel Cakes hâlâ açık, sanırım bu iyi haber."

"Yeni fırıncı sen misin?"

"Evet."

"İyi kurabiye yapıyorsun."

Gülümsedim.

"Teşekkürler."

Tekrar başını salladı ve uzaklaştı.

Muhtemelen ona karşı böyle gevezelik etmemeliydim. Ama endişeliydim. Tanışma randevusu yüzünden değil. Evet, randevu yüzünden ama düşündüğünüz sebeplerden değil. Yeni biriyle tanıştığım için biraz gergindim ama daha çok lanet yüzünden gergindim.

Biliyorum, *lanet kulağa* çok dramatik geliyor. Genelde dramatik bir insan değilimdir ama bu olayda dramatik olmak için bir nedenim vardı.

Altı yıldan biraz fazla bir süre önce bir ayna kırmıştım.

Onlara lanetten bahsettiğimde çoğu insan alay etti, özellikle de her zaman pratik olan annem ve kız kardeşim. Ama ben bunun gerçek olduğunu biliyordum. Bu kız için yedi yıl uğursuzluktu ve bunu kanıtlayacak bir şanssızlık listem vardı.

Kayıp anahtarlar, aküsü bitmiş arabalar, otoyolda patlak lastikler - kaç çivinin üzerinden geçtiğimin sayısını unuttum - yepyeni kıyafetlerin üzerine kahve dökülmesi, düşen yumurtalar, yanlış yere bırakılan postalar, kesinlikle gönderilmediği için göndericiye iade edilen paketler

Sebebi yok. Eđer bir su birikintisi varsa, içine basardım. Takılma tehlikesi varsa, takılıp dūşerdim. Çođu olay sadece can sıkıcıydı, birkaçı daha kötüydü.

Kendime biriyle çıkmayı yasaklamamın nedeni lanetti. Harika bir adamla tanışmayı, aşık olmayı, evlenmeyi ve bir aile kurmayı ne kadar çok istesem de -bebekle ilgili herhangi bir Şey gördüğümde yumurtalıklarımın ne kadar ağrıdığından bahsetmeyelim- lanet işleri berbat etmeye devam etti.

Altı yıl boyunca, ne zaman en ufak bir potansiyeli olan biriyle tanışsam, bir Şeyler ters giderdi. En azından *benim için bir Şeyler ters giderdi*.

Aynayı kırdıktan kısa bir süre sonra, harika bir adamla ıktım. Yakışıklı, zeki, komik. Tamamen anlaştığımız, birbirimizi tekrar görmek için planlar yapmıştık. Ertesi gün, ona büyük bir terfi teklifi geldi. Singapur'da. Söylemeye gerek yok, tek randevumuz bunu geri çevirmesine yetecek kadar büyölü değildi.

Bir de ikinci buluşmamızdan hemen sonra hayalindeki iş için teklif alan bir adam vardı. Bu onu doğu kıyısına götürdü ve biz bunu yürütmeye çalışacak kadar uzun süre ıkmamıştık. Başka bir adam, güzel bir ilk buluşma olduğunu düşündüğüm bir Şeyden sonra beni hayaletledi. Meğer sohbetimizdeki bir Şey ona işini bırakıp Kosta Rika'ya taşınma hayalinin peşinden gitmesi için ilham vermiş. Onun için güzel, ama benim için yuh.

Lanet acımasızdı.

Ben de kötü randevulardan payımı almıştım. Bir keresinde bir arkadaşım bana kuzenini ayarlamıştı. Bana onun sanatçı olduğunu söylemişti. Meğer sürekli işsizmiş ve kendisine destek olacak bir hayat kadını arıyormuş. Çalıştığım fırında tanıştığım başka bir adam da iyi birine benziyordu, ta ki bağılılığa inanmadığını ve tüm ilişkilerinin "açık" kalmasında ısrar ettiğini öğrenene kadar.

Um, hayır. Benim tarzım değil.

Bir noktada, neler olduğunu fark etmiştim. Ayna laneti beni sabote ediyordu. Bu yüzden bitene kadar beklemeye karar verdim. O zaman yeniden çıkmaya başlayabilir ve en azından aradığım kişiyi bulma şansım olabilirdi.

Telefonumu kontrol ettim. Garrett muhtemelen geç kalacağını bildiren bir mesaj atmıştı. Bir süre önce gelmişti. Bunu nasıl kaçırmıştım?

Ayna laneti.

Belki de randevuyu kabul etmek bir hataydı. Yeni ortamın bir fark yaratacağını umarak kendimi buna ikna etmiştim. Buraya geldikten sonra

Tilikum, Doris'e Angel Cakes'te yardım etmek için geldiğinde, bunun kalıcı bir durum haline gelmesi gerektiğini ya da Doris'in kapanmak zorunda kalacağını hemen fark ettim. Bir fırıncısı ve ön tezgâhta yardımcı olan harika bir çalışanı daha vardı ama sorumluluk alacak kimse yoktu.

Küçük bir kızken bana aşçılık sevgisini aşılamıştı. Ve annemin kuşkularına rağmen bunu bir kariyer olarak sürdürmem için bana cesaret vermişti.

Kuşkularдан kastım, kendimi nasıl ucuza sattığım ve tüm potansiyelimi aptalca bir hobi için harcadığımla ilgili nasihatlerdi.

Her halükarda Doris'e çok şey borçluydum. Bu yüzden işimi bıraktım ve Angel Cakes Bakery'yi devralmak için Tilikum'a taşındım.

Lanetin beni takip etmeyeceğini umuyordum. Başta da gelmediğini düşünmüştüm. Artık tam zamanlı olarak orada çalıştığım için fırında işler iyi gidiyordu. Güzel bir kiralık ev bulmuştum. Taşınmak çok zahmetliydi - taşınmak her zaman olduğu gibi- ama büyük bir sorun çıkmamıştı. Ortadan kaybolan iki kutu vardı ama ayna lanetinin çok daha kötüsünü yapabileceğini düşününce, son demlerini yaşıyor olabileceğini umuyordum.

Ama Timberbeast Tavern'de tek başıma oturmuş, geç kalan bir randevuyu beklerken, yanılıp yanılmadığımı merak ettim.

Doris Teyze'den Garrett'in yerel şerifin ofisinde şerif yardımcısı olduğunu biliyordum. Üniformalı bir adam kesinlikle çekiciydi. Ayrıca bir oğlu olduğunu da biliyordum, bu biraz göz korkutucuydu, ancak hiçbir şekilde anlaşmayı bozan bir şey değildi.

Ama lanet neyin peşindeydi? Ona patlak bir lastik mi veriyordu? Oğluyla sorun mu çıkarıyordu?

Ya da belki de hiç gelmek istemiyordu ve beni ekebilmek için bir bahane arıyordu. Louise teyzesi bu konuda Doris kadar ısrarcı olsaydı, baskı altında teslim olabilir ve pişmanlık duyabilirdi.

Parmağımı bardağımın dışındaki buğunun üzerinde gezdirdim ve iç çektim.

"Bir içki istemediğine emin misin?" diye sordu barmen.

"Daha iyi bilmeliydim," dedim, onun basit ve doğrudan sorusuna cevap vermediğimin yarı farkında olarak. "Kendime iyi bir sebepten ötürü biriyle çıkmayı yasakladım. Yedi ayım daha var. Bir yıldan az. Bekleyemez miydim?"

Sadece beni izledi, ağır kaşları şaşkınlık ya da endişeyle çatılmıştı - ya da belki ikisi birden.

"Acınası, değil mi? Biliyorum. Otuz bir yaşındayım ve yirmili yaşlarımın çoğunu kötü şans laneti tarafından kovalanarak geçirdim. Ve şimdi burada, yeni bir şehirde, muhtemelen beni tanıdığı en tuhaf kız sanan bir barmene saçmalıyorum, bir yandan da muhtemelen gelmeyecek olan bir randevuyu bekliyorum."

Telefonum çaldı. Yine Garrett'tı.

Çok üzgünüm. . İşle ilgili bir şey çıktı.

Telefonumu kaldırdım. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Bir an tereddüt etti, sonra barın altından bir shot bardağı aldı. Bir shot viski doldurdu ve bana doğru uzattı. "Benden."

Viskiden nefret etmeme rağmen tekrar içimi çektim ve içkiyi yuttum. Yutarken yüzüm buruştu. "Teşekkürler."

Taze bir Timberbeast Tavernası bardak altlığını bana doğru fırlattı. "İstersen bir tane de eve götür."

Onu aldım. Üzerinde kalın sakallı ve büyük kıllı kolları olan bir oduncu karikatürü ile barın adı yazıyordu. Çok şirindi. Barmene benziyordu.

Evet, randevu bir hataydı. Garrett için kötü hissettim. Benim kötü şans lanetime yakalandığından haberi yoktu.

Belki de bu onun için iyi, benim için kötü bir durumdu. Belki de büyük bir davayı çözmüştü ve tüm kariyer hayalleri gerçekleşmek üzereydi.

Bu arada ben de kendimi birileriyle çıkmaktan men ediyordum. Tekrar.

Yedi ay daha. Elimde kalan tek şey buydu. Kötü şans laneti sona erecek ve hayatıma devam edebilecektim.

Ayrıca, yeni bir yerde yeni bir hayata başlıyordum ve kötü şansımın her türlü şekilde ortaya çıkacağı kesindi. Ellerimin yeterince dolu olacağına dair bir his vardı içimde.

Tekrar çıkmak için zaman olacaktı. Ama o zaman şimdi değildi.

BÖLÜM 3

Harper

Taze pişmiş ekmek kadar güzel kokan çok az şey vardı. Şekerli kurabiyeler de bunlardan biriydi ve ben çalışırken fırının mutfağında her iki koku birbirine karışırdı.

Horatio o günün taze ekmeklerini pişirmek için çoktan gelmişti. Angel Cakes pastalar, kekler ve kurabiyeler konusunda uzmanlaşmış olsa da, Doris Teyze ürün yelpazemizi ekmek ve akşam yemeği rulolarını da içerecek şekilde genişletmek istemişti. Bu benim uzmanlık alanım değildi, bu yüzden Doris' onu getirmesine çok sevinmiştim. O bir ekmek pişirme dehasıydı.

Büyük bir fırın tepsisine daha fazla kurabiye hamuru koydum. Bu parti daha çok bir deneydi ve müşterilerin bunları denemek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Tahılsız pişirme ile uğraşıyordum - biliyorum, kulağa garip geliyor - ve snickerdoodle'larda bir gram bile buğday unu yoktu.

Tilikum'un glütensiz ya da karbonhidrat alımına dikkat eden kişiler için çok fazla seçeneği yoktu, bu yüzden birkaç gündür bu tarifi geliştirişiyordum ve kokusu kadar tadı da güzel olan bir tarif bulmayı umuyordum. Sonunda başardığıma dair bir his vardı içimde.

Paslanmaz çelik tezgahları ve aletleri, dört fırını ve her şeyi düzenli tutmak için bol miktarda rafı ile fırın mutfağı çalışmak için bir rüyaydı. Duvarlar beyazdı ve tavana yakın taraklı pembe bir bordür vardı ve büyük ada geniş bir çalışma alanı sağlıyordu. Motif, beyaza boyanmış çıplak tuğla duvar ve aynı taraklı pembe bordürle ön tarafa taşındı. Ahşap raflarda ekmek ve poğaçaların yanı sıra paketlenmiş ikramlar sergileniyor ve genellikle pasta tadımı için kullanılan sandalyeli birkaç kafe masası bulunuyordu.

Ama en önemli mücevher pasta kutusuydu.

Her gün yeni bir lezzetli kreasyon seçkisiyle doldurduk. Spesiyalitelerimiz cupcake ve kurabiyelerdi, ancak brownie, cake pops ve diğer ikramlarla da uğraştık. Klasikler her zaman popülerdi-şeker

kurabiye, okolata parçacıklı, fıstık ezmeli, yulaflı kuru üzümlü. Mevsimsel spesiyaliteler sunmayı da severdim. İlkbahardı, bu yüzden ilekli krem peynirli ve limonlu yaban mersinli keklerin yanı sıra lale şeklinde buzlu şekerli kurabiyelerimiz vardı.

Kurabiyeleri fırına koydum ve iki zamanlayıcı ayarladım. Sadece bir tanesine güvenmedim. Kötü şansın yönettiğı hayat böyleydi.

Arka kapı açıldı ve Doris teyzem içeri girdi. Beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve enerjik görüldüğünü görmekten memnun oldum. Emeklilik iyileşmesine yardımcı oluyor gibi görünüyordu.

"Günaydın!" Sesi neşeliydi, ama bej örgü hırkasını bir önlükle değıştirmediginde, oraya çalışmak için gelmediğini anladım.

"Günaydın, Doris." Düşük at kuyruğumu sıktım ve uzun, sarı saçlarımı yüzümden uzak tutmak için taktığım geniş içekli saç bandını ayarladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi, aşağı yukarı." Parmak eklemlerini kapı çerçevesine vurdu. "Tahtaya vur."

Dayanışma için bir parmağımı ahşap kesme tahtasına vurdum.

"Bu kadar güzel kokan ne? Tarçın mı?"

"Snickerdoodles."

"Bu güzel bir katkı olacak. Bir süredir onlara teklifte bulunmamıştık." Tereddüt ettim. "Bunlar tahılsız."

Kaşlarını kaldırdı ve çizgili alnına birkaç kırışıklık ekledi. "Oh, tatlım. Bunun tadı güzel olamaz."

"Güven bana. Yapacaklar. Bu tarif üzerinde çalışıyordum ve sanırım çözdüm."

Kararsız bir ses çıkardı ve bana inanıp inanmadığından emin olmadığını biliyordum. Doris değışim konusunda zor zamanlar geçirdi.

Zamanlayıcılara baktım. "Birkaç dakika sonra birini deneyebilirsin. Nefret edersen hepsini atarım."

Ama tarifi doğru yapmak için denemeye devam ettim. Kararlıydım.

Bir tabureyi odanın ortasındaki paslanmaz elik adaya doğru kaydırdu ve oturdu. "Yeterince makul. İyi içgüdülerin var, sana güvenmeliyim. Yani..." Ses tonu değışti ve komplocu bir havaya büründü. "Randevun nasıldı?"

"Oh, harikaydı." Alaycılığımı sesimden uzak tutma zahmetine girmedim. "Tavernada tek başıma takıldım, bu arada neredeyse boştu, bu yüzden saklanamadım ya da acınası bir şekilde bir adamı beklemiyormuş gibi davranamadım."

Belli ki beni ekecekti. Barmene o kadar çok gevezelik ettim ki, muhtemelen sessiz kalmamı sağlamak için bana bedava bir shot viski verdi. Sonra Garrett gelmedi. İşle ilgili bir şey olduğunu söyledi."

Ağzı açık kaldı ve sanki tiksiniş gibi burnunu kırıştırdı. "Bu olmaz." Kocaman kırmızı el çantasını karıştırmaya başladı. "Louise'i aramam gerek."

"Sorun değil, bu konuda kızgın değilim. Muhtemelen onun hatası bile değildir." "Ne demek istiyorsun? Seni ekti, tabii ki bu onun hatası." Başımı ayık bir şekilde salladım. "Hayır. Benim kötü şansımdı."

Nefes nefese kalan Doris, eli hâlâ çantasındayken donakaldı. "Oh, hayır."

"Oh, evet. Bu olmalı. Arka arkaya çok fazla iyi şey yaşadım, bunun olması kaçınılmazdı."

"Şu lanet ayna." Aradığı şeyi aramaktan vazgeçti. Muhtemelen telefonunu. "Her seferinde seni yakalar."

"Biliyorum." Yavaşça başımı salladım. "Her zaman beni bulur."

Doris Teyze hayatımda kötü şansıma inanan tek kişiydi. Bu da çok şaşırtıcı değildi. Batıl inançlarımı muhtemelen ondan almıştım. Kesinlikle annemden almamıştım. O çok pratik biriydi, çok gerçekçi düşünürdü. Ablam da öyleydi. Ailede garip olan bendim. Yaratıcı olan. Kimsenin anlamadığı tuhaf alışkanlıkları ve ritüelleri olan tuhaf kişi.

Doris Teyze hariç. O da benim gibi ailesinde garip biriydi. Yıllar önce Washington Cascades'in merkezinde küçük bir kasaba olan Tilikum'a taşınıp bir fırın açtığı anda ailesini terk edecek kadar tuhaftı. Bilim insanları, doktorlar ve en az bir psikologdan oluşan bir aileden geldiği için, küçük bir kasabada fırıncılık yapmayı seçmek ona düpedüz radikal gelmişti.

Büyürken fırsat buldukça onunla vakit geçirirdim. İki çocuğu olmasına rağmen annem ikimizin babasıyla da evlenmemiş, bekâr anneliğin ve araştırmacı bilim insanı olarak yoğun bir kariyerin yükünü omuzlamıştı. Doris'in kendi çocuğu yoktu ve sık sık bizi almak için Tacoma'ya gider ve bizi küçük, şirin kasabasına yanında kalmaya götürürdü. Bu, anneme bir mola verdirdi ve bana yemek pişirmeye olan derin sevgimi kazandırdı.

Ve muhtemelen omzumun üzerinden tuz atma, her zaman tahtaya vurma ve asla ama asla bir merdivenin altından geçmeme eğilimim.

Zamanlayıcılardan biri gözüme çarptı. Bir dakika yirmi yedi saniye kala durmuştu.

İşte bu yüzden hep iki tane ayarladım.

"Her neyse," dedim kurabiyeleri kontrol etmek için fırına bakarken. "Louise ya da tarih hakkında endişelenme. En iyisi buydu. Ayna lanetinin sona erdiğinden emin olana kadar biriyle çıkmamalıyım."

"Ve Garrett Haven'la hiç çıkmamalısın. İlk buluşmada seni ekmesi benim kitabımda kırmızı bayraktır."

"Doğru." İki fırın eldiveni taktım ve kurabiyeleri çıkardım. Mükemmel görünüyorlardı; hafif kızarmış ve kenarları gevrekti. Fırın tepsisini adanın üzerine koydum ve havaya tarçın ve şeker kokusu yayıldı.

"Çok güzel görünüyorlar," dedi Doris. "Ve güzel kokuyorlar."

Yaptığım işe bakmak için başımı eğdim. Mükemmel derecede düzgün, doğru boyutta ve şekildehydiler. "Umalım da tatları da göründükleri kadar güzel olsun."

"Doris?" diye seslendi fırının önünden bir ses. "Orada mısınız?"

"Kulağa Louise gibi geliyor." Doris tabureden yavaşça indi. "Burnu kaşınıyor olmalı."

"Kulaklarım yanıyor sandım."

"Sanırım burnumdan. Kaşınan burun, biri senin hakkında konuşuyor. Geliyorum, Louise!"

Doris ön tarafa doğru gözden kayboldu ve bir süre sonra geri dönerek arkadaşı Louise Haven'ı mutfığa götürdü. Louise lavanta rengi kadife bir eşofman giymişti -renkleri farklı olsa da onu başka bir şey giyerken hiç görmemiştim- ve gri saçlarını ensesinde gevşek bir topuz yapmıştı. Aşağı yukarı teyzem yaşlarındaydı ama altı yedi yıl öncesine kadar arkadaşlıkları tamamen gizliydi. Doris, Haven'ların eski rakipleri olan Bailey ailesiyle arkadaşı.

Büyürken Tilikum'da kan davası çok büyük bir olaydı. Copper Kettle Diner ve Home Slice Pizza gibi bazı restoran ve mağazalar bana ve kız kardeşim Hollyye yasaklanmıştı. Holly her zaman bunun aptalca olduğunu söylerdi ama ben çok ciddiye alırdım. Kan davalarıyla uğraşılmazdı.

Yine de gizli dostlukları nedeniyle Doris ya da Louise'in başına kötü bir şey gelmemiş gibi görünüyordu.

Her , hepsi geçmişte kaldı. Ve bunun için şükürler olsun, çünkü Home Slice'ta şimdiye kadar tattığım en iyi margherita pizza vardı.

Doris ve Louise açıkça arkadaş olabilirlerdi.

"Güzel, ikiniz de buradasınız." Louise çantasını adaya bıraktı ve bakışlarını bana dikti. Bilmiş bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvırdı. "Nasıl geçti?"

"Onu ekti," diye araya girdi Doris, ben daha cevap veremedim, sesi kısılmıştı. "Elbette bu senin hatan değil ve seni suçlamıyorum ama o senin yeğenin. Çocuğun konuşmaya ihtiyacı var."

"O yetişkin bir adam," dedim. "Kimsenin onunla konuşması gerektiğini sanmıyorum."

"Ne yaptı?" Louise'in sesi şokla doluydu.

Doris bana doğru işaret etti. "Onu ayağa kaldırdı. Onu Timberbeast'te tek başına otururken bıraktı. Rocco ona bedava bir içki verdi."

Louise ellerini göğsünde kavuşturdu. "Skandal. Umarım kimse bunu görmemiştir."

"Sanırım orada birkaç kişi vardı, bir de barmen adam," dedim. "Rocco mu o? İsim uyuyor."

"Sözün nasıl yayıldığını bilirsin." Doris üzüntüyle başını salladı. "Eğer böyle bir şey bir daha olursa, itibarı ciddi şekilde tehlikeye girecek."

"İtibarım mı?"

Louise dilini şaklattı. "Buna izin veremeyiz."

"Ne bu, Viktorya dönemi İngiltere'si mi? İtibarım nasıl mahvolacak?"

Doris sanki orada durduğumu yeni hatırlamış gibi gözlerini kırıştırdı. "Bu tür bir itibardan bahsetmiyorum. Sadece insanların senin..." olduğunu düşünmeye başlayabileceklerini kastediyorum.

"Ben neyim?"

"Şanssızlık," dedi Louise kesin bir baş hareketiyle.

"Şşş." Doris parmağını dudaklarına götürdü. "O kelimeyi başkalarının önünde

onu.

"İçimi çektim. "O kadar da kırılgan değilim. Ve ben şanssızım. Louise'in

Ben. çantasından küçük bir not defteri çıkardığını ve

"

sayfalar arasında. "Garrett'la işler yolunda gitmezse Luke'u yedek olarak düşünecektim ama şimdi o kadar emin değilim. Alınma canım ama zaten yeterince şanssız, en azından aşk söz konusu olduğunda."

"Yine Jill' birlikte değil, değil mi?" Doris sordu.

"Aman , hayır." Louise bunu elinin tersiyle itti. "Tanrı korusun." "Onları en başta sen kurmadın mı?"

"İki kez, ama kim sayıyor ki?" Louise gülümsedi, sesi daha neşeli çıkıyordu. "Tabii ki, ikinci seferde daha önce çıktıklarını hatırlamıyordum. Ve

Jill'in kendini saklamak gibi bir huyu var... *tuhafliklari* diyelim."

Doris bana doğru eğildi ve sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "O biraz çatlaktır, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Jill'i ya da Luke'u tanı mıyordum ama Doris'in Louise Haven'ın bir çöpçatanlık dehası olduğu iddiasının biraz abartılı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Yine de denediğin için teşekkür ederim Louise, ama öngörülebilir bir gelecekte biriyle çıkmaya ara vereceğim."

Louise yine nefesini tuttu. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın?"

Gözlerim Doris'e kaydı. Ayna laneti sorunumu kasabadaki herkese duyurmak istemiyordum. Bana hafifçe başını salladı. Anlamıştı.

"Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum ve burada yapacak çok şey var. Denenecek yeni tarifler listem var. Lafı açılmışken." Bir spatula aldım, bir snickerdoodle'ın altına kaydurdım ve bir peçetenin üzerine koydum, sonra Louise'e uzattım. "Bunu dene."

Louise bir ısırık alırken, ben de Doris'e bir tane verdim.

İki kadın da yüzlerinde derin bir konsantrasyon ifadesiyle yediler. Doris sanki hâlâ beğenip beğenmeyeceğini düşünüyormuş gibi dikkatli bir ısırık daha alırken, Louise hepsini yedi.

"Çok lezzetli," dedi Louise ağızındaki kurabiye lokmasının etrafında. Ağızının kenarlarındaki kırıntıları sildi ve yutkundu. "Kesinlikle cennet."

İşıldadım. "Öyle mi? İyiler mi?"

Bakışlarım Doris'e kaydı. Küçük, kirli badem unu sırrını biliyordu.

Bu onun fikrini etkiler mi?

"O haklı. Ortası yumuşak ve çiğnenebilir, dışı gevrek. Gerçek olmadıklarını asla anlayamazsınız."

"Dürüst olmak gerekirse, bunlar gerçek, sadece farklı içerikleri var."

"İşte bu kadar," dedi Louise. "Bir daha asla snickerdoodle yapmayacağım. Beni geride bıraktılar."

Güldüm. "Birazını eve götürmek ister misin? Bunlar sadece bir test partisiydi."

"yoksa."

O Doris'le sohbet ederken ben bir kutu almak için ön tarafa gittim ve hemen dışarıdaki kaldırımda mavi kapüşonlu bir gencin dolaştığını fark ettim. Bu garipti. Bugün okul günü değil miydi?

İçeri girmek için bir hamle yapmadı, ben de kutuyu mutfağa geri götürdüm ve Louise için biraz kurabiye paketledim. Aldı ve vedalaştı, bu kez arka kapıdan çıkarken Garrett'a hiç vermemekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Sanırım eve gidip ayaklarımı ," dedi Doris. "Kalçan yine mi ağrıyor?"

"Kalçam, dizim, sırtım. siz koyun."

"Eve git ve biraz dinlen. Ben her şeyi hallettim ve Beth yakında burada olacak."

"Tamam, tatlım." Bana sarıldı ve el çantasını topladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Geleceğim. Sonra görüşürüz." Ön kapı açıldı, ben de omzumun üzerinden "Hemen geliyorum" diye seslendim.

Doris'i arka kapıya kadar geçirdim ve müşterimi karşılamaya gitmeden önce ellerimdeki kurabiye kırıntılarını sildim.

Ön tarafa geldiğimde kapı kapanmak üzereydi ve kaldırımda koşuşturan mavi kapüşonlu çocuğa benzeyen bir şey gördüm. Bir kez göz kırptım ve gözden kayboldu.

Bu neyle ilgiliydi? Sonra gördüm.

Biraz önce poşetlenmiş şekerli kurabiyeler ve diğer tatlılarla dolu olan kapıya en yakın vitrin boştu.

Az önce soyulmuştum.

BÖLÜM 4

Garrett

Tatlı bir şeyin kokusu dikkatimi çekti. Neredeyse öğle yemeği vaktiydi ve kahvaltıyı atlamıştım, bu yüzden midemin kokuyla guruldamasına şaşmamalıydım. Ofisteyken kullandığım masadan başımı kaldırdığımda Şerif Yardımcısı Spangler'ın elinde Angel Cakes pastanesinden alınmış pembe bir kutuyla yanımdan geçtiğini gördüm. İçinde her ne varsa, nefis kokuyordu.

Telefonum bir mesajla çaldı ve masamın yüzeyinde titreşti. Görmezden geldim. Yine görmezden geldim. Günün ortasında neden bu kadar çok mesaj aldığımı bilmek istemiyordum. Bu raporu bitirmek istiyordum. Evrak işleri en sevdiğim şey değildi ama bu işte hiç bitmiyordu. Her şeyi belgelemek zorundaydık.

Bu da pembe kutudaki ikramları görmezden geleceğim anlamına geliyordu.

Şerifin ofisi çılgınca bir faaliyetle dolup taşabilir, hayalet bir kasaba olabilir ya da ikisi arasında herhangi bir şey olabilirdi. Bu sadece o güne ve kimin görevde olduğuna bağlıydı. Sabahları yoğunlu, gündüz vardiyasındaki yardımcılar devriyeye çıkmadan önce yoklama için kontrol yaparlardı. Gün ortası genellikle daha sakindi ve devriye vardiyasında olmadığım zamanlarda yönetici işlerini halletmek için iyi bir zamandı ama yine de hem üniformalı hem de sivil insanlar gelip gidiyordu.

Takım elbiseli, kravatsız bir adam elinde peçeteye sarılı büyük bir kurabiye ile yanımdan geçti. Bölge savcılığındaki avukatlardan biri olan Phillip Lancaster çenesini eğerek bana doğru döndü. O ve savcı arkadaşları teşkilatımızla yakın işbirliği içinde çalışıyorlardı. Saha eğitim subayımın bana söylediği gibi, biz onları yakalarız, onlar da hapse atar. Onu ofiste görmek alışılmadık bir şey değildi, genellikle savcılığını yaptığı davalar hakkında bizden biriyle görüşürdü.

"Benim için yeni bir şey var mı?" diye sordu, masamın yanında duraklayarak.

Kurabiye çok güzel kokuyordu. Belli ki öğle yemeği yemem gerekiyordu. Genelde yemekten bu kadar rahatsız olmazdım.

"Evet, aslında. Trent Jones. Sık uçan biri. Muhtemelen içinde kaçak mal bulunan çalıntı bir aracın bulunduğu yerde yakalandı. Kaçtı ve

direndi."

"İsim tanıdık geliyor."

"Tutuklama raporunu bitiriyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım, belki cep telefonu kapsama alanı dışında. Ama sadece kısa bir yolculuk."

"Avlanmak mı?"

Gülümsedi. "Bu sefer balık tutuyorum." "İyi avlar."

"Yapacağım. Teşekkürler Haven."

Bir avukata göre Phillip kötü bir adam değildi. Yıllar boyunca pek çok davada onunla birlikte çalışmışım. Yönetici asistanlarımızdan Marie, o çıkarken ona takdirle baktı. Bir süre önce boşandığından beri ajanstaki kadınlar ona daha fazla ilgi göstermeye başlamıştı.

Bunun için endişelenmedim. Benim sirkim değildi.

Telefonum tekrar çalarak dikkatimi çekmek istedi. İsteksizce elime aldım ve mesajlarımı görmek için kaydırdım.

Anne: *Fırsatın olduğunda beni ara. Acil bir durum değil. Ama Doris Tilburn'ün yeğenini ayağa kaldırdın mı?*

Annika: *Burnumu sokmak istemem ama randevuyu ekmenin nesi var? İyi biri olduğunu duydum.*

Marigold: *Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Etrafta bazı dedikodular dolaşıyor ve tabii ki bunlara inanmıyorum ama iyi olup olmadığınızı da bilmek istiyorum.*

Dostum, Louise teyzenin bir randevuyu neden ekersin ki? Bu aptalcaydı.

Luke: *Louise teyzenin ayarladığı randevuyu ektiğini duydum. Muhtemelen iyi bir karardı. Ne oldu?*

Louise Teyze: *Kendinizi açıklasanız iyi olur bayım.*

Başımı salladım. Hepsinin nasıl bildiğini merak ederdim ama bu Tilikum'du. Şehrin öbür ucundan biri gelip size mendil getirmeden hapsiramazdınız.

Dürüst olmak gerekirse, onu ekmemiştim ya da ekmemiştim. Gelemeyeceğimi bildirmek için mesaj atmışım. Ve vardiyam bittiğinde suçun durmaması benim suçum değildi. Bunu kötü adamlara anlat.

Hey, işlemek üzere olduğun suçu durdurabilir misin? Bir randevum var. Evet, hayır.

Herkes bir noktada cevap vermem gerekecekti ama şimdilik öğle yemeği istedim.

Genellikle ya öğle yemeği için bir şeyler hazırlar ya da şehir merkezindeki restoranlardan birine uğrardım. Ama evde yemek artıkları olduğu ve Owen'la şerifin ofisine on dakikadan daha az bir mesafede yaşadığımız için eve koşup bir şeyler almaya karar verdim. Bu, dedikodu ve meraklı aile üyelerinin aksine, küçük kasabada yaşamamanın bir avantajıydı.

Raporumun son kısmını bitirdim ve kaydet tuşuna bastım.

"N'aber, tembel?" Memur arkadaşlarımdan biri olan Kade Sheehan masanın yanında durakladı. O da benim gibi üniforma giymişti; asker yeşili bir gömlek ve taba rengi bir pantolon, göğsünün sol tarafında da rozeti vardı.

"Evrak işleri. Burada ne işin var? Çoktan eve gittiğini sanıyordum."

"Fazla mesai." Omuz silkti. "Vardiyamın bitmesine on dakika kala bir telefon aldım. Uzun sürmeyeceğini düşündüm. Bu konuda yanılmışım."

"Bunun bir şey olduğunu bilirim. Dün gece bir randevuyu kaçırdım."

"Ah, zavallı bebek." Sesindeki alaycılık açıktı. "Gündüz vardiyasında akşam yemeğinden sonra çalışmak zorunda kaldım."

Kaşlarım çatıldı. İğnelemenin nereden geldiğinden emin değildim. "Mezarlıkta fazla mesai berbat, dostum. Eve gidip biraz dinlenmelisin."

"Evet, herkes masa başı iş lüksüne sahip değil." Arkasını döndü ve yürüdü.

Ne yapacağımı tam olarak bilemeden gidişini izledim. O ve ben kariyerlerimize aynı zamanda başlamıştık ve bir süre iyi arkadaş olmuştuk. Yıllar önce ona kız kardeşim Annika'yı ayarlamıştım ama pek anlaşılamamışlardı. Annika, Levi Bailey ile evlendi ve Kade de Erin adında bir kadınla evlendi. Aramızda herhangi bir kırgınlık olmamıştı ve o ve ben arkadaş kalmıştık.

Ama son zamanlarda bir şeyler ters gidiyordu. Belli belirsizdi ve bu kadar uzun süredir emniyet teşkilatında olmasaydım muhtemelen fark etmezdim. Kade'in sesinde bir gerginlik vardı ve sık sık sinirli, hatta kızgın görünüyordu.

Belki de son zamanlarda çok fazla mezarlıkta olduğu için huysuzdu. Bu herkesi berbat bir ruh haline sokabilir.

Kalktım ve çıkarken birkaç kişiye başımla selam vererek oradan ayrıldım. Mayıs başında hava açık ve ılıktı. Dağlarda yılın en güzel zamanı. Karlar erimiş, ardından gelen çamur büyük ölçüde kurumuş ve yaz sıcakları

henüz yerleşmemişti. Belki bu hafta sonu Owen'ı yürüyüşe çıkarabilirdim. Birlikte eğlenceli bir şeyler yapmayı uzun zaman olmuştu.

Devriye görevinde olmadığım için, birkaç yıldır kullandığım koyu gri bir SUV olan özel arabama bindim ve eve doğru yola çıktım.

Evim sakin bir sokakta, kız kardeşim ve eniştem Annika ve Levi ile yeni evlenen erkek kardeşim Zachary ve eşi Marigold'dan yaklaşık bir mil uzaktaydı. Owen ve ben birkaç yıldır orada yaşıyorduk ve bazen neden bu kadar büyük bir ev aldığımı merak ediyordum. İki katlı, dört yatak odalı, iki buçuk banyolu ve üç arabalık garajı olan yeni bir evdi. O kadar çok alana ihtiyacımız yoktu ama iyi bir anlaşma yapmıştım ve yaşamak için güzel bir yerdi.

Garaj yoluna girip park ettim, Owen'ın garaj kapısına yaslanmış bisikletini görünce kaşlarım çatıldı. Bugün okula bisikletle gitmemiş miydi? Ve eğer yürüdüyse, bisikleti neden dışarıdaydı?

Telefonumu kontrol ettim ama kapı zili kamerası hiçbir şey kaydetmemişti.

Eğer Owen evdeyse, arka tarafa gitmiş olmalı.

Ama evde olamazdı. Okulda olması .

Belki de içgüdülerim beni ele geçirmişti ama işlenmekte olan bir suça yaklaşırken yaptığım gibi sessizce arabamdan indim. Ön kapıya doğru ilerledim, olağan dışı bir şey yoktu. Sadece taşındığımızda kız kardeşimin bana yeni ev hediyesi olarak verdiği hoş geldin tabelası vardı.

Kapının kilidini açtım ve yavaşça içeri girdim. İçeri girdim ve ses çıkarmadan arkamdan kapattım.

Ev boş görünüyordu. Gürültü yoktu.

Evin arka tarafına doğru baktım. Durduğum yerden arka bahçeye açılan kapıyı görebiliyordum. Owen'ın ayakkabıları oradaydı, sanki onları tekmelemiş ve oldukları yerde bırakmış gibiydi.

Yakalandın.

Girişten evin arka tarafındaki büyük odaya doğru sürünerek ilerledim.

Owen kanepede oturmuş, mavi kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş, dalgın dalgın bir şeyler çiğniyordu. Sehpanın üzerinde bir fincan sıcak çikolata vardı ve hem bardak altlığı kullanmaması -her zaman damlatırdı- hem de hayatımda bardak altlığı kullanmak gibi şeyler hakkında endişelendiğim bir yere gelmiş olmam beni rahatsız etti.

Annesinden çok bana benziyordu. Aynı kahverengi saçlar ve mavi gözler. Aynı burun ve keskin çene. Son zamanlarda ne kadar büyümüş olsa

birkaç yıl, tek ihtiyacı biraz daha kas ve biraz ve o benim mini-me'im olacaktı.

Telefonu yatay olarak çevrilmişti ve gözlerinin telefona yapışmış olması muhtemelen takıntılı olduğu yarış oyununu oynadığı anlamına geliyordu.

Kanepenin önüne doğru yürüdüm. Kafasını kaldırıp bakmadı. Kollarımı kavuşturup boğazımı temizledim. Yüksek sesle.

Gözleri benimkilerle buluştu, şok içinde genişledi ve her yere kırıntılar tükürdü.

"Neden okulda değilsin?"

Koluyla ağzını sildi ve gözleri irileşti. "Uh..."

Başka bir şey söylemedim. Sadece kaşlarımı kaldırdım ve konuşmasını bekledim. Bazen sessizlik çok korkutucuydu.

Oğlumu sorgulama teknikleri açısından düşündüğümü fark ettim. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi?

Kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Soruları ben soruyorum. Neden okulda değilsin?"

Ağzı büküldü ve gözleri kısıldı. Kızgın yüzü iki yaşındayken olduğu kadar sevimli değildi.

Sonunda cevap verdiğinde, ses tonundan meydan okuma damlıyordu.

"Sadece eve gelmek istedim, tamam mı?"

"Hayır. Bu iyi değil. Eşyalarını topla. Seni geri götüreceğim."

Gözlerini devirerek inledi. "Geri dönmek istemiyorum."

Güldüm, ki bu kesinlikle yanlış bir hareketti. Bu onu daha çok kızdırdı. Ama ne düşünüyordu ki? Okulu ekmesine izin mi verecektim?

kalkmadı. Sadece bana baktı.

Tam kanunu uygulamak üzereydim -bu çocuk bana karşı gelmeyecekti- ki kafamın arkasından bir ses bana yavaşlamamı söyledi.

Anneme benzeyen şüpheli bir ses.

Okuldan uzak durmaya bu kadar kararlı olmasının sebebi neydi? Bir şey mi kaçırıyordum?

Derin bir nefes aldım ve sesimi yumuşattım. "Gerçekten oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Ciddiyim, Owen." Kanepeye yaklaştım. "Okulda bir şey mi oldu? Bana bir şeyler anlatabilirsin dostum. Bana sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

Sanki endişe verici bir şey yapıyormuşum gibi gözleri tekrar büyüdü. Ona neler oluyordu? Sadece ona doğru yürüyordum, o kadar hızlı bile değildim. Daha önce benden hiç korkmamıştı. Neden o-

Sonra onu gördüm. Sırt çantası kanepenin yanında yerdeydi ve ağzı sonuna kadar açıktı. Plastik torbalarla doluydu, bazıları açıktı.

Angel Cakes Bakery'den kurabiyeler.

"Nereden buldun bunları?" Sesim yine sertleşmişti.

"Param vardı."

Yalan söylüyordu. Hem de yüzüme karşı.

Lanet . "Owen, yalan söylediğini biliyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Yalan söylemiyorum. Onları ben aldım."

Harika. Sadece okulu asmakla kalmamış, bir şey de çalmıştı. En kötü klişeydi. Şerif yardımcısının çocuğu isyan etmeye karar verir ve bir suçlu olur.

İlk içgüdüm ona patlamaktı. Ama yapmadım. Bir şekilde sakın kaldım.

"Hiç paran yok. Son parayı iki hafta önce Quick Stop'ta harcadın. Hatırlıyorum çünkü istediğin slushie ve devasa cips paketi için yeterli paran yoktu, ben de sana iki dolar verdim. On dört yaşındasın ve bir işin yok, bu yüzden bilmem gereken başka bir nakit kaynağın yoksa, tüm bunlar için yeterli paran olmazdı." Sırt çantasındaki şekerli kaçak malları işaret ettim.

"Tamam. Onları çaldım. Ne yapacaksın peki? Beni tutuklayacak mısınız?"

Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm. Aslında onu kurabiye çaldığı için tutuklamazdım. Ama onu arabamın arkasına atıp karakola mı götürürdüm? Bir süre sorgu odasında mı oturtsaydım? Bir daha böyle bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmesin diye ödünü koparırdım.

Yasal görünüyordu.

Bir an için tek ebeveyn olmanın ağırlığını göğsümde beton bir blok gibi hissettim. İyi bir anne bu anda bana yardımcı olabilirdi. Öfkemi yatıştırabilirdi, biraz denge sağlayabilirdi. Bunun yerine, her iki rolü de oynamak zorunda kaldım. Bu da durmam, düşünmem ve durumu birden fazla açıdan değerlendirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yapılması gereken şok ve dehşet miydi? Çocuğu korkutmak mı? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Notları iyiydi, okulda başı hiç derde girmemişti, çoğu zaman kibar ve saygılıydı. Tüm kuzenleriyle arası iyiydi. Genel olarak iyi bir çocuktü.

Bu bir sapmaydı. Bir kez yakalandıktan sonra bir daha asla yapmayacağını ya da bunun yeni bir davranış biçiminin başlangıcı olmayacağını düşünecek kadar saf olduğumdan değil. Ama çekici indirebilirdim ya da yaratıcı olabilirdim.

Aklıma bir fikir geldi. Gerekirse çekici bir dahaki sefere saklayabilirdim.

"Eşyalarını topla."

Yüz hatlarında bir korku spazmı belirdi. "Nereye gidiyoruz? Kendi oğlunu gerçekten tutuklayabilir misin? Bunu yapmana izin vermezler, değil mi?"

Bir nefes verdim. "Seni tutuklamayacağım. Bu seferlik. Kurabiyelerin geri kalanını sırt çantana koy ve ayakkabılarını al."

"Nereye gidiyoruz?"

"Angel Cakes Bakery. Sen, dostum, özür dileyeceksin."

BÖLÜM 5

Garrett

OWEN kollarını kavuşturmuş bir şekilde yolcu koltuğuna yığıldı. Kanepeden inip sırt çantasını aldığından beri bir kez olsun gözlerimin içine bakmamıştı. Bana istediği kadar kızabilirdi. Bunu yanına bırakmayacaktım.

Fırına giderken sessizlik uygun görünüyordu. Başının belada olduğunu biliyordu. Bir süre içinde kalmasına izin verdim.

Ama lanet olsun, bunu neden yapmıştı? Okulu asıp bir fırını soymaya karar verdiğinde on dört yaşındaki aklından neler geçiyordu? Evde atıştırmalık yiyecek sıkıntısı yoktu. Bizi sağlıklı tutmaya çalıştım ama bu konuda zorba değildim. Madem okulu asacaktı, neden eve gidip kileri yağmalamasındı? Neden işin içine hırsızlığı katsın ki?

Konuyu kendime getirmek istemedim ama insanlar Şerif Yardımcısı Haven'ın çocuğunun hırsızlık yaptığını duyarsa ne olur?

Fırının önüne geldik ve dışarıya park ettik. Bina pembe ve beyaza boyanmıştı, çizgileri süslü bir tatlıyı çağırıyordu. Siyah beyaz çizgili tenteler pencereleri ve kapıyı dağ havasından koruyordu ve kek şeklindeki bir tabelada açık olduğu yazıyordu.

Owen'a baktım. Sanki içeri girip Doris Tilburn'den özür dilemek yerine yerin yarıp onu yutmasını tercih ediyormuş gibi koltuğa büzülmüştü.

"İşte anlaşıyor, dostum," dedim, ona en azından bu konuda bir seçeneği olduğu yanılmasını vermeye karar verdim. "İçeri girip Doris'ten özür dileyebilirsin, biz de ona borcunu nasıl ödeyeceğimizi düşünüyoruz. Ya da seni içeri alıp diğer şerif yardımcılarından birine teslim edebilirim."

Bir an için bunu düşünmüş gibiydi. Cevap verdiğinde, sesindeki endişenin ipuçlarını duyabiliyordum. "Peki. Gidip özür dileyeceğim."

Dışarı çıktık ve Owen'a gitmesini işaret ettim. Sırt çantasını taşıyarak kapıya doğru yürüdü, omuzları yenilgiyle kamburlaşmıştı. Onu içeri kadar takip ettim ve havacı gözlüklerimi çıkardım.

Şeker, ekmek ve vanilya kokusu üzerime sinmişti. Angel Cakes her zaman başımı döndürecek kadar güzel kokardı.

"Hemen geliyorum!" diye seslendi arkadan bir kadın sesi.

Doris'in sesine benzemiyordu. Belki de ön bankoda çalışan kadın oradaydı. Beth mi? Adı Beth olabilirdi ama tam hatırlayamadım.

Owen'ın omzuna hafif bir el koydum ve onu içeri doğru ittim. "Kapının yanında takılmamıza gerek yok. Kaçacak değilsin ya."

Bana baktı, gözleri dik dik bakıyordu. "Beni test etme. Seni hala yakalayabilirim."

"Kaçmayacağım."

Aslında yapacağını düşünmemiştim ama yine de kendimi onunla kapı arasında tuttum.

Alışkanlık.

Cebimdeki telefonum çaldı, ben de kontrol etmek için çıkardım. Yine Louise Teyze. Bu işi hallettikten sonra onu aramam gerekecekti, yoksa sonunu asla duyamayacaktım.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Telefonumdan başımı kaldırdım ve donup kaldım.

Sanki beynim tamamen kapanmış gibiydi. Tek yapabildiğim bakmaktı.

Uzun boyluydu, uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı, pembe ve mavi çiçekli saç bandı gevşek saç tellerini yüzünden uzak tutuyordu. Tişörtünün üzerine Angel Cakes Bakery önlüğü giymişti ve gözleri büyüleyici bir yeşildi. Ama beni neredeyse devirecek olan gülümsemesiydi.

Büyük, parlak, güzel.

Muhteşemdi.

Gözlerimi kırptım. Orada ne işim vardı? Bu inanılmaz kadın bana gülümserken neden şeker kokulu bir hava içinde duruyordum?

"Merhaba?" dedi, gülümsemesi solmuştu. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Owen sırt çantasını omzundan yukarı kaldırdı ve bana hayatında gördüğü en havasız, en sinir bozucu insanmışım gibi baktı.

"Um..." Beynimi yeniden çalıştırmayı umarak boğazımı temizledim. Pek işe yaramadı. "Oğlum..."

"Owen," dedi sözümü bitirmediğimde.

"Evet, oğlum Owen." Beni izlerken tekrar durakladım, iri yeşil gözleri beklenti doluydu. "Sana söyleyecek bir şeyi var. Ya da

Doris, eğer buradaysa."

"Hayır, korkarım değil. Teyzem emekli oluyor ve ben devralıyorum. Ben Harper."

Harper mı? Harper *bu muydu*? Louise teyzemin bana ayarladığı kadın mı?

Onunla bir randevuyu ekmiş miydim?

Kahretsin. Onu ekmiştim ve oğlum ondan hırsızlık yapmıştı. Onun en sevdiği insanlar olmayacaktık.

Owen sırt çantasını ayaklarının arasına bıraktı ve aldığı kurabiye paketlerini çıkardı. Kurabiyeleri tezgâha götürüp kızın önüne koydu ve konuşmadan önce bir an tereddüt etti.

Sözcükler ağzından yuvarlandı, sanki çaresizce bu işi bitirmek istiyordu. "Bir şeyler aldım ve gerçekten üzgünüm, lütfen beni tutuklamasına izin vermeyin."

Harper'ın gözleri Owen'dan bana kaydı, sonra tekrar geri döndü. Üniformalı olduğumu hatırlayarak yere baktım. Evet, suç işlemiş çocuğuyla birlikte dost canlısı mahalle şerif yardımcısıydım.

"Seni tutuklaması gerektiğini mi söyledi?" Sesinde hafif bir eğlence vardı.

"Olabileceğini söyledi."

Envanter çıkarır gibi plastik torbaları karıştırdı. "Hepsi bu kadar mı?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır." "Zaten biraz

yemişsin." "Evet."

Dudaklarına vurdu. "Hmm. Bu konuda ne yapmalıyız?" Bakışları tekrar bana kaydı. "Ne düşünüyorsunuz, Şerif Yardımcısı...?"

Oh, kahretsin. İşte başlıyoruz. "Haven. Garrett Haven."

Gözleri tanıyarak parladı. "Garrett Haven mı? Louise Haven'ın yeğeni mi?"

Owen bana baktı. "Baba, onu tanıyor musun?"

"Henüz gerçekten tanışma fırsatımız olmadı," dedi. "Evet, o benim," dedim. "Ve bunun için üzgünüm."

"Oh, sorun değil." Önemli değilmiş gibi elini salladı. "En iyisi buydu." Tekrar Owen'a döndü. "Her neyse, bunlardan bazıları eksik - tabii ki karnında - ve diğerleri kırılmış ya da parçalanmış. Özrünüzü takdir ve kabul etmekle birlikte, bunları şimdi satamam."

Bekle, en iyisi için mi? Neden? Beklerken başka biriyle mi tanışmıştı?

Ben

mi? Eminim kardeşlerimden biriydi. Luke muydu? Theo mu? Onların eşek.

Owen, "Onlar için ödeyecek param ," dedi.

"Hmm." Dudaklarına tekrar dokundu. "Bir fikrim var. Baba, seni bir dakikalığına burada görebilir miyim?"

Benimle konuşuyordu. Boğazımı tekrar temizledim ve muhtemelen hak etmedikleri halde kardeşlerime duyduğum öfkeden kurtulmaya çalıştım. İkisinin de Harper'la tanışıp tanışmadığını bile bilmiyordum.

"Burada kal." Owen'a sert bir baba bakışı attım.

Başını salladı.

Harper'ın dudakları bir gülümseme ifadesiyle kıpırdadı ve bana tezgâhın yanına gelmemi işaret etti. Onu mutfığa kadar takip ettim ve bana yaklaştığında kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Dükkânın önüne doğru hızlı bir bakış attı, sonra bir adım daha attı.

Tam ayağımın üstüne.

"Şekerli kurabiye," diye mırıldandı, sanki bu bir küfürmüş gibi. "Özür dilerim. Baba olduğun için ayak parmaklarına basmak istemediğimi düşünüyordum ve sonra tam anlamıyla ayak parmağına bastım."

Geri taşındığı için hafif bir hayal kırıklığı dışında hiçbir şey hissetmedim. "Sorun yok. Acımadı."

"Güzel. Her neyse, Owen'ın bir şekilde fırına borcunu ödemesi iyi bir fikir gibi görünüyor. Seni kastetmiyorum, onu kastediyorum. Ama dediği gibi, parası yok."

"Aklında ne var?"

"Ya aldığı her şeyin bedelini ödemek için çalışırsa? Cumartesi günü gelebilir. Bulaşıkları yıkar, yerleri süpürür, bu tür şeyler yapar."

"Bu harika."

Gülümsemesi neredeyse beni tekrar devirecekti. "Öyle mi?"

Gözlerinin içine bakarken -ve o gülümsemeye- beynim yeniden çalışmayı durdurdu. Ben de sadece başımı salladım.

"Tamam, harika."

"Tüm bunlar için üzgünüm. Genelde iyi bir çocuktur. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Evet, azılı bir suçlu gibi görünmüyor. Henüz." Göz kırptı. Beni öldürüyordu.

"Cumartesi günü burada olmasını sağlayacağım." "Bu bir plan."

İşimiz bitmişti. Owen'a geri dönmem gerekiyordu. Onu okula, eve ya da her nereye götüreceksem oraya götürmeliydim ki işe geri dönebileyim. Ama gözlerimi Harper'dan ayıramıyordum.

"Peki, tamam o zaman." Gözleri dükkânın önüne doğru kaydı. "Muhtemelen onu eve falan götürmen gerekiyor. Bilirsin, başka bir suç çılgınlığına önce."

"Doğru, evet." Kendimi aptal gibi hissederek göz kırptım. "Özür dilerim." Sadece gülümsedi.

Tereddüt edip durdum. Randevumuz hakkında bir şey söylemeli miydim? Unutayım mı? En iyisinin bu olduğunu söylemişti. Neden? Şimdi beni şahsen gördüğüne göre, ilgilenmiyor muydu?

Ouch.

"Dün gece için de özür dilerim. İşler araya girdi."

"Sorun değil. Dedğim gibi, en iyisi bu. Şu anda biriyle çıkmanın benim için anlamlı olduğu bir yerde değilim."

Bu omuzlarımdaki gerginliği biraz azalttı. En azından başka biriyle tanışmamıştı.

Ya da yalan söylüyordu.

Yalan söylüyor gibi görünmüyordu.

Gitmem gerekiyordu. Garipliği aşmıştım ve utanç verici olana doğru hızla ilerliyordum.

"Tekrar teşekkürler."

Dükkânın önüne geri döndüm, Owen onu bıraktığım yerde bekliyordu. Tezgâhın üzerindeki kurabiyelere özlem dolu bir bakış attı ve sırt çantasını omuzladı.

"Hazır mısın?" diye

sordum. "Evet."

"Hoşça kal Owen," diye seslendi Harper biz ayrılırken. "Cumartesi görüşürüz."

Kapı arkamızdan kapandı ve fırının çökmekte olan kokularının yerini taze bahar havası aldı.

Arabama doğru yürürken "Cumartesi görüşeceğiz derken ne demek istedi?" diye sordu.

"Ondan çaldın. Aldığın şeyin bedelini telafi edemez ve de ona geri ödeyecek paran yok. Bu yüzden çalışarak ödeyeceksin."

"Ne?"

"Beni duydun. Borcunu kapatana kadar Harper'a yardım etmek için bu hafta sonu fırına gideceksin."

İçini çekti, gözleri kısılmıştı. "Tamam."

"Ve sana tekrar güvenebileceğimi hissedene kadar bisiklet yok. Seni okula ben götüreceğim ve öğleden sonra ben işten çıkana kadar büyükannen ve büyükbabana gideceksin."

"Bisikletimden men mi edildim?"

"Hey dostum, güvenini kıran sensin. Bunu geri kazanmalısın. Belki bir dahaki sefere bir şey çalmak istediğinde iki kere düşünürsün."

Başını salladı ve yolcu kapısını açtı.

İçeri girdim ve mesajlarımı kontrol ettim. Yeni mesaj yoktu ve işten de bir şey gelmemişti. Bu küçük bir mucizeydi.

"Orada senin neyin vardı?" Owen sordu. "Hiçbir şey. Sen neden bahsediyorsun?"

"Adımı unuttun."

"Hayır, unutmadım."

"Evet, yaptın."

Havacı gözlüklerimi taktım ve kontağı açtım. "Sadece anlık bir patlamaydı."

"Blip" mi? Blip nedir? Kıdemli bir an gibi bir şey mi?"

"Yaşlılık anı mı? Kırk yaşında bile değilim."

"Biliyorum, sen çok yaşlısın."

Gözlerimi devirmiştim. İnsanın alçakgönüllü olması için bir ergen gibisi yoktur. "Evet, ben yaşlıyım ve bu bir kıdemli anıydı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Belki de Owen'ın babasının yaşının ilerlediğini düşünmesi daha iyiydi. Çünkü gerçek? Hiç tanımadığım bir kadının gülümsemesiyle beni neredeyse yere serdiği gerçeği mi? Bunu bilmesine ihtiyacım yoktu.

Çünkü bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 6

Harper

AYAKLARIM BENİ ÖLDÜRÜYORDU.

Bunda olağandışı bir şey yoktu - sadece bir fırıncının hayatı. Günüm sabah dörtte başlardı ve çoğu akşam kapanana kadar kalırdım. Ama çok yoğundu ve Beth eve hasta gitmişti. İşim bitmişti.

Mutfağı temizlemeyi neredeyse bitirmiştım, günlük ekmeklerini pişirmek için şafaktan çok önce gelecek olan Horatio için hazırlıyordum. Ben de erken dönecektim, yarınki tatlılar kendi kendine pişmeyecekti.

-Ama Horatio gecenin bir yarısı işini yapmayı seviyor gibiydi.

Vampir falan mı diye merak ettim. Çok solgundu. Ama belki de geceleri çalıştığı ve muhtemelen gündüz saatlerinde uyuduğu içindi.

Hala. Vampir mi?

Adayı sildim ve saate baktım. İki dakika. Asla bir dakika bile erken kapatmazdım. Belki biraz OKB'm vardı, ama eve gitmeye çok hazır olduğum bir günde bile, saat tam beşe kadar cupcake tabelasını açık bırakmak zorunda kaldım.

Ön kapı açıldı ve kalbim biraz sıkıştı. Tam kapanışta bir müşteri.

İç çektim. Bu benim hatamdı. Kapıyı yüz yirmi saniye erken kilitleyebilirdim, ama kilitledim mi? Hayır, kilitlemedim.

"Merhaba." Mutfaktan çıkarken neşeli olmak için elimden geleni yaptım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Adam muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında, belki de kırklı yaşlarındaydı, hafifçe çekilmiş saç çizgisi ve kesilmesi gereken dağınık bir sakalı vardı. Tişörtünün üzerindeki büyük harflerle "*Her Zaman Gerçek Suç*" yazıyordu.

"Evet." Pasta kutusuna baktı ve bakışları benimkiyle buluşmak için kalktığında, ağzının köşeleri sırtarak yukarı kalktı. "Oh. Selam."

İfadesindeki yoğunluk rahatsız ediciydi, sanki beni zihinsel olarak soyuyordu. Aramıza daha fazla mesafe koymak için tezgahtan uzaklaştım.

"Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

Pasta kutusuna bakmadı. Onun yerine gözleri göğsüme kayd.

Çok güzel.

"Uh..." Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Bunların hepsini sen mi pişirdin?"

"Evet, yaptım."

"Hepsi çok güzel görünüyor, hangisini seçeceğimi bilemiyorum." "Acele etme."

"Yetmişli yıllarda bir adamın ailesini öldürdüğünü ve ardından polisin onu yakalayana kadar dört gün süren bir kovalamaca yaşadığını biliyor muydunuz?"

Sorusu o kadar beklenmedikti ki beni . "Ne?" "Onu tam burada, Tilikum'da buldular."

"Hayır, bunu bilmiyordum." Gömleğini işaret ettim. "Gerçek suç hayranı mısın?" Sırıttı. "Evet. Kendi araştırmamı yapmayı çok severim."

"Oh. İlginç."

Bu adam sadece biraz garip miydi yoksa bir an önce gitmesini ummak için bir nedenim var mıydı bilmiyordum. Yargılayıcı olmak istemedim ama onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Oh iyi. Bu ilk kez olmazdı. Halkla uğraşmanın bir tehlikesiydi bu. Sadece profesyonelce davranırdım tekrar göğsüme bakmaya başlarsa boğazımı temizlerdim. Bazen işe yarıyordu.

"Peki, sana ne getirebilirim?"

Gözleri doğruca göğsüme gitti. Boğazımı temizledim ama fark etmemiş gibiydi.

"Bir öneride bulunmak ister misiniz?" Ses tonumu dostça tutmak için çok çalışarak sordum.

"Elbette."

"Son zamanlarda şekerli kurabiyeler popüler oldu. Ya da çikolatayı tercih ediyorsanız çift çikolatalı kurabiye."

"Çikolata," dedi başını sallayarak. "Kasabada yeni misin? Seni gördüğümü hatırlamıyorum."

"Oldukça yeni, evet." Bir çift maşa kullanarak kurabiyesini kutusundan çıkardım ve beyaz bir torbaya koydum.

"Tilikum, pek çok sırrı olsa da güzel bir yer."

"Sanırım çoğu yer öyle." Onu aradım ve ödemesini aldım.

"Evet, şaşıracaksın. Pinecrest'te sürekli farklı erkeklerle evlenip sonra da onları öldüren bir kadın vardı. Hepsine kaza süsü veriyordu."

"Vay canına, bu korkunç." Bu adamın başka bir hobi bulması gerektiğini hissediyordum. Gerçek suçlara duyduğu hayranlık biraz . "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır."

Tereddüt ettim, gitmesini bekledim. Kurabiyesini almıştı. Parasını ödemişti. Ama orada öylece durdu. Gözleri yine üzerimde gezindi. Tüylerimi diken diken etmeye başlamıştı.

"Tamam, o zaman iyi akşamlar."

"Size de. Ben Matt Rudolph."

"Harper. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum. Tilikum'a taşındığınıza sevindim. Eski fırıncı pek hoş değildi."

Bu adamın nesi vardı? "Şey, o benim teyzem, yani..."

"Ona benzemiyorsun."

Omuz silktim. "Belki de değil."

Tekrar sırtıttı. "Yakında tekrar görüşürüz, Harper."

"Hoşça kal."

Sonunda gittiğinde bir nefes verdim, sonra aceleyle kapıyı kilitledim ve kek tabelasını kapalı konuma getirdim.

Bu etkileşimin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bir türlü anlayamıyordum. Garrett Haven oğluyla birlikte içeri girdiğinde bana bakmıştı. O karşılaşma tartışmasız daha garipti - kelimeleri nasıl kullanacağını unutmuş gibi görünüyordu - ama sevimliydi, garip değildi.

Belki de sağlam bir nedene ihtiyacım yoktu. Sezgilerim bana bir şeyler söylüyordu. Beni rahatsız etmesinden başka ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ama her ihtimale karşı arabama gittiğimde gözümü dört açacaktım. Bugünlerde asla bilemezsiniz. Tilikum gibi küçük bir kasabada bile lüks bir sürüngen olabilirdi.

Ya da daha kötüsü. Matt bunu biliyor gibiydi.

Gıda bankasına götürmek üzere kalan birkaç tatlıyı paketledim ve diğer her şeyin temizlendiğinden emin oldum. Ne kadar yorgun olsam da, harcadığım zamana aldırmadım. Matt muhtemelen zararsızdı, sadece gözlerimin göğüslerimde çok uzun süre kalmasına izin veren bir adamdı, ama umarım bu şekilde etrafta takılma olasılığı daha az olur, böylece gün için ayrıldığımda "yanlışlıkla" benimle karşılaşabilirdi.

Her şey temiz ve düzenli olduğunda arka kapıdan çıktım ve kapıyı kilitledim. Arabama doğru yürürken kimseyi görmedim. Sadece yandaki binanın çatısında birkaç sincap ve yakındaki bir şarap fıçısı saksısında da bir başkası vardı.

Yine de arabaya biner binmez kapıları kilitledim.

Şimdiye kadar kötü şansım başımı ciddi bir belaya sokmamıştı -büyük bir araba kazası, soygun ya da bunun gibi korkunç bir şey olmamıştı- ama kaderi kışkırtmak istemiyordum. Ve kim bilir, yedi yılın sonuna yaklaşırken, belki de ayna laneti bir patlamayla dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi.

Yine de, oldukça dikkatli olmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Arabamı çalıştırdım ve geri vitese takmadan önce farları bir kez yaktım. Buna alışkanlık diyebilirdim, ama muhtemelen daha çok bir ritüel gibiydi. Arabama her bindiğimde bunu yapardım.

Taşıdığı şeker çubuğuna canından daha çok değer verdiği anlaşılan bir sincap dışında eve dönüşümüz olaysızdı. Önüme fırladı ve ona çarpmamak için frene basmak zorunda kaldım. Yönüme bile bakmadan, kendisi için fazla büyük olan ganimeti taşıyarak yolun karşısına geçti.

Tilikum sincapları ilginç yaratıklardı.

Gıda bankasına uğrayıp kalan tatlıları ve ekmeği bıraktıktan sonra eve doğru yola çıktım. Evim şehir merkezine on dakikadan daha az bir mesafede, dolambaçlı sokakları ve çok sayıda ağacı olan küçük bir yerleşim bölgesindeydi. Küçük bir bahçesi ve iki arabalık garajı olan iki katlı şirin bir evdi. Bu kışın çok işime yarayacaktı. Sabahın dördünde ön camımdaki buzları kazımak zorunda kalmayacaktım.

İçeride üç yatak odası ve iki banyo vardı. Kiralık evlerin çoğunda olduğu gibi renkler nötr, çoğunlukla bej ve beyazdı. Ama temiz ve bakımlıydı. Ve hepsinden önemlisi, özellikle küçük bir ev olduğu için harika bir mutfak vardı.

Sevdiğim sadece akçaağaç dolaplar, kuvars tezgahlar ve çiftlik evi lavabosu değildi. Sorun mekandı. Alt katın çoğu açıktı, büyük oda

Bu da büyük bir mutfak adası ve çok sayıda tezgah alanı için yer bıraktı. Ve kuşkusuz çok büyük olan pişirme malzemeleri koleksiyonum için bol miktarda depolama alanı vardı.

Geçimimi sağlamak için fırıncılık yapmama rağmen, bunu evde yapmaktan hala keyif alıyordum. En iyi tariflerimden bazıları gece geç saatlerde kendi mutfağında yaptığım pişirme seanslarından geliyordu. Ama uzun bir günün ardından, daha fazla pişirme havasında değildim. Ya da herhangi bir yemek pişirme.

İçeri girdim, eşyalarımı bıraktım ve üstümü değiştirmek için üst kata çıktım. Günün sonunda sütyenimi çıkarmanın verdiği özgürlük gibisi yoktu. Çok güzeldi. Bir atlet ve flanel pijama pantolonu giydim, at kuyruğumu yeniden yaptım ve akşam yemeği için ne bulabileceğime bakmak için mutfağa indim.

Seçtiklerim pek de heyecan verici değildi. Yemeğim vardı, sadece elimdeki hiçbir şeyin kulağa hoş gelmediği bir ruh halindeydim. Açık buzdolabımın önünde birkaç dakika durduktan sonra kapıyı kapattım, dondurucudan bir ramen kasesi çıkardım ve mikrodalgaya attım. Tam olarak sağlıklı bir yiyecek sayılmazdı ama en azından içinde birkaç sebze vardı.

Mikrodalğanın uğultusuna rağmen evim tuhaf bir şekilde sessiz görünüyordu. Yıllardır yalnız yaşıyordum ama nedense küçük kasabanın sessizliğine alışmam uzun zaman alıyordu.

Garrett Haven'ın ne yaptığını merak ettim.

Onu düşünmemeye çalışıyordum ama evimde tek başıma, akşamın ilk sessizliğinde aklıma giriverdi.

Bir kere iriydi. Ben 1.80 boyundaydım, yani kısa sayılmazdım ama o benden daha iriydi. Ve o kollar. Şerif departmanı ona özel üniforma gömlekleri sipariş etmek zorunda mıydı? Bunların standart olmasına imkan yoktu.

Mavi gözleri, düzgünce kesilmiş kirli sakalları, geniş göğsü ve ağaç gövdesi gibi kalçaları da eklendiğinde, üniforması içinde bir rüyaydı.

Tabii ki beni iptal eden adam muhteşem olurdu.

Bu benim şansımdı.

Mikrodalgadan bip sesi geldi, ben de ramenimi alıp tezgâha koydum. O da yeterince iyi birine benziyordu. Oğluyla ilgili durumu ele alış biçiminden etkilenmişim, özellikle de kolluk kuvvetlerinde çalıştığını düşünürsek.

Ona karşı sert ama sakindi. Owen babasının onu tutuklamaması için bana yalvarmış olsa da tavırlarında hiç korku yoktu. İri, kaslı, üniformalı babasından korkmuyordu. Owen

biraz somurtkandı - yakalandığını düşünürsek bu sürpriz değildi - ama korkmuyordu.

Ramenimi karıştırdım ve kanepeye götürdüm. Ne yapıyordum ben? Garrett Haven'ın o üniforma içindeki görüntüsünün kafamda kira ödemededen yaşamasına izin verme yolundaydım ve bu çok kötü bir fikirdi. Beni bir kez ekmişti, bu onun lehine bir işaret değildi.

Ve ayna meselesi bir sorundu. Annemin ve kız kardeşimin konuda söylediklerine rağmen çok gerçek sorundu. Doris Teyze de bunu doğrulamıştı. Kötü şans her seferinde beni bulurdu.

Ben de ramenimi yedim. Tek başıma. Ve ucuz, donmuş yiyecekleri birlikte yiyebileceğim birinin olmasını ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalıştım.

Yalnızlık bir şeydi. Ve kötü şansım yüzünden o.

BÖLÜM 7

Garrett

OWEN CEZALİYKEN, annem ya da kardeşlerimden biri onu okuldan alıp ailemin evine götürüyordu. Cezayı er ya da geç kaldıracağımdan oldukça emindim. En azından güvenini tekrar kazanması için ona bir şans vermek istiyordum. Eğer yine okulu asarsa -özellikle de alışveriş yapmak için- yasal bir yetişkin olana kadar tekerlekli hiçbir şey kullanamayacaktı.

Öğleden sonralarını büyükanne ve büyükbabasıyla geçirmek onun için tam olarak bir ceza sayılmazdı. Çocukluğunun büyük bir kısmında, özellikle de eski eşimle sonra, bu bir norm haline gelmişti. Bu konuda kendimi suçlu hissediyordum ama aynı zamanda devreye girip bana bu kadar sık yardım ettikleri için aileme minnettardım.

Yine de babamın oradayken ona ev işleri yaptırdığını umuyordum.

Son birkaç gün tipikti. Çok çalıştım. Biraz fazla mesai yapmak zorunda kaldım ama bu dünyanın sonu değildi. Owen'ın yılın son veli-öğretmen görüşmesi için ara verebildim. Son zamanlardaki kötü kararları bir yana, okulda iyi gidiyordu, bu da rahatlatıcıydı. Dükkândan hırsızlık olayı, davranışlarında aşağı doğru bir sarmalı temsil ediyor gibi görünmüyordu.

Harper'a yalan söylememiştim. O gerçekten iyi bir çocuktu.

Zihnimi meşgul edecek çok şey olmasına rağmen -iş, bekâr babalık, oğlumun son zamanlardaki kötü seçimleri- Owen'ı almak için ailemin yanına giderken aklımda bunların hiçbiri yoktu. Tek düşünebildiğim Harper Tilburn'dü.

O gülümseme. O gözler. Neyim olduğunu bilmiyordum. Yüzü, güneşin ardıl görüntüsü gibi hafızama kazınmıştı. Ona çok uzun süre ve çok garip bir şekilde bakmıştım. Onu aklımdan çıkaramıyordum.

Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Elbette, gençken kızlara aşık olmuştum. Owen'dan biraz daha büyükken, okuldaki bir kıza aşık olduğuma ikna olmuştum. Bir yıllıktan resmini kesip

dosyamın arkasına sıkıştırdım. Ta ki bir gün onu futbol sahasındaki tribünlerin altında Theo'yu öperken görene kadar.

Theo'nun hatası değildi. Hiçbir fikri yoktu. Ve muhtemelen o tribünlerin altında öpüştüğü tek kız da o değildi. Fotoğrafını çöpe atmış ve bir daha arkama bakmamıştım.

O zamanlar bile, genç ve aptal olduğum zamanlarda, bir kadın tarafından hiç bu kadar tüketilmemiştim. Özellikle de sadece bir kez ve beş dakikalığına tanıştığım bir kadına.

Harper'dan başka her şeyi düşünmeye kararlı bir şekilde ailemin yolundan döndüm. Onunla bir randevuyu kaçırmıştım. Ne olmuş yani? Kendisi de söylemişti, en iyisi buydu. Biriyle çıkmaya başlayacak durumda değildi. Ben de öyle. Hayatımda gördüğüm en büyüleyici kadın olsa bile biriyle çıkmak gündemimde yoktu.

Fırını kadar güzel kokuyor muydu? Dudakları görüldüğü kadar yumuşak mıydı?

Durmam gerekiyordu.

Ailem uzun, çakıllı bir araba yolunda yaşıyordu. El yapımı kütük evleri çam ağaçlarının arasından Tilikum manzarasına sahipti ve arazilerinin etrafındaki ormanda dolaşarak geçirdiğim uzun günlere dair sayısız anım vardı.

Yedi çocuktan biriydim -altı erkek ve bir kız- ve bir tür yarı kontrollü kaos içinde büyümüştük. Küçük bir kasabada yaşıyor olmamız muhtemelen buna yardımcı olmuştu. Biraz vahşiydik ama etrafımızda bizi kontrol altında tutmaya yardımcı olacak komşular ve geniş aile üyeleri hep vardı.

Büyümek için daha kötü yollar da vardı.

Kardeşim Theo'nun kamyonetinin arkasına park ettim. Yanında altmışlı yıllardan kalma siyah bir Chevelle vardı. Arabayı tanıyamadım ama muhtemelen Luke'un arabasıydı. Geçimini sağlamak için klasik arabaları restore eder ve onları düzenli olarak değiştirirdi. Herhangi bir zamanda kardeşlerimden bir ya da ikisini orada bulmak alışılmadık bir durum değildi. Annemin yemekleri bizi cezbederdi.

Kapıyı çalmadan içeri girdim, sesleri ve kahkahaları takip ederek yemek odasına gittim.

Babam masanın başındaki her zamanki yerine oturmuş, yeşil bir fanila giymişti. Kahverengi saçlarına kır düşmüştü, gür sakalları da öyle. Geniş omuzları ve kaslı kollarıyla sağlam bir duruşu vardı.

Paul Haven sert , annem Marlene yumuşak biriydi.

-Her zaman ördüğü battaniyeler gibi. Sıcak bir gülümsemesi vardı.

Mavi çerçeveli gözlüklerinin ardında kibar gözleri vardı. Baldızım Marigold kısa bir süre önce saçlarını kestirmiş ve çene hizasında bir küt saç yapmıştı.

Masada sıcak havaya rağmen mavi bir kapüşon giymiş olan Owen, Luke ve Theo vardı.

Luke ve ben birbirimize benziyorduk. Saçları daha açık kahverengi olmasına rağmen aynı mavi gözlere ve kare çeneye sahiptik. Giydiği Bailey Customs tişörtü sarsıcıydı, oysa Bailey'lerle olan kan davası yıllar önce sona ermişti.

Acaba Evan Bailey ile girdiği bir iddiayı mı kaybetti ve ödemesi gereken bedel bu diye düşündüm.

Theo, Tilikum Lisesi kapüşonlu tişörtü giymişti. Saçları dağınıktı, sanki şapka takmış da annem yemeğe oturmadan önce çıkarttırmış gibiydi. Geniş omuzları ve atletik bir yapısı vardı. Profesyonel futbol onun hayalimdi, ta ki bir sakatlık onu eve erken emekliliğe gönderene kadar. Bilgi ve deneyimini Tilikum Lisesi'nde futbol koçu olmaya kanalize etmişti ve bu işte çok iyiydi.

"İyi zamanlama," dedi annem. "Kendine bir tabak hazırlamak istersen yemek hâlâ sıcak."

Owen'ın gözleri onu henüz eve göndermemem için bana yalvardı. Bu muhtemelen tatlı var demekti.

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler anne."

Mutfak ev gibi ve tanıdıktı; hafif solmuş dolaplar ve tezgâhları kaplayan bulaşıklar vardı. Bir tabak aldım, sağlıklı bir porsiyon tavuk ve sebze kızartması hazırladım ve yemek masasına götürdüm. Owen'ın yanında bir yer vardı, ben de oturdum.

"Ödevini bitirdin mi?" Ben sordum.

"Evet, büyükannem yemekten önce bitirmemi istedi." Çenemi ona doğru eğdim ve o da bana gülümsedi.

"Onu okuldan aldığın için teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil," dedi. "Gerçi yarın bir sorun olabilir."

"Okuldan sonra mı konuşacağız?" Theo sordu. "Eğer liseye kadar yürümek istersen seni eve bırakabilirim. Bisikletin dükkânda falan mı?"

Owen koltuğuna yığıldı. "Hayır. ." "Yazık," dedi

Theo. "Ne yaptın sen?"

Oğlumu izledim, amcalarının önünde itiraf edip etmeyeceğini merak ediyordum. Theo'nun soğukkanlı ses tonundan Owen'ın itiraf etmesini beklediği anlaşıyordu.

küçük bir şey, sınavdan kötü not almak gibi.

Derin bir nefes aldı. "Dersi kırdım ve bir şeyler çaldım." "Vay canına," dedi Theo. "Ne çaldın?"

"Çoğunlukla kurabiye."

Annemle babam hikâyeyi zaten biliyorlardı elbette ama kardeşlerim şaşkınlıktan gözlerini kocaman açarak bana baktılar.

"Küçük dostum, bu hiç iyi değil," dedi Theo. "Hızlı Durak'tan mı geldi?"

"Hayır, Angel Cakes," diye itiraf etti Owen.

"Yani, en azından iyi bir şey için gitti," dedi Luke. Babam homurdandı.

İkisine de ters ters baktım. "Bu hiç yardımcı olmuyor." Luke ellerini kaldırdı. "Özür dilerim."

"Onu sabahları okula ben götürüyorum ve öngörülebilir gelecekte öğleden sonraları buraya gelmesi gerekiyor," dedim.

Theo, "Elbette, onu buraya getirebilirim," diye teklif etti.

"Öngörülebilir gelecek ne kadar sürer?" Owen sordu.

"Bilmiyorum."

Kaşları çatıldı. "Washington kesin hükümlü bir eyalettir. Bu da cezaların belirli bir süresi olduğu anlamına gelir."

Babamın ağzı sırtıtmak istercesine seğirdi. Theo'nunki de öyle. Luke kıkırdamasını gizlemek için öksürdü.

Owen'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Akıllı çocuk. "Ben ne zaman biter Sana tekrar güvenebileceğimi *belirle*. Belirli bir ceza için bu nasıl?" "Anlamı bu değil." Owen'ın ses tonunda bir meydan okuma notası vardı. "Bu cezanızın uzunluğunu bildiğiniz anlamına gelir. Keyfi değildir."

"Eğer sizi tutuklamış ve eyalet yasalarına tabi tutmuş olsaydım, bu geçerli olurdu. Ama yapmadım, o yüzden geçerli değil."

"Lanet olsun."

"Hiç hukuk fakültesine gitmeyi düşündün mü?" Theo sordu. "Senden iyi bir avukat olur."

Omuz silkti.

"Bu konuyu evde daha fazla konuşabiliriz."

"Cumartesi ne olacak?" Annem sordu. "Arabaya ihtiyacı var mı?"

"Cumartesi günü ne olacak?" Theo sordu.

"Gidip fırında çalışmalıyım," dedi Owen. "Topluma olan borcumu ödemeliyim."

"Topluma olan borcunuzu bilmiyorum," dedim. "Ama Harper'a olan borcun, evet."

"Bekle, Harper kim?" Luke sordu.

Kendime not: Luke onu tanımıyor, bu yüzden randevumuzu kaçırmamızın en iyisi olduğunu söylemesinin nedeni o değil. Gözlerim Theo'ya kaydı. Tanıdık gelmedi. O da kızla tanışmamıştı.

Bildiğim iyi oldu.

"Babamın sevdiği kadın," dedi Owen.

Biyolojik olarak birbirleriyle akraba olmadıklarını belirtmem gereken Luke ve Theo bir şekilde aynı ukala sırtışları takındılar.

"Ooooh," dedi Theo, sanki hepimiz sekizinci sınıf öğrencisiymişiz gibi. "Garrett bir kızdan mı hoşlanıyor?"

"Sevimli mi?" Luke sordu.

"Ben-"

Owen, yetersiz bir inkâr girişiminin önünü kesti. Ya da en azından saptırma. "Gerçekten çok güzel. Bayan Fallbrook'tan bile daha güzel. Ve Tilikum Ortaokulu'ndaki her erkek Bayan Fallbrook'a aşık."

Bu biraz endişe vericiydi. "Bayan Fallbrook'a aşık mısın?" Omuz silkti.

"Ben bir erkeğim, değil mi?"

Luke ve Theo güldüler.

"O bir yetişkin." Kardeşlerime bir kez daha ters ters baktım.

Owen gözlerini devirdi. "Ne olmuş yani?"

"Garrett'ın sevdiği kadına geri dönebilir miyiz?" Luke sordu.

Annem, "Luke, sorun çıkarma," diye uyardı.

"Değilim." Güldü. Tam bir sorun yaratıyordu. Bilerek. "Sadece kardeşimin hayatında neler olup bittiğini merak ediyorum."

Theo öne doğru eğildi ve çenesini yumruklarının üzerine koydu. "Evet, Garrett. Bize hayatında neler olup bittiğini anlat."

Annem, "Harper'la çıkması gerekiyordu ama bir iş çıktı ve gelemedi," dedi.

Ona doğru baktım. "Şimdi kim sorun çıkarıyor?" "Ben sadece bağlamı sağlıyorum."

"Fırını kadınla mı çıktın?" Owen sordu. "Ne zaman?" "Onunla çıkmadım."

"Doğru," diye düzeltti annem. "Owen, babanın biriyle çıkması konusunda ne hissediyorsun? Bu konuda seninle konuşan oldu mu?"

Sesimdeki kızgınlığı bastırmaya çalıştım ve muhtemelen başaramadım.
"Ben kimseyle çıkmıyorum."

Owen omuz silkti. "Bunu yapmaması biraz garip. İyi biri olduğu sürece benim için sorun yok. Fırıncı kadın da gerçekten iyi birine benziyordu."

"Ve Bayan Fallbrook'tan daha güzel," diye ekledi Theo.

Konuyu değiştirmesini umarak babama baktım. Ama o sadece omuz silkti, sanki bu sefer tek başınasın der gibiydi.

"Bak, Harper'la çıkmıyorum. Kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Neden?" Luke sordu.

"Zamanım yok. Hayatımda yeterince şey oluyor . Owen ve ben kendi başımıza iyiyiz."

"Evet, ama ondan kesinlikle hoşlanıyorsun," dedi Owen.

Çocuğum görebiliyordu. "Onu tanımıyorum bile." "Adımı unuttun."

"Sana söyledim, bir anlık bir şeydi."

Owen amcalarına döndü. "Onunla konuşurken adımlı unuttu. Sonra da suçu yaşlılık anına atmaya çalıştı."

"Ne dedin? Hayır, yapmadım. Kıdemli bir an olduğunu söylemiştin."

Babam, "Eğer kıdemli anlar yaşıyorsan, ben de alet kemerimi asabilirim," dedi.

"Onu görür görmez yüzünü bu hale getirdi." Owen başını eğdi, gözlerini büyüttü ve dilini kısmen dışarı çıkardı. "Çok güzelsin, şimdi kendi çocuğumun adını bilmiyorum gibi."

Kardeşlerim kahkahalarını tutmaya çalışırken neredeyse boğuluyorlardı. İfademi nötr ve sesimi düzgün tuttum. "Çok topraklanmışsın."

"Ben zaten cezalıyım."

"Daha uzun süre cezalısın."

"Ne kadar uzun?"

"Ben bitti diyene kadar."

"Bu adil değil. Bir ceza ihtiyacım var." "Beş yıl."

Ağzı açık kaldı. "On dokuz yaşına kadar bana ceza veremezsin."

"Tamam. Dört yıl. Yetişkin olana kadar cezalısın."

"Da-ad."

"Seneye de benim için futbol oynayabilir, değil mi?" Theo sordu.

Gözlerimi Owen'a kilitledim ve onun korku dolu bakışlarını izledim. Çocuk gelecek yıl liseye gittiğinde Theo için oynamak için can atıyordu. "Suç çılgınlığı sona erdiği sürece."

"Gerçekten bir çılgınlık mıydı?" Theo sordu. "Tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyorum. Suça meraklı gibiydi."

"Hepimiz o yollardan geçtik, değil mi?" Luke sordu.

Hiçbir şey çalmadığımı söyleyecektim ama bu doğru olmazdı.

Ve Owen'ın bu hikayeyi duymasına ihtiyacım yoktu.

"Ne zaman bir şey çaldın?" Babam Luke'a sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı.

"Asla," dedi Luke hemen. "Sadece söylüyorum, hepimiz gençken hatalar yaparız."

Babam ona şüpheyle baktı. Babamın Luke'un yarış günlerini bilip bilmediğini merak ettim. Ve iddia ettiği gibi bırakıp bırakmadığını.

"Biraz böğürtlene ne dersin?" Annem cevap beklemeden ayağa kalktı. "Owen, masayı toplamaya yardım eder misin lütfen?"

Başını salladı ve oturduğu yerden kalktı. Kardeşlerim tabaklarını ona uzattılar ve onlar tatlı alırken ben de yemeğimi bitirdim.

Annem ya merakla ya da şüpheyle bana bakıp duruyordu. Ben gider gitmez Louise Teyze'ye telefon edeceğini hissediyordum. Aşk hayatımla ilgili komplo kuruyor ya da kurmuyordu.

Owen ve ben biraz daha takıldıktan sonra eve doğru yola çıktık. Okul gecesi idi, bu yüzden geç saatlere kadar ayakta kalmasını istemedim. Ben dizüstü bilgisayarımı çıkarıp birkaç şeyi kontrol etmek için sistemimize giriş yaparken o da bir video oyunuyla kanepeye yerleşti.

Bulduğum çalıntı arabanın işlemleri tamamlanmıştı. Kanıt listesini taradım. Her şey doğru görünüyordu. Toprakta bulduğum bileziğin konuyla ilgisi olmadığına karar verilmişti. Buna şaşırmadım. Muhtemelen yıllardır yerdeydi.

Ama içgüdülerimi gıcıklayan bir şey vardı. Babam bana her zaman içgüdülerime güvenmemi öğretmişti. Üzerinde *bazen "be kind... of a bitch"* yazan bir bilezik hakkında ne bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak içimdeki his yeterince güçlüydü ve veri tabanımızda bir arama yapmaya karar verdim. Neyse ki,

Eski dava dosyalarımızın çoğu yıllar içinde dijital ortama aktarılmıştı. Sadece bir dakika sürer.

Sürpriz bir şekilde, bir hit aldım.

Yaklaşık on yıl önce kaybolan bir kişinin eşkalinde bu işlemeye sahip gümüş bir bilezik bulundu. Son görüldüğünde taktığı şeylerden biriydi.

Ama o sıradan bir kayıp kişi değildi. Yakın Tilikum tarihinin en kötü şöhretli faili meçhul cinayetlerinden biri haline gelmişti. Herkes Jasmine Joyner davasını biliyordu.

Mezarlıkta çalışan genç bir şerif yardımcısıyım. Davaya hiç dahil olmamıştım. Bu kadar önemli bir cinayet için çok küçüktüm. Ama çok iyi hatırlıyordum. Aylarca kasabada konuşulmuştu.

Ve sonra... hiçbir şey. Olay çözülemedi.

Davayla ilgili bir şey bulmuş muydum? Bileziğin Jasmine'e ait olduğunu kanıtlayamazdım ama ailesinin kaybolduğunda taktığına verdiği tanıma uyuyordu. Bu muhtemelen üstlerimin biraz daha derine inmeme izin vermeleri için yeterliydi. Bakalım yeni bir şey çıkacak mı?

Belki Jasmine'in davası yeniden kızıyordu ve onu öldüren kişiyi yakalayabilirdim.

BÖLÜM 8

Harper

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇILGINCAYDI.

Geriye dönüp baktığımda, belki de Garrett'tan Owen'ın haftanın en yoğun günü yerine okuldan sonra gelmesini istemeliydim. Mutfakta genç bir çocuğun ayak altında olması biraz kaotik bir durum yaratıyordu.

Bu onun hatası değildi. İyi bir çocuktu ve şimdiye kadar istediğim her şeyi yapmıştı. Dökülen şekeri süpürdü, çöpü çöp kutusuna götürdü, paket servis kutularını katladı, kasayı yeniden doldurmak için bir yığın kurabiye getirdi.

Ön tarafa baktım. Beth'in neredeyse kapıya kadar uzanan bir kuyruğu vardı.

"Müşterilere yardım etmem gerekiyor." Eldivenlerimi çıkardım ve çalıştırdığım iki zamanlayıcıya baktım. "Onlar kapandığında gelip beni alır mısın? Fıstık ezmeli kurabiyelerin fırından çıkması gerekiyor."

"Anladım," dedi Owen başını ciddi bir şekilde sallayarak.

Ona sııttım. Babasına çok benziyordu, sadece daha gençti ve sakalsızdı. Aynı mavi gözler, açık kahverengi saçlar ve yontulmaya yüz tutmuş bir çene. Bu çocuk bir gün kalp kırıcı olacaktı.

Garrett Haven'in çekici olduğunu düşündüğümden falan değil. Bu kocaman bir yalandı. Aptalca çekiciydi.

At kuyruğumu sıkılaştırdım ve dışarı çıktım. Beth birinin siparişini kutularken *teşekkür ederim* diye mırıldandı. Kırklı yaşlarındaydı, kısa kahverengi saçları ve pişmiş ürün şeklinde etkileyici bir küpe koleksiyonu vardı. Bugünkü çöreklerdi.

Kurabiyeler kasadan dışarı fırlıyordu ve kapanıştan çok önce keklerimiz bitmişti. Daha fazlasını yapmak için zamanım olmayacaktı. Bitirmem gereken dört özel pasta daha vardı ve öncelik onlara verilmeliydi.

Beth ve ben hatta ilerleme kaydettik. Neyse ki herkes sabırlıydı. Bir müşteri doğum günü pastası almak için oradaydı, ben de buzdolabından çıkarmak için mutfığa gittim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Owen sordu.

Ne kadar küçük bir beyefendi. Pastayı ada tezgahının üzerine koydum.
"Tabii.

Bana orta boy kutulardan bir tane getirebilir misin?"

Hala düz olan kutuyu aldı ve pastayı üzerine koydum, ona kenarlarını nasıl katlayacağını ve üstünü nasıl kapatacağını gösterdim.

"Benim için taşımak ister misin?"

"Evet, ben hallederim."

Kutuyu dikkatlice aldı ve beni önden takip etti. Müşteriye pastayı gösterip tam istedikleri gibi olduğundan emin olduktan sonra teslim ettim.

"İyi günler," dedim.

Sırada hoş görünümlü bir adam vardı, muhtemelen benim yaşlarımda ya da belki birkaç yaş büyüktü. Tanıdık geliyordu ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamıyordum. Dostça bir gülümseme takındı, sonra Owen'ı fark eder gibi oldu.

"Hey, dostum. Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba, Z Amca." Owen bana baktı, gözleri yalvarırcasına bakıyordu, sanki "lütfen bana söyletme" der gibiydi.

"O bugün benim yardımcım," dedim. "Sadece bir fırında çalışmayı öğreniyor."

"Güzel. Ben Zachary Haven, Owen'ın amcalarından biriyim."

"Öyle mi?" Owen'a baktım. "Bir sürü amcan mı var?" İç çekti. "Çok fazla amcam var."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Owen'ın amcası Zachary. Sizin için ne yapabiliriz?"

"Güzel soru." Pasta kutusuna baktı. "Marigold Teyze'nin ne seveceğini düşünüyorsun?"

Owen başını eğdi ve işaret etti. "Bunlar ne?" "Hindistan cevizli makaronlar."

"Hayır." Bir sonraki sırayı işaret etti. "Peki ya bunlar?"

"Limonlu lavantalı kurabiyeler."

"Kulağa Mari Teyze gibi geliyor."

Zachary sırtıttı. "Evet, öyle. İyi karar. İki tane alacağım. Hayır, dört olsun."

"Ben yapabilir miyim?" Owen sordu.

"Kesinlikle." Ona bir maşa seti uzattım. "Dört tane istediğine göre, onları kutularız."

Owen dört adet limonlu lavantalı kurabiyeyi nazıkçe kutudan çıkardı ve pembe bir paket kutusuna koydu. O üstünü katlarken ben de siparişi verdim.

aşağı indirdi ve kapalı tutmak için küçük bir Angel Cakes çıkartması ekledi.

"Buyurun efendim." Kutuyu amcasına uzattı. "İyi günler dilerim."

"Teşekkür ederim." Zachary çenesini ona doğru eğdi, sonra kutusunu alıp gitmeden önce bana gülümsedi.

Owen dondu, gözleri büyüdü ve havayı kokladı. "Harper."

"Sorun nedir?"

"Kurabiyeler. Zamanlayıcıyı dinlemiyordum."

Oh, hayır. Duman mıydı o?

Nefes nefese mutfağa koştum.

Tam yangın alarmı çaldığı sırada.

"Şekerli kurabiyeler," diye mırıldandım fırını kapatmak için çabalarken.

"Burası o kadar dumanlı bile değil."

Ayna laneti yine çirkin yüzünü gösteriyordu.

"Arka kapıyı açayım mı?" Owen çalan alarmın sesi üzerine sordu.

"Evet, lütfen!" Bir çift fırın eldiveni taktım ve fırını açtım. Bir duman bulutu yuvarlandı ve tavana doğru yükseldi. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde kurabiyeler mahvolmuştu. Duman alarmı tam bir drama kraliçesi gibi davrandığı için düşündüğünüz kadar siyah değildi ama satılmaya da uygun değildi.

Beth, "geldi," diye geri seslendi.

Bozuk kurabiyelerden oluşan bir tepsiyi adanın üzerine koydum. "Şaka mı yapıyorsun? Buraya nasıl bu kadar hızlı geldiler? Bu şey izleniyor mu?"

"Bay Bakerfield aradı."

Dükkânın önünden bir erkek sesi geldi. "ederim!"

İnledim ve başka bir tepsi çıkardım. Harika. Şimdi elimde satamayacağım düzinelerce çöp kurabiye vardı ve itfaiye fırını boşaltacaktı.

Beth dükkânın önünde kayboldu ve bir süre sonra dışarıdaki insanları yönlendiren sesler duydum.

Aptal yangın alarmı durmadı.

"Anladık, anladık." Temiz bir fırın tepsi aldım ve yangın alarmının önünde havada salladım. "Yangın falan yok. Artık çeneni kapatabilirsin."

Owen arka kapıyı açıp kapatarak dumanın bir kısmını havalandırmaya çalıştı. Sonunda durdu.

"Hey, Owen. Burada ne yapıyorsun?" Sarı pantolonu ve her şeyiyle tam üniforma giymiş bir itfaiyeci mutfağa girdi.

"Selam, Levi Amca."

"Vay canına, gerçekten de bir sürü amcan varmış." "Sana söylemiştim."

İlk itfaiyecinin bir kopyası arka kapıda belirdi. Eğer saç kesimleri biraz farklı olmasaydı, çift gördüğümü düşünebilirdim.

"Ne oluyor kardeşim?" dedi ikinci itfaiyeci. "Başka bir amca mı?" diye sordum.

"Sayılır mı?" Owen, nasıl akraba olduklarından ya da olup olmadıklarından emin değilmiş gibi konuştu. "Logan kuzenlerimin amcası ve amcamın kardeşi, yani..."

Bunu çözmeye çalışmadım. Daha büyük sorunlarım vardı. "Biri sizi aradığı için çok üzgünüm. Sadece yanmış kurabiyelerdi."

Logan adaya doğru yürüdü ve aşırı kızarmış fıstık ezmesi kurabiyelere baktı. "Evet, görüyorum. Karımın burada bir yerde olmadığından emin misin? O da kurabiyeleri yakma eğilimindedir."

İçimi çektim. "Sadece meşguldük ve zamanlayıcıları duymadım."

"Bu benim hatam." Owen'ın sesi asıktı. "Zamanlayıcılara dikkat etmem gerekiyordu ama Z Amca geldi ve ben de unuttum."

"Hayır, sorun değil," dedim. "Bazen meşgul olduğumuzda böyle şeyler olur."

Levi başparmağını omzunun üzerinden dükkânın önüne doğru salladı. "Herkes içeri girmenin güvenli olduğunu söyleyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor, kardeşim." Logan bir kurabiye aldı ve bir ısırık aldı. "Biraz gevrek ama bunlar fena değil."

"İstersen birazını yanına alabilirsin. Ben onlarla bir şey yapamam."

"Evet, bunlardan bazıları kurtarılabilir. Çocuklarım onları yiyecek."

"Bu da bir umut ışığı sanırım." Onun için bir kutu aldım. "Oldukça iyi bir müdahale süresiydi. Sanırım siz kapıdan içeri girdiğinizde alarm otuz saniyedir çalışıyordu."

"Biz de tam yanından geçiyorduk," dedi Logan. "Şanslı gününde olmalısın." Zayıfça güldüm. "Evet. Şanslıyım."

Hâlâ sıcak olan kurabiyeleri parmaklarının ucuyla tutarak ayıkladı ve yarım düzine kadarını bir kutuya koydu. "Bunlar için teşekkürler. Fırınınızın yanmadığına da sevindim."

"Ben de."

"Görüşürüz, Owen."

"Hoşça kal, Logan."

Arka kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Bu bir maceraydı." Saç bağımı çıkardım ve düşük at kuyruğumu yeniden yaptım. "Görünüşe göre pişirmem gereken daha çok kurabiye var. Ve süslemem gereken dört pasta."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Gidip Beth'in sıradaki insanlarla hasar kontrolü yapmasına yardım edelim. Onlara bedava kurabiye vereceğiz. Sonra da pişirmeye başlarız."

Owen beni ön tarafa kadar takip etti, insanlar içeri girdikçe kuyruk yeniden oluşuyordu. Tahliye uzun sürmemişti ama müşterilerin sabrının ne kadar çabuk tükenebileceğini biliyordum. En iyi gülümsememi takındım ve Owen'dan kasada kalan bedava kurabiyeleri bekleyen insanlara dağıtmasını istedim. Bu işe yaramış gibi görünüyordu.

Ayrıca itfaiye istasyonuna ikramları bırakmak için aklıma not aldım.

Kuyruğu geçtikten sonra pasta kasası oldukça azalmıştı. O gün için fıstık ezmeli kurabiyelerden vazgeçmeye karar verdim -kötü şansımı tekrar denemek istemedim- ve en çok satanlarımıza odaklandım. Çikolata parçacıklı ve şekerli kurabiyeler.

Owen ve ben mutfakta çalışmaya başladık. Ona malzemeleri getirttim - un ve şeker çuvallarının büyüklüğü onu şaşırttı - ve başlamadan önce tezgâha bir tutam un serptiğinden emin oldum.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Teyzemden öğrendiğim bir şey. Yeni bir şeye başlamadan önce her zaman biraz un serperim. İyi şans için. Ve inanın bana, buna ihtiyacım var."

"Fıstık ezmeli kurabiyelere başlamadan önce unuttun mu?"

Duraksadım, hatırlamaya çalıştım. "Bu iyi bir soru. Ama sanmıyorum."

"Pek yaramadı, değil mi?"

Büyük mikseri çalıştırdım. "Sanırım bir tutam un kötü şansımı engellemeye yetmiyor. Ondan bende çok var."

"İtfaiyenin hemen dışarıda olması biraz garipti. Eğer gerçek bir yangın olsaydı, bu büyük bir şans olurdu. Ama yoktu, bu yüzden tam tersi oldu."

"Evet," dedim şiddetle. Bu çocuktan hoşlanmıştım. "Aynen öyle. Önce zamanlayıcıları kaçırdık. Sonra, duman alarmı ortada hiçbir şey çalmaya başladı."

O kadar çok duman. Sonra itfaiye hemen dışarıdaydı, bu yüzden yanmış birkaç kurabiyeden başka bir şey değilken her şey bir şeye dönüştü."

"Kesinlikle sus."

Başımı sallayarak çikolata parçalarını miksera döktüm ve hamura karışmalarını bekledim. Karıştıklarında mikseri kapattım ve hamuru ada şeklindeki çalışma yüzeyine boşalttım.

"Bunu yapmak istiyor musun?" Bir kurabiye kepçesi aldım ve havaya kaldırdım. "Tabii. Ne yapacağım?"

"Tek tip yapmak için bunu kullanın." Ona nasıl yapılacağını göstermek için bir topak hamur aldım. "Sonra tepsiye koyun. Yayıldıkları için aralarında boşluk bırakın. İşte böyle." İlkini yanına bir tane daha koydum.

"Tamam. Bunu yapabilirim."

Ben bir miktar şekerli kurabiye hamuru hazırlarken o da kurabiyeleri kaşıklamaya başladı. Çikolata parçacıklı tepsiler fırına girdiğinde, daha dikkatli olmak için iki zamanlayıcıyı ve telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarladım.

Sonra dikkatimi son kekleri bitirmeye verdim.

Gün.

Owen ile krema yaparken sohbet ettim ve ona krema kalıbını nasıl kullandığımı gösterdim.

belirli şekiller yapmak için farklı uçlar. İlgisini çektiği için ona birkaç günlük şekerli kurabiye üzerinde denemesi için biraz verdim. Hiç de fena değildi.

Öğleden sonra uçup gitti. Ne olduğunu anlamadan önce kurabiyeleri bitirmiş ve bekleyen müşterilerin zevkine göre kasaya eklemiş ve özel pastalara son rötuşları yapmıştık. Tam pasta dağınıklığını toplamaya başlayacaktım ki Garrett Haven ortaya çıktı ve beni şaşırttı.

Nefesim kesildi ve krema spatulam yere düştü. Neredeyse kapı aralığı kadar genişti ve üniforması onu çok korkutucu gösteriyordu.

Yine de normal kıyafetlerle muhtemelen göz korkutucuydu.

"Özür dilerim." Derin sesi tüylerimi diken diken etti.

"değil." Kalbimin görmezden gelmeye çalıştım. "Sadece seni orada görmedim."

Gözleri benimkileri bırakmadı, beni bir anlığına esir aldı. Fırtınalı bir mavi-gri renkteydiler. Çok yoğundu. Sanki o geniş omuzlarında dünyanın yükünü taşıyordu.

"Baba?" Owen sordu. "Yine yapıyorsun."

Uzaklara bakan Garrett boğazını temizledi. "Hazır mısın?" "Evet, sanırım."

"Bekle!" İkisi de bana kafamda tahta kaşık gibi baktı. "Eve götürmek için biraz kurabiyeye ihtiyacın var."

Garrett'in yanından geçip bir kutu aldım.

"değil," dedi Garrett. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama yapmak istiyorum. Ayrıca, bunların yapılmasına o da yardım etti."

Kutuya yarım düzine çikolatalı kurabiye koydum ve Garrett'a vermek için arkamı döndüm.

Anlamsızmışım gibi beni izledi, kaşlarının çatılması istemeden de olsa çok sekti.

Fark etmezdi. Kimseyle çıkmıyordum. En azından Garrett

Haven'la. Kutuyu uzattım. "Hâlâ biraz sıcaklar."

Bir an tereddüt etti, sonra aldı. "Teşekkürler." Bir kız o çalkantılı gözlerde gerçekten kaybolabilirdi.

"Bu arada Owen harikaydı. Onunla olmak eğlenceliydi. İşler biraz çığırından çıktı ama merak etmeyin, yangın çıkmadı. Alarm çaldığında itfaiye çok yakındaydı ve kurabiyeleri mahvettik ama bu Owen'ın suçu falan değildi." Neredeyse hiç mantıklı konuşmuyordum ama konuşmayı bırakacak gibi de görünmüyordum. "Her neyse, çok yardımcı oldu ve biraz çalışsa çok iyi bir pasta dekoratörü olabilir."

Garrett'in ağzının kenarları ince bir gülümsemeyle kalktı ve dizlerim neredeyse büküldü. Tüm yüzünü değiştirmiş, ifadesini ısıtmıştı. Bu sırtışın kolay olmadığını hissediyordum ve bunun bir ipucunu görmek, bana tekrar gülümsemesi için her şeyi yapmak istememe neden oldu.

Güldüm, kulağa ne kadar garip geldiğini görünce neredeyse irkiliyordum. "Peki, iyi öğleden sonraları."

"K, baba," dedi Owen. "Cezamı çektim. Artık gidebiliriz."

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi oğluna baktı. "Doğru ya. Evet." Kurabiyeleri kaldırdı. "Tekrar teşekkürler."

Garrett'in gülümsemesinden hâlâ biraz etkilenmiş bir halde onların gidişini izledim. Kapı arkalarından kapanırken Beth, "Uh-oh," dedi.

Sıçradım. Orada olduğunu tamamen unutmuştum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sesi alaycı bir masumiyetle doluydu.

Ona baskı yapamadan bir müşteri geldi. Onun halletmesine izin verdim ve temizliğe başlamak için mutfığa geri döndüm.

Genç bir yardımcı. Yanmış kurabiyeler. Yangın alarmı. İlk müdahale ekipleri fırını boşaltıyor. Büyük bir gündü. Ama bulaşıkları yıkarken ve eşyaları kaldırırken aklımda bunlardan herhangi biri var mıydı?

Hayır. Tek düşünebildiğim Garrett Haven'ın gülümsemesiydi.

BÖLÜM 9

Garrett

"BABA, bunlardan birini denemelisin," dedi Owen bir lokma çikolatalı kurabiye yerken. "ok güzeller."

Mutfak tezgahının üzerindeki kurabiye kutusuna ısıracaktım gibi baktım. Kesinlikle iyi görünüyorlardı. Hatta m kemm l. Düzgün yuvarlak ve hepsi aynı boyutta. Kenarları hafifçe kızarmış ve üzerleri yapışkan çikolata parçalarıyla süslenmişti.

Neden korkuyordum ki? Harper'ın kurabiyelerinden birini yersem beni b y lemesinden ve ona umutsuzca takıntılı hale gelmekten mi?

Evet. Ben de korkuyordum. Zaten yolu yarılarmıştım.

Ama kurabiyeler güzel kokuyordu. Ve eğer bir tane yemezsem, Owen hepsini içine çekecekti.

Bir kurabiye aldım ve kokusu ağızımı sulandırdı. Yavaşça bir ısırık aldım. Kenarları hafif çıtır, ortası çiğnenebilir ve sıcaktı. Gözlerim kapandı ve inledim.

"Aman
Tanrım."

"Sana
söylemiştim."

"Hepsini yeme." Bir tane daha almaya alışan Owen'ın elini ittim.

"Yarısını sen al."

"Yapılmasına yardım ettim. Dört tane almalıyım."

"Hırsızlık yaptığın için oradaydın. Hepsini yerken beni izlemelisin."

"Tamam. Yarısı adil. Sonuncusunu sonraya saklayacağım." Mutfaktan ıktı ve üst katta kayboldu.

Bir ısırık daha aldım. Çok tereyağlıydılar ve tam kıvamında çikolata ieriyorlardı. Onlardan bir düzine yiyebilirdim.

Ama bu Harper'ı takıntı haline getireceğim anlamına gelmiyordu. En azından şu anda olduğumdan daha fazla.

Owen'ı aldığımnda beni yine aptala çevirmişti. Kardeşlerim Luke ve Zachary, hatta Theo gibi değıldim. Onlar her zaman

kadınlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Babamız gibi çoğunlukla oduncu homurtularıyla iletişim kuran Josiah gibi de değildim. Ama Harper'ı her gördüğümde yaptığım o yıldız çarpmış, dili bağlı şey var ya? O da ben değildim.

Onun nesi vardı?

Bilmiyordum. Ama bir kurabiye daha aldım. Bir erkeğin karşı koyamayacağı kadar fazlaydılar.

Masanın önünden kurabiye kokuları geliyordu. Kafamı kaldırdığımda yardımcılarımızdan Kate'in elinde pembe bir Angel Cakes kutusuyla yanımdan geçtiğini gördüm. Burnunun peşinden giden bir çizgi film karakteri gibi ayağa kalkmaya başladım ama kendimi durdurmayı başardım.

Yakında yarım günlük bir devriye vardiyasına çıkmam gerekiyordu ki bu iyi bir şeydi. Kate'in fırından getirdiği şeylerin kokusu havada asılı kalmıştı. Ama sorun kurabiyeler değildi.

Harper'dı. Asıl baştan çıkarıcı oydu.

Şimdiye kadar Angel Cakes'e uğrama isteğime direnmişim, hatta birkaç kez etraftan dolaşmışım. Kendime sürekli bir ilişki istemediğimi söylüyordum. Çıkmak istemiyordum. Zamanım yoktu ve risk almaya değmezdi.

Ve bunların hepsi doğrudu. Yeni bir ilişkiye adım atma, başka birini hayatıma -ve Owen'inkine- dahil etmeye çalışma düşüncesi çok ürkütücüydü.

Yine de o yeşil gözleri düşünmeden edemiyordum. O göz kamaştırıcı gülümsemeyi. O uzun sarı saçların yastığımın üzerinde nasıl görüneceğini.

"Haven." Kade'in sesi beni kurtardı. "Hey, Sheehan."

Büyük bir kurabiyeden bir ısırık aldı. "Sadece bir uyarı. Trent Jones sokaklara geri döndü. Kefaletle serbest bırakıldı."

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Evet, eğlenceli biri. Duyduğuma göre Çavuş Joyner davasını almana izin vermiş."

Kaşları çatıldı. "Onunla bu sabah konuştum. Nereden?"

Omuz silkti. "Etrafta söylentiler dolaşıyor. Faili meçhul bir davayı araştırmak için gerçekten vaktin var mı?"

"Diğer her şeyin arasında, sanırım. O zamanlar kaçırdığımız bir şey olup olmadığını görmek istiyorum. Dava üzerinde hiç çalışmadın, değil mi?"

"Hayır. Çok acemiydim, tıpkı senin gibi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen cesur bir adamsın

Haven." Başımı kaldırıp ona

baktım. "Neden?"

"O çanta aslında lanetli. Ona on metrelik bir bile dokunmazdım."

"Lanetli mi? Batıl inançları olan bir tip olduğunuzu düşünmemiştim."

"Kasabanın dedikodu hattını çıldırtacak çözölemeyen faili meçhul vakalar söz konusu olduğunda öyleyim. Bu tür bir incelemenin nesnesi olmak istemem."

"Dava on yıldan daha eski. Eminim dedikodu hattı bunu almayacaktır. yuk

arı." "O kadar emin olma. Bahse girerim kasabanın yarısı zaten biliyordur."

Brenna yanından geçerken, "Şimdiden telefonlar almaya başladık," dedi.

O da

Devriyedeiken en sevdiğim memurdu.

"Joyner davasıyla ilgili çağrılar mı?"

Ben sordum.

"Evet. Katili yakaladık mı? Katil hala mı? Yollar güvenli mi? Sanırsın her şey yeni oldu."

"Bunu araştırdığımı kim nereden biliyor? Dava dosyalarını incelemeye yeni başladım."

Brenna omuz silkti ve Kade'e baktı, o da omuz silkti.

Gizli falan değildi. Ama şimdiden kasaba dedikodusu olması beni rahatsız etti. Lanet olası Tilikum.

"Bunlardan birini denedin mi?" Kade elindeki kurabiyeden arta kalanı havaya kaldırdı. "İnanılmazlar."

Başımı salladım. Mantıklı gelmiyordu ama Harper'ın kurabiyelerinden birini yersem bayılacağımdan ve kendimi Angel Cakes Pastanesi'nde, yazın düzenlenen Dağ Adamı Festivali'nde pamuk şekere bakan bir çocuk gibi ona bakarken bulacağımdan korkuyordum.

"Sen kaybedersin." Yürüyüp .

En azından iğnelemeyi evde bırakmıştı.

Unlu mamullerin -ve Harper Tilburn'ün- cazibesini görmezden gelerek Joyner davasını incelemeye geri döndüm. İncelenmesi gereken çok fazla bilgi vardı. Aile ve arkadaşlarla yapılan görüşmeler, yüzlerce ipucu.

adli tabibin bulguları, olay yerindeki kanıtlar ya da bunların eksikliği.

Katil titiz davranmış. Bir parça bile DNA bırakmamış. Cinsel saldırıya uğramamıştı, ki bu da başlı başına ilginçti. Kadın cinayetleri genellikle cinsel motivasyonla işlenir ama bu cinayet öyle görünmüyordu. Ve vücudunda ona ait olmayan tek bir kıl ya da kan lekesi bile yoktu.

Başında hafif bir yaralanma, bileklerinde kısıtlandığını gösteren bağ izleri vardı ve ölüm nedeni boğulma idi.

İşe yarayan teori fırsat cinayeti olmuştu. Failin ona saldırdığı ve öldürdüğü bir yürüyüş parkurundaydı. Kimse bir neden bulamamıştı ve kasabadaki pek çok insan bunun bir serseri olduğuna karar vermişti. Yoldan geçen rastgele bir suçlu zavallı genç kadına saldırmış ve bir daha görülmemek üzere oradan ayrılmıştı.

Ama bir şey mi kaçırmışlardı?

Bileziği bulduğum yer Jasmine'in cesedinin bulunduğu yer değildi. Eğer bu onun bileziğiye, oraya nasıl gitmişti? Kaybolmadan önce mi kaybetmişti? Kaybolduğunda taktığı şeyin tarifi ne kadar güvenilirirdi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Ablası Jocelyn, onu canlı gören son kişiydi. Hem cesedi bulunmadan önce hem de daha sonra yaptıkları görüşmeleri buldum. Jocelyn bileziği taktığı şeyler arasında saymıştı. Eşleşen bir setleri vardı ve onları hiç çıkarmazlardı.

Jocelyn ile yapılan röportajları okumaya devam ettim. Jasmine'in eski erkek arkadaşının bu işe karışmış olabileceğinden endişeleniyordu. Öldürülmeden kısa bir süre önce Jasmine, kız kardeşinin zehirli bir ilişki olarak tanımladığı bir ilişkiyi terk etmişti. Dava notlarını araştırdım ve eski sevgiliyle yapılan röportajı buldum. Jasmine öldürüldüğünde Alaska'da bir balıkçı teknesindeymiş.

-Mazereti çok sayıda tanık tarafından doğrulandı.

Şüpheli listesinden çıkarılmıştı ama Jocelyn'in röportajını okumaya devam ederken bir şey dikkatimi çekti. Jasmine'in ilk kayboluşundan önceki haftalarda, bilinmeyen bir göndericiden iki paket aldığını söyledi.

Okumaya devam ettim ama paketlerin içeriği listelenmemişti. Hiçbir yerde onlardan bahsedildiğini görmedim.

Kimse bunu araştırmamış mıydı? Paketlerin birbiriyle bağlantılı olmadığı teyit edilmediği sürece, araştırmamış olmaları imkansız görünüyordu. Ama neden dosyada bunu gösteren bir şey yoktu?

Jocelyn Joyner'ın hâlâ Tilikum'da yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Onunla konuşmak, paketlerin ne hakkında olduğunu öğrenmek istiyordum. Eğer şanslıysam, belki paketler hâlâ ondadır.

Muhtemelen on yıl sonra değil, ama insanların neye tutunacağını asla bilemezsiniz.

Amirim Çavuş Denny yanımdan geçti ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Babalık izninde olan başka bir şerif yardımcısının yerine devriyeye çıkmam gerekiyordu. Kendimi Joyner davasından koparmak zordu ama fazla seçeneğim yoktu. Bazen kolluk kuvvetlerinde hayat böyleydi; size söyleneni yapardınız.

Ayağa kalktım. "Dışarı çıkıyorum, Çavuş." "Orada güvende ol."
"Yapacağım."

Devriye arabama gittim ve gerekli incelemeyi yaptım, göçük ya da ezik olup olmadığını kontrol ettim. Arka koltuğu açıp etrafa baktım ve geride kaçak mal kalmadığından emin oldum. Bu rutin protokolün bir parçasıydı.

Sonra içeri girdim ve görev için hazır olduğumu bildirmek için merkezle görüştüm. "Ekip 7, 10-8."

"10-4, Manga 7. Ekip 9, 306 West Cherry Caddesi'ndeki bir aile sorununa müdahale ediyor. Yardıma ihtiyaçları olma ihtimaline karşı bölgede kalın."

"10-4. Teşekkürler, Bren."

Yola çıktım ve gözlerimi açık tutarak ve telsiz konuşmalarını dinleyerek kasabada dolaştım. Şerif Yardımcısı Spangler dokuzuncu ekipteydi ve aile sorunu çağrısını benden bir şey istemeden halletti. Aile sorunları genellikle aile üyeleri arasında aile içi şiddet içermeyen bir anlaşmazlık anlamına gelirdi. Spangler'ın olan biteni yatıştırması sürpriz değildi. Bu işte iyiydi.

Lumberjack Park'ın yanından geçerken Sincap Koruma Ekibi'nin bir toplantı yaptığını gördüm. Birkaç üye ben geçerken dönüp el salladı. Ben de elimi kaldırıp karşılık verdim. Kolluk kuvvetlerinin bu taban grubuyla dostane bir ilişkisi vardı. Görünüşte kriz zamanında yerel sincap nüfusunu korumaya yardımcı olmak için kurulmuşlardı ama herkes onların aslında Tilikum'un sivil güvenlik gücü olduğunu biliyordu.

Kayınbiraderim Audrey'e göz kulak oldular. Marigold kaybolduğunda da arama çalışmalarına yardım etmişlerdi. Bir soruşturmaya engel olmadıkları sürece, işlerini yapmalarına izin vermekten mutluydum.

Beni Angel Cakes'e götürecek dönüşe geldiğimde yemin ederim direksiyon kendi kendine hareket etti. Dönmek yerine düz gidebilmek için geri çektim. Harper takıntım kontrolden çıkmaya başlamıştı. Bir kazaya sebep olabilirdim.

Kabul ediyorum, yolda başka kimse yoktu. Ama yine de. Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Bloğun etrafında döndüm ve dört yol ağzında durdum. Başka bir araba geçti ve sürücüsü geçerken gözüme çarptı.

Oh, kahretsin. Bu .

Harper.

Hiç düşünmeden arkasından çıktım. Ne yapıyordum ki? Muhtemelen eve gidiyordu. Onu takip mi edecektim? Bu neyi başaracaktı ki?

Başka bir dört yol kavşağına geldik. O sağa döndü. Ben de döndüm.

Dönüş sinyali de kullanmıyordu ama onu kenara çekmemin imkanı yoktu. Bir dahaki dönüşünde ters yöne gidecektim. Onu takip etmeye devam edemezdim. Yavaşladım, aramıza daha fazla mesafe koydum.

Ama sola döndüğünde, ben ne yaptım? Evet. Sola döndüm.

Sola döndüm. Bu sefer sinyalini kullandı.

Arkayı dön, Garrett. Dön. Arkayı dön ve onu takip etmeyi bırak.

Öyle mi yaptım?

Hayır. Hayır, yapmadım.

Sağa döndü ve bir kez daha sinyalini kullanmadı. Muhtemelen o taraf yanmıştı. Ne yaptığımı düşünmeden -ya da kendimle konuşmadan- ışıklarımı yaktım.

Yavaşladı ve durdu. Kısa bir mesafe arkasına park ettim. Ne halt ediyordum ben?

Mikrofonumu tuşladım. "Ekip yedi." "Devam et, takım yedi."

"Beni 5806 West Cedar'da trafik çevirmesine sokun. Beyaz Toyota RAV4, içinde bir kadın var. Durdurma sebebi sinyal vermemek."

Brenna tereddüt etti. "10-4, takım 7."

"Sadece ona haber vereceğim. Muhtemelen çıkmıştır."

"Uh-huh. 10-4."

Gözlerimi devirmiştim. Brenna beni tanırdı. Genelde küçük şeyler için insanları kenara çekmediğimi biliyordu.

Peki şimdi ne yapmam gerekiyordu? Harper'ın arabasına gidip çıkma mı teklif edecektim?

Aslında...

Arabamdan çıktım. Bunu yapmayacaktım. Ona kesinlikle çıkma teklif etmeyecektim. Bir ilişkiye başlamak istemiyordum. Zamanım yoktu.

Ama onu düşünmeden edemiyordum. Bu beni deli ediyordu. Beni çıldırtıyordu.

Arabasına yaklaştım ve o da camını indirdi. "Merhaba memur bey. Bir sorun mu var?"

Güneş gözlüklerimi çıkardım. "Selam, Harper."

Gözleri tanıyarak genişledi. "Oh! Garrett. Bekle. Beni neden kenara çektin? Hız mı yapıyordum? Hız yapmadığıma eminim. Ne yaptım ben?"

Saçma sapan konuşması o kadar tatlıydı ki gülümsemekten kendimi alamadım. "Yok bir şey. Sadece..." İşte beynim yine kelimeleri nasıl kullanacağını unuttu. "Dönüş sinyaliniz. Bozulmuş olabilir. Onu kullanmayın. İki kere. Sadece sağdakini."

Muhtemelen hayatım boyunca en az belagatli konuştuğum andı ama en azından gerçeklere ulaşmıştım.

"Dönüş sinyalim mi? Bu çok garip. Benim için kontrol edebilir misin?"

"Tabii, evet." Tam da benim önermem gereken şeydi. Beynimin kendini toparlaması ve çalışmaya başlaması gerekiyordu. "Soldakiyle devam et."

Açtı. Işıkların yanıp söndüğünden emin olmak için geri çekildim. Onlardı.

"Bu çalışıyor. Şimdi de sağdaki."

Kolu aşağı doğru itti.

Kontrol etmek için arabanın etrafında dolaştım, sonra sürücü tarafına geri döndüm. "Yolcu tarafının arka tarafı çalışmıyor. Ön taraf çalışıyor."

"Bu berbat bir şey."

"Ön panelinizde bir gösterge ışığı var mı? Pek çok araba bir ışık söndüğünde sizi uyarır."

Gösterge paneline baktı. "Olabilir ama varsa da işe yaramadı. Bu benim şansım olurdu. Yedek ışığı nereden bulabileceğimi biliyor musun?"

Sesindeki endişe belirtisi göğsümdeki bir şeyi çekti. Bozuk bir lamba benim sorunum değildi, hatta çok da değildi. Ama ben

Bunu onun için düzelt.

"İsterseniz bir tane alıp kurulumuna yardım edebilirim."

Bana baktı ve iri yeşil gözleri beni olduğum yere kilitledi. Bir araba saatte doksan mil hızla yanımdan geçip gidebilirdi ve ben bunu fark etmekte zorlanırdım.

"Um." Kafasını temizlemek istercesine hafifçe salladı. "Sorun değil. Eminim bir yolunu bulabilirim. Kasabada bir oto yedek parça dükkânı var, değil mi? Sanırım görmüştüm. Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum. Bir şey olmaz."

Gülümsedim. Telaşlandığında çok seksi oluyordu. "Gerçekten umurumda değil."

"Eminim polislik işleriyle meşgulsünüzdür. Ya da şeriflikle ya da her neysen işte."

Gülümsemem büyüdü. Bir elimi arabasının üstüne koydum ve eğildim. "Şerif yardımcısı. Şuna ne dersin? Akşam yemeği yeriz, ben de sinyalinin tamir ederim."

Oh lanet olsun. Ona çıkma
teklif etmişim. "Hemen şimdi
mi?"

"Altıya kadar görevdeyim ve sonra Owen'ı ailemin evinden almam gerekiyor." Göğsümde yükselen hafif paniğe rağmen çoktan söylemişim. Artık geri dönüşü yoktu. "Peki ya yarın? Boş musun?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Şu anda biriyle çıkmanın benim için iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Bana bir çıkış yolu göstermişti. Kibarca reddetmesini kabul edebilir, işine devam etmesine izin verebilir ve yoluma devam edebilirdim.

Ama yapamadım. Bunu yapamazdım.

"Sadece akşam yemeği. Baskı yok. Ve söz veriyorum bunu kaçırmayacağım." Yüz ifadesi yumuşadı. "Söz mü?"

"Evet. Kötü bir adamı kovalıyor olsam bile. Bu onun şanslı günü olacak."

Öne doğru baktı, dudaklarını birbirine sürttü ve direksiyonu kavradı. İki, belki de üç saniye sürdü ama beklemek beni neredeyse öldürüyordu.

"Tamam, Garrett Haven. Akşam yemeği. Sen de göz kırpmamı tamir et." "Anlaştık."

"Bana ceza kesmeyeceksiniz, değil mi?"

Bu beni neredeyse güldürecekti. "Bu sefer hoşgörülü olacağım." Dudakları yukarı kalktı. "Teşekkürler, şerif yardımcısı. Gidebilir miyim?"

Bu gülümseme beni öldürecekti. "Peki, hanımefendi. Orada güvende olun."

"Sen de."

Ben geri çekilirken penceresini kaldırdı, gülümsemesi güneşin cama vuran parıltısının ardında kayboldu.

Yarı şaşkın bir halde arabama doğru yürüdüm. Gerçekten onu kenara çekip sonra da çıkma mı teklif etmişim?

Ve o da evet mi dedi?

Pratik, mantıklı Garrett Haven bunu asla yapmazdı.

Yüzümde hafif bir sırıtışla arabama bindim, adamın bir dakikalığına ortadan kaybolmasına sevinmişim.

BÖLÜM 10

Harper

Bu randevu iyi bir fikir miydi yoksa kötü bir fikir mi? Çok kararsızdım.

Bütün gün kötü şans getirecek bir şey olmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Ne zamanlayıcı bozuldu, ne kurabiyeler yandı, ne duman alarmı ne de tahliye.

Aslında, sanki günüm iyi şanslarla doluymuş gibi görünüyordu.

Her parti kurabiye mükemmel olmuştu ve keklerim büyülü görünüyordu. Sabahki koşuşturmanın ardından işler tam da gerçek bir öğle yemeği molası vermem için yavaşlamıştı. Sinyal lambam rastgele tekrar çalışmaya başladı ve biraz yiyecek aldıktan sonra işe döndüğümde otoparktaki yerim hala açıktı.

Kötü şans pusuda, saldırmak için bekliyor olmalıydı.

Bu da bu randevunun muhtemelen bir felaket olacağı anlamına geliyordu. Ya da yarın başka bir ülkede büyük bir terfi alacaktı ve onu bir daha asla göremeyecektim.

Kapım çalındı ve mikrodalga'nın üzerindeki saate baktım. Tam zamanında gelmişti, dakikası dakikasına.

Vay canına. Tamam. Yani, beni ekmiyor, iş yüzünden randevumuzu kaçırmıyor ya da bunların arasında bir şey yapmıyor. En azından bu iyi bir başlangıçtı.

Derin bir nefes alarak siyah elbisemi düzelttim ve saçlarımı kabarttım, ardından kapıyı açtım.

Garrett Haven kapımın önünde durmuş, yakası açık bir gömleğin üzerine giydiği koyu gri ceket ve son derece iyi oturan gri pantolonuyla bir rüya gibi görünüyordu.

Onu üniformasız görmek beni neden bu kadar şaşırttı bilmiyorum. Tabii ki normal kıyafetler giymiş olacaktı.

Ve tabii ki o kadar iyi görünecekti.

Vay canına. Tekrar.

Bana o gülümsemesini verdi ve ben hiçbir şey söylememiştim bile. *Çok şanslıyım* sözleri aklımdan geçti.

Bekle. Hayır. Şanslı değildim. Hem de hiç.

"Merhaba." Sesi hoş bir şekilde derindi. "Çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarım ısındı ve midemde hoş bir kıpırtı hissettim. "Teşekkür ederim. Sen de öyle. Yani, güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Arabanızın kilidini açarsanız, flaşörü sizin için değiştirebilirim."

"Garip olan ne biliyor musun? Şimdi çalışıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez kontrol ettim. Ama gayet iyi çalışıyor. Dün neler olduğunu bilmiyorum."

". Hazır mısın o zaman?"

Başımı salladım, çantamı aldım ve yağmur yağdığı için üzerime bir ceket giydim. Beni arabasına götürdü - devriye arabası değildi elbette, koyu renkli bir SUV'du - sırtımın küçük kısmına hafifçe dokunarak midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

İçeri girdik ve küçük bir nefes aldım. Bu kadar gergin hissetmek, kendi kötü şansımın nedeni olmak zorundaydım. Kendi kendini gerçekleştiren kehanetler ve hepsi. Ayaklarıma takılıp düşmek ya da ayna laneti yüzünden değil ama kendimi fazla telaşlandırdığım için utanç verici bir şey söylemek istemiyordum.

Arabayı sürerken Garrett'a baktım. Güçlü çenesine ve geniş omuzlarına.

Telaşlıydı. Elimde değildi. Yakışıklı, korkutucu ve son derece seksi olmanın baş döndürücü bir bileşimi. Sırf sizi tutuklayabilmek için yasaları çiğnemeyi düşündüren türden bir adamdı.

Affedersiniz, şerif yardımcısı? Sanırım beni kelepçelemeniz gerekiyor.

"Günün nasıl geçti?"

Sesi karşısında irkildim ve hayali göz kırparak uzaklaştırdım. "Günüm mü? İyiydi. Yoğun, ama bu sadece benim hayatım. Peki ya seninki?"

"İyiydi. Uzun."

"Umarım beni zamanında almak için kötü adamların kaçmasına izin vermek zorunda kalmamışsınızdır."

Gülümsedi. "Bu sefer değil."

Restorana giderken biraz daha havadan sudan konuştuk. Çok uzak değildi, şehir merkezinde fırının yakınındaki bir ara sokakta. İlerideki otoparka göz attım. Tıklım tıklım görünüyordu. Sokakta da hiç park yeri yoktu. Bir yer bulana kadar ne kadar dolaşacağımızı ya da ne kadar yürümemiz gerekeceğini merak ettim.

Ve ne kadar ıslanacağımızı. Kötü şans vurmak üzere mi?

Yağmur sanki içinde sıkışıp kalacağımızı biliyormuş gibi daha da sert yağmaya başladı. Garrett ön cam sileceklerini açtı ve restorana yaklaşırken yavaşladı.

"Daire çizmek zorunda kalabilirim-" geri vites ışıkları yanınca durdu. "Boş ver. Gidiyorlar."

Yer tam restoranın önündeydi. Bu... Şanslı demeyecektim. Elverişliydi. Elverişliydi, özellikle de yağmur yağarken.

Garrett park etti, sonra bana beklememi söyledi ve kapımı açmak için yanıma koştu. Girişe doğru koşarken beni yağmurdan korumak için ceketini kullandı.

İçeri girdik ve paltosunu koluna geçirdi. Restoran rahattı, havayı dolduran alçak bir sohbet uğultusu vardı.

Islanmamış olmasına rağmen saçlarımı düzelttim. "Teşekkür ." Gülümsedi.

Ne çok kelebek var.

Restoran dolu görünmesine rağmen, boş bir masa vardı ve hemen oturduk. Ortam, beyaz masa örtüleri ve titreyen mumlarla büyüleyici ve romantikti. Birkaç dakika boyunca menülerimizi inceledik ve ben gerginliğimin geçmesini bekledim.

Olmadı.

Bu ilk randevu olduğu için mi gergindim? Yoksa bir şeylerin ters gideceğine inandığım için mi?

Belki ikisinden de biraz.

Sunucu masamıza geldi ve şarap ile akşam yemeği sipariş ettik. Sunucuya menümü uzatırken neredeyse su bardağımı deviriyordum ama Garrett üzerime sıçramasına fırsat vermeden bardağı kaptı. Ona gülerek teşekkür ettim.

Bu olay tekrarlandığında -bu sefer de garson kadehimi doldurduktan sonra almaya çalışıyordum- gözlerimi devirip başımı salladım.

"Özür dilerim. Neden birdenbire bu kadar sakarlaştığımı bilmiyorum."

Gülümsemesi yumuşak ve çok samimiydi. "Sorun yok. Zararı yok. Peki nasıl fırıncı oldun? Aşçılık okuluna mı gittin?"

"Yaptım, ama çoğunlukla Doris teyzemden öğrendim. Ben çocukken kız kardeşimle bazen onun yanında kalırdık. Doris Teyze ve ben zamanımızın çoğunu yemek yaparak geçirirdik."

"Dünyaya bir hizmette bulundu. Geçen gün bizimle birlikte eve gönderdiğin kurabiyeler muhtemelen hayatımda yediğim en iyi şeydi."

Gülümsedim ve içime sıcak, baş döndürücü bir his yayıldı. "Teşekkür . Owen çok yardımcı oldu."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Tek bir şikâyetle bulunmadan istediğim her şeyi yaptı. Sanırım kurabiye hamurunu kaşıklamasına izin verdiğimde eğlenmiş bile olabilir."

"Bulaşıkları yıkama zamanı geldiğinde bu iyi tavrından birazını eve de getirebilse ne güzel olurdu." Sesinde mizah vardı ve dudaklarının kenarları sırtarak kalktı. "Yine de harika bir çocuk."

"Öyle. Harika bir iş çıkardınız."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim."

Owen'ın annesi hakkındaki merakım artıyordu ama bu konuyu açmak garip geliyordu. Doris teyze Garrett'in boşandığını söylemişti. Ama hala buralarda mıydı? Velayeti paylaşıyorlar mıydı? Eğer Garrett ve ben gerçekten çıkmaya başlarsak, işler karışır mıydı?

Bunu daha önce de düşünmüştüm, Doris bize ilk kez tuzak kurduğunda. Ama Owen'ı tanımak her şeyi daha da gerçek kılıyordu.

Ama bu sadece bir akşam yemeği idi. Bir yere varmayacaksa geçmişini araştırmama gerek yoktu.

Servis görevlisi yemeklerimizi getirdi ve başladık.

"Kolluk kuvvetlerine nasıl girdin?"

"Çocukluğumdan beri yapmak istediğim şey buydu. Kardeşlerimle oynarken hep iyi adam olurdum. Her zaman polis, kötü adamları yakalayan."

"Kaç tane kardeşin var? Owen bir sürü amcası olduğunu söyledi." "Beş erkek ve bir kız kardeşim var."

Gözlerim büyüdü. "Ailende yedi çocuk mu var?"

"İlk başta üç ve üç kardeştik. Babamın ilk eşinden ben ve iki kardeşim, Josiah ve Luke vardı. Annemin de Reese, Theo ve Zachary adında üç oğlu vardı. Sonra bir araya geldiler ve kız kardeşimiz Annika doğdu."

"Brady Bunch gibi, tek farkı... farklı."

"Evet. Hepimizin yaşı da yakındı. Kaos olmalı. Bunu nasıl başardılar bilmiyorum."

"Bu inanılmaz."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Daha çok gürültülü olduğunu hatırlıyorum."

"Altı küçük oğlanla, tahmin edebiliyorum. Hepiniz kız kardeşiniz hakkında ne düşündünüz?"

"Onu seviyorduk. Birbirimize işkence etme eğilimindeydik ama onu işimizmiş gibi koruduk."

"Bu çok tatlı. Şimdi hepiniz yakın mısınız?"

"Evet, sanırım öyle olduğumuzu söyleyebiliriz. En azından çoğumuz. Zachary ve ben eskiden çok kavga ederdik ama birlikte bazı şeyler yaşadık ve bu bazı şeyleri değiştirdi. Ve artık evli olduğu için muhtemelen onu bir daha tutuklamak zorunda kalmayacağım, bu da yardımcı oluyor."

Ağzım açık kaldı. "Kardeşini mi tutukladın?" "Evet. Birkaç kez."

"Ne için?"

"Düzensiz davranış. Özellikle işin içine alkol girdiğinde sorun çıkarma eğilimi vardı. Hiçbir zaman gözaltına alınmadı ya da hakkında suç duyurusunda bulunulmadı ama birkaç kez olayları yatıştırmak için onu içeri tıkmak zorunda kaldım. Benden o kadar da hoşlanmıyordu."

"Ama şimdi daha iyi anlaşıyorsunuz?"

"Evet." Dudakları ince bir sırıtişla yukarı kalktı. "Düğününde sağdıciydim."

"Vay canına. Buna bayıldım. Peki ya diğer kardeşlerin?"

"Onlar iyi çocuklar. Josiah Ocak ayında evlendi. Pek insan canlısı biri sayılmaz ama eşi Audrey harika biri. Theo lisede futbol koçluğu yapıyor. Bir süre profesyonel olarak oynadı ama sakatlandı."

"Evli değil mi?"

"Hayır. Luke da değil. Luke da değil. Özel bir otomobil dükkanı var. Klasik arabaları ve bu tür şeyleri yeniden yapıyor. Kız kardeşim Annika evli ve bir süredir evli."

"Oh, itfaiyeciye mi?"

"Evet, nereden biliyorsun?"

"Fırında yangın alarmı çaldığında müdahale edenlerden biriydi. Owen onun amcası olduğunu söyledi."

"Levi Bailey. Harika bir adamdır."

"İkizi var mı yoksa halüsinasyon mu görüyorsun?" "Evet, tıpatıp aynı. Bu Logan."

"Tamam, her şey daha anlamlı hale geliyor. İşte sen, Zachary, Josiah." Parmaklarımla kardeşleri saymaya başladım. "Theo, Luke, peki diğeri kimdi?"

"Reese."

"Ne iş yapıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Uzun zaman önce kasabadan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi."

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Sanki saklamaya çalışıyormuş gibi belli belirsizdi ama kesinlikle oradaydı.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Her zaman babamla arasının bozulduğunu düşünmüşümdür ama gerçekte ne olduğunu bilmiyorum. Ya da neden bu kadar uzun süre uzak kaldığını."

"Bu çok üzücü. Eminim ailen onu özölüyordur."

"Annem kesinlikle biliyor. Sanırım yıllar içinde birkaç kez onunla iletişime geçti, sadece hala hayatta olduğunu bildirmek için. Ama her yerde olabilir. Peki ya sen? Sadece bir kız kardeş mi?"

Başımı salladım. "Adı Holly. Belli ki annemin H isimlerine karşı bir ilgisi varmış."

"Peki ya baban?"

"Onu gerçekten tanımıyorum. Annemin onunla sadece onu hamile bırakacak kadar uzun süre çıktığını söylemek istemiyorum çünkü annem bir bebek istiyordu. Ama sanırım yaptığı buydu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu konuda yargılayıcı olmamaya çalışıyorum ama kız kardeşimin babasına da böyle yaptığından eminim. Tabii ki tam olarak bu şekilde tarif etmiyor ama Holly ve ben de aynı teoriye sahibiz. Annem... ilginç biri. Çok bağımsızdır. Sanırım kendi çocuklarıyla alanını paylaşmak onun için zordu, bu yüzden başka bir yetişkinin hayatına kalıcı olarak girmesine izin verme fikri düşünülemezdi."

"Ama ikinizi bilerek mi kaçırdı?"

"Evet. Çocuk istiyordu ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buldu. Ve kendi çapında iyi bir anneydi. Onu seviyorum ama pek yakın değiliz. Ondan ve kız kardeşimden çok farklıyım. İkisi de beni gerçekten anlamıyor. Aramızda düşmanlık falan yok, ilişkimiz dostane. Ama sadece bu kadar. Arkadaşça. Muhtemelen bu yüzden teyzeme yakınım. İkimiz de yemek yapmayı seviyoruz ve ne bileyim, aynı şekilde tuhafız."

Biraz sırtıttı. "Nasıl tuhafısın?"

İçimi bir gerginlik kapladı ve nefesimi bıraktım. Hassasiyet zordur. "Tamam, biraz batıl inançlarım var. Biraz derken, çok fazla demek istiyorum."

Bana gülümsemeye devam etti. "Ne gibi batıl inançların var? Merdivenlerin altında yürümek gibi şeyler mi?"

"Asla bir merdivenin altından geçmem." "Kara kediler mi?"

"Hayır, kara kediler sorun değil. Neden bilmiyorum, kafamda mantıklı geliyor. Ama eğer tuz dökersem, her zaman omzumun üzerinden bir parça atarım. Ne zaman bir şey pişirmeye başlasam, bir tutam un alıp çalışma yüzeyime atmam gerekir. Ve gerektiğinde tahtaya vururum."

"Bu kadar mı?"

Ona ayna lanetinden bahsetsem mi diye düşündüm. Bana inanmazsa, biraz deli olduğumu düşünebilirdi. Ve eğer bana inanırsa, bunun kendisine bulaşması riskini almak istemeyebilirdi.

"Muhtemelen daha fazlası vardır ama aklıma gelenler bunlar."

"Bu çok garip görünmüyor."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bunu duyduğuma sevindim."

Yemeğin geri kalanını her türlü konuda sohbet ederek geçirdik. Bana Tilikum'da büyümekle ilgili hikayeler anlattı, özellikle de kardeşleriyle birlikte kan davası günlerinde Bailey kardeşlere yaptıkları şakaları. Yeni kurabiye tatları için bazı fikirlerimi ve askeri bir komutan gibi emirler yağdıran bir şef çalıştığım zamanı paylaştım. Çok güldük ve her şey çok kolaydı.

Akşam ilerledikçe, çok az tanıdığım biriyle ilk randevummuş gibi gelmemeye başladı. Her nasılsa, uzun zamandır tanıdığım biri gibi hissettirdi. Sanki onda açıklayamadığım bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı.

Akşamımızın bitmesini istemiyordum ama en azından benim için geç oluyordu. Sabahın dördünde işe başlıyorsanız hayat böyledir.

Bir esnemeyi zar zor gizlediğimde, gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Değildim - gerçekten eğleniyordum - ama uyuyup kafamı masaya çarpmak istemiyordum. Ya da ona sıkıldığımı düşündürmek istemedim.

Restorandan çıktığımızda yağmur durmuştu, bu yüzden ceketle beni korumadı. Ama kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etmek için elini uzattı. Bu çok tatlı bir jestti ve onun ince gülümsemesine bir göz attığımda neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim.

Teşekkür ederim, Şerif Yardımcısı Dreamy. Şimdi, daha önce işlediğim suça gelelim. Beni kelepçeleyecek misin?

Evime dönerken ellerimi kalçalarımdayadım ve uzanıp elimi tutmasını umdum. Aptalca mı? Belki de. Ama temas kurmak için can atıyordum.

hafif bir dokunuş bile yapmasını diledim. Onun varlığı beni sıcak ve memnun hissettirdi ve daha fazlasını istememe neden oldu.

Evime vardığımızda beni kapıma kadar geçirdi ve bütün gece kötü bir şey olmadığını fark ettim. Elbette yağmur yağmıştı ama bu kötü şans değil, sadece hava durumuydu. Neredeyse üzerime döküyordum -iki kez- ama dökmemiştim. Çatal düşmedi, dişime yemek kaçmadı ya da çıkarken ayağım takılmadı.

Belki Garrett Haven'la çıkmak o kadar da kötü bir fikir değildi. Ya da sadece öyle olmamasını umuyordum.

Çünkü onun mavi-gri gözlerine baktığımda bir şey fark ettim. Bu adamdan gerçekten ama gerçekten hoşlanmıştım. Ve kötü şansımın bunu mahvetmesini istemiyordum.

Tamam, şans, diye düşündüm, sessizce evrene yansıtarak. Eğer bu işi berbat edersen, durma ve şimdi yap. Benden hoşlanmadığını göster ve ben de fazla bağlanmadan yoluma devam edeyim.

"Bak, sana karşı gerçekten dürüst olmam gerekiyor." Bakışları yoğun ve kalbim hızlandı.

Oh, hayır. İşte başlıyoruz. "Tamam. Dürüstlük iyidir."

"Bir ilişkiyi yürütebilir miyim bilmiyorum."

Kalbim parçalandı. *Tamam, şans, sen kazandın.*

"Ama," dedi şiddetle ve umut bir dalga gibi yükseldi. "Seninle ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Kendime bunun için yerim olmadığını, zamanım olmadığını söyleyip duruyorum. Ve sanki içimde bir şey beni dinlemiyor. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Ve gerçek şu ki, istemiyorum."

Nabzımın boynumda sertçe attığını hissedebiliyordum. Hafifçe yaklaştı ve nefesim kesildi.

Gözleri benimkileri bırakmadı. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Kelimeler, Harper. Bir şeyler söyle. "Evet. Bunu çok isterim."

Ağzının bir gülümsemeye dönüşmesi tüylerimi diken etti.

İçeri girdi ve öpücüğüne hazır olmak için çenemi yukarı kaldırdım.

Telefonu çaldı ve dudakları benimkinden birkaç santim ötede durakladı.

"Özür dilerim." Doğruldu ve telefonunu çıkardı. "Her ihtimale karşı Owen arıyor."

"değil." Sesim soluk soluğaydı ve başım hafifçe dönüyordu. O cevap verdi. "Hey, dostum. Her şey yolunda mı?"

Owen'dı. Tamamen anlaşılabilir. Oğlunun ona ulaşabildiğinden emin olmak için telefonunu açık tutmasına bayıldım.

"Evet, sorun değil. Önce sorduğun için teşekkürler. Bir dakika içinde yola çıkacağım." Aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine koydu. "Bunun için üzgünüm."

"Özür dileme. Owen'a selamımı söyle."

Gülümsemesi geri gelmişti. "Arayacağım. Seni arayayım mı?" Ya da belki içeri gelirsin?

Hayır, öyle söyleme Harper. Çok erken.

Vücudum itiraz etti, kadınlık organlarım kontrolü mantıklı beynimden gasp etmeye çalışıyordu. Gecemiz çok iyi geçmişti. Ve onunla sadece *ilgilenmiyordum*, ondan *delicesine etkilenmiştim*. Hiçbir zaman bir erkekle yatağa atlayan biri olmamıştım ama Garrett Haven için bir istisna yapabilirdim.

Ancak, kötü şansım hâlâ pusuda bekliyordu. Dikkatli olmam gerekiyordu. "Bu harika olur," dedim. "Ciddi olduğun sürece."

"Ben sözümün eriyim. Seni arayacağım."

Bayılma şehri.

"Bu gece harika vakit geçirdim. Teşekkür ederim."

"Ben de öyle." Derin bir nefes aldı ve beni tekrar öpmek için yaklaşmasını umdum ama sanki o an geçmiş gibiydi. "İyi geceler, Harper."

"İyi geceler, Garrett."

İçeri girdim ve arabasının gidiş sesini dinleyerek durakladım. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilk randevuydu.

Ama bunun muhtemelen ne anlama geldiğini bildiğim için iç çektim. Elbette arayacaktı. FBI'dan yeni bir iş teklifi aldığını ve Washington'a taşınması gerektiğini falan söyleyecekti.

Belki de değildir. Bütün gece kötü şansımdan kaçmış ya da kaçınmış gibi görünüyordu. Belki de ayna laneti eşiyle karşılaşmıştı.

BÖLÜM 11

Harper

Zamanlayıcı çaldı ve keki çıkarmak için fırına koştum. Kesinlikle *açık* olarak ayarlanmış olan ve bir şekilde beni uyandırmayan alarmım sayesinde güne geride başlamıştım. Tesadüf mü? Kötü şans mı? Düşünecek zamanım yoktu. Günün ikramlarının hiçbirisi kendi kendine pişmeyecekti.

Öğleden sonra olmuştu ve yoğun bir gün geçirmiş olmama rağmen idare ediyordum. Ayrıca, hâlâ ilk buluşma sonrası sersemliğin etkisinde olduğum için keyfim yerindeydi.

Seni aklımdan çıkaramıyorum.

O nefis erkeksi sesiyle söylediği sözler zihnimde yankılandı. Hislerimiz karşılıklıydı. Ben de onu aklımdan çıkaramıyordum.

Küçük bir iç çekerek pastayı soğuması için adaya koydum. Garrett Haven'la tek bir randevum vardı ve ben duygu karmaşası içindeydim.

Ve ayartmalar.

Adaya yaslandım. O inatçı çene yüzümde nasıl bir his uyandırır? Ya da... daha aşağıda? Bir an için hayallere daldım ve Garrett'ın iri ellerinin beni kendisine doğru çektiğini hayal ettim. Kalın kollarının beni nasıl sardığını, güçlü vücudunu-

"Hey, Harper?" Beth sordu.

Gerçekliğe geri döndüm ve yanaklarımın anında kızardığını hissettim. Beth yalnız değildi.

Owen onunla birlikte fırının önü ile mutfak arasındaki kapı aralığında durdu.

"Hey, Owen!" Sesimde çok fazla coşku vardı. Kendimi babasıyla soyunurken hayal ettiğimi anlamamasını umuyordum. "N'aber?"

"Devam et." Beth onu mutfığa doğru itti.

Gri kapüşonlu bir tişört giymişti ve ellerini kot pantolonunun ön sokmuştu. "Um... Sadece merak ediyordum..."

Başımı eğdim ve bekledim ama devam etmedi. "Neyi merak ediyorsun?"
Olamaz. Babasıyla çıktığım için üzgün müydü? Onunla çıkmayı bırakmamı istemeye mi gelmişti?

Gözlerini yere indirdi. "Bugün herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Bir an için neredeyse aklımı kaybedip ona sarılmak için koşacaktım. Hafif mahcubiyeti ve hafif kederli ifadesiyle o kadar tatlıydı ki.

"Ben hiç. Bu sabah geç uyandım ve bütün gün geride kaldım. Eğer teklif , hayır demem."

Bakışlarını kaldırdı ve ağzı bir gülümseme imasıyla yukarı kalktı. Tıpkı babası gibi.

"Teklif ediyorum."

"Bugünkü kahramanım sensin." Fazladan önlüklerin olduğu bir sıra kancayı işaret ettim. "Bir önlük kap, ellerini yıka ve hadi pişirelim."

Kocaman bir sırtışla kapüşonunu çıkardı, bir önlük giydi ve ellerini yıkamak için lavaboya .

Bunun nereden kaynaklandığını bilmiyordum - geçen gün eğlenmişti ve fırıncılık hakkında daha fazla şey öğrenmek mi istiyordu, yoksa başka bir nedeni mi vardı - ama teklifini geri çevirecek değildim. Sıkılmış mıydı? Yalnız mıydı? Bunu söylemek zordu. Genç erkeklerle çok fazla deneyimim yoktu -ya da hiç deneyimim yoktu- ve onu nasıl okuyacağımdan emin değildim.

Ama yardım için minnettardım. Ayrıca, ondan gerçekten hoşlanıyordum. Ve babasını arzuladığım için bile değil.

Bir grup vişneli çikolatalı kurabiye üzerinde çalışmaya başladık. Benim sormama gerek kalmadan un ve şekeri aldı ve ben de ona tarifi anlattım.

"Peki, okuldan sonra buraya mı geldin?" diye sordum. "?" "Evet, okulum vardı. Fena değildi."

"Baban burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet, ona mesaj attım. Cezalıydım ama iyi halden erken çıkmama izin verdi." Bana baktı. "Bu arada, dün gece bir randevuya çıktığınızı biliyorum."

"Oh, güzel, bilmene sevindim. Artık bundan bahsetmeye iznim olup olmadığı konusunda endişelenmeme gerek yok. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten bilmiyorum." Duraksadım, midemde bir gerginlik hissettim. "Senin için sorun olur mu?"

"Elbette, değil." Ses tonu gerçekçiydi. "İnkâr etse bile senden hoşlandığını biliyordum."

Bu beni güldürdü. "İnkâr mı etti?"

"Evet. Annemden beri kimseyle çıkmadı, o yüzden sanırım bu onun için biraz zor."

Gerginliğim arttı. Annesinden bahsetmişti. Sorabilir miydim? "Annemi sorsam garip olur mu?"

"Hayır." Hâlâ gerçekçi. "Ne bilmek istiyorsun?" "Uzun zaman önce boşandılar mı?"

Durakladı. "Altı yıl önce mi? Onun gibi bir şey."

"Bu senin için zor muydu?"

Omuz silkmesi çok şey anlatıyordu. Neredeyse duygularını bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. "Zaten çok sık gidiyordu, o yüzden çok fazla bir şey değişmedi."

"Yani şimdi çok mu gitti?"

"Onu görmüyorum."

Bu mideme bir yumruk gibi indi. Annesini görmemiş mi? Hiç mi?

"Hiç mi? Uzaklaştı mı?"

"Artık Tilikum'da yaşadığını sanmıyorum. Ama hayır, ben sadece onu."

Ona sarılma dürtüsü çok güçlüydü. "Owen, çok üzgünüm. Bu gerçekten berbat."

"Sanırım. Zaten yakın değildik."

"Bunu hissediyorum. Ben de annemle yakın değilim."

Başını kaldırdı, yüzünde ilgi dolu bir ifade vardı. "Gerçekten mi?"

"Annemle ilişkimin sizinki gibi olduğunu söylemek istemiyorum, aslında onu görüyorum. Ama yılda en fazla birkaç kez. Biraz konuşuyoruz ama çok değil. Aramızda garip bir boşluk var. Bunu gerçekten açıklayamıyorum."

"Bu da berbat, değil mi?"

Başımı salladım. "Bazen öyle oluyor. Sanırım insanlar olarak hepimizin temel bir anlaşılma ihtiyacı var. Görülmeye. Sizi gerçekten görmesi gereken insanlardan birinin görmemesi çok zor."

"Evet." Kaşları çatıldı. "Annemin bizi yüzüstü bırakıp gitmesi can sıkıcı."

Sinir bozucu olmaktan çok daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde. Saklamaya çalıştığı acı, omuzlarının duruşundan ve yüzündeki fırtınalı ifadeden anlaşılıyordu.

Belki onu biraz okuyabilirim.

"Evet, bu çok zor." Başka ne diyeceğimi bilemedim. *Annen berbat birine benziyor, baban onda ne buldu ki?* Hayır, bu berbat bir soruydu. "Ne kaçırdığımı bilmiyor."

Gözlerimle tekrar buluştu ve ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Babamı sevdiğin için böyle söylüyorsun."

"Doğru olduğu için söylüyorum. Ama haklısın, babandan hoşlanıyorum. Bunu sana söylemem garip mi?"

"Garip da sorun değil. Hamur hazır mı?"

"Hazır. Kepçelemeye başlamak ister misin?"

Kurabiye kepçesini kaldırdı. "Tamamdır."

Kurabiye hamurunu çalışma yüzeyine dökmesine izin verdim ve birkaç fırın tepsisi çıkardım. Nasıl yapılacağını hatırladı, ben de bir sonraki işe başlayabilmek için mikseri yıkarken onu bu işle baş başa bıraktım.

Beth kafasını mutfığa soktu. "Kurabiyeler ne durumda?" "Bir dakika içinde fırına girecekler. Kasa nasıl?"

Bakıyor musun?"

"Oldukça boş ama kalabalık değil. Biz iyiyiz, sadece kontrol etmek istedim." "Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler, Beth."

Owen kurabiyeleri kaşıklamayı bitirdiğinde, o ve ben tepsileri fırına koyduk. İki zamanlayıcı kurduğumda -bugün yangın-kurabiye fiyaskosu yok- ve hindistan cevizi gevreği aramaya gittiğimde eğlenen bir bakış paylaştık. Akşam telaşı için bir grup fıstıklı hindistan cevizli damla kurabiye hazırlamak istiyordum.

"Daha fazla sipariş ettiğimi biliyorum," dedim, rafları ve dolapları karıştırmaya devam ederken Owen'dan çok kendime. "Nerede-oh hayır."

"Sorun nedir?"

"Hindistan cevizi gevreğim bitmiş. Daha fazla sipariş ettiğime eminim ama muhtemelen kaybolmuştur."

"Bu berbat."

"Sorun değil, böyle şeyler bana olur." Uzun taburelerden oturdum. "Ben bir çeşit lanetliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

İçimi çektim. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Başını salladı ve başka bir tabure çekti.

"Bir ayna kırdım. Sıradan bir ayna değildi. Büyükanneimin süslü, yaldızlı çerçeveli antika boy aynasıydı. Küçükken önünde durup dönmeyi çok severdim. Sanırım bunu hatırladı çünkü bana bıraktı. Aynaya sahip olduğum ilk gün onu kırdım."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama bu seni neden lanetli yapıyor? Gerçekten de büyükanneinin seni öbür dünyadan lanetleyeceğini falan düşünmüyorsun, değil mi? Bir ayna yüzünden?"

"Hayır, onun yaptığını sanmıyorum. Bu onun hatası değil, sadece... şansın fiziği diyebilirsiniz. Bir ayna kırdım. Bu yedi yıllık kötü şans demek. Dürüst olmak gerekirse, özel bir ayna olduğu için daha kötü olduğunu düşünüyorum."

Fırınımda takılmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığından birden emin olmuş gibi bana baktı.

"Biliyorum, biliyorum, kulağa çılgınca geliyor. Bana inanmıyorsanız sorun değil. Çoğu insan inanmıyor. Sanırım beni anlayan tek kişi teyzem. Annem ve kız kardeşim kesinlikle anlamıyor. Sorunlarımın sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmamak için bunu bir bahane olarak kullandığımı düşünüyorlar."

"Yetişkinler şeyler söylemeye bayılır."

Güldüm. "Çok doğru. Yine de inkar ediyorum. Her şeyin suçlusunun kötü şans olmadığını biliyorum. En büyük hayat sorunlarımın bile. Çoğunlukla uygunsuz olan bir sürü küçük şey. Yine de bir süre sonra birikme eğilimi gösteriyor."

"Daha ne kadar zamanın var?"

"Lanet sona erece kadar mı? Yaklaşık altı ay."

"Fena değil. Neredeyse bitti."

"Umalım da öyle olsun."

Beth mutfağa geri döndü. "Lobi şimdilik temiz. Kısa bir mola vermemin sakıncası var mı? Yapmam gereken bir iş var."

"Tabii ki. Bunu biz hallederiz." Owen'a göz kırptım.

Kurabiye zamanlayıcılarından birini aldım ve ön tarafa getirdim. Owen benimle geldi ve ona Angel Cakes'te takılmadığı zamanlarda ne yapmaktan hoşlandığını sormak üzereydim ki içeri bir müşteri girdi.

Kalbim biraz sıkıştı. O... adı neydi? Matt. Gömleğinde bir delik ve yıpranmış kot pantolonuyla dağınık görünüyordu. Yüzünü aydınlatan gülümseme dostça olarak tanımlanamayacak kadar müstehcendi.

"Merhaba. Harper, değil mi?"

Başımı salladım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kasaya bakmadı. Sadece tezgâha doğru geldi, gözleri bana kilitlenmişti. "Nasılsın?"

"Peki, teşekkürler. Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Ah, evet." Pasta kutusunu incelemeye başladı. "Dostum, her şey güzel görünüyor."

Owen sırtı müşteriye dönük olacak şekilde döndü ve bana bir bakış attı. Kıkırdamamaya çalıştım.

"Ne öneriyorsun?" Matt sordu.

"Bugün karamela cipsimiz var. Bunlar çok popüler." "Sen mi yaptın?"

Neden hep bunu soruyordu? "Evet."

"Tamam. Onlardan birini alacağım."

"Ben alırım." Owen önüme atladı ve bir poşetin içine karamela parçacıklı bir kurabiye koydu.

"Dün gece bir podcast dinliyordum," dedi Matt. "Bana seni hatırlattı."

Bunun nereye gittiğini sevmedim. "Oh?"

"Kurban bir fırında çalışıyordu." Gözleri çok yoğundu. "Tıpkı senin gibi yap."

"Um..."

"Ve katili de ona takıntılı bir müşteriymi." "Bu inanılmaz derecede rahatsız edici."

Sırıttı. "Biliyorum, değil mi?"

Owen boğazını temizledi ve paketlenmiş kurabiye uzattı. "Al bakalım."

git." "Teşekkürler." Matt parayı aldı, nakit ödedi ve ben de para üstünü verdim.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sizi tekrar görmek güzel. Her gün açık mısınız?"

"Pazartesi günleri kapalıyız."

". " Yavaşça geri adım attı. "Belki görüşürüz." Kendime not: Pazartesi günleri evde kal. "Kurabiye tadını çıkar."

Sonunda döndü ve gitti. Kapı arkasından kapandı ve ben bir ses çıkardım.

Nefes al.

"Bruh, o sus oldu."

Owen'a döndüm ve aptal gibi gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Az önce bana kardeşim demişti. Bu benden hoşlandığı anlamına geliyordu, değil mi? Ben de varım. Ciyaklamamak için elimden geleni yaptım.

"Yani sus," dedim ve neredeyse bu kelimeyi düzenli olarak kullanıyormuşum gibi bir ses çıkardım. "Sadece ben değil miydim?"

"Hayır, kesinlikle annesinin bodrumunda yaşıyor."

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım. Zavallı adam. Gerçek suçlara olan hayranlığı rahatsız edici. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkti. "Onu etrafta görmüştüm."

Zamanlayıcı bir çınlamayla kapandı. "Hey, bize bakın, kurabiyeleri yakmıyoruz."

"Pişirdiğin şeyleri yiyebiliyor musun?"

"Bu kurabiye alabilir miyim demek mi?"

Utangaç sırıtışı çok sevimliydi. "Belki mi?"

"Birinin tadına bakması lazım" dedim, sesim ciddiydi. "Hadi, onları fırından çıkaralım. Onlar soğurken biz de kek yapmaya başlayabiliriz. Ve evet, pişirdiğimiz şeyleri yiyeceğiz."

Mutfağa girdik ve mükemmel bir vişneli çikolata parçacıklı kurabiye partisi çıkardık. Biz soğumalarını beklerken birkaç müşteri daha geldi ve ardından tat testimize başladık. Kenarlarında hafif bir gevreklikle zengin ve çiğnenebilirdiler ve vişne ve çikolata tatları birbirlerini güzel bir şekilde tamamlıyordu.

Owen ağzını sildi ve telefonunu kontrol etti. "Muhtemelen gitmeliyim. Ev ödevi."

"Tamam. Uğradığına sevindim."

Önlüğünü çıkarıp bir kancaya astı, sonra kapüşonunu giydi. Yüz ifadesi yine mahcuplaşmıştı, sanki ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibiydi. Sonunda "Peki, hoşça kal." demekle yetindi.

"Bugünkü yardımınız için teşekkürler." "Bir şey değil."

Ellerini ön cebine soktu ön tarafa doğru karıştırmaya başladı.

"Hey, Owen?"

"Öyle mi?" Döndü ve gözlerindeki umut kalbimi eritti.

"İstedığınız zaman gelebilirsiniz. Yardım etmek istemesen ve sadece kurabiye bile. Senin için her zaman biraz kurabiyem olacak."

Ağzının kenarları kalktı ve bir kez daha babasına ne kadar benzediğini fark ettim. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Sonra görüşürüz."

Başını salladı ve ön kapıdan çıktı.

İç çekerek bir tabureye çöktüm. Muhtemelen aptalcaydı ama gülümsememi engelleyemiyordum.
Bana kardeşim demişti.

BÖLÜM 12

Garrett

AYAKLARIM sabit bir ritimle kaldırıma vuruyor ve ter şakaklarımdan aşağı damlıyordu. Uzun bir koşu için güzel bir gündü. Gökyüzü açıktı ama sıcak değildi. Dağın zirvelerinden hafif bir esinti geliyordu.

Çok ihtiyaç duyulan bir izin günüydü. Devriye vardiyaları ile soruşturma işlerini ve gerekli tüm evrak işlerini bir arada yürütmek çok zordu. Bir gün önce, karmaşaya dönüşen bir çağrıya cevap vermiştim. Bir komşu, bir anne ile yetişkin oğlunun gürültülü bir tartışma yaşadığını bildirmişti. Kadın oğlunu evden atmaya çalışıyordu ve oğlu da gitmeyi reddediyordu. Elimden geleni yapmışım ama adamın herhangi bir arama emri yoktu ve anne onu hapse atmam için ısrar etse de onu tutuklamak için bir nedenim yoktu. Temelde onun tarafını tutmuş olmama rağmen, o da benden memnun değildi. Neyse ki, durumu yatıştırmışım ama herhangi bir şeyi çözmelerine yardımcı olmuş gibi görünmüyordum.

Ve Joyner davası aklımdan hiç çıkmıyordu. Bununla ilgili bir şeyler içimi kemiriyor, içgüdülerim sanki tam olarak göremediğim bir ipucu varmış gibi karıncalanıyordu.

Saatimi kontrol ettim ve hızımı artırarak önümüzdeki yarım mil kadar daha zorlamaya karar verdim. Belediye Başkanı Bill Surrey yanımdan geçerken elini kaldırarak bana el salladı. Ben de el salladım. Köşeden sağa döndüğümde bacaklarım yanmaya başladı ve nefesim hızlandı, sonra da olduğum yerde durdum.

Harper'ın sokağı. Evinin önünden geçmek .

Orada durdum, ellerim kalçalarımda, zor nefes alıyordum. Onun evinin önünden geçmeyi planlamamışım ama bilinçaltım beni oraya götürmek için fazla mesai yapıyor olmalıydı.

Arabası garaj yolundaydı. Onu görebiliyordum, durduğum yerden caddenin hemen yukarısında.

Olduğum yere çakılmışım, gözlerim onun evine kilitlenmişti. İzin günü olmalıydı. Ve işte oradaydım, evden birkaç mil uzaktaydım ve kendimi geri dönmeye zorlayamıyordum.

Onun nesi vardı? Bir kere çıkmıştık. Sadece bir kez. Onu öpmemiştim bile. Hala bunun pişmanlığını yaşıyorum. Öpmeliydim. O zamandan beri bunu düşünüyordum.

Tadının nasıl olduğunu bilmek istedim.

Her nasılsa, bu kadın beni derinden etkilemişti. Oğlumun ondan hoşlandığı gerçeği durumu daha da kötüleştiriyordu. Bahane olarak bekâr baba olmanın arkasına saklanamazdım.

Tedbirli olmak istedim. Geri çekilmek ve işleri ağırdan almak. Ama aynı zamanda onun beynini sikmek de istiyordum.

Ben böyle değildim. Ben sorumluluk sahibi biriydim. Her şeyi kitabına göre yapan adam. Zachary bu yüzden benimle dalga geçerdi ama bu kötü bir şey değildi. Bu beni iyi bir baba yapıyordu, özellikle de ideal olmayan koşullar altında. İşimde iyi olmamı sağladı.

Evine öylece gidemezdim. Gelebilir miydim?

Hayır.

Bir sokağın köşesinde duruyordum, tişörtüm ve şortum ter içindeydi, hareket etmiyordum. Muhtemelen biri beni şüpheli davranışlarımdan dolayı ihbar edecekti.

Bu beni tekrar yürümeye itti. Ama geldiğim yoldan geri dönmek yerine, sanki görünmez bir çizgi beni göğsümden yakalamış ve daha yakına çekiyormuş gibi onun evine doğru ilerliyordum.

Normalde spontane bir adam değildim, ama o tam oradaydı. Ve karşı konulmazdı.

Koşarak kapısına gittim ve kapıyı çaldım. İşte o zaman, birkaç kilometre koştuğum düşünülürse, iyi kokmuyor olabileceğimi fark ettim.

Çok geç kalmıştım. Kapıyı açtı, siyah atleti ve diz hizasında eteğiyle beni karşıladı, saçları omuzlarına dökülmüştü. Yüzünü aydınlatan gülümseme beni neredeyse kık üstü yere serecekti.

"Merhaba. Bu ne güzel bir sürpriz." Yeşil gözleri en ufak bir şüphe belirtisi olmadan parlıyordu. Gerçekten heyecanlı görünüyordu.

Benim tarafımdan.

"Öylece geldiğim için üzgünüm. Koşuya çıkmıştım ve yolum sizin sokağa düştü. Bir uğrayayım dedim."

"Bunu görebiliyorum." Antrenman kıyafetlerimi işaret etti. "İzin günü mü?" "Evet. Ya sen?"

Başını salladı. "Haftada bir gün kapalıyız, böylece normal bir insanmışım gibi davranabiliyorum."

"Arada bir normal bir insan gibi hissetmek iyidir."

"Gerçekten öyle."

Gözlerim onun ağzına kaydı. O yumuşak, pembe dudakların tadına bakmak istiyordum. Geçen gece şansımı kaçırmıştım. Bu hatayı tekrar yapmayacaktım. "Geçen gece iyi vakit geçirdiğimi söylediğimi biliyorum. Ama nasıl bittiğinden pek memnun değilim."

"Hayır mı?"

Daha da yaklaşarak, elimi beline dolamak için uzandım. "Hayır."

Onu yaklaştırdığımda direnmedi. Atletiyle eteği arasında, sırtının tam ortasında bir boşluk vardı ve parmak uçlarımda teninin sıcaklığını hissettiğimde kalbim hızlandı.

Dudakları aralandı ve hızlı bir nefes aldı.

Onu kendime doğru çektim ve vanilya kokusunu içime çektim. Bir elimi sırtında gezdirirken diğer elimle çenesini yukarı kaldırdım.

"Bunu yapmak istedim."

Ağzımı onunkine daldırıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Bunun bir iyi geceler öpücüğü olmasını istemiştım. Sadece bir tat. Tadına bakmakla yetinmedim.

Dilimle dudaklarını ayırarak ağzına daldım, aniden daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. Kollarını boynuma doladı ve ellerim kıçını avuçlamak için aşağı kayarken kendini bana doğru bastırdı.

Tadı naneli ve tatlıydı. Doyamadım. Onu derinden öptüm, dilinin kadifemsi pürüzsüzlüğünün, ağzının ıslaklığının tadını çıkardım. Güpegündüz kapısının önünde öpüştüğümüz gerçeği aklıma bile gelmedi.

Sadece daha fazlasını istedim.

Hafifçe geri çekildi ve dudaklarımız ayrıldı. "İçeri gel."

Vücudumdaki her molekül bunun için ağrıyordu. "Emin misin?"

"Evet." Sesi soluk soluğaydı ve gömleğimi yumruklayarak beni içine çekti. "Şimdi."

Siktir, evet.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve yırtıcı bir hayvan gibi saldırarak onu kendime çektim. Öpüşmelerimiz çılgıncaydı - birbirimiz için ateşli ve çaresizdik. Onu duvara yasladım, içgüdülerim beni geçirdi. Onu hissetmek

Vücudu beni ateşe verdi. Kalçalarını oynatarak bana sürtündü ve ben de ağzına doğru hırladım.

Giysiler. Çok fazla kıyafet.

Kendimi geri çekerek gözlerine baktım ve o da başını salladı. Ben şortumu indirirken o eteğini yukarı kaldırdı ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırıldı.

Tereddüt ettim. "Yanımda hiçbir şey yok."

Gömleğimi tuttu ve beni kendine çekti. "Ben hallederim."

Düşük bir hırıltıyla onu kaldırdım ve duvara yasladım. Bacakları belime dolandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan içine girmiştım.

Hareket etmeye başladığımızda gözlerim geri döndü ve inledim. Duvara yaslanmak en kolay manevra değildi ama damarlarımda dolaşan adrenalinle zahmetsizdi.

Vücutlarımız sanki bunun için yaratılmışız gibi birbirine uyuyordu. Tutundu, parmakları sırtımı kazıyor, kalçalarımın her itişinde inliyordu. Terli, kaba ve sertti. Ve çok güzeldi.

Kulağımdaki nefes nefese evet sesleri yoğunlaştı ve beni teşvik etti. Hızımı artırdım, nefesim kesildi. Bu çok fazlaydı. O çok fazlaydı. Hiç bu kadar tüketilmemiştım, hiç bu kadar saplantılı olmamıştım. Tadı dilimdeyken ve vücudu etrafımı sarmışken, kontrolü kaybederek kendimi bıraktım.

Doruk noktasının başladığını hissettim ve serbest bıraktım.

Boynuna doğru hırlayarak, zevk dalgalarının içimden geçmesine izin verdim. Dayanıyordu, vücudu zonkluyordu, inlemeleri çığ ve sınırsızdı.

Beni kavrayışının gevşediğini hissettiğimde, onu nazikçe yere bıraktım ve avucumu duvara dayayıp nefes almak için yaslandım.

"Vay canına," dedi, tembel bir gülümseme şişmiş dudaklarını kaldırarak. "Az önce bana ne yaptın?"

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru çekildi. "Bunu planlamamıştım."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve başını duvara yasladı. "Her halükarda uğradığına sevindim."

Eğildim ve onu öptüm, bu sefer yumuşak bir şekilde. Ağzıma karşı gülümsedi ve göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bu gülümsemede ne olduğunu bilmiyordum ama beni her seferinde etkiliyordu.

"İçeri kadar gelmek ister misin? Kahve falan içeriz belki?"

"Belki de önce bunu yapmalıydık."

"Hayır, bu harikaydı." Çenesini yukarı kaldırdı ve beni öptü.
Uzaklaştığında ifadesi değişti, gözleri telaşla büyüdü.

Bu beni anında koruma moduna geçirdi. "Ne? Her şey yolunda mı?"

"Fırında kurabiyelerim var." Bir zamanlayıcı biplemeye başladı ve omuzları gevşedi. "Boş ver. Onlar iyi. Belki zamanlayıcıyı kaçırmışımdır diye düşündüm."

Şortumu tekrar yukarı çektim. "Senin için onları çıkarmamı ister misin?" Kendine baktı. "İster misin? Temizlenmeliyim."

"Ben hallederim. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ben mutfığa girerken o da külotunu yerden aldı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Zamanlayıcının sesi kesilmişti -otomatik olmalı- ben de adada bıraktığı fırın eldivenlerini giydim ve bir kurabiye tabakası çıkardım.

Sıcak, tatlı kokusu odayı doldurdu. Bir tanesini alıp ısırarak istedim ama tabii ki yemek için çok sıcaktı.

Kafam gerçekliğe dönmeye başlamıştı. Ama içimi dolduran pişmanlık değildi. Ona tekrar dokunabilmek için aşağı inmesini istiyordum. Ağzının tadını bir kez daha alabilmek için.

Atleti ve eteğiyle, uzun saçları omuzlarına dökülmüş ve yanakları kızarmış bir şekilde göründü.

Bunu ona yapmış olmak
hoşuma gitmişti. "Merhaba,"
dedi.

Yaklaştım ve ellerimi beline doladım. Eğilerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Merhaba."

Kollarını boynuma doladı. "Bu, um..." "Çok iyi," diye
homurdandım.

"Bu yetersiz bir ifade. Kurabiyeleri getirdiğin için
teşekkürler." "İzin gününde bunu mu yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Bazen. Denemeyi seviyorum ve her zaman vaktim
olmuyor, özellikle de fırın yoğun olduğunda."

"İnanılmaz kokuyorlar." Boynuna doğru eğildim ve içime çektim.
"Neredeyse senin kadar güzel."

Kıkırdadı. "Sen de güzel kokuyorsun."

Arkama yaslandım ve bir kaşımı kaldırdım. "Bilmediğime eminim."

"Hayır, gerçekten istiyorsun." Ellerini bıraktı ve hızlı bir nefes aldı.
"Tamam, aklımı kaçırıp tekrar kıyafetlerimi çıkarmaya başlamadan önce, biraz
kahve ister misin?"

Aslında kıyafetlerimizi çıkarmak kulağa harika geliyordu ama zorlamadım. "Tabii.

Ama sadece o kurabiyelerden bir tane alırsam."

"Sizi uyarıyorum, bunlar deneysel. İyi olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şansımı deneyeceğim."

Kahve makinesini çalıştırdı ve tüm kurabiyeleri tel üzerine yerleştirdi. Koyu renkli ve çikolatası görünümlüydüler, üstlerinde küçük benekler vardı. "Nedir onlar?" diye sordum.

"Tahılsız çikolatalı hindistan cevizli kurabiyeler. Badem unu ile yapılıyor ve akçaagaç şurubu ile tatlandırılıyor, bu yüzden her zamankinden biraz farklılar."

Parmaklarımın ucuyla bir tane aldım. Çok sıcak değildi. Bir ısırık aldım ve inledim. Gerçek dışıydı. Kenarları gevrek, ortası zengin ve şekerliydi; hindistan cevizi taneleri mükemmel bir kontrast doku oluştuyordu.

"Bunlar harika."

"Öyle mi? İyi olacaklarını umuyordum." Bir kurabiye aldı, bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi. "Ah, evet. Fena değil."

"Fena değil mi?" Kalanını ağızıma atıp bir tane daha mideye indirme isteğime karşı koydum. "İnanılmazlar."

Kurabiyesinin kalanını yere bıraktı. "Teşekkür ederim. Tat testi için burada olmanıza sevindim."

Kalanını tezgâhın üzerine koydum. Birdenbire çikolatalı hindistancevizli kurabiyelerle değil, karşımdaki karşı konulmaz kadınla ilgilenmeye başladım.

Onda beni bu kadar doyumsuz yapan şey neydi?

Düşünmek için durmadım. Bunun yerine onu kendime çektim ve dilindeki çikolatanın tadına bakarak öptüm.

Giysilerimizi çıkardık ve kanepeye doğru tökezlerken, öpüşmelerimiz yoğun ve çılgıncaydı, yardım edemedim ama gezegendeki en şanslı adam olmam gerektiğini düşündüm.

BÖLÜM 13

Harper

Fırında her zamankinden daha sessiz bir gündü ama ben aldırmadım. Yavaş tempo bana özel siparişler konusunda ilerleme şansı vermişti. Henüz Mayıs ayında olmamıza rağmen düğün sezonu tüm hızıyla devam ediyordu. Doris Teyze düğün pastalarını süslemek için birkaç saatliğine gelmişti, bu da teslim tarihlerinin stresini hafifletmeye yardımcı olmuştu. Ayrıca, kendisini iyi hissettiğini görmek harikaydı.

Günün yemek artıklarını gıda bankasına götürmek üzere kutulamayı bitirdim ve bir kese kağıdına koydum. Çok fazla yoktu, bu yüzden raftan ertesi gün satılabilecek biraz ekmek aldım ve üstüne ekledim. Eşyalarımı aldım, ışıkları kapattım ve memnun bir iç çekişle kendimi arka kapıdan dışarı attım.

Uzun bir günün ardından yorgun düşmüş olsam da doğruca eve gitmeyecektim. Yerel bir kuaför olan Timeless Beauty'de saç randevum vardı. Annemin bana verdiği tek şey kalın telli saçlardı. Bakım gerektirmediği için uzun tutuyordum ve saçlarımı arkaya doğru çekebiliyor ya da toplayabiliyordum ama uçları oldukça üzgün görünüyordu. Saçlarımı kestirmek için gecikmişim ve biraz şımartılmayı dört gözle bekliyordum.

Salon fırına yürüme mesafesindeydi, ancak gıda bankası bağışını arabamda bırakmak istedim, bu yüzden binanın arkasındaki otoparka gittim. Bağışı arka koltuğa bıraktım, kapıları kilitledim ve ara sokaktan kaldırıma doğru ilerledim.

Aklımdan hiç çıkmıyordu ama iş yoğunluğu bitince Garrett Haven bir gelgit dalgası gibi zihnime hücum etti.

Evime geldiğinde onu gördüğüme şaşırmıştım. Ama hiçbir şey beni daha sonra olanlardan daha fazla şaşırtamazdı.

O öpücük. O eller. Dudakları biraz tuzluydu, vücudu sert ve sıcaktı. Ağzı benimkine değdiği anda onu istemiştim. Her şeyini.

Ve sanki benim için çaresizmiş gibi beni duvara yaslaması? Külotum sıcak bir saniyede çıkmıştı ve hiç pişman değildim.

Bu konuda.

Dürüst olmak gerekirse, duvara karşı seks olayının hep bir efsane olduğunu düşünmüşümdür. Kimse bunu gerçekten yapamazdı, değil mi?

Garrett Haven yapabilir.

Ve bunu sadece başarmakla kalmadı. Aklımı başımdan aldı.

Bu anı yürürken yanaklarımı ısıttı ve karnımı karıncalandırdı. Hâlâ bir parça sersemlik hissediyordum, sıcaklık ve memnuniyet devam ediyordu. Nasıl bu hale gelmişim-

Hayır. Şanslı demeyecektim.

Ne olursa olsun, o zamandan beri keyfim yerindeydi. Tek dezavantajı onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimdi. Sadece duvara karşı olan tutkum için bile değil, gerçi bunu yine seve seve yapardım. Onu özlemiştim.

Bu kısım biraz rahatsız ediciydi. Çok çabuk bağlanmak istemiyordum. Her zaman bir şeyler ters gidiyor gibiydi. Her zaman diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordum. Ama hep öyle oluyordu.

En azından başka bir ülkede ani bir iş teklifi almamıştı ya da hayallerinin terfisini almamıştı ki bu da benden ayrılmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Yanaklarına bir şey tıktırmış bir sincap önüme fırladı ve kanalizasyon borusuna doğru koşmaya başladı. Gözlerimi kırıştırdım ve etrafıma bakındım. Salon arkamdaydı. Garrett'ın hayallerine dalmış, yanından geçip gitmişim.

Sincap çatıda gözden kaybolurken, "Teşekkürler küçük dostum," dedim.

Arkamı döndüm ve Timeless Beauty'ye geri döndüm. İçeri girdiğimde kapının üstündeki küçük zil çaldı ve uzun, siyah saçlı bir kadın ön tezgâhın arkasından gülümsedi.

"Sen Harper olmalısın?" Sesi dostça ve profesyonelceydi. "Evet,

Marigold ile bir randevum vardı."

"Hepinizi kontrol . Birazdan çıkar." "Teşekkürler."

Salon zarifti; kadife bir şezlong, süslü çerçeveli aynalar ve duvarlarda eski sanat eserleri vardı. Arka odadan iki kadın çıktı. Biri lacivert bir elbise ve dolgu topuklu sandaletler giymişti ve uzun kahverengi saçları omuzlarının etrafında gevşek dalgalar halinde sallanıyordu. Diğeri ise sarı saçlı ve çiçekli bir bluz giymiş, daha genç görünüyordu. Belki en fazla yirmi yaşındaydı.

"İyi geceler Brielle," dedi ilk kadın. "Bugünkü yardımınız için teşekkürler."

"Bir değil. Yarın görüşürüz." Brielle ona sarıldı, sonra Sola.

Esmer kızın bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. "Merhaba Harper. Ben Marigold. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Uzattığı elini sıktım. "Ben de oldum." "Geri gel de saçın hakkında konuşalım."

Bir sandalyeyi işaret etti ve ben de oturdum, sonra düşük at kuyruğumu çektim.

"Uçları çok kuru. Uzunluğunu genel olarak beğendim ama düzeltilmesi gerekiyor."

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, sonra bir bölümü iki parmağının arasında tutup uçlarını inceledi. "Eğer için rahat ederse, saçının yaklaşık on santimini kesebilirim ve kendini yeni bir kadın gibi hissetmeni sağlayabilirim."

"Kulağa harika geliyor."

Beni yıkama istasyonuna götürdü o saçımı yıkayıp kremlerken ben de rahatladım. Bana yaptığı kafa derisi masajı saç kesiminin maliyetine değdi. İşi bittiğinde saçımı bir havluya sardı ve beni kendi istasyonuna geri götürdü.

Saçlarımı taramaya başladı. "Hatırlar mısın bilmem ama düğün pastamı sen yapmıştın."

Gözlerim tanıyarak açıldı. "Hatırlıyorum. Kasabaya ilk geldiğim gündü."

"Siz gelene kadar pastasız kalabileceğimizi düşünmüştük. Bu arada çok lezzetliydi."

"Çok teşekkür ederim. Resepsiyonunuza zamanında yetiştirebildiğime sevindim. Bunun için üzgünüm."

"Tanrım, özür dilemene gerek yok." Tarağı yere bıraktı, makasını aldı ve kesmeye başladı. "Teyzen nasıl? Bazı sağlık sorunları olduğunu duydum."

"Artık o kadar uzun günler çalışmadığı için durumu biraz daha iyi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Bu arada düğününüz için tebrikler." Parçaları bir araya getirirken durakladım. "Bekle, sen bir Haven'la evlisin, değil mi?"

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "Zachary."

Neredeyse *kaçıracaktım, ne tesadüf, az önce kardeşiyle yattım!* Neyse ki kendimi durdurdum. "Garrett'in kardeşi mi?"

"Öyle," dedi, sesi sanki devam et der gibi yükselmişti.

"Geçen gece onunla çıktım sayılır."

Nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayır. Neden?"

"Üzgünüm, sadece şaşırdım. Son duyduğumda seni ekmiş ve sonra da inatla biriyle çıkmak istemediğini söylemişti. Olayların bu şekilde gelişmesi çok hoş."

"Teşekkürler. İyi vakit geçirdik, umarım..."

Kaşlarını kaldırdı, ağzının kenarları kalktı.

"Her şey yeni olduğunda nasıl olduğunu bilirsiniz, değil mi? Tilikum'da çok uzun süredir yaşamıyorum ve ilişkilerimde bir dizi kötü şans yaşadım. Aslında genel olarak bir dizi kötü şans yaşadım, bu yüzden böyle bir konuda umutlu olmak biraz korkutucu."

"Tamamen anlıyorum."

"Genelde günaha girecek biri değilimdir ama dün rastgele uğradı ve işler beklediğimden çok daha sıcak bir hal aldı diyelim. Duvara dayanacak kadar sıcaktan bahsediyorum. Marigold, o hareketin gerçek olduğunu bile bilmiyordum. İnanılmazdı. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdan bahsediyorum." Durdum, gözlerim büyüdü. "Bütün bunları sana neden anlatıyorum? Çok özür dilerim, daha yeni tanıştık, bu çok uygunsuz, konuşmayı kesmem gerekiyor ama yapamıyorum."

Elindeki makası bıraktı ve omuzlarımın yanlarını sıktı. "Üzülme. Bu her zaman olur. Söz veriyorum, hepsi benimle güvende. Kutsal saç koltuğunda söylenenler, kutsal saç koltuğunda kalır."

"Çok hoşsun ve çok güzelsin, bu da sana güvenmek istememi sağlıyor."

"Bana güvenebilirsin." Kollarımı tekrar sıktı, sonra saçlarıma geri döndü.

"Bu arada Garrett'a da güvenebilirsin. O gerçekten iyi bir adam. Ve bunu sadece kayınbiraderim olduğu için söylemiyorum. Bir keresinde hayatımın kurtulmasına yardım etmişti."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "O yaptı. Sadakati eşsizdir. Ayrıca harika bir baba ve saygın bir şerif yardımcısı."

"Sorun da bu, her şey çok mükemmel. Böyle şeyler benim için yaramıyor. Diğer ayakkabı her zaman düşer."

"Garrett tam da ihtiyacın olan şey gibi görünüyor. Ayrıca, bazen en iyi şey hiç beklemediğimiz bir anda karşımıza çıkar."

"Zachary ile aranızda olan şey bu muydu?"

"Öyle de diyebilirsin." Saçlarını kabarttı. "Seni kurulayalım, sonra ben işimi bitiririm."

Saçıma fön çekti ve saçımı bu kadar parlak yapmasına bayıldım. Şimdiden çok daha sağlıklı görünüyordu. Ve ona istemeden de olsa çok şey anlatmış olmama rağmen -yaşadığım en iyi orgazmdı- birine anlatmak iyi hissettirmişti.

Yeni bir yerde yeniden başlamak zordu.

Ödemedi önce bana numarasını verdi ve bir ara buluşmayı önerdi. Bu fikre bayıldım ve ciddi olduğunu umdum. Yeni bir ilişkiye başlamak harikaydı, ama ona karşı gevezelik etme şeklim bana muhtemelen arkadaş edinmek için biraz daha çaba göstermem gerektiğini hatırlattı.

Kendimi güzel hissederek oradan ayrıldım ve kaldırımdan arabama tam olarak atlamadan geri döndüm. Fırının arkasındaki park yerine geldim ve durakladım. Kırmızı ve parlak bir şey gözüme çarptı. Arabamın sürücü tarafındaki aynasından sarkan bir hediye çantasıydı.

İlk aklıma gelen Garrett oldu. Bana sürpriz bir hediye mi bırakmıştı?

Çanta parlaktı, koyu kırmızı bir arka planı vardı ve güneş ışığını yakalayan daha açık kırmızı kalpleri vardı. Sevgililer Günü'nde mağazalarda gördüğünüz türden bir şeye benziyordu. Ve biraz tuhaf görünüyordu. Belki de Garrett Haven gibi bir adam için fazla abartılıydı.

Yine de, beni duvara yaslamasına ve yine kanepeme çıkarmasına seve seve izin vermiş olmama rağmen, onu o kadar da iyi tanıımıyordum. Henüz tanıımıyordum. Belki de hediye vermek onun sevgi dillerinden biriydi.

Çantayı aynaya bağlayan ipi çözdüm. Kağıt mendil ya da başka bir dolgu yoktu ve boynunda parlak kırmızı bir kurdele olan kahverengi bir oyuncak ayı çıkardım.

Huh.

Not var mı diye çantayı kontrol ettim ama bir şey bulamadım. Ayıya iliştirilmiş bir şey yoktu, etiketinde küçük bir karalama bile yoktu. Yerde de bir not ya da kart izi yoktu.

Ayı sevimli bir şeydi, eğer bu tür şeyleri seviyorsanız. Nankörlük etmek istemedim. Garrett doldurulmuş bir hayvandan hoşlanacağımı düşündüyse, bunu kesinlikle takdir ettim. Ama sanki yepyeni değilmiş gibi biraz yıpranmış görünüyordu. Midemde bir endişe gıdıklamasıyla ayıyı burnuma götürdüm ve kokladım. Biraz küf kokusu vardı. Kesinlikle yeni değildi.

Hediye verenin beni izleyip izlemediğini merak ederek tekrar etrafıma bakındım. Garrett olamazdı. Olabilir miydi?

Eğer öyle olsaydı, son zamanlarda yaptığım bazı büyük seçimleri sorgulamaya başlayacaktım. Özellikle de bir duvarla ilgili olanı ve

İç çamaşırı.

Ayıyı hediye çantasına geri koydum, arabama bindim ve kapıları kilitledim. O şeyle açık havada durmak garip hissettiriyordu. Ama bilmem gerekiyordu. Çantamdan telefonumu çıkardım ve Garrett'ı aradım.

"Hey, Harper."

"Merhaba. Muhtemelen çalışıyorsunuz ve sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Ama... arabama bir hediye mi bıraktınız?"

"Hayır. Nedir o?"

"Bir oyuncak ayı."

Sanki o da benim kadar şaşkınmış gibi tereddüt etti. "Arabanızda bir oyuncak ayı mı vardı?"

"Yan aynadan sarkan bir hediye poşetinin içindeydi. Her kimse, bir not bırakmamış. Acaba bir yanlışlık oldu da yanlış arabaya mı taktılar?"

"Tamam, bakalım. Çantayı az mı keşfettiniz?" "Evet."

"Ondan önce ne yapıyordun? Fırından yeni mi çıktın?" "Hayır, kuaföre gittim ve saçımı kestirdim."

"Anladım. Kuaföre arabayla mı gittiniz yoksa arabanız tüm bu süre boyunca fırının dışında mıydı?"

"Fırının dışındaydı. Salona doğru yürüdüm."

"Fırından çıktığınızda, o sırada arabanızda bir şey fark ettiniz mi? Baktınız mı?"

Tamamen polis sesini kullanıyordu. Çok tahrik ediciydi.

"Orada hiçbir şey yoktu. Bundan eminim. Randevuma gitmeden önce o günün yemek artıklarını arabaya getirdim ve hiçbir şey görmedim."

"Yani bunu arabanıza kim bıraktıysa, siz kuaför randevunuza gittikten sonra koymuş olmalı. Saat kaçtı?"

"Sanırım fırından beş buçuk gibi çıktım. Randevum beş kırk beşteydi."

"Tamam, ayıyı kontrol etmeni istiyorum. Fermuar, düğme ya da başka açıklıklar var mı?"

Ters çevirdim ve tüm dikiş yerlerini inceledim. "Hayır."

"Peki ya boyun kısmı?"

"Orada da bir şey yok. Bir fiyonk var ama sadece bir kurdele ve altında hiçbir şey yok."

"Sık. İçinde sert bir şey var mı?"

"İçinde kamera falan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

Güçük kolları ve bacakları da dahil olmak üzere her yerini sıkmaya başladım. Gizli kamera aklıma bile gelmemişti. Ama neden biri bana içinde eski tip bir dadı kamerası olan bir ayı versin ki? Tariflerimi çalmak isteyen bir fırın rakibim falan yoktu.

"Her yumuşak. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece dolgu." "Anladım."

Sesindeki ciddiyet beni gülümsetti. "Bütün bunları bir suçu araştırıyormuş gibi mi yazıyorsun?"

"Belgeliyorum, evet."

"Çok profesyonelce."

"Bunu kimin yaptığını için parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum."

"Biliyorum. Sadece işinizde çok iyi olmalısınız diyorum." Ses tonum hafif ve çapkıncaydı. "Kesinlikle başka şeylerde de iyisin."

Boğazını temizleme şekli çok tatlıydı. Onu biraz kızdırmış mıydım?

"İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

Koltuk başlığına yaslandım, bacaklarımın arasında sıcaklık patlamasıyla yanaklarım ısındı.

"Ama dinle," diye devam etti, "bu konuda endişeliyim. Evde misin?"

"Henüz değil. Hâlâ otoparktayım."

"Kapılarınızı kilitleyin." "Çoktan kilitledim."

"Güzel. Eve gidin ama takip edildiğinize dair herhangi bir işaret olup olmadığına dikkat edin.

Eğer birini görürseniz, eve gitmeyin. Buraya, şerifin ofisine gelin."

Sırtım gerildi. Bu durum ve onun tepkisi beni giderek daha fazla geriyordu. Bir hata olmalıydı, değil mi? Birisi yanlış arabaya bırakmış olmalı. Tilikum'da kimseyi tanımıyordum. Kim parlak kalpli bir çantaya tuhaf bir oyuncak ayı bırakırdı ki?

"Tamam, şimdi eve gidiyorum. Tuhaf bir şey olursa seni ararım."

"Yap şunu. Bir şey çıkmayabilir ama işi şansa bırakmayalım."

Ses tonundan bunun bir şey olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum. Elbette bu onun işiydi, her durumda bir şey, kim ve neden olduğunu bulmak.

"Şansımız yok. Kapılar kilitli. Arkamı kollayacağım ve şüpheli bir şey olursa şerifin ofisine gideceğim. Yani, şüpheli."

Hafifçe kıkırdadı. Vay canına, ona bunu yaptırmak hoşuma gidiyordu. "Sonra konuşuruz," dedi.

"Evet. Bye."

Görüşmeyi sonlandırdım ve ayrıldım. Dümdüz eve gitmek yerine bir yoldan gittim. Şehir merkezinden bir mil kadar uzaklaşana kadar arkamda hiç araba yoktu. Eski bir kamyoneti olan bir adamdı ve sola dönmeden önce arkamda uzun süre kalmadı -sadece birkaç blok-. Belli ki takip edilmiyordum, uzaktan bile olsa.

Güvenli bir şekilde eve vardığımda, park ettim ve hediye çantasına yan gözle baktım.

Bir hevesle ayıyı havaya kaldırıp fotoğrafını çektim, sonra da Owen'a mesaj attım.

Bak biri arabama ne bırakmış. Bana bunun garip olmadığını söyle.

Owen: *Kim bıraktı?*

Ben: *Bilmiyorum. Not yok.*

Owen: *Sus*

Ben de öyle dedim!

Owen: *Babama söyledin mi?*

Evet. O da sus olduğunu

düşünüyor. Owen: O bilirdi.

Çok ürkütücü. Yepyeni bile değil. Sanki biri bunu dolapta bir yere koymuş.

Owen: *Kötü bir şakaya benziyor. Amcalarımı suçlardım ama onlar bundan daha iyiler. Bu çok üzücü.*

Ben: *Eğer bir şakaysa, anlamıyorum.*

Owen: *Onunla ne yapacaksın?*

Ben: *Bilmiyorum. Muhtemelen babama kanıt olarak falan gösterirsin.*

Owen: *Kulağa doğru geliyor. Dikkatli ol, tamam mı?*

Ben: *Yapacağım. Merak etme.*

Owen: *Onu eve getirme. Gece canlanacağını söylemiyorum ama.*

: *Şansım varken, işimi şansa bırakmam. Dışarıda yaşıyor.*

Owen: *İyi plan. Garaj, belki, böylece sincaplar çalmaz.*

Tilikum sincapları ürkütücü bir ayıyla birlikte serbest mi? Kulağa korku filmi gibi geliyor.

Owen: *Aynen öyle.*

Gülerek ayıyı hediye paketine geri koydum. Owen beni gülmekten kırdı geçirdi.

Tabii ki o şeyi içeri sokmamın imkanı yoktu. Cansız nesnelerin geceleri canlanabileceğine gerçekten inanmıyordum. Ama yine de neden kaderi kışkırtayım ki? Özellikle de hâlâ kötü şans lanetinin kara bulutları altındayken. Ürkütücü bir oyuncak ayı tarafından öldürülme riski olan biri varsa o da bendim.

Dışarı çıktım ve hediye çantasını garajın köşesine bıraktım. Bir an için geri çekilip baktım, sonra henüz geri dönüştürmediğim bir taşıma kutusu bulup üstüne koydum. Hava karardıktan sonra canlanırsa, bir karton kutunun onu durdurup durduramayacağını bilmiyordum. Ama ne kadar dayanıksız olursa olsun bu bariyer kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Bir süre sonra Garrett'tan gelen mesaj da öyle. Garrett: *Eve sağ salim vardın mı?*

Evet. Olağandışı bir şey yok. Ürkütücü ayıyı garajda bırakıyorum.

Güzel. Müsait olduğumda bir göz atarım. Ayrıca otoparkta herhangi bir işletmenin kamerası var mı diye bakacağım. Bakalım görüntü alabilecek miyim.

Ben: *Sorun değil, bu kadar zahmete girmene gerek yok.*

Garrett: *Evet, biliyorum.*

Bu beni gülümsetti. Endişesi rahatlatıcıydı.

Ben: *Doris Teyze'nin hiç kamera koyduğunu sanmıyorum ama belki komşu binalardan biri koymuştur.*

Garrett: *Öyle umalım.*

Sadece mesajla bile olsa onunla konuşmayı kesmek istemiyordum ama başka ne söyleyebileceğimden emin değildim. İçeri girdim ve evden garaja açılan kapının sürgüsünü kilitlediğimden emin oldum. Katil bir ayının içeri dalacağını düşündüğümde değil. Ama birinin onu arabamın üzerinde bırakmış olması garipti. Ve kimse beni eve kadar takip etmemiş olsa da, burası küçük bir kasabaydı. Kimsenin nerede yaşadığını öğrenmesi zor olmazdı.

Her şey çok garipti.

Ama Garrett Haven'ın bana göz kulak olduğunu bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyordum.

BÖLÜM 14

Garrett

AİLEMİN EVİNDEKİ GÜRÜLTÜ SEVİYESİ bana çocukluğumu hatırlattı.

Etrafta koşuşturan o kadar çok çocuk yoktu ama ailemiz kesinlikle büyümüştü. Annika ve Levi dört çocuklarını büyükannem ve büyükbabamı ziyarete getirmişlerdi. Annem Owen'ın da onlara katılmak isteyip istemediğini sormak için aramıştı. Kuzenlerinden daha büyüktü ama yine de onlarla birlikte eğleniyordu, bu yüzden öğleden sonra biz de gelecektik.

Bir şekilde tüm Haven'lar güverteye çıkmıştı. Zachary ve Marigold da oradaydı, Luke ve Theo da. Biz geldikten yaklaşık on dakika sonra Josiah ve Audrey de gelmiş, iki köpekleri Max ve Maggie ile birlikte kaosa katkıda bulunmuşlardı.

Bahçe tam bir curcunaya dönmüştü ve bu sadece çocuklar için geçerli değildi. Zachary yeğenlerimiz Emma ve Juliet'i salıncağın etrafında kovalarken onlar neşeyle çığlık atıyordu. Theo, Luke, Owen ve yeğenlerimiz Thomas ve Will ile dört buçuk kişilik bir futbol oyunu başlatmıştı. Yarısı çünkü Will sadece üç yaşındaydı, ancak cüssesinin eksikliğini kararlılığıyla kapatıyordu. Köpekler mutlu bir şekilde etrafta koşturuyor, insanların bacakları arasında zig zag çiziyorlardı.

Annem tüm olanları kenardan izliyordu. Açık mavi bir gömlek ve haki bir şort giymiş, saçlarını arkaya toplamış, çimlerin üzerinde duruyordu. Acaba yedi küçük çocuğunun tam da bu noktada oynadığı günleri mi düşünüyordu?

Gerçi kardeşlerim ve ben daha çılgındık.

Babam ona bir bardak limonata getirdi ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. Bunu daha önce de düşünmüştüm ama onları izlerken aklıma babamla ortak bir noktamız geldi: Zorlu bir boşanma. Çok fazla kavga dövüş anlamında değil. Biyolojik annem de yıllar sonra eski eşimin yaptığını yapmış, çekip gitmişti.

Ama babam bunun onu üzmesine izin vermemişti. Annemle tanıştığında, acısı onu yeniden birini sevmekten alıkoymamıştı. Ve ailemiz bunun için çok daha iyiydi.

Bu bana Harper'ı ve onun yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını düşündürdü. Bu, aralarında altı küçük çocuk olan iki insanın birlikte yeni bir aile kurmasından daha çılgıncaydı. Aramızda ne oluyorsa, henüz erkendi. Onu bu kadar özlememeli ya da L-kelimesi gibi şeyler düşünmemeliydim.

Tedbirli olmam gerekiyordu. Zaten *kimseyle çıkmıyorum* durumundan bir kadının peşinden oldukça agresif bir şekilde koşmaya başlamıştım. Ve bir keresinde tedbiri tamamen elden bırakmıştım.

Bu tür bir spontanlık bana göre değildi.

Baldızım Marigold yanıma geldi. Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Gülümsemesi genişledi. "Geçen gün Harper'la tanıştım. Salona geldi. Ondan gerçekten hoşlandım."

Sadece adını duymak bile ağzımın bir köşesini yukarı doğru çekiştirdi. "Evet, o..." *Tamamen karşı konulmaz... Tanıdığım en seksi kadın...* "O harika."

Sesini alçalttı. "Şu anda bir şey paylaşıyor gibi görünmediğiniz için bunu büyütmeyeceğim. Ama senden çok hoşlanıyor gibi görünüyor."

Birdenbire oyun parkındaki bir çocuk gibi oldum, gizli aşkımın benim hakkımda ne söylediğini öğrenmek için can atıyordum. "Sana ne söyledi?"

"Ayrıntıları paylaşamam. Kuaför gizliliği falan." Kaşlarımı çatmıştım.

"Güven bana, bu bir şey. Her neyse, ne söylediğinden çok nasıl söylediği önemliydi. Senden bahsederken bütün yüzü aydınlandı. Gerçekten çok tatlıydı."

Dışarıdan soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama içimde sıcaklık ve sevincin güçlü bir bileşimi yayıldı.

"Şu ana kadar her şey yolunda."

Şimdiye kadar iyi miydi? İlgisiz görünüyorsun.

Ama lanet olsun, tüm bu duygulara sahiptim ve onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Özellikle de Owen bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibi bana bakmaya devam ettiği için.

Belki de bir şeyler sakladığımı biliyordu.

Tabii ki Harper'la çıktığımı söylemedim. Bunu oğlumdan saklamama gerek yoktu. Tekrar çıkıyorduk ve o da bunu biliyordu. Ama onun evine yaptığım beklenmedik ziyareti? Bunu bilmesine gerek yoktu.

Marigold koluma dokundu. "Bence bu harika."

"Teşekkürler, Mari."

Ailemin de bilmesine gerek yoktu. Henüz değil. Bundan bir şey çıkarırlardı ve ben bunun henüz bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Yine de onu duvara karşı becermek işleri bir sonraki seviyeye taşıdı.

"Hey, baba?"

Owen'ın sesini duyunca gözümü kırpıştıtararak kendime geldim.

"Evet?" "Getirdiğim kurabiyeleri alabilir miyim?"

"Kurabiye?" Luke döndü ve top yüzünün yan tarafına çarptı. "Hey!"

"Kimin kurabiyesi var?" Zachary sordu.

"Kurabiyeler! Kurabiye! Kurabiye!" diye bağırmaya başladı yeğenlerim.

Will de kız kardeşlerine katıldı. "Kurabiyeler! Kurabiyeler! Kurabiyeler!"

"Sanırım bu oybirliğiyle evet demek," dedi annem. "Yardım lazım mı?" "Hayır, ben getirebilirim," dedi Owen. "Hemen döneceğim."

Owen, Angel Cakes'ten getirdiği kutuyu almak için eve doğru gitti. Bakmama izin vermemişti ve kokusu yol boyunca bana eziyet etmişti.

Annem bana yaklaştı ve elini dirseğimin kıvrımına sıkıştırdı. "Owen kapüşonunu takmamış."

"Ne?"

"Kapüşonu. Son altı aydan bir yıla kadar, bilmiyorum, onu her gördüğümde kapüşonu yukarıdaydı. Sanki saklanmaya çalışıyordu. Bugün bile takmıyor."

Bir an düşündüm. Kadın haklıydı. Hava nasıl olursa olsun neredeyse her gün kapüşonlu bir tişört giymeye başlamıştı ve kapüşonu genellikle açık tutuyordu. Evde her zaman giymediği için muhtemelen ben onu ondan daha fazla açık görüyordum. Ama bugün üzerinde bir tişört vardı, kapüşonu görünmüyordu.

Kapüşonlunun sadece ortaokulda giyilen bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ama daha fazlası mıydı?

Bir şey mi kaçırdım?

"Sence saklanıyor muydu? Neyden?"

"Emin değilim. Ama kafasında ve kalbinde, kimsenin görmesine izin vermediğinden çok daha fazla şey olduğundan şüpheleniyorum."

Ona ne demek istediğini daha fazla sormadan Owen elinde pembe Angel Cakes kutusuyla ortaya çıktı ve kuzenleri çılgına döndü.

Dürüst olalım, kardeşlerim de öyleydi.

"Ellerine dikkat et," dedi annem. "Sadece birer kurabiye."

Annem ve babam Owen'ın herkese çikolatalı kurabiye dağıtmasına yardım ettiler. Tuhaf bir heyecan duygusuyla bir tane aldım. Sadece bir kurabiyeydi, nabzımı neden hızlandırdığını bilmiyordum.

Ama öyle değildi. Harper'ın kurabiyelerinden biriydi.

Küçük çocuklar aldı ve salıncağa doğru koşmaya başladı. Aralarında Annika ve Levi'nin de bulunduğu birkaç yetişkin de onları takip etti.

Theo inledi. "Bu çok iyi."

"Angel Cakes en iyi kurabiyeleri yapar," dedi Luke.

"Bunlara yardım ettin mi?" Annem Owen'a sordu.

Sırttı. "Evet. Onları hemen hemen ben yaptım. Harper bana ne yapacağımı söyledi ama çoğunu yapmama izin verdi."

" dakika," dedi Theo. "Harper, yani babanın hoşlandığı kadın mı?" "Kardeşim, oğlun kız arkadaşını mı süzüyor?" Luke sordu.

"Hayır, Luke Amca." Owen gözlerini devirdi. "Babam onunla çıkıyor. Ben sadece fırında yardım ediyordum."

"Yine bekle," dedi Theo. "Baban ne zamandan beri biriyle çıkıyor?"

Owen kurabiyesinden bir ısırık alırken omuz silkti. "Harper'ı bir randevuya götürdüğünden beri. Bu gece tekrar çıkacaklar."

Bütün gözler bana çevrildi.

"Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?"

"Hayal bile edemiyorum, Bay Kimseyle Çıkmıyorum," dedi Theo ağzındaki lokmayı yutarken.

Luke bana sırttı. "Evet, çıkmama konusunda oldukça kararlıydın."

"İnkâr diyebilir misin?" Theo kıs kıs güldü.

"Siz çocuklar." Marigold başını salladı. "Ona bu kadar zorluk çıkarma."

"Bizimle tanıştın mı?" Luke sordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Uyumlu olup olmadığımıza bakıyoruz. Oğlum için sağlıklı bir flört ilişkisi modellememde yanlış bir şey yok."

Zachary inledi. "İşi sıkıcı hale getirmenin yolu. Sadece ondan hoşlandığını itiraf et ve onun içine girmeyi um-" Etrafındaki çocuklara baktı. "Biraz yetişkin oyun zamanına razı olur."

Marigold güldü. "İyi kurtardın, tatlım."

Sırıttı ve ona göz kırptı.

"Küçük çocuklar dinlemiyor, Z Amca," dedi Owen. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" diye sordum.

"Baba, değil. İnsanların seks yaptığını biliyorum. Bu yeni bir şey değil."

Babam kutudan bir kurabiye daha çıkardı. "Kim seks yapıyor ve Owen bunu neden biliyor?"

Boğazımı temizledim, babamın ipucunu anlamasını ve bu işin peşini bırakmasını umuyordum. "Hayır dede, genel olarak demek istedim. On dört yaşındayım, bu konuşmayı yaptım."

Babam uzaklara baktı, gözlerinde uzaklara ait bir bakış vardı. "Konuşma yapmak zorundaydım. Altı çocuğa." Ürperdi.

Annem elini onun omzuna koydu. "O kadar da kötü değildi."

"Josiah ve Reese iyi karşıladı. Beni duyduklarını bilmem için başlarını salladılar ve öylece bıraktılar. Garrett ve Luke biraz şok oldular ama atlattılar. Ama Zachary ve Theo?" Yine ürperdi. "Zachary'nin soruları vardı. Çok ama çok fazla soru."

"Bu izler," dedi Zachary. "Peki ya

Theo?" Annem sordu.

"Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Onun önünde birini öldürdüğümü düşünebilirdiniz. "Baba, bunu bana neden söyledin?" dedi.

Zachary ve Luke kahkahalara boğuldu.

Theo, "Ben yapmadım," dedi.

," dedi babam. "Ağlayacaksın sandım." Theo bir kurabiye daha aldı. "Bu hiç doğru değil."

Owen yanına gitti ve Theo'nun omzunu sıvazladı. "Sorun yok, Theo Amca.

Ben de zor zamanlar geçirdim."

"Yaptın mı?" Ben sordum. "Ne zamandan beri?"

"İyiymiş baba. Sadece bu konuda biraz robot gibiydin." "Sana gerçekleri söyledim."

"Çok fazla biyoloji vardı. Ve babanın vajina kelimesini o kadar çok söylediğini duymak çok garip." Owen tıpkı büyükbabası gibi ürperdi.

"Benim bir vajinam var!" Juliet mutlulukla söyledi.

Görünüşe göre hiçbirimiz onun piknik masasına geri döndüğünü fark etmemiştik. Mor bir elbise giymiş, saçında da ona uygun fiyonklar vardı ve yüzünde coşkulu bir gülümsemeyle orada duruyordu. Kardeşlerim ve ben hepimiz benzer, ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok bakışları attık.

"Evet, biliyorsun tatlım," dedi Marigold, ses tonu gayet gerçekçiydi. "Juliet!" dedi ikiz kardeşi Emma. "Öyle söyleme!"

"Ne demeyeyim? Vajina mı? Sende de bir tane var. Ama Thomas ve Will'in penisleri var."

Emma'nın nefesi kesildi. "Bunu da söyleyemezsin."

Juliet kız kardeşini görmezden geliyor gibiydi. "Penisler dışarıdadır. Vajinalar içeridedir."

"Penislerimizi pantolonlarımızın içinde tutuyoruz!" Will salıncaktan mutlulukla haykırdı. "Çiçe gitmek dışında."

Babası Levi sadece başını salladı. "Evet oğlum, var." "Benim bir penisim ve taşaklarım var!" dedi Will.

Levi ve Annika, Zachary'ye ters ters baktılar. Görünüşe göre Will'e *deli* terimini öğreten oydu.

"Doğru kelime testisler, dostum," dedi Annika.

"Test-wickles?" Will sordu.

"Yeterince yakın," dedi. "Ama vücut parçalarımız hakkında konuşmayı bırakalım, tamam mı?"

"Ben de test fitillerimi pantolonumda saklarım." "Evet, saklıyorsun. Bu çok uygun."

Başımı salladım. Owen'ın küçükken erkeklik organları hakkında bağırdığını hatırlamıyordum. Ama yeğenim Will'in büyük bir kişiliği vardı. Bana Zachary ile Levi'nin kardeşi Gavin Bailey'nin karışımını hatırlatıyordu. Korkutucu bir kombinasyon.

Owen gözüme takıldı ve omuz silkti, sanki özür dilerim, bir şey başlatmak istememiştim der gibiydi.

Ben de omuz silktim. Senin hatan değil, önemli bir şey de değil.

"Ee, Owen," dedi Theo. "Son zamanlarda herhangi bir suç işledin mi?" Owen onun kaburgalarına dirsek attı.

"Ow." Theo yan tarafını ovuşturdu. "Muhtemelen bunu hak ettim."

Neyse ki hırsızlık olayı bir davranış kalıbının başlangıcı gibi görünmüyordu. İyi idare ettiğim için övgü alabilir yoksa başını belaya sokmanın buna değmeyeceğine mi karar vermişti, bilmiyordum. Belki biraz

İkisi de. Ama suça yönelen bir çocuğum olmadığı için minnettardım.

Ve sonra, Harper ile bir randevum vardı. Göğsümde bir çekilme hissettim, onunla tekrar birlikte olma özlemi.

Aramızda her ne oluyorsa, bu benim klinik tanımımdan çok daha fazlasıydı. Sağlıklı bir flört ilişkisini modelleme ya da uyumluluğumuzu keşfetme girişimi değildi. Bundan daha derin bir şeydi. Çok daha derin.

Mantıklı ve sorumluluk sahibi Garrett'ın bir süreliğine eşyalarını asmasına sevindim.

BÖLÜM 15

Harper

BAŞIM Garrett'ın çıplak göğsüne yaslanmıştı ve kolum onun kaslı orta kısmına dolanmıştı. Yatakta birlikte uzanırken omzumda boş daireler çiziyordu. Aslında akşam yemeğine gitmeyi planlamıştık ama onda karşı koyamadığım bir şeyler vardı. Görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyordu.

En azından o zaman yatağa ulaşıştık.

İkimizin de beni almaya gelir gelmez birbirimizin kıyafetlerini yırtmak istediğimizi düşünmüyordum, ama şikayet ettiğimi duyamazdınız. Rahatlamış ve mutluydum, bedenim memnundu.

Başımın üstünü öptü ve çok garip bir şey oldu. Boğazımda bir yumru oluştu ve gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. Duygu selini yutmaya çalıştım. Onu korkutmak istemedim. Ama jesti çok nazikti. Çok tatlıydı. Derin bir seviyede samimiydi.

Çok etkileyiciydi.

Bir yanımda bu yeni keşfedilen yakınlığın gömülüp sabaha kadar tadını çıkarmak isterken, diğer yanımda kendimi ondan kurtarmak istiyordum. Hatta belki de bu geceyi bitirmek. Sanki bir sisin içine doğru hızla ilerliyorduk ve yolun nereye gittiğini göremiyorduk. Orada bir uçurum var mıydı? Düşüp dibe mi vuracaktık?

Çünkü her zaman bir uçurum vardı. Ve ben hep düşerdim.

Kolu esnedi ve beni ona daha sıkı bastırdı. Gözlerimi kapadım ve onu içime çektim, kucaklamasının gücünün beni sarmasına izin verdim. Aramızda her ne oluyorsa çok yeniydi. Çarpışıp yanmaya mahkum olup olmadığı konusunda endişelenmeden, sadece olduğu gibi tadını çıkaramaz mıydım?

Muhtemelen tamamen değil, ama şu an için en azından denerdim.

Garrett başımı tekrar öptükten sonra rahat sessizliği bozdu. "Bugün ailemi gördüm."

"Owen bu yüzden mi kurabiye istedi?"

"Evet, herkes bayıldı."

Gülümsedim. "Ben övgü alamam. Bütün işi o yaptı."

Sanki bundan sonra ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi durakladı. İçimi bir gerginlik dalgası kapladı.

"Yani, bir şekilde ortaya çıktı ki biz..."

Gözlerim büyüdü ve ona bakmak için başımı kaldırdım. "mı?"

"Çıkıyoruz."

Rahatlamış bir nefes aldım. "Başka bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Owen'ın on dört yaşında olduğunu biliyorum, dört değil, ama bunu bilmesi gerektiğini sanmıyorum... bilirsin işte," çarşafı dolanmış bedenlerimize bir aşağı bir yukarı baktım, "bunu."

"Hayır, kastettiğim bu değildi. Sadece ailem görüştüğümüzü biliyor."

Ağzımın kenarı kalktı ve tekrar vücuduna dikkatle baktım. "Evet, son zamanlarda seni çok görüyorum."

İnce gülümsemesi çok tatmin ediciydi. Ona bunu yaptırmaya bayılıyordum. "Özür , takılıyorum. Sanırım bu büyük bir ? Onlara söylemek?"

"Sanırım öyleydi. Boşandığımdan beri kimseyle çıkmadım. Aslında çıkmamaya oldukça kararlıydım."

"Bunu sorsam sorun olur mu?"

"Tabii ki. Bana her şeyi sorabilirsiniz."

"Owen onu artık görmediğini söyledi. Öylece... gitti mi?"

"Bundan daha kademeli oldu. İlk ayrıldığımızda onu görmek için çaba sarf etti. Rollerimiz tersine dönseydi benim yapacağım kadar sık değil ama biraz. Bu ziyaretlerin giderek seyrekleşmesi uzun sürmedi ve sonunda ziyaretler kesildi."

"Bunu anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum." Derin bir nefes aldı, göğsü bana doğru genişledi. "Onunla bu kadar uzun süre evli kalmamın nedeni de buydu. Owen'ın için ailemizi bir arada tutabileceğimi düşündüm. Çünkü içten içe, eğer ayrılırsak, Owen'ın uzaklaşacağını biliyordum. Tıpkı benim gibi o da annesini kaybedecekti."

Göğsüm sempatiyle gerildi. "Annen de mi seni terk etti?"

"Evet. Gerçekten hatırlamıyorum. Çok gençtim; annesi gittiğinde Owen'dan çok daha gençtim. Ve şanslıydım. Babam Marlene'le evlendi ve o benim annem. Kan bağıımız olup olmaması önemli değil. O benim annem."

"Kulağa harika biri gibi geliyor."

"Öyle. Kendi oğlumun olması, özellikle de yaşadıklarımız, onu gerçekten yeni gözlerle görmemi sağladı. Her ne kadar o zaten

üç oğlu vardı, bizi kendi çocuklarıymışız gibi severdi. Aramızda hiçbir fark yoktu."

"Biyolojik annenden hiç haber aldın mı?" "Hayır."

Sesindeki acı çok açıktı. Ve ben bunu anladım. Benim ailemin durumu farklıydı ama bir ebeveyn tarafından terk edilmiş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Babam varlığımdan haberdardı ama annem onun hayatımın bir parçası olmaması için plan yapmıştı. Bildiğim kadarıyla zaten istemiyordu.

Yüzümü göğsüne gömüp ona sarıldığımda, kollarını bana doladı ve yanağını başımın üstüne yasladı. İçimden bir duygu seli aktı. Tüm acılarını dindirmek istedim. Ona sarılmak, onu öpmek ve

Söyleyemedim. Düşünemedim bile.

O anın yoğun samimiyeti sonunda beni etkiledi. Kalkmam gerekiyordu. Aramıza biraz mesafe koymalı ve belki bir şeyler pişirmeliydim. Stres atma yöntemime kaçmalıyım.

İşler ağırlaştığında fırıncılığa yönelmek, muhtemelen hızlı tempolu ve zorlu olmasına rağmen profesyonel bir fırıncı olarak başarılı olmamın nedeniydi. Ve işler kesinlikle ağırlaşıyordu.

Kendimi geri çektim ama yüz ifademi düzelttim. "Aç mısın? Ben açım."

Ağzı bir sırıtışla kalktı. "Yemek yiyebilirim."

"Evde kalmaya ne dersin? Ben yemek yaparım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Tam havamdayım."

Gülümsemesi büyüdü. "Harika."

Ayağa kalkmak üzereydim ki uzanıp elini enseme doladı ve beni nazikçe öpmek için kendine çekti. Ağzı benimkine karşı çok iyi hissettiriyordu; yumuşak, sıcak, lezzetli.

Ve biraz da tehlikeli.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Derimin altına giriyordu ve bunu ne kadar sevsem de -yakınlığını arzulasam da- bu beni korkutmaya başlamıştı.

Mutfak. İhtiyacım olan şey buydu.

Kalktım ve evde kaldığımız için üzerimden çıkardığı daha şık randevu kıyafeti yerine bir atlet ve kot pantolon giydim. Saçımı at kuyruğu yaptım ve ben mutfaka giderken onu giyinmesi için yalnız bıraktım.

Mekânda durmak bile çok hızlı atan kalbimi rahatlattı. Buzdolabına baktım, zihinsel olarak anında ne hazırlayabileceğimi değerlendirdim. Akşam yemeğinde ona kurabiye yedirmeyecektim ama mutfaktaki yeteneklerim unlu mamullerle sınırlı değildi. Ve meydan okumayı severdim. Beni beş malzeme ve bir fırınla mutfağa atın, damak tadınızı şenlendireyim.

Neyse ki beşten fazla malzemem vardı.

Son izin günümde vişneli el turtası tarifini deniyordum ve fazladan turta hamuru yapmışım. Bir fırıncı ne zaman hamur açması gerektiğini asla bilemez. Hamur zaten buzdolabında olduğu için kiş yapmaya karar verdim.

Garrett kısa kollu bir gömlek ve kot pantolon giymiş olarak dışarı çıktı, ben adada hamur açıyordum.

"Owen'ın okuldan sonra birkaç kez fırına geldiğini biliyorsun, değil mi?" Ben sordum.

"Evet. Bana söyledi."

"O harika bir çocuk. Onunla ilk tanıştığımda benden hırsızlık yaptığına inanmak zor. Sanırım iyi çocuklar bile hata yapabiliyor."

"Eminim öyledir."

Gülümsedim. "Yine de senin hırsızlık gibi bir şey yaptığını hayal etmek zor. Sen hep kötü adamları kovalayan polis değil miydin?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Genelde. Gerçi Bailey'lere şaka yaptığımızda yasaların sınırlarını çok zorladık. Bir keresinde de..."

Bir an devam etmesini bekledim ama etmedi. Ona şaşkın bir bakış attım. "Beni böyle asılı bırakamazsın. Bu hikâyeyi gerçekten dinlemem gerek."

"Hepimiz kilit açmayı bilirdik. Biz, Bailey'ler, bu sadece kan davasının bir parçasıydı. Ama bir yaz, Reese ve ben özellikle aptalca davranıyorduk ve Şeker Kulübesi'ne girip giremeyeceğimizi görmeye karar verdik."

"Şekerci dükkanı mı?"

"İşte bu. Birkaç kez yaptık. Yakalandığımızda yasal görünecek kadar mal aldık, sanki satın almışız gibi. Kendimi çok suçlu hissettim, tekrar içeri girdim ve kasanın yanına biraz para bıraktım."

Gülmekten kendimi alamadım. "Bu çok sevimli. Peki ya Reese? Suçlu hissetmedi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Beni geri dönmem için kışkırtmaya çalışıp durdu ama ben bunu yapmadım."

"Sanırım Owen bu hikayeyi bilmiyor?"

"Hayır. bunu duyabilir. Bir süre daha babasının şüphelerden uzak olduğunu düşünmesini istiyorum."

"Bu adil. Bunu neden yaptığını sana hiç söyledi mi? İlgi çekmek için yapmış olabilir mi? Ona yeterince ilgi göstermediğinizi ima etmiyorum. Bence sen harika bir babasın. Gerçekten öyle." Durakladım. "Ama sanırım ikimiz de büyük acıları olan bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz."

Yavaşça başını salladı. "Belki de iyi halde iyi olduğunu varsayıyordum. Bu zor çünkü o bir Cennet. Bazı şeyleri içimizde tutmakta iyiyizdir. Yine de son zamanlarda biraz farklı görünüyordu. Daha mutlu."

Bu beni gülümsetti. "Öyle mi? Bunu duyduğuma sevindim." "Sanırım senin bununla bir ilgin olabilir."

Gözlerimi hamurdan ayırmadım ama kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Onu bilemem. Onu çalıştırıyordum."

"Görünüşe göre, geri gelmeye devam ederse umursamıyor." "Bana kardeşim dedi." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

"Vay canına."

"Biliyorum! Bu benden hoşlandığı anlamına geliyor, değil mi?

Havali mıyım?" "Kesinlikle havali olduğun anlamına geliyor."

Gülümsedim. "Ona ürkütücü ayının resmini mesaj attım. Sus olduğunu söyledi." "Haksız değil. Aklıma gelmişken, görebilir miyim?"

"Garajda." Başımla ona doğru işaret ettim. "Üzerine boş bir taşıma kutusu koydum."

Kaşları çatıldı.

"Yargılamayın. Oğlunuz geceleri canlanıp ölüm saçan bir saldırıya geçebileceği fikrini aklıma soktu."

"Owen'a benziyor."

Garrett ayıyı incelemek için garaja giderken ben de kiş dolgusunu bitirdim. Bir süre sonra geri geldi, sanki dokunmak istemiyormuş gibi hediye çantasını tek parmağıyla tutuyordu.

"Üzerinde parmak izlerinin olmasından mı endişeleniyorsun?" Yarı şaka yapıyordum ama belki de bu bir endişeydi.

"Sayılır. Ayrıca alışkanlık." Tezgâhın üzerine koydu. "Eldiveniniz var mı?"

"Aslında var. Şu dolapta bir kutu tek kullanımlık var." Onları bulabileceği yeri gösterdim.

"Teşekkürler."

"Peki ne yapacaksın? Parmak izi ya da başka bir şey için toz mu alacaksın?"

Kutunun içinden bir çift eldiven çıkardı. "Muhtemelen hayır, her ne kadar cazip gelse de. Ama ortada bir suç yok ve adli tıp laboratuvarımız zaten çok yoğun."

"Bu adil."

Ayıyı çantadan çıkarırken kaşları çatıldı. İyice incelerken onu izledim. Dikiş yerlerini gözden geçirdi ve içinde saklı bir şey olduğuna dair kanıt aramak için her parçasına bastı.

"Sanırım bu sadece bir ayı." Onu burnuna yaklaştırdı ve kokladı. "Yaşlı bir ayı."

"Bu yüzden bu kadar ürkütücü. Birinin onu not bırakmadan bırakması yeterince garip. Ama kim bodrumundan eski bir pelüş hayvan çıkarır, onu bir hediye çantasına koyar ve birinin arabasına bırakır?"

"Bu harika bir soru."

"Bunun bir hata olduğunu ve başkası için yapıldığını ummaya devam ediyorum. Gerçi böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum. O zaman ürkütücü ayıyı başka birinin alması gerekiyordu."

Başını öne eğdi. "Belki başka biri içindi ama birinin eski bir ayıyı istemesinin bir nedeni var. Arkasında biraz nostalji var."

"Oh, iyi bir noktaya değindin." Sesim parladı. "Belki de çok sevilen bir çocukluk hatırasıdır. Kimin için olduğunu nasıl anlayabileceğimi merak ediyorum. Doris Teyze'ye soracağım. Belki bir fikri vardır. Ya da belki biri kayıp ihbarında bulunur."

"Kayıp bir pelüş hayvan mı?"

"Yani, çalındığını falan düşünebilirler. Kim bilir, belki de duyarsınız."

"Bu şimdiye kadar aldığımız en garip telefon olmazdı."

Kişleri fırına koydum ve ilk zamanlayıcıyı ayarladım. "Şimdiye kadar aldığın en tuhaf telefon neydi?"

Bir an durakladı. "Çok fazla sincap ihbarı alıyoruz. Şerif Cordero yeniyken, bir sincabın birinin cüzdanını çaldığına dair bir ihbar almıştık. Telsizden, sahte olduğu belli olan bir çağrıya cevap verdiği için şerif yardımcısını azarladı. Ona buradaki sincapların gerçekten de bir şeyler çaldığını açıklamak zorunda kaldık. Cüzdan kurtarıldı."

Güldüm. "Cüzdan mı?"

"Cüzdan, anahtarlar, piknik yemekleri. Bir keresinde yaşlı bir beyefendinin evine gelen bir çağrıya yanıt verdim. Arka bahçesinde bir bahçesi vardı ve yeminler ederek

komşusu biberlerini alıyormuş. Bir sincap olduğu ortaya ıktı."

"Bunu nasıl ?" "Gözetleme ayarlayın."

"Bahçe biberlerini çalan bir sincabı yakalamak için güvenlik kamerası mı kurdunuz?" "Sadece şu kapı zili kameralarından biriydi. Şafaktan hemen sonra, biraz

"Sincap orada oturmuş, adamın biberlerini yiyordu."

"Baharatlı mıydılar?"

"Adam bu yüzden komşusu olduğuna o kadar ikna olmuştu ki. Sincaplar genellikle baharatlı şeyler yemezler. Görünüşe göre bu bir istisnaymış."

"Umarım komşusuyla barışmıştır." "Bence barıştı."

"Tilikum'u güvende tutuyorum, sincaplardan bile."

"Sadece işimi yapıyorum."

Neyse ki şanssızlık baş göstermedi. Kış mükemmel çıktı, hiçbir şey düşürmedim ve annem yemeğın ortasında beklenmedik bir şekilde aramadı - kötü şansımın akşamımızı mahvedebileceğı her şey.

Şaşırtıcı olan şey, her şeyin çok kolay olmasıydı. Sohbet, bağlantı. Garrett yemeklerime bayıldı ve ben uyanık kalmakta zorlanana kadar yedik ve konuştuk. Özür diledim ama o aldırmadı.

Kendimi gitmek zorunda olmamasını dilerken buldum. Cazip öpücüklerle dolu uzun bir iyi geceler yerine, birlikte yatak odasına gidiyorduk.

Çok erken, değil mi? düşünmek için çok erken.

Ama şekerli kurabiyeler, o her şeydi. Ve kalbim daha fazlasını istiyordu.

BÖLÜM 16

Garrett

Şansım yaver gitmiş ve faili meçhul kurbanımın kız kardeşini bulmuştum. Evlenmiş olan ve artık Jocelyn Smith adını kullanan Jocelyn Joyner hâlâ o bölgede, şehrin güney ucundaki küçük bir mahallede yaşıyordu. Elimizde güncel bir telefon numarası yoktu, bu yüzden şansımın yaver gideceğini ve kapısına gidersem benimle konuşmaya istekli olacağını umuyordum.

Üniformam yerine sade kıyafetler giymiştim; düğmeli gömlek ve pantolon. Rozetim ve kimliğim yanımdaydı, ancak insanlar genellikle üniformalı bir şerif yardımcısından ziyade normal kıyafetli bir adamla konuşmaya daha istekli oluyorlardı. Onu rahat ettirmek istedim, özellikle de zor bir konu hakkında konuşmak için orada olduğumdan.

Evi güzeldi, bakımlı bir bahçesi olan iki katlı büyük bir evdi. Dışarıda araba yoktu ama garajda olabilirlerdi. Sokağa park ettim, ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım.

Uzun siyah saçları ensesinde toplanmış bir kadın kapıyı açtı. Bluz ve pantolon giymişti, sanki işten yeni gelmiş gibiydi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"İyi günler. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama siz Jocelyn Smith misiniz?" "Evet."

"Ben Tilikum İlçesi Şerif Ofisi'nden Şerif Yardımcısı Garrett Haven. Size kız kardeşiniz Jasmine hakkında birkaç soru sorabilir miyim acaba?"

"Peki ya o?"

"Onun davasına bakıyorum."

"Bir şey mi buldun? Aman Tanrım, bana söylemelisin."

"Muhtemelen, ama kesin bir şey yok. Benimle konuşmak ister misiniz?"

"Evet, evet." Kenara çekildi ve beni içeri aldı. "Lütfen içeri gelin."

Ona başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Beni, altına sırt çantaları ve ayakkabılar yerleştirilmiş bir dizi kancanın yanından geçirdi.

"Çocuklar mı?" Ben sordum.

"Üç tane var. Babalarıyla markete gittiler. Eve ne tür abur cubur getireceklerini düşünmekten nefret ediyorum. Konu o tür şeyler olduğunda çok yumuşak başlı oluyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Onu yemek odasına kadar takip ettim ve bana masada bir yer gösterdi. Duvarda bir dağ çayırının resmi asılıydı.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu.

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

İkimiz de masaya oturduk. Ellerini birbirine kenetledi ve oturduğu yerde kıpırdandı.

"Öncelikle, kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Ama neler oluyor? Çantasında bir şey mi buldunuz?"

"Muhtemelen. Ormanda, kaybolduğunda taktığını söylediğiniz bilezikle eşleşen bir bilezik buldum."

Ağzı hafifçe açıldı ve bileğini kaldırdı. Gümüş bir bileklik taktığından emindi. "O zamanlar çok komik olduklarını düşünmüştük, hepimiz birer tane almıştık."

"O gün bunu giydiğinden emin misiniz?"

"Olumlu. Hiç çıkarmadı. Tokayı takmaya yardım edecek biri yoksa takması biraz zordur."

"Seninkini her zaman açık mı tutuyorsun?"

"Duş alırken ve yatağa girdiğimde çıkarıyorum. Ama kocam her sabah takmama yardım ediyor. Bu bana hala ondan küçük bir parçanın yanımda olduğunu hissettiriyor."

"Bileziğin ona ait olduğunu kanıtlayamam ama verdiğiniz tanıma uyuyor, kadar. Ve doğa koşullarına maruz kaldığında beklenen aşınmayı gösteriyor. Başka bir şey olmasa bile, bu beni kız kardeşinizin çantasına bakmaya itti."

"Bunun için şükürler olsun. Birinin bunu yapmasının zamanı gelmişti."

"Anlıyorum. Hepimiz cevaplar istiyoruz. Kız kardeşinizin kaybolduğunu ilk bildirdiğinizde, müfettişlere Tanner Leeman adında bir adamın olaya karışmış olabileceğinden endişe ettiğinizi söylediniz."

"Evet, Tanner onun eski erkek arkadaşıydı. Ortadan kaybolmadan birkaç ay önce ondan ayrılmıştı. Bu konuda mutlu değildi. Ama polis onu öldürmediğinden emindi."

"Çünkü Alaska'da bir balıkçı teknesindeydi."

Başını salladı. "O olmalı diye düşündüm. Jasmine'in hiç düşmanı yoktu. Herkes onu severdi. Ama ben bile Tanner'ın aynı anda iki yerde birden bulunmasının mümkün olmadığını kabul etmek zorunda kaldım."

"Raporda ayrıca kaybolmasından ve öldürülmesinden önceki haftalarda bilinmeyen bir göndericiden paketler aldığı belirtiliyor. Bunu hatırlıyor musunuz?"

"Oh, evet. Korkunçtu."

"Neden? İçlerinde ne vardı?"

Derin bir nefes aldı ve sanki olayları hatırlıyormuş gibi başka tarafa baktı. "İlkinde bir çift iç çamaşırı vardı."

"Onun olduklarını nereden biliyordu?"

"Aynı marka, aynı boy, aynı renk. Bunlar onun favorileriydi ve yerel olarak bulabileceğiniz bir şey değildi. İnternette sipariş etti."

"İç çamaşırlarından herhangi biri kayıp mıydı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek zordu. Farklı bir çift olabilirdi. Ama ne tür bir iç çamaşırı giydiğini Tanner'dan başka kim bilebilirdi ki?"

"Yani onları Tanner'ın kendisine gönderdiğine inanıyordu."

Başını salladı. "Onun evine girmiş olmasından korkuyordu. Bunu ona hâlâ ulaşabileceğini göstermek için yapmıştı."

"Olayı şerif departmanına bildirdi mi?"

"Hayır. Ona söyledim ama dinlemedi. Bir şey yapmayacaklarını söyledi, o zaman neden zahmet etsin ki?"

"Tanner'ın evinde anahtarı ya da başka bir erişimi var mıydı?"

"Yapmamalıydı. Ayrıldıklarında kilitleri değiştirmiş. Bu onu durdurmadı."

"Evine birinin girdiğinin farkında mıydı? Eve zorla girildiğine dair başka bir işaret var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Birden fazla paket aldığını söylemişsiniz. Kaç tane olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"İki tane vardı."

"İkincisinde ne vardı?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Çiçekler." "Taze çiçekler mi, yoksa kurutulmuş mu?"

"Taze. Bir buket. Tanner'ın özür dilemeye çalıştığını düşünmüş ama bir not yokmuş."

"Ne tür ?" "Hepsi beyazdı, zambaklıydı."

"geldiklerini biliyor musunuz? Yerel bir çiçekçi miydi?"

"Bilmiyorum. İlk geldikleri kutunun boş olduğunu hatırlıyorum. Logo, çıkartma ya da başka bir şey yoktu."

"Paketlerin üzerinde posta ücreti var mıydı? Gerçekten gönderilmişler miydi?"

Sanki düşünüyormuş gibi durakladı. "Biliyor musun, hatırlamıyorum. Varmış gibi görünüyor ama aslında emin değilim."

Lanet olsun.

"Dava notlarında, kolluk kuvvetlerine paketlerden bahsettiğiniz yazıyor. Ama onları kanıt olarak almışlar ya da davanın bir parçası olarak ele almışlar gibi görünmüyor. Onlar hakkında size ne söylediler?"

"Muhtemelen Tanner'ın yaptığını söylediler. Kızgın bir eski sevgilinin yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Eve zorla girdiğine dair bir kanıt olmadığından, bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Ve sanırım onu öldürmüş olamayacağını anladıklarında, ona kendi iç çamaşırlarını ya da çiçeklerini gönderip göndermemesinin bir önemi kalmadı."

"Her iki paketi de gönderdiğini kabul edip etmediğini biliyor musunuz?" "Bilmiyorum. Ona hiç sorup sormadıklarından emin değilim."

"Dava notları, kızın kaybolduğu sırada Alaska'da olduğu için şüpheli olmaktan çıkarıldığını gösteriyor. Paketlerin Alaska'dan geldiğine dair herhangi bir belirti var mıydı?"

"Hayır, ama daha yeni ayrılmıştı, sanırım kız kaybolmadan bir gün önce. Bunu daha önce de yapmış olabilir."

"Çiçeklerin ne zaman geldiğini hatırlıyor musunuz, kaybolduğu zamana göre?"

"Sanırım bir ya da iki gün önce."

İfademi dikkatle nötr tuttum, ama içim içimi . O paketlerin eski erkek arkadaşından gelmiş olması mümkündü. Ama ya gelmemişlerse? Müfettişler nasıl emin olabilirdi? O eşyalar kanıt olarak alınmalıydı. Birisi nasıl bu kadar kötü bir şekilde topu düşürmüş olabilirdi?

"O paketler ya da içinde bulunan şeylerden herhangi biri sizde değil, değil mi?"

"Hayır, . Onları saklamak bana biraz hastalıklı geldi."

"Elbette."

"Neden onlarla bu kadar ilgileniyorsun? Onun öldürülmesiyle bir ilgileri olmadığını sanıyordum."

"Onun davasına yeni gözlerle bakıyorum. İlk kaybolduğu zaman hatırlayabildiğiniz başka garip olaylar var mıydı? İzlendiğine ya da takip edildiğine dair herhangi bir belirti var mıydı?"

"Endişeli görünüyordu. Sanki gergindi. Hatırlıyorum çünkü genelde böyle değildi. Çok mutlu bir insandı. Sanki onu takip bir bulut vardı. Ama bana nedenini söylemedi, bu yüzden onu böyle hissettiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

Sormadan önce tereddüt ettim ama bilmek zorundaydım. "Arabasına bir şey almamış mı? Belki içinde pelüş bir hayvan olan bir hediye çantası?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle bir şey yok. En azından benim bildiğim kadarıyla."

.."

Bu içimi rahatlattı. "Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ve acı veren bir yarayı dürtmek."

"Üzülme. Kız kardeşimin katilini parmaklıklar ardına gönderecekse elimden gelen her türlü yardımı yaparım."

"Elbette. Elimden geleni yapıyorum." "Teşekkür ederim, şerif yardımcısı?"

"Haven. Garrett Haven."

Kalktık ve beni kapıya kadar geçirdi. Ona kartımı verdim ve yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlarsa beni aramasını istedim.

Oradan ayrıldım ve istasyona geri döndüm. Birisi şekerleme getirmişti ama onlar sadece Quick Stop'tan alınan çöreklerdi. Görmezden gelmek kolay. Ve aklımda daha önemli şeyler vardı.

Jasmine'in cinayeti bir fırsat suçu olarak görülmüştü. Bir yürüyüş parkurundan kaçırılmıştı, basit bir yanlış yer, yanlış zaman durumu.

Ama bu kadar mıydı?

Bileziğinin yeri beni hâlâ rahatsız ediyordu. Cesedinin bulunduğu yerden çok uzaktaydı ve bir yürüyüş parkurunda değildi. Oraya nasıl gelmişti?

Ve paketler. Eski sevgilisi tarafından gönderildiklerine ikna olmamıştım. Onu bulup kendim sorabilir miyim diye bakmam gerekecek. Eğer itiraf ederse

Bunu yaparsam, iyi, devam edebilir ve takip edecek başka bir ipucu bulabilirim.

Ama bu iz beni çağırıyor, içgüdülerimi gıdıklıyordu. İçinde iç çamaşırı olan bir paket, birinin evine zorla girdiği anlamına geliyordu. Bu bir fırsat suçu değildi, araştırma ve planlamaya işaret ediyordu. Ve Jasmine'e bir mesaj göndermeyi amaçlıyordu.

Biri onu izliyordu. Rastgele bir kurban değildi. O bir hedefti.

Masama gidip oturdum, Jasmine'in dava dosyalarına geri dönmek niyetindeydim ama Çavuş Denny sanki birdenbire ortaya çıktı. Kollarını kavuşturmuştu ve gözlerinin arasındaki çukurdan mutlu olmadığı anlaşılıyordu. "Savcılık Jones davasını düşürdü."

"Ne?"

"Hatalı raporlar, kayıp kanıtlar. Her şey karmakarışık. Çaylak bir müfettiş olduğunu biliyorum ama daha iyi bilmen gerekirdi."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Protokole harfiyen uymuştum. Hep öyle yapardım. "Bu hiç mantıklı değil. Kayıp olan ne? Başka kimin erişimi vardı?"

Bakışları bir parıltıya dönüştü.

"Birinin bilerek kurcaladığını ima etmiyorum, ben-"

"Bak, hatalar olur," diyerek sözümü kesti. "Ama o faili meçhul davaya fazla dalma. Bir katili yakalayan adam olmak istediğini biliyorum, ama bu küçük davalarda dikkatsiz davranabileceğin anlamına gelmez."

Baştan savma iş yapmadığımı iddia etmek istedim ama çenemi kapalı tutmanın daha iyi olacağını biliyordum. Özellikle de bana sadece öfkesini kusacaksa, beni rapor etmeyecekse. Bu yüzden bir kez başımı salladım.

O da başıyla onayladı ve uzaklaştı.

Sinirli bir nefes verdim. Amirlerimden birinin bir konuda bana zorluk çıkarması kesinlikle ilk kez olmuyordu. Çavuş Denny sert biri olabilirdi. Bu sadece işin bir parçasıydı.

Sanki izleniyormuşum gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kafamı kaldırdım ve Kade'in odanın diğer tarafında elinde bir fincan kahveyle bir sütuna yaslanmış durduğunu gördüm. İfadesi nötr görünebilirdi - sadece tekrar göreve çıkmadan önce kısa bir mola veren bir adam. Ama uzaktan bile gözlerinin köşelerindeki gerginliği, çenesindeki hafif kasılmayı görebiliyordum.

Beni kötü göstermek için bir şeyi kurcalamazdı, değil mi?

Bu biraz abartı gibi geldi. Moralinin çok bozuk olması, bana karşı bir şeyler hissettiği anlamına gelmiyordu.

Kade'i aklımdan çıkardım - o benim sorunum değildi - kalktım ve dışarı çıktım. Kafamı boşaltmak istiyordum ama aynı zamanda yapmam gereken bir telefon görüşmesi vardı ve dinleyici istemiyordum. Çavuş, savcılığın davayı düşürdüğünü söylemişti. Savcılık avukatlarından Phillip Lancaster ile oldukça iyi bir ilişkim vardı. Belki neler olup bittiğine biraz ışık tutabilirdi.

"Lancaster," diye cevap verdi.

"Selam Phillip. Garrett Haven. Bir dakikan var mı?" "Elbette."

"Trent Jones davasının düştüğü haberini aldım. Oldukça açık ve net görünüyordu. Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, bu zor bir soru." Durakladı ve devam ederken sesi tereddütlüydü. "Raporunuzda kanıt odasında hesaba katılmayan çok fazla şey vardı. Abartıyormuşsun ya da bazı şeyleri yanlış yapmışsın gibi görünmeye başladı. Ve adli tıp arabada parmak izlerinizi buldu."

"Benim mi? Ben eldiven giydim. Bu mümkün değil."

"Bilmiyorum, bu benim maaş derecemi aşar. Tek bildiğim, bir jürinin bu davayı paramparça edeceği. İkimiz de Jones'un bir sorun olduğunu biliyoruz ve inanın bana, ben de en az sizin kadar onun sokaklardan çekilmesini istiyorum. Ama kayıp kanıtlar bile tek başına kötü bir görüntü. Kusura bakma dostum. Kötü haber vermekten nefret ediyorum."

Hay sikeyim. Kayıp kanıt mı? Arabadaki parmak izlerim mi? "Bak, bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çok fazla terlemeyin. Ama sizin taraftakiler işleri yoluna koymazsa, benim yapabileceğim çok şey var."

"Tamam, anladım. Anladım."

"Sadece... dikkatli ol. İyi bir itibarınız var. Bunu kaybetmek istemezsin."

"Hayır, bilmiyorum."

"Hazır sizi yakalamışken, Joyner davasında işler nasıl gidiyor? Herhangi bir ilerleme var mı?"

"Henüz önemli bir şey yok. Kurbanın kız kardeşiyle konuştum. Takip etmedikleri bir açı var. Bence kurban kaçırılmadan önce hedef alınmış olabilir. Birisi evine zorla girmiş bile olabilir."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ama merak etmeyin, her konuda titiz davranacağım. Eğer bu adamı bulma şansım varsa, aptalca hataların yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim."

"Güzel. Takip ettiğin için de teşekkürler. Sorularınız olursa her zaman müsaitim."

"Teşekkürler Phillip.
Minnettarım." Görüşmeyi
sonlandırdım.

Bir parçam telefonumu fırlatmak istedi. Öfke içimde kaynıyordu. Hata mı? Ben hata yapmazdım. Bu şekilde değil. Bu sadece beni kötü göstermiyordu -ki gösteriyordu- aynı zamanda bir suçluyu sokaklarda tutuyordu. Ve Jones gibi sık uçan biri büyük ihtimalle tekrar suç işleyecekti.

Yaparsa kimsenin zarar görmeyeceğini umuyordum.

Telefonum bir mesajla çaldı ve hayal kırıklıklarına rağmen Harper'ın adını görünce ağzımın kenarları gülümsedi. Öfkem yatışmıştı.

Elinde pembe ve sarı girdaplı kreması olan bir kek tutarken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

Harper: *Pembe limonata kekleri. Çok şirinler, değil mi?*

Çok tatlısın.

Senin için bir tane saklamamı ister misin?

Biraz krema saklamaya ne dersin? yalayabilirim.

Ne kadar çabuk evimde olabilirsin? Pek sayılmaz, işten ayırlamam. Ama şimdi her yerim karıncalanıyor.

Ben: *Hangi yerler?*

Harper: *Gizli yerler.*

Ben: *Lezzetli yerler.*

Şu an beni öldürüyorsun.

Ben: *Üzgün değilim.*

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Ben de.

Seni seviyorum yazma dürtüsü çeneme bir yumruk gibi çarptı. Seni seviyorum mu? Bunun için çok erkendi. Spontane Garrett bir süreliğine kontrolü ele geçirmiş olabilirdi ve bundan pişmanlık duymuyordum ama yine de dikkatli olmam gerekiyordu.

Ve odaklanmam gerekiyordu. Eğer gerçekten hata yaptıysam, bunun tekrarlanmasına izin veremezdim. İşim tehlikedeydi.

BÖLÜM 17

Harper

Vanilyalı pandispanya kokusu fırının mutfağını dolduruyordu. Bütün gün bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıştı, muhtemelen bu da müşteri azlığını açıklıyordu. Dışarıda daha az insan vardı, daha azı da bir şeyler atıştırmak için uğruyordu.

Biraz nefes almak güzeldi. Artık kurabiye ve keke ihtiyaç duymadığımı için, özel pasta siparişleri üzerinde çalışmak için zamanım oldu. Ve bir fincan çay için.

Adaya bir tabure çektim ve oturup ayaklarımı dinlendirdim.

Telefonum bir aramayla çaldı ve içimi bir beklenti kapladı. Garrett mıydı?

Muhtemelen bu konuda biraz fazla heyecanlıyım.

Ama değildi. Kız kardeşim Holly'ydi. Bu garipti. Çok sık aramazdı.

"Hey, Holly. Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyi. Büyükannemin vintage cameo broşuna ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Um, hayır. Sanmıyorum."

"Sonunda onunla birlikte

olmadın mı?" "Hayır."

"Emin misin?"

"Sanırım o broşu bana bıraksaydı hatırlardım. Çok güzeldi." Holly sinirli bir nefes verdi. "Yani onu kaybetmediğinden emin misin?"

Kaybolmuşsa bunun benim hatam olduğunu sinirlenmemeye çalışıyordum. "Eminim. Hiç yanımda olmadı. Neden?"

"Yeni bir elbise aldım ve bu broş onunla mükemmel duracak. Sizde olduğunu umuyordum."

"Anneme sordun mu? Büyükannem sana bırakmadıysa, muhtemelen ondadır."

"Hayır, onu aramam gerekecek."

"Evet." Tereddüt ettim. Holly'nin tanıdık sesi eski bir özlemi canlandırdı. Hep daha yakın olmayı dilemiştim. Sırlarını paylaşan kız kardeşler gibi.

"Ee, ?" "İyiyim. Sadece meşguldüm."

"İşle mi yoksa sosyal olarak mı? Yoksa ikisi birden mi?" "Çoğunlukla işle. Neden?"

"Sadece merak ediyorum. Annem sana Tilikum'a taşındığımı söyledi mi?" "Hayır. Bunu neden yapasın ki?"

"Doris Teyze fırınla uğraşıyordu, ben de yardım etmek için geldim."

"Sadece geçici olarak mı?"

"Muhtemelen hayır. Gerçekten emekli olması gerekiyor." "Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Yani, ben bir fırıncıyım, yani..."

"Elbette, ama birini bulabilmeli. Her şeyi bırakıp gelip onu kurtarmanızı bekleyemez."

"Benden bunu beklemiyordu, karar verdim."

"Ama hiçliğin ortasında küçük bir kasaba." "Ve?"

"Ve benim kabusum gibi geliyor."

"Sanırım bizi farklı kılan şeylerden biri de bu. Burayı seviyorum." Yine tereddüt ettim. "Biriyle görüşüyorum."

"Küçük bir kasaba adamı mı? Aman Tanrım, lütfen bana şaka yaptığını söyle." "Ne? Neden?"

"Çok güzel. Şimdi o taşra çöplüğünde odun kesen, seni yalınayak ve hamile tutmak isteyen pazen giyen bir hödükle sıkışıp kalacaksın. Ve izole edileceksin. Tilikum hakkında hatırlayabildiğim tek şey, hiç düzgün alışveriş olmadığı."

"Vay canına, ne kadar klişe."

"İkimiz de haklı olduğumu biliyoruz. Muhtemelen orada büyüdü ve başka hiçbir yerde yaşamadı."

"Ailesi burada yaşıyor ama başka nerede yaşadığını bilmiyorum. Onun tüm hayat hikayesine sahip değilim."

"Anlatacak ne kadar çok şey olabilir ki?"

"Muhtemelen çok. Küçük bir kasabada büyümüş olması onun taşralı olduğu anlamına gelmez. O bir şerif yardımcısı, çok teşekkür ederim."

"Tamam."

Sesindeki şüphencilik karşısında gözlerimi devirdim. "O harika bir adam. Bir süre önce boşanmış ve harika bir çocuk olan genç bir oğlu var. O

Okuldan sonra yardım etmek için fırına geliyor ve benden hoşlandığına eminim."

"Harper, beni öldürüyorsun. Şimdiden bir çocuğu mu var?" "Bunda yanlış olan ne? Sana söyledim, o harika bir çocuk."

"Şimdilik. Ayrıca, neden başkasının çocuğunu kendine yük etmeyi düşünesin ki?"

"O bekâr bir baba. Bu da onların bir paket anlaşma olduğu anlamına geliyor." "Aynen öyle. Bu zor bir hayır olmalıydı."

"Belki senin için öyle olabilir. Ama Garrett harika biri. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve oğlundan da hoşlanıyorum."

"Tamam, o zaman hayallerine veda et."

"Bahsettiğim için özür dilerim."

"Böyle yapma, Harper. Eleştiri almayı öğrenmelisin."

"Halka hizmet veren bir fırında çalışıyorum, her zaman eleştiri alıyorum. Kız kardeşimin benim için mutlu olacağını düşündüm."

İç çekti. "Bence kendini küçümsüyorsun. Çok daha fazlasını başarabilirsin."

"Senin için yeterince süslü olmadığım için üzgünüm. O bir taşralı değil ve beni yalınayak ve hamile istemiyor."

"Aman Tanrım, bu kadar hassas olmayı bırak."

Onunla tartışmak, hassas davranmadığım konusunda ısrar etmek üzereydim ama bunun nereye varacağını biliyordum. Benimle uğraşamayacak kadar bıkkın bir halde pes edene kadar konuşup duracaktık. "Umarım broşu bulursun."

"Dinle, sende olmadığını düşündüğünü biliyorum ama sadece etrafına bak, tamam mı? İlk defa bir şey kaybetmiyorsun."

Gözlerimi kapattım. "Elbette, Holly. Eve gittiğimde bir göz atarım." "Teşekkürler. Sonra konuşuruz."

Aramayı sonlandırdı ve ben de telefonumu yere bıraktım. Çayına bakarken omuzlarım çöktü. Berbat bir konuşma olmuştu. Ama ne bekliyordum ki? Holly -ve bu arada annemiz- beni sürekli hayal kırıklığına uğrattı. Üniversiteyi terk eden bendim. Aşçılık okuluna gitmiş olmamı boş verin. Onlara göre fırıncılık gerçek bir kariyer değildi. Ve çıktığım her erkekte bir eksiklik vardı. Hiçbiriyle tanışmadıklarından değil, sadece öyle sanıyorlardı.

Her zaman başarısız olmamı beklediler.

Telefonum adaya karşı çaldı. Harika. Şansıma, arayan annemdi.

Çevirdiğimde beni şaşırtmadı bile. O benim annemdi.

Ayna laneti tekrar ortaya çıktı. Kimse bunun bir tesadüf olduğuna beni ikna edemez.

En iyi kararına rağmen cevap verdim. "Merhaba anne." Doris arka kapıdan girdi ve yüzünü buruşturdu.

Omuz silktim.

"Harper, Tilikum'da bir adamla çıktığına dair duyduklarım nedir?"

"Az önce Holly ile mi konuştun? Telefonu iki dakika önce kapattım."

"Evet."

"Seni neden aradı? Bir adamla çıkıyorum. Bunun ailevi bir acil durum olduğunu sanmıyorum."

"Büyükannenin broşu hakkında aradı. Şüpheli yaşam tercihleriniz de gündeme geldi."

"Şüpheli hayat tercihlerim mi? Anne, birkaç randevuya çıktım. Bu neden bir telefon görüşmesi gerektirdi?"

Doris başını yavaşça salladı.

"Tilikum'a taşındığında hiçbir şey söylemedim. Geçici olacağını düşünmüştüm. Ama hayatım, yapabileceğinin en iyisi bu mu gerçekten? Bu çok... taşralı bir davranış."

"Bunu olabilecek en kötü şekilde söylediğinize eminim."

"Orada ne tür bir hayatınız olabilir ki? Endişeliyim."

"Benden yalınayak ve hamile olmamı isteyen pazen giyen bir hödükle sıkışıp kalacağımı."

"Evet."

Yine gözlerimi devirdim. Daha fazla devam göz devirmekten başım ağrıyacaktı.

Bu kesinlikle bir şey.

"O iyi bir adam. Tilikum'u da seviyorum. Burası sessiz ve dost canlısı."

"Seni uyarmadığımı söyleme."

Bir dakika kadar daha konuşmaya devam etti. Küçük kasabalar ve oralarda yaşayan insanlar hakkında bir şeyler söyledi. Doris elinin tersiyle hafifçe gülerken ben telefonu kulağımdan uzak tuttum.

"Anne, isteyim, gitmem gerek. Tavsiyen için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Bunu iyice düşün, tamam mı?"

"Evet, yapacağım. Bye."

Aramayı sonlandırdım ve bir iniltiyle alnımı kollarıma yasladım. "Özür dilerim, kulak misafiri olmak istememiştim," dedi Doris.

"Hayır, değil. Eğer özel bir şey olsaydı, sana haber verirdim."

Sırtıma nazik bir el koydu. "Anladım. Seni etkilemesine izin verme."

Ayağa kalktım. "Holly'ye hiçbir şey söylememeliydim." "Öyle mi oldu?"

"Evet. Holly aradı ve ona biriyle çıktığımı söylemek gibi bir hata yaptım. Sanki bir kriz varmış gibi hemen annemi aradı."

Diğer tabureyi çekti ve oturdu. "Annenin her zaman bir şeyler hakkında kendi fikirleri vardır."

"Küçük kasabalarla ne alıp veremediği var? Böyle bir derdi olduğunu bile bilmiyordum."

"Bilemiyorum. Muhtemelen onların medeniyetsiz olduğunu söylerdi ama bence bunun daha çok statüyle ilgisi var. İnsanların onu nasıl algıladıklarıyla her zaman çok ilgili olmuştur ve onun başarı anlayışı çok özeldir."

"Keşke tüm bunları bana yansıtmak zorunda olmasaydı. Burada yaşamayı, fırıncı olmayı ve Garrett Haven'la çıkmayı seviyorsam ne olmuş yani? Bunda yanlış bir şey yok."

"Tabii ki yok."

"Bu evlenmek gibi bir şey değil. Bu yeni bir ilişki. Sadece benim için mutlu olabilir."

"Ne olursa olsun, senin adına sevindim."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Teşekkürler Doris Teyze. Bu çok değerli." "Hey, Harper?" Beth kapı aralığından başını uzattı. "Sen kapanana kadar ön tarafı izlemek iyi olur mu?"

"Doğru, dışı randevusu." Doris'in elini sıktım, sonra ayağa kalktım. "Kusura bakmayın, saate dikkat etmemiştim."

"Sorun değil. Sadece gitmem gerekiyor." "Devam et. Ben hallederim."

"Teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Doris sordu.

"Buzdolabında buzlanması gereken bir pasta var. Sipariş formu şurada." Küçük sipariş yığınına işaret ettim. "Bunun dışında bugün iyi durumdayız."

Ben ön tarafa giderken Doris'i pastayla uğraşması için bıraktım. Dışarıda yağmur dinmiş ve güneş nihayet doğmuştu. Pasta kasası oldukça boş görünüyordu ama kapanışa fazla zaman kalmamıştı.

Kapı açıldı ve midem bulandı. Matt yüzünde ürkütücü bir sırıtışla içeri girdi. Saçları ya ıslaktı ya da çok yağlıydı -belki biraz

ve gömleğinin göğsünde hardal lekesine benzeyen bir şey vardı. "Merhaba, Harper."

"Merhaba. Sizin için ne yapabilirim?" "Nasıl gidiyor?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Size bir şey getireyim mi?"

Müşteri hizmetleri tavrımı ne kadar kullanmaya çalışırsam çalışayım, ipucunu asla anlamadı. Tezgâha yaklaştı, gözleri beni son derece rahatsız edecek şekilde üzerimde geziniyordu.

"Sadece uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim."

Matt'in sadece biraz garip mi yoksa gerçekten tehlikeli mi olduğunu bilmek isterdim. Dürüstçe söyleyemem. Yargılayıcı olmak istemedim. Alışkanlık olarak dağınık olması onun kötü bir insan olduğu anlamına gelmiyordu.

Ama aynı zamanda bodrumunda bir sonraki kurbanını bekleyen bir kafesi varmış gibi görünüyordu.

"Oh, merhaba. Seçimler biraz eksik olduğu için üzgünüm, ama günün sonunda böyle oluyor." Geri çekildim, mutfığa girebileceğimi umuyordum. "Kasadan bir şey isterseniz haber verin."

"En sevdiğin hangisi?"

"Birini seçmek zor olurdu." "Sen çok iyi bir fırıncısın."

"Teşekkür ederim. Eğer daha önce karamela cipsi sevdiyseniz, onlardan hala biraz var."

Sırıttı. "Hatırladın." Olamaz.

"Hatırladım mı?"

"Geçen sefer karamela cipsi almıştım. Biliyordum seni-"

Sözünü bitiremeden kapı açıldı. Gelen parlak zırhlı bir şövalye de olabilirdi, sadece havacı gözlükleri ve şerif yardımcısı üniforması giymiş iri bir adamdı.

Yüzüme yayılan kocaman gülümsemeye engel olamadım. Baş dönmesi içimde kabardı ve mide bulandırıcı hissi kovaladı. Garrett'ı gördüğüme zaten sevinecektim ama zamanlaması mükemmeldi.

Owen arkasından geldi, ellerini kapüşonunun cebine sokmuştu. Saçlarını gözlerinden kaçırmak için başını salladı ve gülümsedi.

"Merhaba, siz ikiniz."

Garrett havacı gözlüklerini çıkardı ve bana hafifçe sıırıttı. "Merhaba."

Lezzetli ve derin sesiyle söylediği o küçük kelime bile tüylerimi diken diken etti.

Owen'ın kaşları çatıldı ve gözleri Matt'e, sonra tekrar bana kaydı. "Özür dilerim," dedim ve Matt'e döndüm. Owen'ın bana baktığını unutmuştum. orada duruyordu. "Karar verdin mi?"

Çantaya bakmıyordu, bana da bakmıyordu, ne yüzüme ne de göğüslerime. Bakışları Garrett'in üzerindeydi. Ve hiç mutlu görünmüyordu. Yuvarlak yanakları benek benek kızarmıştı ve bakışları barizdi.

Garrett'in ifadesi değişmedi. Neredeyse durumu değerlendirdiğini, değişkenleri not ettiğini, riskleri hesapladığını görebiliyordum. Sakin ve tamamen kontrollü görünüyordu.

Matt, o kadar da değil. Yumruklarını sıktı ve üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

"Sen mutfağa git." Garrett Owen'ı dürttü ama gözleri Matt'in üzerinden ayrılmadı.

Owen gözlerini bana dikti, sanki *"bu ilginç olacak"* der , tezgâhın etrafından dolanmaya başladı.

Garrett, Owenı tezgahın benim tarafıma doğru takip etti ama mutfağa girmedi. Bakışlarını bana kilitledi, yüz ifadesi gergindi. Matt'in beni izlediğini hissedebiliyordum ama gözlerimi bana doğru ilerleyen adamdan alamıyordum.

Yüzümü yukarı kaldırmak için çenemin altına bir parmak eklemi yerleştirirken ağzının bir köşesi hafifçe kalktı. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra tam arkamda duracak şekilde kaydı, bir eli sırtımın alt kısmındaydı.

Garrett'in hamlesi Matt'in gözünden kaçmamıştı. Benim onun olduğumu kesin bir dille ilan etmişti.

Eğer Owen ve Doris Teyze mutfakta olmasalardı, onu oraya sürükler ve beni yüzlerce farklı şekilde kirletmesine izin verirdim.

Garrett eğildi ve kulağıma alçak sesle konuştu. "Kusura bakma. Müşterinle işini bitirmene izin vereceğim."

Matt kafası patlayacakmış gibi görünüyordu. Yüzü benek benek kırmızıdan mora dönmüştü ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Az önce fırıncının küçük bir öpücük aldığına tanık olan sıradan bir fırın müşterisi için fazla öfkeliydi.

Biraz beceriksiz olan ve kıyafetlerini yıkamayı unutmuş gibi görünen bir adam için fazla öfkeliydi.

Bodrumunda bir kafesi var mıydı? Ve beni oraya koymayı mı düşünüyordu?

Sertçe yutkundum. "Bir şey mi istemiştin?"

Gözlerini Garrett'tan ayırdı ve bakışlarını bana çevirdi. Yüz ifadesi yumuşamış olsa da yoğun göz teması sinir bozucuydu.

"Karamela cipsi."

Karamela parçacıklı kurabiyeyi kutudan çıkarıp poşete koyarken gülümsemek için elimden geleni yaptım. Öfkesi yatışmaya başlamış gibiydi, yüzü normal rengine dönüyordu. Poşeti aldı ve nakit ödedi.

"İyi günler." Ona para üstünü uzattım.

"Teşekkürler, Harper." Sesinde hâlâ bir gerginlik vardı ve gözlerini kaldırdığında Garrett'a dikmişti. Ama dönüp kapıdan çıkarken bakışlarında kötü niyetten çok kızgınlık vardı.

Garrett sırtımı nazikçe ovarken ben uzun bir nefes verdim. "Bu çok garipti."

"Daha önce geldi mi?" diye sordu.

"Birkaç kez, evet. Bana her zaman biraz garip gelmiştir."

"Beni burada görmekten hoşlanmadı." Bir elini belime doladı ve beni kendisine doğru çevirdi. "Sen iyi misin?"

"Oh evet, iyi. Geri döndüğünü görmekten heyecan duymadığım bir müşterim ilk kez olmuyor."

Kapıya baktı. "Sence ayıyı sana mı bıraktı?"

"Bunu hiç düşünmemiştim ama belki?" Durakladım. "Uyuyor gibi, değil mi?"

Bu

mu "Bu konuda hiçbir şey söylemedi mi?"

?" "Hayır, ama siz içeri girmeden önce sadece bir dakikalığına buradaydı." Garrett sanki düşünüyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun?" Ben sordum.

"Pek sayılmaz. Onu kasabada gördüm ama hiç belaya girmemişti.

En azından burada değil."

"Belki de sadece biraz tuhaftır."

"Kardeşim bir sürüngen." Owen kapı aralığında belirdi. "Baba, onu tutuklamalısın."

Garrett beni bıraktı ve geri çekildi. "Sebepsiz yere birini tutuklayamam."

"Muhtemelen bir buzdolabı dolusu kavanozlanmış insan organı vardır."

Garrett yumuşak bir kıkırdamayla başını salladı. "Çok yardımcı oldun Owen, teşekkür ederim."

"Sadece söylüyorum. Harper, bu arada cinayet ayısını sana bıraktı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben de

sordum. "Kesinlikle. Profile

uyuyor."

"Ne profili?" Garrett sordu, sesinde bir parça eğlence vardı.
"Ne demek istediğimi biliyorsun. Weirdo belli ki Harper'a aşık.
Eski bir pelüş hayvanı arabasının üzerinde bırakacak bir tipe
benziyor." Garrett'a baktım ve omuz silktim. "Haksız değil."
Owen, "Ama adamda hiç rizz yok," dedi.
Garrett gözlerime baktı, kaşları çatılmıştı. Omuz silktim. Anlaşılan
ikimizin de ergen argo dersine ihtiyacı vardı.
"Rizz?" Garrett Owen'a dönerek sordu.
Owen gözlerini devirdi. "Rizz, karizma gibi. Bir kızı elde edemeyeceği
anlamına geliyor." "Oh." Başımı salladım. Aslında bu biraz mantıklıydı.
"Matt kesinlikle
rizz."
Owen başını salladı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Bruh."
"Ne?" Ben sordum.
"Hiçbir şey."
Garrett, "Eğer seni rahatsız eden herhangi bir şey yaparsa, ama ciddi
söylüyorum, beni ara," dedi. "Derhal."
"Tamam. Yapacağım."
Yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı. Gözleri Owen'a kaydı ve elini
indirdi.
Aman Tanrım, oğlunun önünde bana dokunmaktan utanıyordu. Neden bu
kadar şirindi?
"Baba, çok tuhafsın." Döndü ve mutfığa doğru ilerlemeye başladı. "Ben
içeri gireyim de sen kız arkadaşını öp."
Kız arkadaş mı? Kalbim çırpındı ve çok büyük gülümsememek için
kendimi tutmaya çalıştım.
Ama bir şey beynimin arkasını gıdıkladı, bir ses şüphelerimi fısıldadı.
Garrett Haven gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ve benim kötü şansım bunu
bir şekilde mahvedecekti.

BÖLÜM 18

Harper

Tilikum'da işlerinizi halletmek çok kolaydı. Her şey yakındı ve hiç trafik yoktu.

Bu harikaydı, çünkü çok yorulmuştum. Hatta geç yatmıştım ama nedense hâlâ yorgundum.

Bulutlar dağılmıştı ve havada yazın ipuçları vardı. Şehir merkezindeki şarap fiçilerinde çiçekler açmış ve hava sıcaklığı yükseliyordu. Doris Teyze'ye yaptığım ziyaretlerden dağlarda yazların çok sıcak geçtiğini hatırlıyordum. Fırındaki klima ünitesinin bakımını yaptırmak için aklıma bir not aldım. Şansım yaver giderse, düğün sezonunun en yoğun olduğu yüz derecelik bir günde klima bozulacak ve tüm pastalarım eriyecekti.

İyi değil.

Birkaç ufak tefek şey için nalbura uğramış ve arabama benzin koymuştum bile. Hâlâ markete gitmem gerekiyordu ama üç işimden ikisi latte içmek gibi görünüyordu.

Kendini şımart, haksız mıyım?

Tilikum'un sevimli kahve dükkânı Steaming Mug'ın önüne park ettim. Fırının hemen üst sokağındaydı, bu yüzden öğleden sonra bir şeyler atıştırmak istediğimde birkaç kez gitmiştim.

Tabii ki, hemen hemen her şey fırının hemen yukarısında ya da aşağısında yer alıyordu. Bu kasabayı çok sevdim.

Steaming Mug, deniz mavisini tezgahın arkasındaki çıplak tuğla duvar ve büyük bir kara tahta menü ile büyüleyici bir ambiyansa sahipti. Sıra yoktu ama siparişimi vermeden önce tanıdık bir ses bana seslendi.

"Harper, canım!" Omuzları sarı ve beyaz çizgili şeftali rengi bir eşofman giymiş olan Louise Haven beni masasına doğru eliyle işaret etti.

"Merhaba, Louise."

Birkaç gümüş saçlı kadınla birlikte oturuyordu. Biri yanıma yaklaştı ve Louise'in yanındaki sandalyesini bana teklif etti.

"Otur, ." Louise sandalyeyi okşadı. "Bana nasıl olduğunu anlat. Gerçi sanırım oldukça iyi bir fikrim var." Göz kırptı.

Kendimi sandalyeye bıraktım, göz kırpmanın ne geldiğinden emin değildim. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyi, canım, iyi. Ama yeni olan ne?" Kaşları kalktı ve beklentiyle gülümsedi, sanki ilginç bir dedikodu anlatacaktım gibi öne doğru eğildi.

Yeğeninle pervasızca yatıyorum.

Neyse ki ağzımdan öyle bir şey çıkmadı.

"Bir bakalım. Fırında her şey iyi. O kadar yoğunuz ki bir fırıncı daha işe almam gerekiyor. En azından yarı zamanlı birini."

Başıyla onayladı, kaşları hâlâ kalkıktı.

Görünüşe göre daha fazlasını istiyordu. "Doris iyi durumda, ama bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Biliyorum. Daha geçen gün onunla çay içtim."

"Bu harika."

Biraz daha yaklaştı. "Ve?"

"Ve... yeğeniniz Garrett ile birkaç kez dışarı çıktım."

"Biliyordum!" Arkadaşlarına döndü. "Size söylememiş miydim? Başından beri onlar hakkında haklıydım."

Ona minnettarlıkla başlarını salladılar.

"Övünmek gibi olmasın ama çöpçatanlık konusunda biraz yetenekliyimdir. Doris bana Tilikum'a taşınacağınızı söylediğinde dedim ki, Doris, onu yeğenim Garrett ile tanıştırmalıyız. Birbirleri için mükemmeller."

Arkadaşlarından biri "Bunu gerçekten söyledin mi?" diye sordu.

Ona el salladı. "Onun gibi bir şey. İlk başta Luke demiş olabilirim ama bu seni iyice görmeden önceydi."

Güldüm. "Sanırım Garrett konusunda haklıydın."

"O ilk buluşma olayının peşini bıraktığın için çok tatlısın. Eminim onun hatası değildi."

"Oh, biliyorum. Kötü bir adamı kovalıyordu. Gerçekten."

İç çekti. "Bu bizim Garrett'ımız. O iyi bir adam. Onurlu bir adam. Yine de umarım çok onurlu değildir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Bana sırtıttı.

Yanaklarım ısındı. Hiçbir fikri yoktu. "O... çok centilmendi."

Beni duvara çarparken bile.

Şekerli kurabiye, bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Özellikle de teyzesiyle konuşurken.

"Eminim öyledir. Her zaman dik yürürdü. Küçükken bile."

"O üniformanın içinde çok yakışıklı olduğu kesin," diye ekledi arkadaşı. "Onu ara sıra dışarıda görüyorum ve sırf beni tutuklamak zorunda kalsın diye bir şeyler çalma isteği uyandırıyor."

Louise'in tüm arkadaşları kıkırdadı. Gözlerini tavana kaldırdı ve başını salladı.

"Hanımlar, o benim yeğenim." Bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Çok haklılar ama yakışıklı bir adam. Ve o bir Sığınak, ki bunun da kendine has avantajları var."

Buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. "Bildiğim iyi oldu."

Birkaç kez aşağıya doğru işaret etti. "Erkeklik bölümünden bahsediyorum canım. Hayal kırıklığına uğramayacağına eminim."

Gözlerim büyüdü ve yanaklarım alev aldı. Hayır, kesinlikle hayal kırıklığına uğramamıştım. Ama bunu teyzesinden duymak?

"Aman Tanrım, Louise," dedi arkadaşı.

"Bu kadar olma." Tekrar el salladı. "Kadınlar bu hakkında konuşmalı. Bu önemlidir." Bana geri döndü. "Bilmemem gereken bir şey bildiğimi söylemiyorum. Sonuçta ben onun teyzesiyim. Ama Haven erkekleri benzersiz yeteneklere sahipler."

"Bu çok hoş ve tuhaf bir şekilde eğitici oldu." Ayağa kalktım ve başparmağımı tezgâha doğru salladım. "Ama kahvemi alıp gitmeliyim. Daha yapacak işlerim var."

"Elbette canım, elbette. Seni tutmama izin verme." Louise parmaklarını bana doğru salladı. "Ta ta, Harper. Yakışıklı yeğenime selamımı söyle. İkinizin bir araya gelmesini sağladığım için bana daha sonra teşekkür edebilir."

Güldüm. "Tamam, Louise. Bunu yapacağım. İyi öğleden sonraları." Arkadaşlarına el salladım ve latte siparişimi vermek için tezgâha gittim.

Hayal görmüş olabilirim ama ben kahvemi beklerken ön tezgâhta çalışan iki barista benim hakkımda konuşuyor gibiydi. Eğilip kısık sesle konuşuyor, omuzlarının üzerinden bana hızlı bakışlar atıyorlardı. Ve Garrett Haven kelimelerini duyduğumdan oldukça emindim.

Büyük bir şehirden Tilikum'a taşındığım için alışık olmadığım bir şey de küçük kasaba dedikodularıydı. Belki de baristalar

Ama nalburdaki iki kasiyer kesinlikle öyleydi. Onları yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum - o *kasabadaki yeni kız ve duyduğuma göre Şerif Yardımcısı Haven'la çıkıyormuş*.

Kasabadaki lokantalardan biri olan Copper Kettle'da da olmuştu. Bir sipariş almak için uğramıştım ve çıkarken fısıltıları fark ettim. Sonunda Şerif Yardımcısı Haven'ın dikkatini çekecek olanla ilgili bir şey.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Şehirde yeni olduğum için miydi? Yoksa insanlar şaşırdığı için mi? Belki de yeterince güzel olmadığımı düşünüyorlar ve seksi emniyet görevlisinin fırıncıda ne bulduğunu anlamıyorlardı.

Belki de fazla düşünüyordum ve küçük bir kasabada işler böyle yürüyordu. Hemen hemen herkes herkesi tanıyor gibiydi ve herkes sizin işinizi biliyordu. Kendilerini ilgilendirmese bile.

Barista bana kahvemi verdi ve ben de yüzümü analiz ettiği ve yakışıklı Haven kardeşle birlikte olacak kadar sevimli olup olmadığını yargıladığı hissinden kurtulmaya çalışarak oradan ayrıldım.

Kapıyı açtım ve kaldırıma çıktım. Yürüdüğüm yerde birdenbire bir adam belirdi. Ona çarptım ve sıcak kahve önüme döküldü.

"Şekerli kurabiye." Geri sıçradım, damlayan fincanımı kendimden uzak tuttum.

"Dikkat edin, bayan." Adam dağınık saçlı ve kirli sakallıydı. Dudağı alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

"Özür dilerim. Seni orada görmedim." "Eğer yanarsan, bu benim suçum değil."

Bu bir özre verilen tuhaf bir yanıtı. "Öyle olduğunu söylemedim. Üzerine mi döktüm?"

Tişörtüne baktı. Önünde ıslak bir leke vardı. "Lanet gömleğimi mahvetti."

"Çok özür dilerim. Bu tamamen benim hatamdı."

"Kesinlikle . Beni polis sevgiline ispiyonlama.

Muhtemelen beni yine içeri tıkacaklar. Ben sana dokunmadım. Anlaştık mı?" "Dokunduğunu hiç söylemedim."

Parmağıyla beni işaret etti ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama başka bir erkek sesi onun sözünü kesti.

"Devam et, Trent. Olay çıkarmaya gerek yok."

Yeni gelene şöyle bir baktım. Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında, açık kahverengi saçlı ve mavi gözlü, hoş görünümlü bir adamdı. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti ve sesi sakın olmasına rağmen duruşu sarmal bir yay gibiydi. "Senin derdin ne Haven?" Trent sordu. "Başlamaya çalışıyorum"

Bir şey mi?"

Haven mı? Garrett'ın kardeşlerinden biri miydi?

"Burada bir şeyler başlatmaya çalışan tek kişi sensin. Biraz kahve döktü ve özür diledi. Hepimiz günümüze devam edelim."

"Kardeşine siktirip söyle." Kaldırımı tükürdü ve yürümeye devam etti.

"İyi misin?" diye sordu diğer adam.

Karmakarışık gömleğime baktım. "Evet, iyiyim. Üzerime kahve döktüğüm ilk sefer değil. Teşekkürler, bu arada."

"Sorun değil. Ben Luke, Garrett'ın kardeşiyim." "Memnun oldum. Ben de Harper."

"Ben de memnun oldum."

"Kimdi o adam ve neden o kadar kızgındı? Yani, biri kaldırımında bana çarpsa ve gömleğime kahve dökse ben de mutlu olmazdım. Ama bu biraz aşırı değil miydi?"

"Trent Jones. Buralı ve biraz da asabi. Araba çalmayı sever." "Ciddi misin?"

"Evet, bir ünü var. Bazen bu kasabadaki insanlar hakkında çılgın hikayeler duyarsınız ama onun durumunda bunlar çoğunlukla doğrudur."

"Vay canına. Acaba bu yüzden mi Garrett'ın onu tekrar tutuklayacağını söyledi? Sence Garrett onu daha önce tutuklamış mıdır?"

"Büyük ihtimalle."

Trent bir köşede kaybolmuştu ama kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Onun için endişelenmeyin. Böyle adamlar bu kasabada istisnadır,

kural değil. Çoğumuz kaba araba hırsızları değiliz."

"Bunu bilmek güzel. Ve az önceki centilmenliğin onun kabalığını tamamen telafi etti. Durup bana yardım etmene gerek yoktu."

Sanki önemli şey değilmiş gibi omuz silkti. "Sokağın karşısından ona doğru koştuğunu gördüm ve bu konuda hıyarlık yapacağını hissettim."

"Teşekkür ederim."

"Bir kahve daha ister misin?" Elini kaldırdı. "Sana asıldığım falan yok. Kardeşimle çıktığını biliyorum."

Fincanımı kaldırarak iç çektim. "Hayır, şansım yaver giderse başka biriyle karşılaşır ve kıyafetlerime iki kat daha fazla kahve bulaştırırım."

"Yeterince adil. Sizinle tanışmak güzeldi. Eminim seni buralarda göreceğim." "Evet, seni de."

Gülümseyerek arkasını döndü ve caddenin karşısına doğru yürüdü.

Elimden hala damlayan son kahve parçasını da silkeledim ve fincanımı çöp kutusuna attım. Teşekkürler, ayna laneti. Sadece biriyle karşılaşp çok beklediğim lattemi üzerime dökmekle kalmamış, aynı zamanda kaba bir araba hırsızıyla da karşılaşmıştım. Luke yanımdan geçerken şanslıydı diyebilir miyim? Ama kötü şans yok edecek kadar değil.

Harper: sıfır. Kırık ayna: yaklaşık bir milyon.

BÖLÜM 19

Garrett

Rüzgârlı otoyoldan aşağı inerek geri döndüm.

Kasabaya doğru. Bütün sabah devriyedeydim, ilçenin daha uzak bölgelerini kontrol ediyordum. Pek bir şey olmuyordu. Arka lambası yanmayan eski bir kamyonu fark ettim ve haber vermek için kenara çektim. Bunun dışında sakin bir sabahtı.

Güneşin parıltısına karşı havacı gözlüklerimi taktım ve araba sürerken sürüklendi. Kasabada Joyner davasıyla ilgili dedikodular dinmemişti. Yeni ipuçları geliyordu, eğer yasal olsalardı bu harika olurdu. Ama çoğunlukla vaktimizi boşa harcıyorlardı.

Telsizimden Brenna'nın sesi geldi. "45 West Sunnybrook Lane'de olası haneye tecavüz."

"Manga yedi," diye cevap verdim. "Yedinci manga devam edin."

"Oradan çok değilim. Gidip bir bakabilirim." "10-4, takım 7."

"45 West Sunnybrook Lane'e doğru ilerliyoruz."

Arabayla olay yerine gittim ve küçük beyaz bir evin önüne park ettim. Verandada, pembe bir ev paltosu giymiş, Tilikum'daki her ilk müdahale görevlisinin çok iyi tanıdığı küçük yaşlı bir kadın vardı. Mavis Doolittle.

Mikrofonumu tuşladım. "Ekip yedi." "Devam et, takım yedi."

"Beni 45 West Sunnybrook Lane'e koyun, olası haneye . Ama Brenna, burası Mavis Doolittle'ın evi." "Bu doğru."

Kade'in sesi araya girdi. "Sen benden daha iyisin."

İç çektim. Mavis Doolittle şüpheli acil durum çağrılarıyla ünlüydü. Muhtemelen itfaiye onu ceza kesmekle tehdit ettiği için, bir şey ihbar etmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Belki de bu konuda desteğe ihtiyacım vardır, Sheehan. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

Kade kıkırdadı. "Eminim Bayan Doolittle'ın verebileceği her şeyin üstesinden gelebilirsin."

"Kontrol edeceğim. Ama Brenna, bu sahte bir arama olmasa iyi olur."

"Israrcıydı," dedi Brenna. "Kuaförden eve geldiğini ve eve zorla girildiğine dair bir kanıt bulduğunu söyledi."

Belki de evine gerçekten biri girmişti. Güvenilmez biriydi ama onu görmezden gelemezdik.

Mavis muhtemelen seksenli yaşlarındaydı, başı sık beyaz buklelerle dolu, ufak tefek bir kadındı. Saçlarını okşadı, sonra ellerini birbirine vurdu.

"Memur bey, burada olmanıza çok sevindim. Bu korkunç bir şey. Çok korkunç." "İyi günler hanımefendi. Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Korkuluklara yaslandı ve merdivenlerden aşağıya doğru duraklayan adımlar attı. "Kuafördeydin. Bir kadın görünüşünü korumalıdır."

Önümde durup tekrar saçlarını okşarken bekledim. "Eve geldiğimde içeri girdim ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

Doğru."

"Kapınız açık mıydı ya da kırılan bir şey var mıydı?" "Hayır, öyle bir şey olmadı."

"Tamam. O zaman neden birinin evinize girdiğini düşünüyorsunuz?"

"Mutfak masamın üzerine bıraktığım kurabiyeleri yedi."

Tereddüt ettim. Sahte bir arama değilmiş, kızımanın kenarı. "Biri içeri girip kurabiyelerinizi yemiştir."

"Evet." Beni daha yakına çekmek istercesine kolumu tuttu. Gözleri parladı ve kolumu birkaç kez sıktı. "Aman Tanrım. Bana gerçekten de iyi ve güçlü bir adam göndermişler, değil mi?"

Yavaşça elini bıraktım. "Ben içeri girip etrafı kontrol ederken sen burada kal. Güvenli olduğundan emin ol."

"Ohgüvenli değil. Hâlâ ."

bir gerilim dalgası kapladı. "Hâlâ senin evinde mi?" "Sanırım öyle."

Akla yatmayan bir şeyler vardı. Evinde bir şüpheli olan yaşlı bir kadın için son derece sakindi.

Kurabiye yiyen bir şüpheli mi? "Burada bekleyin lütfen."

Tekrar koluma dokundu. "Dikkatli ol."

"Tamam efendim." Merkeze rapor vermek için mikrofonumu tuşladım. "Ekip yedi."

"Devam edin, takım yedi."

"Bayan Doolittle birinin içeri girip kurabiye çaldığını iddia ediyor. Bunu tipik Mavis'e bağladım ama şüphelinin hâlâ içeride olduğunu da söylüyor. İçeri girip bir bakacağım."

"Kurabiye mi çaldın?" Brenna sordu. "O da öyle dedi."

Kapı kilitli değildi, ben de yavaşça açtım ve girişi taradım. Çiçeksi bir şeyin tiksindirici kokusu dışında olağandışı bir şey yoktu. O kadar güçlüydü ki neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

"Tilikum Şerif Departmanı," diye seslendim içeride olabilecek herhangi birine kendimi tanıtmak için.

Herhangi bir hareket duymadım. Girişteki oturma odası boştu, sadece plastik astarlı bir kanep ve antika görünümlü bir sehpa vardı. Duyularım alarmdaydı, mutfığa doğru ilerledim.

Küçük mutfak masasının ortasında bir tatlı katliamı vardı. Kırıntılar ve kırık kurabiye parçaları her yerdeydi. Üç yaşındaki yeğenim Will, bir tabak kurabiyeyle birkaç dakikadan fazla yalnız bırakılırsa olacaklara benziyordu.

Mavis'in evine birinin girdiğini düşünmesine şaşmamalı. Ama bunu kim yapmış olabilir? Ve neden böyle bir dağınıklık bıraksın?

Bir hışırtı sesi dönmeme neden oldu, elim tabancamın yanına gitti. "Bayan Doolittle, siz misiniz? Dışarıda beklemenizi istiyorum."

Cevap yok.

Yavaş adımlarla sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Ayakkabımın altında bir parça kurabiye çıtırdadı. Yemek odasına bakarken kaşlarım çatıldı. Bir şey görmedim, ta ki-

Gri bir kürk çizgisi havada uçu. İçgüdüsel olarak yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım.

Sincap omzuma kondu, pençeleri üniformamı delip geçti. Sırtımdan koşarak geçti ve yere sıçradı.

"Lanet olsun."

Onu mutfığa kadar takip ettim ve Mavis Doolittle'ın evinden bir sincabı nasıl çıkaracağımı merak ettim.

Mikrofonumu tekrar tuşladım. "Ekip yedi." "Devam et, takım yedi."

"Şüpheli bir sincap. Evin içinde başıboş dolaşıyor."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Brenna. "Dikkatli olun. Bu küçük şeyler kaypaktır."

"Evet, bir de bana sor."

Sincabı mutfakta göremeyince ön kapıya doğru geri döndüm ve oturma odasını kontrol ettim. Orada da yoktu. Yukarı mı kaçmıştı?

Hem nasıl içeri girmişti ki?

Hızlı bir üst kat gezintisi giriş şeklini ortaya çıkardı. Bayan Doolittle'ın yatak odasındaki pencerelerden biri açıktı. Dışarıdaki ağacın eve doğru uzanan birkaç dalı vardı, sincabın aradaki mesafeyi atlayıp içeri girebileceği kadar yakındı.

Küçük adamın geldiği yoldan kaçmış olmasını ummak çok mu fazlaydı?

Emin olana kadar gidemezdim. Üst katı aradım, eğer hâlâ içerideyse yatak odalarından birine kaçmaması için kapıları arkamdan kapattım. Hiçbir iz bulamayınca, onu yakalamam gerekebilir diye koridordaki banyodan bir havlu aldım ve ana kata indim.

Belki de gitmişti.

Mutfaktan gelen bir çıtırtı sesi olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Havluyu elime alarak sese doğru ilerlerken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım.

Küçük pislik masanın üzerine, kurabiye katliamının tam ortasına oturmuş, karnını tika basa doyuruyordu. Kabarık kuyruğu seğirdi ve bana doğru baktı ama yemeyi bırakmadı.

Havluyu sincabın üzerine atmaya hazır bir şekilde kaldırdım ve yavaşça yaklaştım.

bu, küçük hırsız. Suratına yemek tıkiştırmaya devam et. Ne yaptığım hakkında endişelenme.

Havluyu atar atmaz fırladı ve her yere kırıntılar saçtı. Hızlı bir hareketle havluyu kaptım ve döndüm. Sincap mutfğa doğru fırladı, tezgâha tırmandı ve lavabonun önünden koşarak geçti. Önüne geçmek için havluyu tekrar fırlattım ama buzdolabının üstüne atlayıp gözden kayboldu.

"Yukarıda olduğunu biliyorum." Havluyu tekrar elime aldım. "Köşeye sıkıştın dostum. Gidecek yerin yok."

Buzdolabının üstünden bir kürk çizgisi uçtu ve arka bacaklarını açarak mutfak zemininde kaymaya başladı. Havluyu üzerine bıraktım ama bir saniye geç kalmıştım. Ben onu saramadan diğer taraftan kaçtı.

Onu oturma odasına kadar takip ettim, orada perdeye tırmandı ve bana bakmak için durdu, boncuk gibi siyah gözleri... büyük ihtimalle korkuyla doluydu. Ama o an için isyan gibi görünüyordu.

Bu şeyi evin içinde kovalamaya devam edemezdim. Yeni bir şey ihtiyacım vardı.

Plan.

Tilikum'da yeterince uzun süre kolluk kuvvetlerinde çalıştınız. birkaç şey. Bu benim ilk sincap rodeom değildi.

Sincabı perdede asılı bıraktım ve mutfığa geri döndüm. Bayan Doolittle'ın dolaplarına hızlıca bir göz attım ve ihtiyacım olanı buldum.

Fıstık ezmesi. Bunun işe yaraması için sincabın çok fazla kurabiyeye dolu olmamasını umdum.

Büyük bir kaşık dolusu aldım ve iyi bir önlem için birkaç kurabiye parçası yapıştırdım. Sonra yere koydum, havluyla çömeldim ve bekledim.

Koku onu cezbetti. Birkaç dakika içinde sincap geldi, kabarık kuyruğu seğiriyordu. Fıstık ezmesine bir adım kala arka ayakları üzerinde durdu ve burnunu kaşıdı. Bir tabak kurabiyeyi çoktan parçalamış olmasına rağmen içeri girdi.

Kalbim küt küt atarak bekledim. Sincap beni görmezden geliyor, atıştırmaya odaklanmış görünüyordu. Kafamın içinde, *Cesur Yürek* filmindeki William Wallace'ın sesini duydum.

Dur... Dur... Dur...

Şimdi!

Sincabı havlunun içine aldım ve kenarlarını birleştirerek küçük bir çuval yaptım. Ben arka kapıya doğru koşarken sincap dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Sorun yok, sana zarar vermeyeceğim."

Kapıyı açıp Bayan Doolittle'ın arka bahçesine koşarken sincap havlunun içinden çıkmaya çalışıyordu. Elimden geldiğince nazik bir şekilde onu çimlerin üzerine bıraktım ve bana doğru gelme ihtimaline karşı zıplayarak uzaklaştım.

Havlu açıldı ve sincap dışarı fırladı ama birkaç metre ötede durdu. Döndü, siyah gözlerini kocaman açıp bana baktı, sanki "Ne oluyor lan?" der gibiydi.

"Orada bir haftalık yemek yediğine eminim. İyi olacaksın." Bununla birlikte, koşarak uzaklaştı.

Nefesimi üfleyerek havluyu aldım ve içeri götürdüm.

Bayan Doolittle'a içeri girebileceğini haber vermek için ön tarafa gittim.

"Onu buldun mu?" diye sordu beni eve kadar takip ederken.

"Onun bir sincap olduğunun farkında mıydınız, Bayan Doolittle?"

" miydi? Aman , böyle bir karmaşa bırakmasına şaşmamalı."

Ona şüpheyle baktım. Gözlerinin kenarları kırışarak bana gülümsedi.

"Üst kattaki yatak odasının penceresine bir perde koymayı düşünmelisin. Sanırım o şekilde içeri girdi."

Ağzı bir sırtısla seğirdi. "Yatak odası mı dediniz? Belki de bana göstermelisiniz."

"Sincabı yakalamak için bir havlu ödünç aldım ve yem olarak fıstık ezmenizden biraz kullandım."

"Zeki ve yakışıklı. Böyle bir kombinasyon."

Bunu görmezden geldim. "Temizlenmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır." Elini salladı. "Ben hallederim. Kalmak ister misiniz? Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayabilirim. Belki güzel bir ayak masajı yaparım. En azından bunu yapabilirim."

"Yine de teşekkür ederim hanımefendi, ama işe dönmem gerekiyor."

"Emin misin? Bu eller artık pek bir şeye benzemiyor ama onları nasıl kullanacağımı hâlâ biliyorum."

Hâlâ ayak masajından mı yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğini bilmiyordum. Öğrenmek de istemiyordum.

"İyi günler "

Cevap beklemeden ön kapıdan çıktım ve doğruca arabama gittim.

Kontrol etmek için mikrofonumu . "Ekip yedi." "Devam edin, ekip yedi."

"Sincap güvenli bir şekilde uzaklaştırıldı. Ben ofise gidiyorum."

"Tek parça halinde mi çıktın?" Brenna, sesinde bir parça mizahla sordu.

"Gitmeden önce bana ayak masajı yapmayı teklif etti." Güldü. "En azından hepsi buydu."

"Tekrar ararsa Kate'i göndermeliyiz. Bir kadın yardımcıyı yeterince ararsa, itfaiyeyi aramaya geri dönebilir."

"İyi fikir."

Başımı salladım ve arabayı garaj yolundan çektim. En azından tamamen sahte bir çağrı . Evinde gerçekten de davetsiz bir misafir vardı. Ve kesinlikle ilk kez bir sincap ihbarına gitmiyordum. Tilikum'da her zaman olurdu.

Bu hikâyeyi ona anlattığımda Harper'ın nasıl güleceğini hayal ettiğimde ağzımın kenarları kalktı.

Bir kez olsun, tüm bunların ne anlama geldiğini ve çok hızlı hareket edip etmediğimizi düşünmek yerine, Harper'la ilgili düşüncelerin zihnimde sınır tanımadan dolaşmasına izin verdim. Ve daha da kocaman gülümsedim.

BÖLÜM 20

Garrett

Mavis Doolittle'ın evinde bir sincapla uğraşarak çok zaman geçirmiş olmama rağmen, devriye arabamı park edip içeri girdiğimde keyfim yerindeydi. Teknik olarak izinliydim ama Owen bir arkadaşının evinde pizza partisine gidecekti, bu yüzden eve gitmeden önce biraz daha iş yapabileceğimi düşündüm.

Karakol sessizdi. Çoğu şerif yardımcısı devriye geziyor ya da hapisanede vardiyalı çalışıyordu. Suyumu doldurmak için mutfığa gittim, sonra masama oturdum.

Şerif Jack geldiğinde bitirmem gereken bazı evrak işlerine yeni başlamıştım.

"Seni ofisimde görebilir miyim?" diye sordu. "Elbette."

Jack Cordero Tilikum'da popüler bir figürdü ve ben de dahil olmak üzere emrinde çalışanlar tarafından büyük saygı görüyordu. Kariyerinin büyük bir bölümünü Seattle Polis Departmanında geçirmiş ve değişiklik olsun diye Tilikum'a taşınmıştı.

Ancak kendisini kişisel olarak ne kadar sevsem ve saygı duysam da, hiçbir milletvekili onun ofisine çağrılmak istemedi.

Onu takip ettim, bu his okulda müdürün odasına götürülmemi anımsatıyordu. Gerçi bu deneyimi çok fazla yaşamamıştım. Ailenin baş belası Zachary'ydi, ben değil.

Yine de endişeliydim.

"Oturun." Masasının diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

Omurgamı dikleştirerek kendimi koltuğun kenarına bıraktım. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Evet, var. Birkaç gün önce, isimsiz bir görevi kötüye kullanma şikayeti aldık. Senin hakkında."

Kaşlarım çatıldı. "Ben mi?"

"Açıkçası birisi kimliğini açıklamadığında, şikayetini araştırmak ya da kanıtlamak aşağı yukarı imkansızdır. Başka bir şikayet olmasaydı, bunu iki kez düşünmezdim. Bu sefer isimsiz değildi."

"Hakkımda iki şikayet mi var?"

"Aslında şu ana kadar üç tane oldu. Bu sabah bir tane daha oldu."

Şok içinde ona baktım. Hakkımda hiç şikâyetle bulunulmamıştı. En azından yasal bir şikayet. Trent Jones onu ilk kez tutukladıktan sonra denemişti ama ben her şeyi kitabına göre yapmışım. Yakalandığı için sinirlenmiş ve suçlamalardan kurtulmanın bir yolunu bulmak için duvara spagetti fırlatmıştı.

"Şikayetler nelerdir?"

"İsimsiz olanın bir trafik çevirmesiyle ilgisi vardı. Arayan kişi kendisine arabasından inmesini emrettiğinizi ve sebepsiz yere üstünü aradığınızı iddia etti."

"Bunun yasal olmasına imkan yok."

"Dediğim gibi, adamın bize kimliğini vermediğini düşünürsek, bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirirdim. Sadece onu kenara çekenin sen olduğunda ve ona kötü davrandığında ısrar etti. Ama ikincisi bize adını ve iletişim bilgilerini verdi. Resmi bir şikayette bulunmak istiyor."

"Ne hakkında?"

"Onu taciz ettiğinizi iddia ediyor. Bu bir aile sorunu çağrısıydı, komşular yüksek sesle tartıştıklarını bildirdi."

"Annesiyle yaşayan yetişkin bir oğul mu?" Jack başıyla onayladı.

"Onu dışarı atmaya çalışıyordu ve onu tutuklamam gerektiğini düşündü. Onu taciz etmedim, resmen onun tarafını tuttum."

"Onu tehdit ettiğini söyledi."

Birdenbire keşke standart vücut kameralarımız olsaydı diye düşünmeye başladım. Eyalette olmayan bir avuç şerif departmanından biriydik. Finansman için başvurmuştuk ama henüz gelmemişti. Küçük bir teşkilat olmanın tehlikelerinden biri.

"Adamla bir konuşma yaptım. Onu tehdit etmedim."

"Sonuncusu da onu taciz ve tehdit ettiğinizi söyleyen bir adam. Tam olarak Angel Cakes Bakery'de."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Anlattığına göre, siz geldiğinde masum bir şekilde unlu mamuller alıyormuş ve konumunuzu ve yetkinizi onu korkutmak için kullanmışsınız."

"Kız arkadaşımı rahatsız ediyordu." Kız arkadaş kelimesi dilimden çok kolay döküldü. "Muhtemelen ona ters ters baktım ama onu taciz etmedim."

"Üniformalı mıydın?"

"Evet, ama onunla konuşmadım bile."

Jack dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Kusursuz bir geçmişiniz var. Yakın zamana kadar. Trent Jones'un tutuklanmasıyla ilgili hataları çaylak hatalarına bağlayabilirim. İşleri kendi başına öğreniyor olman senin suçun değil. Ama sonra şikayetler almaya başlıyoruz, hem de sadece bir tane değil. Bu ya büyük bir tesadüf ya da bir modelin başlangıcı."

"Ortada bir model yok. İsimsiz iddianın kanıtlanamayacağını kendiniz söylediniz. Konuyla ilgisi yok. Beleşçinin neden bana karşı şikayette istediğini bilmiyorum ama size söylüyorum, bu saçmalık. Ve taciz eden kişi Matt de olabilir."

"Son zamanlarda evde neler oluyor? Owen nasıl?"

Sandalyemde geriye doğru kaydım, konunun aniden değişmesi beni biraz sarstı. "O iyi. Neden?"

"Hırsızlık olayını biliyorum."

"Hadi ama Jack. Ben onun babasıyım. Ben hallettim."

"Yanlış bir şey yaptığınızı söylemiyorum. Sadece neler olduğunu merak ediyorum. Owen'ın başı hiç belaya girmede, değil mi? Okulda bile mi?"

Başımı salladım. "O iyi bir çocuk, sadece bir hata yaptı."

"Biliyorum, bazen bunu yapıyorlar," diye kabul etti. "Ve bazen bunun arkasındaki neden araştırmaya değer."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Beni endişelendiren bazı şeyler görüyorum. Yeni görevin mi yoksa evde işlerin yolunda gitmemesi mi bilmiyorum. Belki de yeni kız arkadaşındır. Ya da bunların hepsi. Ama her ne oluyorsa, bunu ele almanı istiyorum."

"Bakın, evde bir sorunum yok. Owen iyi. Harper da kesinlikle bir sorun değil."

Durakladı ve ifadesindeki ciddiyet beni biraz daha fazla gerdi. "Pasco olayından ne haber? Hâlâ mücadele ediyor musun?"

"Hayır." Sesim dürüst bir inançla doluydu. Görev sırasında bir adamı vurmuştum ve hiç pişmanlık duymuyordum. Yaptığım şey hakkında kayıtsız olduğumdan değildi. Bir adamın hayatını almıştım ve bu küçük bir şey değildi. Ama kardeşim Zachary'yi ve Marigold'u öldürebilirdi.

Olayın ardından, ilgili kurumlar soruşturmalarını yaparken ben de idari izne çıkarıldım-standart protokol. Olayı ele almak için birkaç kez bir terapistle görüştüm, sonra işe geri dönmeme izin verildi.

"Pasco'daki durum çok yoğundu," diye devam ettim. "Ama mecbur kalsam yine yapardım."

"O gün hayat kurtardığınızı hepimiz biliyoruz. Ama bazen bu tür şeyler hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkar."

"Kardeşimi kurtarmak için bir insan kaçakçısının canını almak zorunda kaldığım için aniden etrafta dolaşıp insanları tehdit ettiğimi ve korkuttuğumu mu ima ediyorsunuz? Ya da bir genç kız yetiştirdiğim için mi? Ya da belki de biriyle çıktığım içindir. Hepsi bu mu?"

"Savunmaya geçme-"

"Tabii ki savunmaya geçeceğim."

"İşin özü şu. Seni izne çıkarmak istemiyorum. Dışarıda işini yapmana ihtiyacım var. Ama bu iddiaları incelemek zorundayım. Bu bir protokol. Ve her şeyin zamanlaması rahatsız edici. Eğer özel hayatında olup biten ve işine yansıyan bir şey varsa, bununla ilgilen."

"Sana söylüyorum, hiçbir şey yok. Sadece normal hayat şeyleri."

Durakladı, karanlık gözleri beni inceliyordu. "Sözüne inanacağım. Şimdilik. Belki de bu bir tesadüftür. Sana güvenmediğimi söylemiyorum, sadece dikkatli davranmak zorundayım. Ben sadece yetki alanımdaki vatandaşların güvenliğinden sorumlu değilim, aynı zamanda onların güvenliğini korumaktan da sorumluyum. Bu kasabadaki insanlarla iyi bir ilişkimiz var. Bundan ödün vermek istemiyorum."

"Seni duyuyorum." Kolluk kuvvetlerine güven kırılğan bir şey olabilirdi. Bunu herkes kadar ben de biliyordum. "Sadece beni izne çıkarma. Yapacak çok işim var."

"kalmadıkça yapmayacağım."

"Yeterince adil." Ayağa kalktım. "Başka bir şey var mı?"

Jack başını salladı. Hem kendi iyiliği hem de benim iyiliğim için bu durumdan hiç memnun olmadığını söyleyebilirdim. Bana inanmak istiyordu ama işini yapmak zorundaydı.

Ofisinden ayrıldım ve masama geri döndüm. Matt tarafından yapılan şikâyet özellikle rahatsız ediciydi. Onu tehdit etmemiştim. Yakınından bile geçmedim. Onunla neredeyse hiç etkileşime girmemişim. Tamam, bölgemi işaretlemiştim. Ama ona bir kez baktığımda Harper'a asılmaya çalıştığını anlamıştım. Bir erkek böyle bir şeyi görebilirdi. Tabii ki buna bir son verecektim. Kesin olarak. Üniformalı olsam da olmasam da bu bir tehdit değildi.

Sadece kadını koruyan bir adam.

Ama tüm bu durum rahatsız ediciydi. Kariyerim boyunca hiç resmi şikâyetle bulunmamıştım ve birdenbire üç tane mi olmuştu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? İşime yönelik tehdit beni çok kızdırdı. Bu sadece benim geçim kaynağım değil, hayatımdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama etrafta kimse yoktu. Paranoyaklaşıyor muydum? Yoksa bir terslik mi vardı?

Bilmiyordum. Ama gözümü dört açmalıydım.

BÖLÜM 21

Harper

Kırmızı kadife keklerin üzerine krem peynirli krema sıkarken göz kapaklarım garip bir şekilde ağırlaşmıştı. Bir gece önce iyi uyumuş gibi görünüyordum ama belki de düşündüğümünden daha fazla dönüp durmuştum.

Krema torbasını yere bıraktım ve bir tabureye çöktüm. Son bir haftadır öğleden sonraları yorgun oluyordum. Acaba hastalanacak mıyım diye düşünüp duruyordum. Sanki pilim bitiyormuş gibi hissediyordum.

Belki de biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. İşimin hızlı temposunu seviyordum ama dış dünyanın varlığını unutmamı da kolaylaştırıyordu. Biraz güneş ışığı bana iyi gelirdi.

Bu ve yemek. Belki de yeterince yemiyordum.

Çantaya koyabilmek için keklerin buzunu çözdüm ve Beth'e bir saat kadar dışarıda olacağımı söyledim. Dışarı çıkacak, kısa bir yürüyüş yapacak ve öğle yemeği yiyecektim. Umarım bu bana günün geri kalanı için enerji verirdi.

Önlüğümü çıkarıp bir kancaya astıktan sonra çantamı aldım ve arka kapıdan çıktım. Haziran ayıydı ve günler giderek ısınıyordu. Güneş tenimde harika bir his uyandırıyor ve hava tazeydi. Kasabada yürüyüş yapmak için mükemmeldi.

Arka park yerindeki arabama baktım. Beklenmedik bir paket yoktu. Cinayet ayısından beri bir kez bile gelmemişti. Umarım bu bir hata olduğu ya da bırakan her kimse -Matt ya da bir başkası- durmaya karar verdiği anlamına geliyordu.

İçim rahatladı.

Ve ayı canlanıp kimseyi öldürmemişti, yani bu benim işime geliyordu.

Binanın önünden dolaştım ve kaldırıma çıktım. Temiz havada bile vücudum hâlâ tuhaf bir şekilde yorgun hissediyordu, bu yüzden kanımı biraz daha hareket ettirmek için hızımı artırdım. Bunun yardımcı olmalı.

Köşede, solmuş flanel gömlek ve kahverengi deri yelek giymiş bir adam şarap fıçısı önünde çömelmişti. Tüylü sakalının altından

Geniş kenarlı şapkasını çıkardı ve gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştıran bir gülümsemeyle bana baktı. Harvey Johnston. Onunla bir ya da iki kez karşılaşmışım ve biraz eksantrik olsa da her zaman arkadaş canlısıydı. Doris Teyze onun uzun süredir Tilikum'da ikamet ettiğini ve kendi deyimiyle pek de iyi biri olmadığını söylemişti.

Tilikum'un tuhaf insanlarla dolu olduğunu düşündüm.

"Selam, Harvey." Yanında durakladım. "Ne ?"

Ayağa kalktı ve yeleğinin önünü fırçaladı, ancak ellerinde kir varmış gibi görünüyordu. "Güzel. Hayır, sorduğun bu değildi. Neyin peşindeyim?"

Ses tonundan soruyu tekrarlayıp tekrarlamadığını ya da gerçekten emin olup olmadığını anlamak zordu. Cevap vermek isteyip istemediğini görmek için bekledim.

"Ah!" Bir parmağını kaldırdı, gözleri heyecanla açılmıştı. "Neyin peşinde biliyorum. Bunları ben yaptım." Bankları olan küçük bir piknik masasına benzeyen bir şeyi eline aldı. Düz bir masa yerine, içi fındık ve tohum dolu bir kap vardı.

"Bu çok şirin. Sincaplar için mi?"

"Birileri sincap geçirmez kuş yemlikleri yapıyor ve şehrin her yerinde satıyor. Sincaplarımızın baş belası olabileceğini biliyorum ama kuşlar kendi başlarının çaresine bakabiliyor. Bu kadar çok yemlik onları sapan gibi fırlatıp attığı için, sincaplara yemek yiyebilecekleri güzel bir yer vermeyi düşündüm." Piknik masasını saksının yanına yerleştirdi.

"Bu akıllıca. Belki kendi küçük masaları olursa kuş yemini rahat bırakırlar."

Şakağına vururken bir gözü neredeyse kapanmak üzereydi. "Evet, gerçekten.

Düşünüyordum. Bugün ne yapacaksınız Bayan Tilburn?" "Sadece yürüyüşe çıkıyorum ve muhtemelen biraz yiyecek alacağım."

"Güzel, güzel." Yeleğinin ceplerini yokladı ve sanki bir şey kaybetmiş gibi kaşları çatıldı. "Sana iyi günler." Etrafına bakınarak bir daire çizdi. "Onunla ne yaptım ben?"

Yerde, saksının yanında duran ipli kanvas çantayı gösterdim. "Aradığınız şey bu mu?"

"Oh, evet, sanırım öyle." Çantayı aldı ve şapkasını bana doğru eğdi. "İyi günler, Bayan Tilburn."

"İyi günler, Harvey."

Trafiğe bakmadan caddeye doğru yürüdü ve yeşil bir pikabın sürücüsü ona çarpmamak için frene bastı. Yüzümü buruşturdum ama Harvey fark etmemiş gibiydi. Mırıldanarak yürümeye devam etti.

kendi kendine bir şeyler söyledi, ben duymadım. Şoför de olay çıkarmadı. Sadece Harvey'nin karşıya geçmesini bekledi ve yoluna devam etti.

Tilikum kesinlikle ilginç bir yerdi.

Bir çift sincap koşarak geldi ve piknik masasının banklarına oturarak mutlu bir şekilde tepsiden yemek yedi. Bu beni gülümsetti.

İyi iş, Harvey Johnston.

Güneşin tadını çıkararak mağazaların ve restoranların önünden geçmeye devam ettim. Dame and Dapper Berber Dükkânı'nın dışında devasa bir pinup kız heykeli olan Lola duruyordu. Birisi üzerine küçük pembe çiçeklerle tığ işi bir sakala benzeyen bir şey koymuştu.

Bir sonraki köşede, Harvey iki saksı arasına başka bir sincap piknik masası yerleştirmişti. Tek, oldukça yuvarlak bir sincap bankta oturmuş, öğle yemeğinin tadını çıkarıyordu. Bir diğeri koşarak gelip karşısındaki bankın üzerine tırmandı ama ilk sincap mutlu değildi. Sadece cıvıltı ile havlama arası olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı, kabarık gri kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Diğer sincap hızla uzaklaştı ve caddenin karşısında kayboldu.

"Biraz , değil mi?"

Beni görmezden geldi ve ziyafetine geri döndü.

Copper Kettle lokantasına gelene kadar vücudumu hareket ettirmek için biraz daha yürüdüm. Oraya birkaç kez gitmişim ve en iyi ev yapımı tavuklu şehriye çorbasını yapıyorlardı. Kulağa lezzetli geliyordu, ben de içeri girdim.

Tabakların şingirtisi ve tereyağlı tostun kokusu beni karşıladı. Yemek kokusuyla midem guruldadı.

"Hoş geldiniz. Bugün sadece bir kişi mi yoksa birini mi bekliyorsunuz?" diye sordu hostes. Koyu sarı saçları kabarık bir at kuyruğu şeklindeydi ve isim etiketinde Heidi yazıyordu.

"Sadece ben." Bu konuda neşeli görünmeye çalıştım. "Öğle yemeğinde yalnızım, ama yalnız değilim, yalnız, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Heidi elinde bir menüyle duraksadı, biraz kafası karışmış görünüyordu. "Pekâlâ. Bir kabin ister misiniz?"

Garip bir kakhaha attım. "Bir kabin harika, teşekkürler."

Beni bir kabine götürdü ve menüyü masanın üzerine koydu. Banktaki koltuğa kaykıldım ve düşük at kuyruğumu düzelttim, ama menüye bakmadım bile, zaten aniden canımın çektiği çorba için heyecanlıyım.

Birkaç dakika sonra garson siparişimi almak için geldi.

"Size ne getireyim?" diye sordu.

"Şehriyeli tavuk çorbası harika olur."

"Üzgünüm, kalmadı. Mercimek çorbamız ya da limonlu tavuk ve pilavımız var."

Omuzlarım biraz çöktü. Tavuklu erişteyi gerçekten dört gözle bekliyordum. Kötü şans yine vurdu.

"Tavuk ve pilav iyi. İçmek için de sadece su."

Gülümsedi. "Senin için hazırlayayım."

"Teşekkürler."

Derin bir nefes alarak mindere yaslandım. Gözlerim yine ağırlaşmıştı. Bu çok garipti. Yıllardır fırınlarda çalışıyordum. Saatlere alışmıştım. Elbette erken kalkıyor ve saat dörtte fırında oluyordum - çoğu insan için gecenin bir yarısı sayılırdı - ama bunu telafi etmek için çok erken yatıyordum. Ve o kadar uzun süredir bu şekilde yaşıyordum ki, bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Neden birdenbire yeterince uyumadığımı düşünmeye başladım?

Restorandaki hareketliliğin uğultusu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Yemek kokusu, tabak çanak şingirtisi, alçak sesle yapılan konuşmalar. Kendimi hiçbir şeye bakmazken buldum, başımı yastığa yaslamıştım. Copper Kettle'daki kabinler son derece rahattı.

Garrett'in ne yaptığını merak ettim.

"Harper?"

Kadın sesi beni irkiltti ve gözlerimi açtım.

Bekle, gözlerimi ne zaman kapattım? Şekerli kurabiye, uyuyakalmışım.

Gözlerimi birkaç kez kırdım ve Marigold Haven'in yüzü netleşti. Üzerinde krem rengi bir etek ve lavanta rengi firfir kollu bir bluzla kabinin kenarında duruyordu ve gözlerinde endişeyle bana gülümsedi.

"Merhaba. Aman Tanrım, gözlerim kapalı mıydı?"

Başını salladı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İçeri girdiğimizde burada oturduğunuzu fark ettik ve iyi olduğunuzdan emin olmam gerektiğini düşündüm."

Yanında beyaz bir bluz ve gri kalem etek giymiş başka bir kadın duruyordu. At kuyruğu şeklinde uzun kahverengi saçları ve dostça bir gülümsemesi vardı.

"Bu benim baldızım Audrey," dedi Marigold. "Tanışıyor muydunuz?"

"Sanmıyorum," dedim. "Ben Harper Tilburn."

"Audrey Haven," dedi. "Josiah ile evliyim, Garrett'in kardeşlerinden biri. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Bir ara Angel Cakes'e uğrayıp merhaba demem gerektiğini düşünüp duruyorum ama bunu tuhaflaştırmak istemedim."

"Bu neden garip olsun ki?" Marigold sordu.

"Bilmiyorum. Bir şeyleri tuhaflaştırmakta iyiyimdir."

"Ben de." Ondan şimdiden hoşlanmıştım. "Bana katılmak ister misin?" "Sakıncası var mı?" Marigold sordu.

"Hiç de değil. Arkadaşlığa bayılırım."

İkisi de karşımdaki koltuğa kaydılar.

"Bu çok tesadüfî," dedi Marigold. "Audrey bugün öğle yemeğine çıkıp çıkamayacağımı sormak için mesaj attı ve işte buradasın."

Servis görevlisi çorbamla birlikte geldi ve önüme koydu. "Çok sıcak, o yüzden bir dakika beklemek isteyebilirsiniz. Siz ikiniz menü ister misiniz?"

Marigold gülümseyerek, "Evet, lütfen," dedi.

Ben boş boş çorbamı karıştırırken Marigold ve Audrey için menüler getirdi, kokusundan hoşlandığımdan emin değildim. Sunucu geri gelene kadar birkaç dakika menüleri incelediler.

"Daha fazla zamana ihtiyacınız var mı, yoksa sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Ben hazırım," dedi Marigold. "Harper'ın çorbası güzel görünüyor. Ben bir kase alayım, yanında da huckleberry soslu salata."

Sunucu Marigold'un siparişini yazdı ve Audrey'e döndü. "Sizin için neye başlayabilirim?"

"Ben tavuklu pirzola salatası alacağım. Yanında da waffle kızartması." Marigold hafifçe güldü.

"Ne?" Audrey sunucuya menüsünü uzatırken sordu. "Buna denge deniyor."

"Waffle kızartması kulağa hoş geliyor," dedim. "Eğer istersen paylaşırım."

"Teşekkürler." Bir kaşık çorbaya üfledim ve bir yudum almayı denedim. Muhtemelen kötü değildi, nesnel olarak konuşursak, ama bir şekilde, benim için yapmıyordu.

Görünüşe göre o tavuklu erişteyi gerçekten istemiştim.

"Angel Cakes'te işler nasıl?" Marigold sordu.

"İyi. Meşgulüm, ki bu harika. İş güvencesini takdir ediyorum." "Bunu duydum," dedi Audrey.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Yerel bir gazete olan Tilikum Tribune'de çalışıyorum. Biliyorum, muhtemelen bir dakika, gazeteler hala var mı diye düşünüyorsunuz. Şaşırtıcı bir şekilde, bizimki var."

"Çünkü sen çok zekisin ve iyi fikirlerle dolusun," dedi Marigold. "Çok cesaretlendiricisin," dedi Audrey, başını Marigold'un omzuna yaslayarak omuz. "Herkesin hayatında bir Mari'ye ihtiyacı vardır."

Marigold gülümsedi ve ona yandan sarıldı. "Teşekkür ederim."

Onların sevgi dolu olduğu her halinden belli olan kısa bir görüşme anını paylaşımlarını izlemek kalbimi sızlattı. Holly ile yaptığım son konuşmayı düşündüm. Kesinlikle cesaretlendirici bir tip değildi.

Ama ya-

Hayır. Böyle düşünmeyi bırakmalıyım. Garrett'la, ailesine katılmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünecek kadar uzun süredir görüşmüyordum.

Ama şekerli kurabiyeler, Audrey ve Marigold'un baldız olması? Özlem duyduğum için beni suçlayabilir misiniz? Marigold'u ilk tanıştığımız andan beri seviyordum. Audrey'i ise sadece beş dakikadır tanıyordum ve onun en iyi arkadaşı olmayı o kadar çok istiyordum ki hepimizin aynı tişörtlerden giymesini önermek üzereydim.

Arkasında Haven yazıyor, formalar gibi.

Neyse ki bu garip fikri dile getirmeden önce esnememi bastırmak zorunda kaldım.

"Sen iyi misin?" Marigold sordu. İfadesindeki endişe geri gelmişti.

"Evet, sadece bugün yorgunum." Duraksadım, çünkü bu tam olarak doğru değildi. "Aslında son bir haftadır yorgunum. Garip bir durum. İlk başta bir hastalığa yakalandığımı düşündüm ama kendimi iyi hissediyorum. Sanki iyi uyuyamıyormuşum gibi, ama uyuyorum."

"Fırındaki programın mı?" Audrey sordu. "Erken kalkmış olmalısın."

"Erken kalkıyorum ama bunu yıllardır yapıyorum. Ne değişti bilmiyorum."

"Belki de bir besin eksikliğidir," dedi Audrey.

"Olabilir."

"Ya da hormonlar," dedi Marigold. "Kişisel bir soru ama regl zamanın geldi mi?"

"Evet, muhtemelen. Eminim sorun budur."

"Adet döneminden önce genellikle uykun gelir mi?" Audrey sordu.

Bir an için düşündüm. "Pek sayılmaz. Hiçbir zaman çok fazla PMS semptomum olmadı. Yaklaşık beş yıl önce bir RIA taktırdım ve o da hiçbir şeyi değiştirmede."

"Ve hala içinde mi?" Marigold sordu.

Başımı salladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Evet. Neden?"

"Oh," dedi Audrey. "Bu olabilir. Ya da olabilir, bilirsin işte..."

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Neden az önce telepatik olarak iletişim kurmuşsunuz gibi hissediyorum?"

"Sanırım ne demek istediğini ," dedi Audrey. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Şey," dedi Marigold, sesi kesilerek. "Sadece benimle bir şey paylaştın ve bazen bu özel şey bir kadını çok yorabilecek bir duruma yol açıyor."

Ona birkaç kez göz kırptım, beynim onun önerdiği bağlantıyı kurmak istemiyordu. Ya da belki de kalbimdi.

Ya da tüm zihnimi ve bedenimi.

Çünkü eğer benim düşündüğüm şeyi ima ediyorsa ve haklıysa, başım büyük, çok büyük beladaydı.

"Şekerli kurabiye," diye nefes aldım. "Sence ben..."

Marigold dudağını ısırdı. "Belki mi?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Yani, yaptık... Ama benim... Ya da benim... Uzun zamandır kontrol etmedim. Ona söyledim... Sanırım... Oh hayır."

"Olmayabilir de," dedi Marigold. "Alışılmadık derecede yorgun olduğunu söylediğinde aklıma geldi. Çok özür dilerim, hiçbir şey söylememeliydim."

"Harper, yüzün çok solgunlaşıyor," dedi Audrey. Marigold ellerimi tuttu. "Bayılabileceğini mi düşünüyorsun?"

Biraz başım döndü ama bayılacağımı düşünmedim. Sadece söylediklerine inanmadım.

Ama yapabilirdim.

Aslında, bu kelime aklıma girer girmez, onun haklı olduğunu hissetmiştim.

İçimde hamile olduğuma dair bir his vardı.

"Hayır, bayılmayacağım. Ama korkuyorum."

"İşte yapmamız gereken şey." Marigold ellerimi sıktı. "Gidip kesin olarak öğrenelim. Audrey ve ben de seninle geleceğiz."

"Ama daha yeni sipariş verdin."

Audrey neşeli bir ses tonuyla, "Biz hallederiz," dedi. "Öğle yemeğinden biraz geç dönebilirim."

"Saat birde bir müşteri var ama Stacey onu arayıp biraz geç kalacağımı bildirebilir."

"Seni işe geç bırakmak ."

"Bunu fırında yapmaya ne dersin?" Audrey sordu. "Yakın olduğu için zaman kazanırız. Ofisimi önerirdim ama Sandra'ya ne kadar bayılsam da hayatını kurtaracak bir sırrı saklayamaz. Ayrıca çantamda testler var, yani markete gitmemize bile gerek yok."

Marigold'un gözleri büyüdü. "Neden çantanızda testler var?"

Audrey'nin yanakları kızardı. "Bilirsin, ihtiyacım olursa diye. Hazırlıklı olmam gerektiğini düşündüm." Heyecan yüz hatlarını aydınlattı. "Ooh, hadi hepimiz bir tane alalım!"

"Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?" Marigold sordu.

"Muhtemelen hayır, ama bu şekilde Harper kendini yalnız hissetmeyecek."

Ağlamamak için dudağımın içini sertçe ısırdım. Onlar gerçek miydi? Beni çok az tanıyorlardı ve benimle hamilelik testi yapabilmek için işe geç kalmayı göze mi almışlardı?

"Ne düşünüyorsun?" Marigold yumuşak bir sesle sordu. "Emin olmak istiyor musun?"

Gözyaşlarım dökülmesin diye hâlâ dudağımı çiğniyordum, başımı salladım. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

BÖLÜM 22

Harper

ÜÇ DAKİKA.

Tuvaletten çıktım ve başımı salladım. Marigold telefonundaki zamanlayıcıyı ayarladı.

Audrey ve Marigold da hamilelik testi yaptırmıştı. Önce onlar gitmiş, testleri tuvaletteki tezgâhın üzerine bırakmışlardı. Marigold kendi testinin yanına kırmızı bir ruj sürmüş, Audrey de testini işaretlemek için çantasından çıkardığı bir saç bağıni kullanmıştı. Benimki de onların yanında duruyordu.

Benimkini bıraktığımda hepsine bakmıştım ve onlarınkinin de negatif olduğundan emindim. Üç dakika henüz dolmamıştı ama çok silik bir ikinci çizgi ortaya çıkmak üzere değilse, üçümüzden ikisi hamile değildi.

Öyle ?

Beth geldiğimizde mutfığa göz atmıştı. Ona ne yaptığımızı söylememiştim, sadece öğle yemeğinde bazı arkadaşlarla karşılaştığımı ve onların da benimle fırına geldiklerini söylemiştim. Bu açıklama işe yaramış gibi görünüyordu. Ayrıca bir müşteri içeri girmişti, o da onlarla ilgilenmek için ön tarafa geri dönmüştü.

"Karnım gergin," dedi Marigold. "Hamile olduğumu bile düşünmüyorum, regl dönemim için çok erken. Ama daha önce hiç hamilelik testi yapmamıştım."

"Bunları ilk aldığımda bir tanesini boşa harcadım," dedi Audrey. "O zaman hamile olmadığımı biliyordum ama dayanamadım."

"Sen ve Josiah deniyor musunuz?" Marigold sordu.

Audrey dudaklarını gülümseyerek birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Öyle mi?" "Engellemiyoruz," dedi Marigold.

"Aman Tanrım, bu çok heyecan verici." Audrey ellerini göğsünde kavuşturdu. "Hep birlikte hamile kalabiliriz. Şimdi olmasak bile yakında olabiliriz."

Gözlerim büyüdü. "Um..."

"Özür dilerim," dedi Audrey. "Bir için biraz fazla heyecanlandım."

"Sorun değil. İkiniz de evlisiniz ve buna hazırsınız. Ve ben gerçekten hazır ." İçimi çektim. "Ben asla bir erkekle yatmam. Bana değil. Ama oradaydı ve o sadece... Ve yardım edemedim ama... Sanki..."

"Yerçekimiyle savaşımaya mı çalışıyorsun?" Marigold sordu. "Evet, aynen öyle. Bu Haven'a özgü bir şey mi?"

"Evet," dediler hep bir ağızdan.

Adanın yanındaki tabureye çöktüm ve hamilelik testi kutularından birini elime aldım. "Bu çok gerçeküstü."

Marigold koluma nazik bir el koydu. "Her iki durumda da iyi . Garrett iyi bir adam. Eğer öyleyseniz, ikinizin bunu çözeceğinizi biliyorum. Ve eğer değilseniz, bu bir gün ona anlatılacak çok komik bir hikâye olacak."

"Bir gün vurgusu." Kutuyu yere bıraktım. "Şerifin ofisine koşup ona hamilelik korkusu yaşadığımı söyleyecek değilim. Muhtemelen beni bir daha göremez."

Marigold, "Elbette yapardı," dedi.

İnanmayarak kaşlarımı kaldırdım. "Bu onu kesinlikle ." "Hiç sanmıyorum. Senden çok hoşlanıyor."

Tüm o gerginliğe küçük bir umut kırıntısı karıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Birincisi, o da hemen biriyle yatmaz. Gençken bile. Garrett'ı hayatımın büyük bölümünde tanırım ve onu hiç böyle görmedim. Kartlarını kapalı tutuyor ama bu sadece cinsel bir çekim değil. Onun için değil."

"Benim için de değil. Bu kadar korkmamın bir nedeni de bu. Ya birlikte olmamız gerekiyorsa ve bu her şeyi mahvederse?"

"Olmayacak," diye beni rahatlattı Marigold.

"Katılıyorum," dedi Audrey. "Dünyanın sonu gibi görünebilir ama öyle olmayacak."

"Siz anlamıyorsunuz. Gerçekten kötü şansım var. Muhtemelen bu da o yüzden. Kötü şans lanetim beni alaşağı etmek için tüm gücüyle geliyor."

Marigold'un telefonundaki zamanlayıcı çaldığında midemdeki düğüm çözüldü ve kalbim yerinden fırladı.

"Birlikte gireceğiz." Marigold elime uzandı.

Marigold'un elini bir yandan, Audrey'ninkini diğer yandan tuttum ve kendimizi banyoya sıkıştırdık. Büyük değildi ama yeterince büyüktü.

lavabonun önünde durmamızı istedi. Testi net görememek için gözlerimi çoğunlukla kapalı tuttum. Daha görmedim.

Derin bir nefes aldım ve baktım.

"Benimki negatif," dedi Marigold.

Audrey iç geçirdi. "Benimki de öyle."

"Ah, Harper," diye fısıldadı Marigold.

Tezgâhın üzerinde, bıraktığım yerde, aldığım hamilelik testi duruyordu.

İki satır vardı.

Hepsinde bir tane

vardı. Ben

hamileydim.

Onu almak için uzandığımda elim titredi. Sanki on beş santim uzaktan bakmak sonucu değiştirecekmiş gibi daha yakına kaldırdım. Marigold sırtımı okşadı ama bir şey söylemedi. Audrey de öyle.

Ortak bir sessizlik içinde banyodan çıktık. Test hala elimdeydi ama ona gerçekten bakmıyordum. Dümdüz önüme bakıyor, hiçbir şey göremiyordum. Hamileydim. Garrett Haven'ın bebeğine hamileydim.

"Şekerli kurabiyeler," diye

nefes aldım. "Hey, Harper."

Vücudum kaskatı kesildi ve gözlerim büyüdü. Belki zihnim daha berrak olsaydı, başımı sese doğru çevirirken yüz ifademi yumuşatırdım. Ama değildim, bu yüzden muhtemelen aklımı kaçırmış gibi görünüyordum.

Çünkü öyleydim.

Owen mutfağın kapısında durdu. "İyi misin?"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Elimde pozitif bir gebelik testi olduğunu hatırlamam o kadar uzun sürdü.

Hamilelik testim, Owen'ın babasından bir bebek sahibi olacağımı haber veriyordu.

Elimi arkama sakladım ve kelimeler ağızımdan çıkmadan önce bir saniye boyunca kekeledim. "Merhaba. Sen... Ne oluyor... Hey."

"Merhaba Owen," dedi Marigold.

"Hey, Mari Teyze. Audrey Teyze. Burada ne yapıyorsun?"

Audrey bir şeyler söylemeye başladı ama Marigold elini onun koluna koydu ve önce konuştu. "Harper'la öğle yemeği yedik."

"Harika." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. Kaşları çatıldı ve bunu yaparken tıpkı babasına benzediği gerçeği beni daha az ürkütmedi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Kelime ağzımdan fırladı.

Kaşları da çatıldı. "Bu süper sus, bunu biliyorsun, değil mi?"

Marigold'un yaklaşıp hamilelik testini elimden alacağını umarak garip bir kahkaha attım. "Ne? Sus diye bir şey yok."

"Tamam ama garip davranıyorsun. Başka bir cinayet ayısı falan mı aldın?"

"Hayır, hayır. Artık cinayet ayısı yok." "Cinayet ayısı mı?" Audrey sordu. "Uzun hikâye," dedim.

"Neyin peşindesin?" Marigold sordu. "Okulun kapanması için çok erken, değil mi?"

"Yarım gün," dedi. "Babam işte, ben de Harper'ın yardıma ihtiyacı var mı diye bakayım dedim."

Marigold ve Audrey'nin bakışları bana çevrildi.

Çok şirin, Audrey mouthed.

Başımı salladım, hâlâ gerginlikten ölmek üzereydim. Ya da belki de dehşetten. Boş gebelik testi kutusu açıkta duruyordu. Owen her an bakabilirdi ve okuması sadece bir dakikasını alırdı.

O bilirdi.

"Yani..." Owen bir adım attı. "Bugün yardıma ihtiyacın var mı?"

Üçümüz aynı anda konuştuk ve ne yazık ki hiçbirimiz aynı şeyi söylemedik.

"Bugün olmaz."

"Elbette!"

"Bilmiyorum."

Owen her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. Midem bulandı. Kusmayacağımı umuyordum ama şansım yaver giderse muhtemelen mutfağın her yerine kusacaktım ve temizlemek için kapatmak zorunda kalacaktık.

Omuzları biraz çöktü ve yüzündeki kederli ifade kalbimin midemden daha fazla ağrmasına neden oldu.

"Bekle, Owen."

Gözlerimle buluşmak için başını kaldırdığında bir şey dikkatini çekmiş gibiydi. Kaşları tekrar çatıldı.

O kutuyu neden orada, açıkta bırakmıştım?

Önce bana, sonra Marigold ve Audrey'e baktı. "Sanırım gitmeliyim."
"Hayır!" Çok hızlı ve çok yüksek sesle söyledim. Marigold ve Audrey bana baktı.

Sanki deliymişim gibi. "Yani, yapmak zorunda değilsin. Sadece yapmamız gereken... Bilmiyorum. Bir şeyler yapmalıyız. Ön tarafta bekleyebilir misin?"

"Bu senin mi?" Kutuyu işaret etti.

Çok sahte bir kahkaha attım. "O mu? Hayır. Tabii ki hayır. Bu çılgınlık olurdu. Audrey onları çantasına koymuştu. Ki bu da içinde bulunduğu yaşam dönemine tamamen uygun."

"O zaman neden elinde bir tane tutuyorsun?"

Farkında olmadan ellerimle konuşuyordum, testi sağa sola sallıyordum. Sanki elimde bir yılan tuttuğumu yeni fark etmişim gibi ona baktım. Bir çılgılık atarak bıraktım ve yere düştü.

"Harper." Owen'ın sesi ciddiydi. "Bana yalan söyleme."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Birkaç kalp atışı boyunca ona baktım. "Ben hamileyim."

"Bu
babamın."

"Evet."

"Bilmiyor. Yeni mi?" "Şimdi öğrendim. Sadece bir test ama pozitif."

Bir an için kimse kımıldamadı. Zar zor nefes alabiliyordum. Owen'ın gözleri hamilelik testine kilitlenmişti, ağzı hafifçe açıktı.

Ne söyleyecekti? Aklından ne geçiyor olabilirdi?

Bakışlarını yavaşça kaldırıp benimkilerle buluştu ve ağzı bir sırtışa dönüştü. "Vay be. Küfür etmek için izin alabilir miyim?"

Bu beni neredeyse gülümsetecekti. "Evet."

"Vay anasını," dedi gülerek. "Babamla senin bir bebeğiniz mi olacak? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

İnanmayarak başımı salladım. "Pek çok geliyor ama nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

Gülümsemesi büyüdü. "Ben ağabey olacağım."

Baraj yıkıldı. Gözlerim yaşlarla doldu ve ona doğru koşarak kollarımı ona doladım. O da bana sarıldı, kucaklaması sıkı ve kasıtlıydı.

"Owen, çok üzgünüm," diye hıçkırdım. "Bunun istememiştim."

Sırtımı sıvazladı. "Sorun değil. Üzülme."

Burnumu çekerek kendimden uzaklaştım. "Şu anda resmen kendimi kaybediyorum. Bu çok beklenmedik bir şey. Ve şekerli kurabiyeler, en kötü örneği ben veriyorum. Haydi.

Babanla uzun zamandır çıkıyormuşum ya da evliymişiz gibi davran. Ve detayları sorma. Sana bunun nasıl olduğunu anlatmayacağım."

". Ve sorun değil, kötü örnek olmuyorsun."

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Şu anda bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belli ki babana söylemem gerekiyor. Ve belki de önce korkmayı bırakmalıyım."

". Babam iyi olacak." Kaşlarımı kaldırdım.

"İyi mi?"

"Tamam, o da çıldırabilir. Ama sadece ilk başta."

"Neden bu kadar sakınsın? Bekle, çünkü on dört yaşındasın ve bunun hayatımızı ne kadar değiştireceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Kıkırdadı. "Olabilir. Ama bence oldukça havalı." "Öyle mi?"

"Evet. Tek çocuk olmak sıkıcı bir şey."

"Owen, sen ," dedi Audrey. Owen yine sırıttı.

"Teşekkürler."

"Gördün mü?" Marigold bir kolunu omuzlarıma doladı ve sıktı. "Bunu başarabilirsin. Her şey yoluna girecek."

Karnımı tuttum. Kusacağımı sanmıyordum ama bunu da tamamen göz ardı edemezdim. "Tamam, bu oluyor."

"Bana bir söz verebilir misin?" Owen sesi yumuşayarak sordu. "Ne?"

Tereddüt etti, yüz hatlarında bir duygu parıltısı belirdi. Neredeyse gözyaşlarını tutuyormuş gibi görünüyordu. "Sadece gitme."

"Oh, Owen." Bir kez daha sarılmak için onu yanıma çektim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

O da bana sarıldı.

Gözlerinin içine bakarken ellerimi omuzlarında tutarak geri çekildim. "Bütün bunlar nasıl olacak bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, baban ve ben bu işte beraberiz. Bu sen de dahilsin demek. Söz veriyorum."

Başını salladı ve ben de biraz geri çekildim.

"Baban bugün işten kaçta çıkıyor? Hatırlıyor musun?" "Altı, sanırım."

Saate bir göz attım. Bu bana, yeni çıkmaya başladığım adama çocuğuna hamile olduğumu nasıl söyleyeceğimi bulmam için beş saatten biraz daha az bir süre veriyordu.

BÖLÜM 23

Garrett

EV SESSİZDİ, ama zihnim değildi.

Owen öğleden önce mesaj atarak ailemin evinde olacağını bildirmişti. Onu daha sonra eve getirmeyi teklif etmişlerdi, böylece onu konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı. Bu da akşamımın boş geçmesine neden oldu ve Harper mesaj atıp buluşmak isteyip istemediğimi sorduğunda kolayca evet dedim. Onu evime davet ettim, böylece ne yapmak istediğimize karar verebilecektik.

Onu nereye götüreceğimi düşünmem gerekirdi ama sonsuz bir döngü içinde sıkışıp kalmıştım. Hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. İş yerinde hiç disiplin sorunu yaşamamıştım. İşimi ve onu iyi yapmak için gereken etik kuralları çok ciddiye alırdım. Pozisyonumu insanları taciz etmek ya da zorbalık yapmak için kullanmadım. Kim olurlarsa olsunlar insanlara saygılı davranmaya çalıştım.

Belki de sadece kötü bir zamanlamaydı. Bir tesadüf. Matt'in kişisel bir sorunu vardı ama aslında işimle ilgili değildi. Sadece başımı belaya sokmaya çalışıyordu. Araması, o gün kendisiyle konuşan herhangi bir şerif yardımcısını şikayet eden bir adamın hemen ardından gelmişti. Ve isimsiz şikayet açıkça düzmeceydi.

Ama neden? Neden biri benim hakkımda uydurma bir şikâyetle bulunmuştu? Sadece isimsiz olması değildi, böyle bir şey olmamıştı. Arayan kişi onu kenara çektiğimi, aracından inmeye zorladığımı ve sebepsiz yere üstünü aradığımı söylemişti. Ancak bu senaryoyu takip eden yakın tarihli bir trafik durdurması hatırlayamıyordum.

İçgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu ama parçaları bir araya getiremiyordum. Parçalar birbirine uyuyor muydu? Şikâyetleri birbirine bağlayan bir açıklama var mıydı? Yoksa komplo teorileri üretmeye mi başlamıştım?

Belki de sadece paranoyaklaşıyordum.

Mutfaktaki dolaba gittim ve bir şişe burbon çıkardım. Çok sık içki içmezdim ama gerginliğimi bir şey istiyordum.

Özellikle de Harper yolda olduğu için. Bu kadar olmak istemedim.

Belki de ihtiyacım olan şey oydu.

Bir bardağa iki parmak döktüm ve bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı kayarak içimi ısıttı. Harper'ın geleceği düşüncesinin bile beni inkâr edemezdim. Bir arzu çekimi vardı elbette, ama bundan daha da fazlası, rahatlama beklentisiydi. Sanki kapıdan içeri girdiği anda -ona dokunduğum anda- omuzlarımdaki ve sırtımdaki gerginlik eriyecekti.

öyle bir etkisi vardı.

Onunla çok hızlı hareket ediyordum. Bunu da inkar edemezdim. Ve sadece birlikte yattığımız için değil. Fiziksel bağ bunun sadece bir parçasıydı. Onu arzuluyordum. Ve kontrolü elimde tutmaya çalışmak yerine, ona teslim oluyordum.

Sorumluluk sahibi değildim. Düşünmem gereken bir oğlum vardı. Elbette Harper'dan hoşlanıyordu ama bu hayatımıza birini sokmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Buna hazır olup olmadığımdan emin *değildim*.

Uzun vadeli bir şeyle ilgilenir miydi? Yoksa bu onun için sadece geçici bir durak mıydı? Kendini oğlu olan bir adamla -hâlâ büyümesi gereken bir gençle- birlikte görebilir miydi?

Sorun şu ki, bilmiyordum. Ve onun üzerinde böyle bir baskı kurmak istemiordum.

Başımın ağrımaya başlamasına karşı burnumun kenarını sıktım. Güven sorunlarım vardı. Kendim hakkında bunu biliyordum. Harper ondan şüphe etmemi gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama güven kolay kazanılmıyordu ve doğru olduğundan emin olamadan bu işin önüme geçmesine izin veriyordum.

Bir uçuruma doğru hızla ilerliyor olabilirdim ve aşağı düşecektim. Zordu.

Garaj yolumdan gelen araba sesi dikkatimi çekti. Göğsümde bir şeyler kıpırdadı, içimde bir beklenti nabızı attı. O buradaydı ve ona dokunmak için can atıyordum.

Başım çok büyük beladaydı.

Bir süre sonra kapı çalındı. Burbonun kalanını geri attım ve cevap vermeye gittim.

Kapımın eşiğinde duruyordu, pembe bir elbise ve bej bir hırka giymişti. Uzun saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü ve dudakları o kadar öpülesi görünüyordu ki neredeyse onu oracıkta yutacaktım.

Ama ben . Kendimi tuttum.

"Merhaba." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Hey." İçeri girebilmesi için kenara çekildim ve kapıyı arkasından kapattım. Uçurumun yaklaştığını hissetmeme rağmen ona karşı koyamadım. Ellerimi beline doladım ve onu öpmek için yanına getirdim.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek neredeyse fazla iyiydi. Sırtımdaki düğümler gevşedi ve bir bağımlı gibi mutlu bir rahatlama hissi içime doldu. Onu özlemiştim.

Çok fazla.

Çekildi ve ellerini göğsüme koydu. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Bu gece için bir planımız olmadığını biliyorum, ama düşündüm de belki... um... Bilmiyorum... Sadece takılabiliriz?"

"Dürüst olmak gerekirse, son birkaç günden sonra kulağa harika geliyor. Bir içki ya da başka bir şey ister misin?"

"Şimdilik iyiyim. Ama ne oldu? Kötü bir gün mü geçirdin?"

Kendime bir burbon daha doldurmayı düşündüm ama o bir içkiden daha fazla rahatlatıyordu. Elini tuttum ve rahat edebilmemiz için onu oturma odasına götürdüm.

"Bugün berbat değildi, ama dün, o kadar da değil."

"Özür dilerim. Ne oldu?"

Kanepeye oturdum ve onu yanına çektim. Vanilya ve şeker gibi kokuyordu ve vücudu yumuşak ve sıcaktı.

"Uzun hikâye ama iş yerinde başım biraz belada." "Ne için?"

"Hakkımda birkaç şikâyetle bulunuldu. Bir tanesi isimsizdi ve açıkça saçmalıktı. Diğerinden emin değilim. Görünüşe göre bir şeyden hoşnut olmayan bir adam. Onu taciz ettiğimi iddia ediyor ama neden bahsettiğini bilmiyorum. Üçüncüsü şu Matt denen adamdı. O gün fırında seni ürkütürken onu tehdit ettiğimi söylüyor."

"Ne? Onu tehdit etmedin."

"Yapmadığımı biliyorum. Jack muhtemelen benden durumu açıklamamı isterdi ve hepsi bu kadar olurdu. Üçünden biri olması dışında. Şimdi endişeleri var. Bunun bir düzen olmasından endişeleniyor."

"Ama bunların hiçbirisi gerçek sorun değilse, bu sadece tesadüf, değil mi? Hatta belki..." Durakladı. "Belki de kötü şans?"

"Olabilir."

"Kötü şeyler genellikle üçer üçer olur. Ama..."

"Ne hariç?"

"Hiçbir şey. Üç mantıklı. Üç şikayetiniz vardı, belki de budur."

"Umarım bu kadardır." Kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım ve yanağımı başına yasladım. "Yeterince içtim."

Cevap vermedi ve vücudunda dikkatimi çeken bir sertlik vardı. Kendime ve günüme o kadar odaklanmıştım ki ilk başta bunu fark etmemiştim. Ama düşündüğümde, biraz garip görünüyordu. Kapıyı ilk açtığımda yüz ifadesinde bir şeyler vardı. Ve onu öptüğümde, sanki tutuyormuş, her zamanki gibi öpücüğün içine dalmıyormuş gibi hissetti.

"Her şey yolunda mı?" Onu daha da yaklaştırdım ve kolunu okşadım. "Günün nasıl geçti?"

"Bu... ilginçti."

"İlginç mi? Bu ne anlama geliyor?" Bir parça endişe omuzlarımın gerilmesine neden oldu. "Matt geri mi geldi? Bir şey mi yaptı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Öğle yemeğinde Marigold ve Audrey ile karşılaştım." "Oh. Bu... güzel mi?"

"Evet, ."

"Audrey ile daha önce tanıştın mı?"

"Hayır, ama onu yaklaşık on saniye tanıdıktan sonra en iyi arkadaşı olmak istedim."

"Kulağa doğru geliyor. Çoğu insan onu sever. Josiah ile aralarında öyle bir tezat var ki, neredeyse komik."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Josiah iyi bir adam ama babamız gibi. Duygularını pek belli etmez. Audrey de, bilirsiniz işte, Audrey."

"Gerçekten çok tatlıydı. Marigold da öyle. Harika bir aileniz olmalı."

Son kelimede sesi biraz kesildi ve yüzünü görebilmek için yer değiştirdim. "Hey. Sorun ne?"

Burnunu çekerek başını salladı. "Bir şey yok." "Emin misin?"

"Hayır."

"O zaman sorun nedir? Bana söylemezsen düzeltmene yardımcı olamam." "Bunun düzeltilebilecek türden bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sen neden ? Harper, bana ne olduğunu söyle."

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve yaşlarla doldu. Göğsüm panikle gerildi. Ona kim zarar vermişti? Ne yapmışlar ki? Ben-

"Hamileyim."

Donakaldım, gözlerim irileşti, ağzım hafifçe açıldı. Onu doğru mu duymuştum?

Az önce "Sen nesen?"

demiş miydi?

"Hamile. Test yaptırdım. Çok netti."

Zihnim allak bullak oldu. Bu, uykudan uyandığınızda yatağınızda değil de bir hız treninin en yüksek noktasında olduğunuzu ve arabanın midenizi geride bırakarak raydan aşağı inmeye başladığını fark etmek gibiydi.

Kelimeleri nasıl kullanacağımı hatırlayamıyordum. Sanki hareket etmek yardımcı olacakmış gibi ayağa kalktım ve birkaç adım yürüdükten sonra arkamı döndüm. "Emin misin?"

Başını salladı. Gözyaşları henüz dökülmemişti ve onları tutmaya çalışır gibi dudağını ısırdı. "Emin olmak için birkaç test daha yaptırdım. Birkaç derken sekiz tane demek istiyorum."

Kafamı toparlamaya çalışarak enseme ovuşturdum. Harper hamileydi. O benimdi. Hayvani içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vermiş, onu duvara yaslamış ve hamile bırakmıştım.

"Lütfen sorma," diye fısıldadı. "Neyi sormayayım?"

"Eğer seninse."

"Ne? Hayır. Benim olduğunu biliyorum. Sadece bunu beklemiyordum." "Ben de beklemiyordum."

Bunu mahvediyordum. Söylediklerini düşünürken beni izlerken bunun olduğunu hissedebiliyordum. Ona sarılmamı istedi. Onu kollarıma almamı ve her şeyin yoluna gireceğini söylememi istiyordu.

Ama öyle miydi?

Bu bana göre değildi. Hiçbiri değildi. Seksi hafife almazdım; hiç almadım. Bir kadınla hemen yatmazdım. Dikkatliydim. Spontane değildim. Düzenli, sorumlu, hesap verebilirdim.

Ta ki ben olmayana kadar.

Ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. "Belki de kafanı toparlayabilmen için seni yalnız bırakmalıyım. Çok fazla olduğunu biliyorum. Günün yarısında kafayı yedim."

"Harper."

"Hayır, sorun değil. Seni suçlamıyorum. Bunu istememiştin. Bir ilişki bile istememiştin. Hatırlıyorum."

"Öyle demek istemedim."

"Evet, yaptın." Ön kapıya doğru yürüdü ama durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bu arada, Owen biliyor. Okuldan sonra pastaneye geldi ve test kutusunu gördü. Ona gerçeği söyledim. Anlatmak zorundaydım."

Zaten nefes nefese kalmışken bir de karnımdan vurulmak gibiydi. "Owen biliyor mu?"

"Evet. Audrey ve Marigold da öyle. İlk teste girdiğimde benimle birlikteydiler. Ama henüz kimseye söylemediler."

Nefesimi üfledim. "Gitmek zorunda değilsin."

"Sanırım gitmeliyim. Bence biraz zamana ihtiyacın var."

Gitmesini istemesem de istedim. Ama kendimi bu konuda bir şey yapmaya zorlayamıyordum. Tek yapmam gereken oraya gidip onu yakalamaktı. Kollarımı ona dolamak ve gitmemesini söylemek.

Bunun yerine, olduğum yerde donup kalmış, şok geçirerek hareketsiz kalmıştım. "etme." Sesi yumuşaktı. "Seninle yarın konuşuruz." Ve böylece gitti.

BÖLÜM 24

Garrett

HAMİLE. Harper hamileydi.

Oturma odamda durmuş, hiçbir şeye bakmıyordum ve bu sözler kafamın içinde dönüp duruyordu. Sanki söylediklerinin zihnimde yer etmesi için tekrara ihtiyacım varmış gibi onları defalarca tekrarladım.

Bu nasıl oldu?

Açıkçası bunun nasıl olduğunu tam olarak biliyordum. Ama yine de inanamıyordum. Bebek sahibi olmak radarımda bile değildi. Eski eşimin daha fazla çocuk istemediği açıktı ve ben de bu konuda onu zorlamamıştım. Boşandıktan sonra kendimi başka bir ilişki istemediğime ikna etmişim, bu yüzden daha büyük bir aile söz konusu değildi. Bunu düşünmemiştim bile.

Jack'le yaptığım konuşma beni sersemletmişti ama bu başka bir seviyedeydi. O kadar şok olmuşum ki, düzgün düşünmek zordu.

Gitmesine izin vermemeliydim.

Kızgın görünmüyordu. Sanki hışımınla çıkıp kapıyı arkasından çarpmış gibi değildi. İhtiyacım olduğunu düşündüğü şeyi -bu haberi sindirmem için biraz zaman- bana verme isteği beni göğsümden vurdu. Bu onun için bir fedakârlıktı. Hem de büyük bir fedakârlık.

Sersemliğimden sıyrılıp mutfığa giderek telefonumu aldım ve onu aradım.

Direkt sesli mesaja. Kapatmış olmalı. Lanet olsun.

Belki de haklıydı. Belki de bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Eğer cevap verseydi, ne derdim?

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne düşüneceğimi. Nasıl tepki vereceğimi.

Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve hiç düşünmeden anahtarlarımı alıp kapıya yöneldim.

Sonraki on ya da on beş dakika bulanık geçti. Harper'ın evinin önünden geçtim ama arabası orada değildi. Ondan sonra kendimi Timberbeast Tavernası'nda buldum ama oraya nasıl geldiğime dair net bir anım yoktu. Görünüşe göre otomatik pilot.

Arabamdan indim, içeri girdim ve kendimi barın yanına park ettim. Rocco kalın kaşlarını birbirine yaklaştırarak yanıma geldi. "Selam Garrett.

İyi misin?"

"Pek sayılmaz."

Homurdandı ve bana bir burbon doldurdu. Sorunlarınızı dinleyecek türden bir barmen değildi ama içki tercihinizi hatırlayacak türden biriydi. Bunu takdir ettim.

"Teşekkürler."

Akşamın erken saatleriydi ve barda sadece bir avuç insan vardı. Arka planda klasik rock çalıyordu ve Rocco arka tarafta kaybolmuştu. İçkimden bir yudum aldım ve barın aşağısındaki yaşlı adam gibi bardağımın üzerine eğilerek bıraktım.

Hamileydi. Harper hamileydi.

Telefonum çaldı ve neredeyse yere düşürüyordum. Ama arayan o değildi. Kardeşimdi, Luke.

Luke: *Owen'ı eve bırakıyorum. Sen neredesin?*

Ben: *Timberbeast*

Luke: *O parçaları söyledi. oluyor?*

Ben: *Uzun hikaye*

Luke: *Kendi başına iyi olduğunu söylüyor. Ödev yapacağım. İyi.*

Sen mi?

Ben: *Evet, değil. Ona birazdan evde olacağımı söyle. Mesaj atabilir.*

Bir şeye ihtiyacı olursa bana söyle.

Luke: *Anladım.*

Telefonumu kapatmak üzereydim ki Harper'ı tekrar denemeye karar verdim. Beklediğim gibi telesekretere yönlendirdi ama bu sefer mesaj bırakmaya karar verdim. "Selam, Harper. Özür dilerim. Daha önce batırdım. Gitmene izin vermemeliydim. Mesajı aldığında beni ara, tamam mı?"

Bir süre sessizce oturdum, burbonumdan boş yudumlar aldım, tadına pek bakmadım. Beklediğim uçurum düşündüğümünden çok daha yakındı. Hâlâ sanki serbest düşüşteymişim, dibe ne kadar kaldığını bilmeden havada savruluyormuşum gibi hissediyordum.

Ya da vurduğumda ne kadar acıtacağını.

Ne yapacaktık? Bu iş nasıl olacaktı? Owen bu konuda ne düşünüyordu? Çocuğuma iyi bir örnek olmaya çalışıyordum ve gidip yeni kız arkadaşımı hamile bıraktım. Ne tür bir baba bunu yapar?

Bir el sırtıma vurarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Diğer tarafta da biri aynı şeyi yaptı.

"Hey, dostum," dedi Luke ve sağımdaki tabureye oturdu. Theo sol tarafıma oturdu.

"Siz burada ne yapıyorsunuz? Owen'ı bırakacağınızı sanıyordum."

"Yaptım. Sonra buraya geldim."

Gözlerimi kırıştırdım, zihnimdeki bulanıklığı gidermeye çalıştım. Sanki on saniye önce mesaj atmış gibiydi ama muhtemelen bir süredir orada oturmuş kara kara düşünüyordum.

"Neden buradasın?" Theo'ya dönerek sordum.

"Beni aradı. Kardeş takviyesine ihtiyacı olabileceğini söyledi." Rocco ona doğru yaklaştı ve çenesini eğdi. "İçki?"

Luke, "Ne ondan bir tur alalım," dedi. "Teşekkürler, Rocco."

İçkilerini doldurdu ve barın diğer tarafına kaydıldı, sonra bana bir tane daha doldurdu.

"Peki oluyor?" Luke sordu. "Owen şüpheli bir şekilde burada olmana şaşırmadı ama hiçbir şey bilmediğini iddia etti."

"Harper iyi mi?" Theo sordu.

"Evet. Ve hayır." Derin bir nefes aldım. "O hamile." Luke ve Theo aynı anda "Vay canına," dediler.

"Dur ," dedi Luke. "Ciddi misin sen?"

Başımı salladım.

"Hamile mi?" diye sordu

Theo. "Ben de öyle dedim."

İkisi de arkalarına yaslandılar. Muhtemelen arkamdan bir bakış attılar. "Uyumlu olup olmadığınızı görmeye ne oldu?" Luke sordu.

"Uyumlu olup olmadıklarına bakıyorlardı." Theo başparmağı ve işaret parmağıyla bir daire çizdi ve diğer parmağını dairenin içinde ve dışında hareket ettirdi.

Luke kıs kıs güldü.

Theo'nun kaburgalarına dirsek attım.

"Ne?" Theo yine yaptı. "Uyumluluğu keşfetmenin evrensel sembolüdür."

Ona ters ters baktım.

Sırtımı sıvazladı. "Sadece sana bok veriyorum."

"Garrett'in espri anlayışı olmadığını unuttun," dedi Luke. "Evet, var.

Ama bu hiç komik değil."

"Yani, bu biraz komik," dedi Theo.

Ona tekrar ters ters baktım.

"Bunun büyük bir mesele olmadığını söylemiyorum. Bu çok büyük bir şey. Ama içimizden biri istemeden bir kızı hamile bırakacaksa, bunun sen olman çok komik."

"Bu sana neden komik geliyor?"

"Belli değil mi? Sen izci çocuksun. Her zaman hazırlıklı, her zaman sorumlu."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle değil. Bu sadece... Bilmiyorum, insan olduğunu hatırlatan eğlenceli bir şey."

Nefesimi üfleyerek başımı salladım. "Ben bir pisliğim. Ben buyum işte. Onunla çok hızlı hareket ettiğimi biliyordum. Kendimi tutmam gerektiğini biliyordum. Peki ben ne yaptım?"

Theo yine "uyumluluk" hareketi yaptı. Ona

dirsek attım. Daha sert.

Güldü. "Özür dilerim."

"Oradaki futbol beyninin aksine, bence bu iş ciddi," dedi Luke.

Bakışlarım ona kaydı.

"Bu kadar şüpheli bakma. Şaka yapmayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ama yoğun suçla mücadele programınız arasında bebek yapmaya ne zaman vakit bulduğunuzu merak ediyorum."

"Suçla mücadele mi? Ben çizgi roman karakteri değilim."

"Olabilirsin. Sende şu Kaptan Amerika olayı var." "Ama Kaptan'ın kimseyi hamile bıraktığını sanmıyorum," dedi Theo.

"Doğru."

"Siz ikiniz çok yardımcı oluyorsunuz," diye kestirip attım. "sevindim."

"Hey, pislikler," dedi arkamdan bir ses. "Neler oluyor?"

Omzumun üzerinden kardeşim Zachary'ye baktım. Bara doğru yürürken kendini fazlasıyla beğenmiş görünüyordu. Üst dudağındaki kırmızı ruja benzeyen lekeye bakıp sııttım.

"Yüzünde ne var?" Theo sordu.

Zachary burnunu sildi. "Nereden? Ben mi aldım?"

Theo üst dudağını siler gibi yaptı. "İşte. Ya Marigold'un ruju ya da muhtemelen bir doktora görünmelisin."

Zachary sırtarak başparmağını dudağına sürttü. "Ne diyebilirim ki, karım çok seksi."

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Luke sordu.

"Evde bir sürü kız meselesi var. Onlara biraz zaman vereyim dedim."

Bu dikkatimi çekti. "Kız meselesi mi? Harper orada mı?"

"Evet. Audrey de öyle. Josiah buraya gelirse hiç şaşırmam."

Zihnimin arkasında dolaşan paniğin bir kısmı hafifledi. En azından nerede olduğunu biliyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi Josiah kapıdan içeri girdi, kırmızı fanilas ve kot pantolonu boya lekeleriyle kaplıydı. Geniş omuzları ve gür bir sakalı vardı; babamızın genç versiyonuna çok benziyordu.

"Gördün mü?" Zachary başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Sana söylemiştim."

Josiah sanki kalmak isteyip istemediğine karar veriyormuş gibi kısık gözlerle bizi inceledi. Haven kardeşler arasında en sosyal olan o değildi.

"Audrey kız mı yapıyor?" Luke sordu.

Josiah homurdandı. "Mari'yle birlikte."

"gel." Luke dirseğiyle beni dürttü. "Bir masa bulalım."

Bir masaya geçtik ve Zachary kendisi ve Josiah için içki aldı. Bana da bir tane daha aldı. Bunun kötü bir fikir olduğundan oldukça emindim, ama diğer bardağımı bir yudumda bitirdim ve aldım.

Theo ve Luke birbirlerine baktılar ve Luke omuzlarını silkti. "Bu da ne demek oluyor?" Zachary sordu.

Luke ve Theo aynı anda, "Hiçbir şey," dediler.

Zachary'nin bakışları masanın etrafında dolaştı. "Neden bir şeyi kaçırmışız gibi hissediyorum?"

"Bir şeyi kaçırmış olmamız neden umurunda olsun ki?"

Josiah sordu. "Çünkü neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

Luke ve Theo bana doğru döndüler. Zachary devam et der gibi kaşlarını kaldırdı. Josiah bile hafifçe ilgilenmiş görünüyordu.

Zaten bilmemelerine şaşırmıştım. Yakında öğreneceklerdi. Bu sessiz kalmayacaktı ve eşlerinin bunu onlardan saklamasını beklemiyordum.

"Harper hamile."

Josiah'nın gözleri hafifçe açıldı ama Zachary sandalyesinden düşecekmiş gibi görünüyordu. Avuçlarını masaya vurdu ve öne doğru eğildi. "Ne?"

"Aynen öyle," dedi Luke.

"Bu Audrey'i açıklıyor," dedi Josiah. "Bir şeyler döndüğünü biliyordum." Zachary'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Tebrikler." Ona bakakaldım. "Affedersiniz?"

"Tebrikler dostum. Senin adına sevindim."

Diğer kardeşlerim de benzer şaşkınlık ifadeleriyle ona baktılar. "Ne?" diye sordu. ", bu muhtemelen planlanmamıştı, ama yine de harika. İçkini bitir, bir tur daha içmemiz lazım." Josiah, "Daha yeni içtik," dedi.

Ayağa kalktı. "Biliyorum ama kutlamamız gerek. Rocco! Masaya bir tur daha."

Kardeşlerim içkilerini geri attılar, ben de gidip benimkini yuttum. Yutarken yandı ama kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Sıcak, gevşek, sakın. Hatta belki biraz mutlu?

Zachary benim adıma mutluydu. Ben de mutlu olabilir miyim?

Muhtemelen burbon yüzündendi ama dudaklarımdaki yarım gülümsemeye engel olamadım.

Theo, Zachary'nin bardan içkileri getirmesine yardım etmek için ayağa kalktı. Oturdular ve Zachary bardağını kaldırdı.

"Garrett ve Harper'a. Ve hayatın bize fırlattığı çılgın toplara."

Buna içebilirim. Bardağımı kaldırdım ve bir içtim. Bu yanmadı bile.

"Lissen," dedim, konuşmamın biraz bozuk olduğunu belli belirsiz fark ederek. "Babama ve anneme henüz söyleme. Ya da kimseye."

"Seni yakaladık, kardeşim," dedi Luke.

"Bunun gerekiyordu," diye devam ettim. "Ben bir polisim ve sorumlu bir babayım. Ya da öyle olduğumu sanıyordum."

"İşte bu yüzden bu en kötü haber değil," dedi Zachary. "Sen harika bir babasın."

Ayağa kalkıp ona sarılmak için delice bir istek duydum. Bu kesinlikle burbondan kaynaklanıyordu. Bunun yerine, sanki tekrar kadeh kaldıracakmış gibi boş bardağımı kaldırdım. "Teşekkürler,

Z."

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu. "Tabii, neden olmasın?"

"Rocco, benim iyi adamım," diye seslendi Zachary ayağa kalkarken. "Bir tur daha." Kafam gittikçe bulanıklaşıyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Kendimi bu konuda endişelendiriyordum. Alkolün altında gömülü olan bir parçam bana içkinin çekingenliği azalttığını ve kötü karar vermeye yol açtığını hatırlatmaya çalışıyordu. Bir içki daha içmek kulağa harika bir fikir gibi gelse de, aslında hiç de öyle değildi.

Ne yazık ki dinleyemeyecek kadar sarhoştum.

Bir içki daha ikiye çıktı. Ya da belki üçe. İzini kaybettim. Her zaman yaptığımız gibi birbirimize bok attık ve kığımızla güldük. Hangimizin ayık kaldığı ya da eve nasıl gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de tek sarhoş olan bendim. Bu da güçlü bir olasılıktı.

Elleriyle "uyumluluk sembolünü" tekrarlayarak bana Harper hakkında saçma sapan şeyler söylediler. Josiah ve Zachary ile eşlerine karşı yumuşak davrandıkları için dalga geçtik ama bunu gerçekten kastetmemiştik. Josiah ve Zachary'nin mutlu bir evliliği olduğunu görmek beklenmedik ve biraz da harika bir şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, kıskanmışım.

Evliyken bile onların sahip olduklarına sahip *olamamışım*. Harper'ın istediği bu muydu? Bunu düşündüğüm için deli miydim?

Muhtemelen.

Ama o bana bir şey yaptı. Kabul etmek istemediğim bir boşluğu doldurdu. O kadına fena halde aşık olmuştum ve belki de birlikte bir bebek sahibi olmamız dünyadaki en kötü şey değildi. Belki de böyle olması gerekiyordu.

Masanın üzerine bıraktığımı fark ederek başımı kaldırdım.

", dostum." Zachary ve Luke beni aldılar. "Bu var." Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. "Ben hallederim."

"Evet, biliyorsun." Zachary kolumu onun omuzlarına doladı. "Hadi gidelim. Yatma vakti."

"Çok içtim," diye mırıldandım. "Kandaki alkol yasal sınırın üzerinde. Hayır, yasal sınırın üstünde. Çok yüksek."

Bardan çıkmaya başladığımızda Z, "Kesinlikle çok yüksek," dedi. "Bu muhtemelen benim hatam. Merak etme kardeşim, arabayı sen kullanmıyorsun."

Nedense bu beni güldürdü. "Harper hamile." Luke bizim için kapıyı tuttu ve Zachary beni kamyonetine götürdü.

"Biliyorum dostum. Benim evdeki kanepede yatabilirsin, tamam mı?" "Onu yakaladın mı?" Luke sordu.

"Evet. Owen'ın babasını körkütük sarhoş görmesine izin vermemeliyiz diye düşündüm. Ve eğer kamyonda bayılırsa, orada uyuyabilir. Sıcak bir gece olacak, iyi olacaktır.

"Kulağa hoş geliyor. Owen'ın bütün gece yalnız kalmaması için onun evinde kalacağım." "İyi fikir. İyi geceler, Luke."

Elimi kaldırıp veda etmeye çalıştım ama dengem bozuldu ve Zachary'ye doğru tökezledim. "Oh, kahretsın."

"Bir ayağını diğerinin önüne at, dostum," dedi Zachary. "İşte gidiyoruz, kamyona biniyoruz."

Bir şekilde kendimi onun kamyonetinin yolcu koltuğunda buldum. Arabamın otoparkta olduğu ve sabah işe gitmem gerektiği gerçeğini görmezden geldim. Gelecekteki Garrett için problemler.

Gerçi gelecekteki Garrett çok kızacaktı.

BÖLÜM 25

Harper

MARIGOLD'UN ÇOK GÜZEL BİR MUTFAĞI VARDI. Mikseri yoktu ama bu bir sorun değildi. Elinde bol miktarda malzeme vardı ve elle karıştırmak stres atmanın terapötik doğasının bir parçasıydı.

Garrett'in evinden ayrıldıktan sonra eve gidip Marigold'da yaptığının aynısını yapmak niyetindeydim - çok fazla şekerli yiyecek pişirecektim. Ki bu iyiydi. Bu ilk kez olmazdı.

Ama Marigold işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için mesaj ve sonunda beni davet etmişti. Audrey benden hemen sonra gelmişti ama kanepeye kıvrılıp çay içerek içimi dökmek yerine -ki muhtemelen Marigold'un niyeti de buydu- mutfağını dağıtabilir miyim diye sormuştum.

Temizleyeceğime söz vermiştim.

En iyi koşullarda bile hareketsiz oturmakta pek iyi değildim. Stresli olduğumda daha da kötüydüm. Ve o anda, büyük bir kaotik stres enerjisi topuydum. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmışım ve üzerimde kilerde bulduğum kenarları fırırlı pembe bir önlük vardı. O kadar tertemizdi ki, Marigold'un onu hiç giymediğini, hatta üzerine yumurta ve un sıçratmadığını hissediyordum.

Hava, fırına çoktan koyduğum çikolatalı brownie'lerin kokusuyla doluydu ve ben de fırın tepsisine fıstık ezmesi kurabiyeleri dökmekle meşguldüm.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olmadığına emin misin?" Marigold sordu.

O ve Audrey tezgah yüksekliğindeki taburelere oturmuş, çalışmamı izliyorlardı. Onları hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni çok az tanıyorlardı ve işte oradaydılar, benimle takılmak için kocalarıyla geçirdikleri akşamlardan vazgeçmişlerdi.

En azından onlara tatlı yedirebilirdim.

"Hayır, ben hallederim. Hareket etmeyi bırakırsam, ben de... bilirsiniz, hareket etmeyi bırakırım. Buna izin veremem."

"Aç bile değilim ve bu kekler o kadar güzel kokuyor ki muhtemelen tüm tepsiyi yiyebilirim," dedi Audrey. "Sonra da tatlı olarak şu kurabiyelerden biraz yerim."

"Gerçekten de bir yeteneğin var," dedi Marigold.

"Teşekkür ederim." Bir kaşık hamuru daha fırın tepsisine bıraktım, aklım şimdiden bir sonraki hamuru nasıl yapacağımı düşünüyordu.

Ya da Marigold'un tüm malzemelerini kullanmayı bırakıp mutfağından çıkmalı mıyım?

Geldiğimden beri pek konuşmamıştım ve onlar da sormamıştı. Paylaşmamı bekledikleri hissine kapıldım ve eğer paylaşmazsam, zorlamayacaklardı.

Bu, onlara zaten güvendiğimden daha fazla güvenmek istememe neden oldu.

Bu biraz korkutucuydu. Çok fazla şey paylaştığım ve çok fazla güvendiğim için kendi küçük baloncuğuma çekilmek istememe neden olan bir kırılma anı akşamdan kalmalığı hissediyordum. Çalışırken, onların annem ya da kız kardeşim olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Onlardan *"ben sana söylemiştim"* ya da *"şimdi o küçük kasabalı adamla çıkmaz bir hayata saplanıp kaldın"* gibi bir cevap almayacaktım.

Fırının zamanlayıcısını tekrar kontrol ettim. Sadece bir tanesini ayarlamıştım, bu yüzden dikkatli olmam gerekiyordu. Telefonumu kapatmıştım. Garrett'tan kaçınmak için değil, kötü şansımın devreye girmesini engellemek için. İhtiyacım olan son şey annemden ya da kız kardeşimden gelecek bir telefonda ve şansım yaver giderse tam da öyle olacaktı.

Şansa bırakmamak en iyisi. Garrett'la sabah konuşurum.

Hamur toplarını yerleştirmeyi bitirdim ve üstlerinde klasik fıstık ezmesi kurabiye izi oluşturmak için bir çatalla bastırmaya başladım. Ben çalışırken Marigold ve Audrey sohbet ediyorlardı. Onların sohbetinin normalliği ve kurabiye hamuruna çatalla bastırmanın tekrarlayan hareketi beni sakinleştirdi. Kendimi biraz daha az çılgın hissediyordum.

"Garrett'a söyledim tabii ki," dedim durup dururken. "Kızmadı ya da başka bir şey yapmadı. Sadece şok oldu. Ve tabii ki şok olacaktı. Ben de öyleyim."

Marigold, "Onun kızacağını hayal bile edemiyorum," dedi.

"Hayır, değil." Fırına gittim ve brownie'lere baktım. Daha fazla zamana ihtiyaçları vardı. "Ama zamanlama daha iyi olabilirdi. Bana işle ilgili sorunlarını anlatmayı yeni bitirmişti. Beklemem gerektiğini düşünüp durdum. Yarın daha az hamile kalacak değilim ve belki de zaten stresliyken bunu onun üzerine yıkmamak daha iyi olurdu."

Audrey, "Ona bir şey yüklediğini söyleyemem," dedi.

"Hâlâ. Bekleyecektim ama bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sürekli neler olduğunu sordu ve ben de kaçırdım. Sanki

içimi görebiliyordu."

"Ne söyledi?" Marigold sordu, sesi nazikti.

"Tam olarak hatırlamıyorum. Çoğunlukla şok olmuştu. Ondan sonra fazla kalmadım. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Olayı kabullenmeye başlamak için zaten yarım günüm vardı. Ona biraz zaman vermem gerektiğini düşündüm. Gerçi şimdi bunun doğru bir şey olup olmadığını merak ediyorum."

"Eminim öyledir," dedi Marigold. "Bazen hepimizin ihtiyacı olan şey düşünmek için zaman ayırmaktır."

Audrey, "Ve yarın daha net kafalarla bir araya gelebilirsiniz," dedi.

"Bu doğru. Daha şimdiden kendimi biraz daha sakın hissediyorum, gerçi yemek pişirmek her zaman işe yarar." Dağınıklığa bir göz attım. "Çok fazla malzeme kullandığım için özür dilerim. Yerine yenisini koyarım."

Marigold bir el salladı. "Bunun için endişelenme bile."

Yumuşak bir kahkaha atarak, "Bu garip bir durumsa özür dilerim," dedim. "Siz ikiniz beni neredeyse hiç tanıımıyorsunuz ve ben burada size sorunlarımı anlatırken mutfağınızı kirletiyor ve tüm ununuzu kullanıyorum."

"Bazen arkadaşlıklar anlık olabilir," dedi Audrey. "Ve sadece birine ihtiyaç duyarsınız."

"Kesinlikle," dedi Marigold.

Gözlerim yaşlarla doldu. "İkiniz de gerçek olamayacak kadar iyisiniz. Kötü şansım her an üzerime çökecek ve ne bileyim, mutfakta yangın falan çıkaracakmış gibi hissediyorum."

"Kötü şans mı?" Audrey sordu.

Derin bir nefes aldım. "Bunun kulağa biraz uçuk gelebileceğinin farkındayım ama altı yıl önce bir ayna kırdım ve o zamandan beri şansım hep kötü gitti. Başıma çok tuhaf şeyler geliyor ve eminim bunun nedeni ayna laneti. Doğum kontrolümün başarısız olmasının neden şaşırtıcı olduğunu bilmiyorum. Tabii ki oldu. Bu benim şansım."

"Belki de uzun vadede kötü şansa dönüşmez," dedi Audrey. "Buna gerçekten inanmak istiyorum. Ama her şey kaos gibi geliyor." "Belki de uzun vadede

Fırının saati çaldı, ben de kekleri kontrol ettim. Mükemmel görünüyorlardı. Onları çıkardım ve soğutma rafına koydum.

"Bu tamamen geçerli," dedi Marigold. "Şu anda kendine karşı nazik ol. Daha yeni hayatınızı tamamen değiştirecek bir şey öğrendiniz ve bunun ilişkiniz için ne anlama geldiğinden emin değilsiniz."

"Bence her şey yoluna girecek," dedi Audrey. "Garrett yola gelecektir."

"Her zaman bu kadar iyimser misin?" diye

sordum. Gülümsedi. "Oldukça."

"Buna hayranım. Beni ektiği geceyi düşünüp duruyorum. Doris teyzem bizi görücü usulü bir randevuya ayarlamıştı ve o bunu kaçırmıştı. Ve düşündüm ki, bu iyi bir şey. Kötü şans laneti her zaman pusuda bekliyor, o yüzden bu lanet bitene kadar biriyle çıkmaya başlamayı beklemeliyim. Böylece lanetin beni sabote etmek için ne yapacağı konusunda endişelenmeme gerek kalmaz. Peki ben ne yaptım? Beklemenin tam tersini. Balıklama atladım. Ve bakın bu beni nereye getirdi."

Audrey telefonunu eline aldı ve kaşları . "Um..." "Bir sorun mu var?" Marigold sordu.

"Josiah az önce mesaj attı. 'Geliyor' diyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Josiah'ın 'Garrett buraya geliyor' demesi."

İçimde bir gerginlik pır pır etti. "Neden buraya gelsin ki?"

"Eminim Zachary ile birlikte," dedi Marigold. "Burada olduğunu biliyor olmalı ve seni görmek istiyor."

Alt dudağımı ısırdım. Onu görmeye hazır mıydım? Kendimi berbat hissediyordum. Saçlarım darmadağındı, muhtemelen yüzümde un vardı. Kurabiyeleri fırına koymam gerekiyordu ama bunu yaparsam onları yakacağımı hissediyordum. Bu yüzden onları tezgahın üzerine bıraktım ve fırını kapattım. Kötü şansımı tekrar kışkırtmak istemedim, özellikle de başkasının evinde.

Bir an sonra dışarıdan bir araba sesi duyduk. Kalbim hızlandı ve midem zangır zangır titredi. Ağzıma bir avuç fıstık ezmeli kurabiye hamuru tıktırma isteği duydum ama kendimi durdurdum.

Marigold ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti, sonra durakladı. "Bu şarkı mı?"

Audrey ve ben bakiştık. Bir saniye sonra ben de duydum. Erkek sesleri, sanki eski moda bir içki şarkısı söylüyorlarmış gibi neredeyse ilahi söylüyorlardı.

Kapı hızla açıldı ve Zachary içeri girdi. Garrett kolunu Zachary'nin omuzlarına atmış, sanki tek başına ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi ona yaslanmıştı.

"Sincap, ah sincap, ağacın tepesinde," diye birlikte şarkı söylediler, "findıkları göm, ama biraz da bana ayır. Bir viski, bir burbon, bir viski ya da bir bira iç. Ama sincabı tekmelemeyin, yolun açık olduğundan emin olun."

Sanki duydukları en komik şey buymuş gibi ikisi de isterik bir şekilde güldüler. Özellikle Garrett.

Audrey'nin gözleriyle karşılaştım, yüzümden şaşkınlık okunuyordu.

"Eski Tilikum içmek şarkı." O omuz silkti. "I tahmin et

"Sarhoş oduncular hiç mantıklı değil."

"Aman Tanrım." Marigold onları içeri aldı ve kapıyı arkalarından kapattı. "Birden ona kadar ölçeklendir, tatlım. Ne kadar sarhoşsun?"

"Sıfır," dedi Zachary, kelimeyi telaffuz ederek. "Gerçi bu adam için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ben sarhoş değilim." Garrett tökezledi. "Çok."

"Bu kesinlikle benim hatam." Zachary Garrett'ın göğsünü okşadı.

"Üzgünüm, güzelim."

"yok," dedi Marigold. "Onu misafir odasına götürelim mi?"

"Bence kanepe en iyi seçeneğimiz." Zachary'nin bakışları bana kaydı.

"Üzgünüm Harper. Eve, Owen'ın yanına bu şekilde dönmesini istemedim."

"Owen yalnız mı?"

"Hayır, Luke orada. Geceyi orada geçirecek."

"Neredeyiz?" Garrett gözlerini kırpıştırarak sordu.

"Benim evim, kardeşim," dedi Zachary. "Kız arkadaşın burada bu arada. Sarhoş olduğunu biliyorum ama aptalca bir şey söyleme."

Garrett gözlerini bana dikti. "Harper?"

Gülmemek elde değildi. Dik sırtlı şerif yardımcısı ortalıkta görünmüyordu. Bu Garrett'ın tembel bir gülümsemesi vardı ve düşecekmiş gibi görünüyordu.

O kadar sevimliydi ki, zor dayanabildim.

"Evet, buradayım. Neden gidip uzanmıyorsun? Daha fazla ayakta kalabilecek gibi görünmüyorsun."

"Çok fazla içtim," diye mırıldandı. "Hayır. Çok fazla içtim." "Bunu görebiliyorum."

"Onun hatası." Zachary'nin kaburgalarına dirsek atmaya çalıştı ama arkasında fazla bir güç varmış gibi görünmüyordu.

Zachary tökezleyen Garrett'ı oturma odasına götürürken ben önlüğü çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Garrett kanepeye yığıldı ve Zachary bacaklarından tutup onu çevirerek yatmasını sağladı.

"bakalım dostum," dedi Zachary. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır. Ben hallederim."

"Evet." Zachary bana göz kırptı. "Kesinlikle öyle."

Audrey bana hızlıca sarılıp veda etti ve ben de oturma odasına geçtim. Kendimi kanepenin kenarına bıraktım ve parmaklarımı onun saçlarında gezdirdim. Zachary ve Marigold sessizce başka bir odaya geçerek bizi yalnız bıraktılar.

"Merhaba güzelim," dedi gözleri yarı kapalı.

"Hey, oradaki."

"Bu kadar çok içmek istememiştim." "Biliyorum. Sorun değil."

"Seni aramaya çalıştım."

"Ah, özür dilerim." O anda ona dokunmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum ama kendime engel olamadım. Sakallı çenesini okşadım. "Telefonumu kapattım."

Gözleri kapandı, sonra tekrar açıldı. "Senin için endişelendim." "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Bana çok orantısız bir sırtıma yaptı. "Evet. İyi burbon."

Güldüm. "Bunu görebiliyorum."

"Harper." Sanki yüzüme odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini daha da açtı. "Sanırım sana aşık oldum."

Bu sözler canımı yaktı. Onları duymak istemediğim için değil. Kalbim mutluluktan uçmak istiyordu.

Ama ciddi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da sabah bütün bunlardan pişman olup olmayacağını. Tabii hatırlarsa.

Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Şşş. Şimdi olmaz."

"Hayır." Bileğimi nazıkçe kavradı. "Zor olan da bu. Seni henüz sevmemeliyim. İnsanların ağırdan alması gerekmez mi? Emin olmak zaman almaz mı?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Bakışları benimkilerle kilitlendi ve gözleri birden berraklaştı. "Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Tek bir damla gözyaşı serbest kaldı ve yanağımdan aşağı süzüldü. "Yarın bunu hatırlamayacaksın."

"Yapacağım. Ciddiyim, Harper. Seni seviyorum."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ona inanmak istiyordum. Gerçekten inanmak istiyordum.

Ama yapabileceğimi bilmiyordum.

BÖLÜM 26

Garrett

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan uyandım.

Gözlerimi yavaşça açtım. Şakaklarım baş ağrısıyla zonkluyordu ve boynum garip bir pozisyonda uyumuşum gibi hissediyordu.

Çok fazla burbon. Çok fazla burbon.

Etrafıma bakındım, görüşüm yavaşça odaklanmaya başladı ve bir iniltiyle yer değiştirdim. Zachary ve Marigold'un evi. Oturma odalarındaki kanepedeydim.

Oraya nasıl geldim? Oh,
kahretsin.

Bir gece önce sarhoş olmuştum ama hatırlamayacak kadar değil. Zachary beni evine getirmiş ve sarhoş kıcımlı kanepesine yatırmıştı. Ama beni tekrar inletemeyen şey bu değildi. Harper da oradaydı.

Beni sarhoş görmekle kalmamıştı - ki bu dünyadaki en kötü şey değildi, bunu kabul edebilirdim - ama ona onu sevdiğimi de söylemiştim.

Konuşmamızın her kelimesini hatırlıyordum. Ona aşık olduğum konusunda ne kadar ısrarcı olduğumu.

Yanağından süzülen gözyaşları. Bana
inanmamıştı.

Ne karmaşa ama. Oh,
hayır. Owen.

Telefonum yanımdaki sehpanın üzerindeydi. El yordamıyla buldum, neredeyse yüzüme düşürecekdim ve mesajlarımı kontrol ettim. Luke'tan gelen bir dizi mesaj vardı.

Owen'la kalmak için senin evine gidiyorum.

O iyi. Ödevini yaptı.

Günaydın, gün ışığı. Stres yapma, Owen okula gitti. O iyi.

Rahat bir nefes aldım. Kardeşim için şükürler olsun. Dün gece beni sarhoş ettiği için izin aldı. Ayrıca, çoğunlukla

Zachary. Evli ya da değil, hala bir baş belasıydı.

Tekrar sehpayaya baktım. Birisi -muhtemelen Marigold- bana bir bardak su ve birkaç ibuprofen bırakmıştı. Doğruldu ve ağrı kesicileri aldım, bardağın tamamını yuttum.

Başımı yarmaya çalışan acıyı görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktım. Eğer hareket etmezsem, işe geç kalacaktım.

İnledim. Tekrar. Arabam Timberbeast'teydi.

"Oh hey, dostum." Zachary mavi fanilasının düğmelerini ilikleyerek koridordan indi. "Uyandığına sevindim. Çalışmak zorunda mısınız?"

"Evet." Sesim çakıl taşı gibi çıkıyordu. "Yazık.

Seni arabana kadar bırakabilirim." "Teşekkürler."

Fanilasının kollarını dirseklerine kadar kıvrırken bana sırtıttı. "Sorun değil."

"Sana kızgın olmalıyım."

"Evet, muhtemelen. Ama , değil mi?"

Şakaklarımı ovuşturdum. "Nasıl bu kadar iyi bir ruh halinde olabiliyorsun? Akşamdan kalma değil misin?"

"Sadece iki içki içtim."

"Ciddi misin? Orada öylece oturdun ve beni bok suratlı mı yaptın?" Yine o sırıtış vardı. "Evet. Harikaydı."

Gözlerimi devirdim ve ibuprofen'in yakında etkisini göstermesini umdum. "Yemek için vaktin var mı, yoksa acelen mi var?" diye sordu.

Sanki benim yerime cevap vermeye çalışıyormuş gibi midem guruldadı.

"Çabuk olursa zamanım var."

"Güzel. Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." "Neye?"

"Zany Zebra."

Tamam, haklıydı, bu gerçekten kulağa harika geliyordu.

Zany Zebra, tahmin ettiğiniz gibi siyah beyaz zebra çizgili bir binada hamburger ve dondurma satan bir yerdi. Kan davasının olduğu günlerde, Bailey'nin bölgesiydi. Ama burgerleri akşamdan kalmanın en iyi yiyeceği olarak ünlüydü, bu yüzden oraya gizlice girmenin ve görünmeden onları almanın yollarını bulduk.

Bugünlerde kan davası sona ermişti ve yağlı hamburger yemek için kılık değiştirmemize gerek yoktu. Ki bu iyi bir şeydi. O kadar enerjim yoktu.

bu saçmalık için. Sadece biraz yemek ve en azından bir sürahi kahve istedim.
-Böylece günü atlatabilirdim.

Zachary'nin kamyonetine bindiğimde bana yedek bir güneş gözlüğü verdi, bu da başımdaki bıçak gibi ağrıyı azalttı. Zany Zebra'ya gittik ve yemeğimizi aldık. Burası sadece yağlı hamburgerleriyle ünlü değildi, aynı zamanda erken saatlerde açıktı ve günün her saatinde yağlı hamburger sipariş edebiliyordunuz. Ödemede ısrar ettim, gerçi bana içirdiği onca viski için bana borçlu olduğu söylenebilirdi.

Timberbeast'e giderken iki duble çizburger mideye indirdim. Zachary beni bıraktı, kamyonetinden inerken bana harika bir gün geçirmemi ve iyi seçimler yapmamı söyledi. Tam bir pislikti.

İyi günler mi? Kimdi o adam ve kardeşime ne yapmıştı?

Muhtemelen karısının etkisiydi. Her zaman çok mutluydu, hırçınlığı en azından yarı yarıya azalmıştı. Bu Josiah'a da olmuştu. Audrey'le evlendiğinden beri daha az homurdanıyor ve daha çok gülümsüyordu.

Göğsümü ağrıttı. Evliyken böyle bir deneyimim olmamıştı.

Zany Zebra'ya yaptığımız yan gezi bana işe gitmeden önce üzerimi değiştirmek için evime uğrayacak kadar zaman bırakmıştı. Muhtemelen berbat görünüyordum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. En azından geç kalmamıştım. Zaten yeterince kötü görünüyordum. Bana karşı başka bir darbeye ihtiyacım yoktu.

Havacı gözlüklerim işe giderken parlayan güneş ışığının bir kısmını kesiyordu ve baş ağrım hafiflemeye başlamıştı. Neyse ki demir gibi bir midem vardı, bu yüzden sorun olmadı.

Harper konusunda ne yapacağım ayrı bir konuydu.

Neredeyse beni fırının yanından geçirecek olan sola sapacaktım. Belki de bu beni geç bırakmasaydı, geçerdim. Ama ona ne söyleyecektim? Başımdaki ağrı azalırken, içimdeki bunalım dalgası üzerime çöktü.

Hamileydi.

Ona aşık olduğumu söylemiştim.

Ve o bana inanmadı.

Bana inandın mı?

Bunun cevabını biliyordum ama o anda bununla başa çıkamazdım. İş yerine girdim ve park ettim. Odaklanmam gerekiyordu. Bölümlere ayırmak. Bu konuda iyiydim.

Bu. Görevdeyken işimi yapardım. Mesai bitene kadar kişisel sorunlarımı bir kenara .

Günün büyük bölümünde bunu yaptım. Ancak işten çıktıktan sonra arabama doğru yürürken özel hayatım çöktü. Oğlumla konuşmam gerekiyordu. Harper'ı görmeliydim. Ona ne söyleyeceğimi, ne halt edeceğimizi bulmalıyım.

Havacı gözlüklerimi giydim, arabama bindim ve Owen'ı görmek için eve doğru yola çıktım. Bu ilginç olacaktı.

Eve girdiğimde neredeyse Owen'ın sırt çantasına takılıp düşüyordum. Gözlerimi devirerek ayağımla onu kenara ittim. Bunu milyonlarca kez konuşmuştuk. Eşyalarını asması için bir kanca vardı. Ama bu başka bir günün savaşıydı.

Belki de kendimi suçlu hissettim.

Sehpanın üzerinde bir fincan sıcak çikolata ile kanepeye yan oturdu. Bardağın kenarından bir damla akıyordu ama bardak altlığı kullanmıştı, bu yüzden endişelenmedim.

İşte yine bardak altlıklarıyla gittim. Nereden almıştım onu? Annemden mi?

Ben içeri girerken telefonundaki oyundan başını kaldırdı ve kulaklığını kafasından çıkardı. "Selam, baba."

"Selam." Kendi oğlumun yanında kendimi hiç o anki kadar garip hissetmemiştim. "Dün gece için özür dilerim."

"Bunun için endişelenme. Luke Amca eve gelemeyecek kadar sarhoş olduğunu ve Z Amca ile Marigold Teyze'ye uyumaya gittiğini söyledi."

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını çimdikledim. *Bunun için teşekkürler Luke.* "Evet. Dün gece çok fazla içtim. Sorumsuzca ."

"Akşamdan kalmalığın ne kadar kötü?"

"Daha on dört yaşındasın. Akşamdan kalmayı nereden biliyorsun?" "Filmlerden falan. Ve Z Amca'dan."

Düşündüm. "Ben iyiyim. Ama konuşmamız gerek."

"Ne hakkında? Ödevimi çoktan yaptım. Dün gece de yaptım, Luke Amca gelmeden önce bile."

Kanepenin diğerk tarafına doğru yürüdüm, ayaklarını hareket ettirdim ve oturdum. "Ödevin hakkında değil. Ben ve Harper hakkında."

Ağzı bir sırtışıla yukarı kalktı. "Ben zaten biliyorum." "Evet, sana söylediğinin farkındayım."

"Bu yüzden mi dün gece sarhoş oldun, ha?"

"Evet, ama... Hayır. Owen."

"Ne?"

İnledim. "Sadece dinle. Harper'ın hamile olduğunu öğrenmek seni olabilir ve bu tamamen . Bu hepimiz için beklenmedik bir durum ve bu fikre alışmak için acele etmeyebilirsiniz."

". " "Korkmuyor musun?"

"Hayır. Neden ki? Bu harika bir şey." Ona bakakaldım.

Ciddi miydi? "Harika mı?"

"Evet, bu harika. Ağabey olacağım. Harper benim de korkacağımı düşündü ve neden bilmiyorum. Umarım erkek olur. Hayır, o zaman Will gibi olabilir. Kız olursa da ikizlere benzeyebilir. ikiz mi?"

"Hayır. Umarım değildir."

"Kabul etmelisin ki bu harika olurdu. Emma ve Juliet çok eğlenceli."

Kuzenleri eğlenceliydi. Kollarımdaki minik kız bebeğın ani görüntüsü neredeyse ciğerklerimdeki havayı emiyordu. Ama bu konuşma tersine dönmeye başlamıştı. "İkizlerin olacağını sanmıyorum. Ve şu anda endişelendiğim şey bu değil."

"Neden endişeleniyorsun?"

Hiçbir fikri yoktu. Bir mil uzunluğında bir listem vardı. "Her şeyden önce sen. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama hayatlarımız değişecek."

"Evlenecek misin? Evlenmelisin." "Yavaş ol, evlat."

"Sadece havalı olurdu diyorum."

Bir an için ona baktım. Bu konuda gerçekten iyiydi. Duruşunda ya da yüz ifadesinde en ufak bir somurtkanlık belirtisi yoktu. Endişeli değildi, kaygılı değildi. Sadece... mutluydu.

"Harper'ı bu kadar sevmene gerçekten çok sevindim," dedim, sesim yumuşaktı. "Evet, o harika biri. İyi iş çıkardın baba."

Bir şey neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. "Teşekkürler evlat." Derin bir nefes aldım. "Lafi , gidip onunla konuşmam lazım."

Bir süreliğine iyi misin?"

"Tamam, olur. Eğer geç kalacaksanız, dondurulmuş pizza yapabilirim."

Başımı salladım. O çocuk. O başka bir şeydi. Bacağını okşadım. "Seni seviyorum."

Kaşları çatıldı - tuhaf düşündüğünde bana attığı bakış. "Ben de seni seviyorum."

değiştirmek için yatak odama geri döndüm, sonra yeni hamile kız arkadaşım ile konuşmak için tekrar çıktım.

Kapısına doğru yürüyüp kapıyı çaldığımda içimi bir gerginlik kapladı. Bana bebekten ilk bahsettiğinde daha iyi davranmış olmayı dilerdim ama şu an bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Yalvarmak ve özrümü kabul etmesini ummak dışında.

Kapıyı açtı ve neredeyse ona ne olduğunu soracaktım. Yüzünde un lekeleri ve önlüğünde çikolatalı bir şeyin izleri vardı. Düşük at kuyruğu, yüzünün etrafındaki uçsan saçları kontrol altına almak için çok az şey yapıyordu. Sanki bir fırtınaya yakalanmış gibi görünüyordu.

Ama yeşil gözleri o kadar büyük ve umut doluydu ki, göğsümdeki ağrı beni neredeyse yere serecekti.

"Merhaba."

"İçeri girebilir miyim?" Ben sordum.

Başını salladı ve ben de onu mutfığa kadar takip ettim. Birden neden dağınık görüldüğünü anladım. Lavaboda kirli karıştırma kapları yığılmıştı ve boş şeker ve un çuvaları yere düşmüştü. Adanın üzerinde birkaç düzine cupcake gibi görünen bir şey duruyordu ve bir krema torbasından bir topak çikolata kreması sızmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Berbat, ama bunu hak ediyorum."

"Biraz fazla içmişsin. Hepimiz o yollardan geçtik."

"Harper-"

"Oh, hayır." Ellerini yanaklarına bastırdı ve sanki dağınıklığı yeni görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Her tarafım un oldu, değil mi? Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Stresli pişirme. Bunlarla ne yapacağım ben?"

"Harper." Ona yaklaştım ve işte o anda anladım. Nasıl hissettiğimi. Ne söyleyeceğimi. Yanağına dokundum ve kendime olan güvenim arttı, kararlılığım pekişti. "Sadece bir dakika beni dinle."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Bana bebekten bahsettiğinde nasıl davrandığımı için çok özür dilerim. Şaşırmıştım ama bu bir mazeret değil. Gitmene izin vermemeliydim. Bugün seni aramadığım için de özür dilerim. Akşamdan kalmaydım ve çalışmam gerekiyordu. Ama gerçekten ne diyeceğimi bilemedim."

"Sorun değil, anlıyorum. I-"

"Şşş." Parmağımı yumuşak dudaklarına götürdüm. "Şimdi ne söyleyeceğimi biliyorum." Kaşları kalktı.

"Seni seviyorum. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Ve bu çılgınca. Hiç bana göre değil. Ben balıklama atlayan, spontane bir adam değilim. Ağırdan alan, sorumluluk sahibi ve dikkatli bir adamım. Olmadığım zamanlar hariç."

Gülümsedi ve ben de parmağımı dudaklarından çekip yanağını okşadım.

"Seninleyken kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bütün hissediyorum. I

açıklayamıyorum. Belki çılgınca, belki de çok hızlı, ama umurumda değil. Seni seviyorum."

Alt dudağı titredi.

"Henüz cevap veremiyorsan sorun değil. Sadece bilmeni istedim."

"Ben de seni seviyorum," diye patladı, hızlı hızlı konuşuyordu. "Şekerli kurabiyeler, bu çok çılgınca ama seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki patlayacağımdan korkuyorum."

Ellerimi etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim. Ağzlarımız yavaş ve derin bir öpücükle buluştu.

"Yani bunu yapıyor muyuz?" Geri çekildiğimde sordum. "Bebegimiz mi olacak?"

Başını salladı. "Bir bebeğimiz olacak."

Bu sefer şok tepkisi vermedim ya da bir aptal gibi uzaklaşmasına izin vermedim. Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Gerçekten duydum.

Ve gülümsedim.

Kıkırdadı, gözlerinin kenarlarından birkaç damla yaş süzüldü. Eğildim ve onu tekrar öptüm. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki, onun için ölebilirdim.

Ve benim bebeğimi taşıyordu.

Hiçbir şey plana göre gitmiyordu. Ama hayatımda bir kez olsun plan yapmak istemedim.

Sadece onu istedim.

BÖLÜM 27

Harper

Sadece kısa bir eve dönüş yolculuğu için bile olsa ayaklarımın yerden kesilmesi iyi hissettirdi. Fırında geçen uzun bir günün ardından ve vücudum enerjisini ufaklığı büyütmek için harcamakla meşgulken, bitkin düşmüştüm.

Yine de uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. En azından artık korkmuyordum. Hamile olduğum için tamamen rahatlamış değildim -bunu sindirmem biraz zaman alacaktı- ama artık acil bir durummuş gibi hissetmiyordum.

Garrett beni seviyordu. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Bir önceki gece onun evinde uyumuştum ve bu harikaydı. Tek dezavantajı, fırına gidebilmek için sabahın üçünde yataktan kalkmak zorunda kalmamdı. Yanımda sıcak bir Garrett varken bu çok daha zordu.

Hayatımın en iyi uykusu için ödenecek küçük bir bedel.

Evime yanaştım, ön kapıda bir paket olduğunu aklıma not ettim ve garajıma park ettim. Arabamdan indiğimde, cinayet ayısının üzerinde duran kutuya hızlıca bir göz attım. Muhtemelen onu çöpe atmam gerekiyordu. Açıkçası zararsız bir pelüş hayvandı - geceleri canlandığına dair bir işaret yoktu - ama onu her gördüğümde beni ürkütüyordu.

Garajın kapısı mutfığa açılıyordu ve içeri girdiğimde ışıkları yaktım. Paketi dışarıda unutmak istemedim, bu yüzden onu aldığıma emin oldum. Tilikum'da sundurma korsanları büyük bir sorun gibi görünmüyordu ama neden riske gireyim ki? Paketin ne olduğundan bile emin değildim. Yakın zamanda bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyordum ama gece geç saatlerde alışveriş yapıp hemen unutmuş olabileceğimi asla bilemezsiniz. Özellikle de son zamanlarda.

Paketi mutfığa götürdüm ve orada bıraktım. Kıyafetlerimi çıkarmak istiyordum. Garrett'la bir planımız yoktu, bu da muhtemelen kendi evimde uyuyacağım anlamına geliyordu. Bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Benim bir

daha kalıcı ve ortak bir yaşam düzenine doğru ilerlediğimizi hissediyordum, ama kendimi hemen oraya taşımak istemiyordum. Artık onun bana, benim de ona aşık olduğumu bildiğimden, bu konuda endişelenmiyordum. Bir yolunu bulurduk.

Çok rahat olan ipeksi pijamalarımı giydikten sonra açlığın mı yoksa yorgunluğun mu galip geleceğini tartıştım. Bir süre kanepede uzanmak kulağa hoş geliyordu ama bir şey yemeden çok uzun süre oturduğumda midemin bulandığını keşfediyordum. Küçük bir akşam yemeği hazırlamak için mutfığa yöneldim.

Kıymayı kavurup bir kavanoz sos eklerken Garrett ve Owen'ı düşündüm, üçümüz için -hatta dört kişi için- akşam yemeği hazırlamanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Bu bana küçük bir mutluluk patlaması yaşattı, yorgun ayaklarıma rağmen adımlarımda bir sıçrama oldu. Belki Garrett biftekleri hazırlıyor, Owen da sebzeleri doğrayıp tencereye diziordu. Ben de tatlıya son rötuşları yapıyor olurdum - ne de olsa bu benim uzmanlık alanımdı - ve sırf eğlence olsun diye önce onu yerdik.

Gözlerim yaşardı ama bunlar üzüntü, stres ya da kafa karışıklığı gözyaşları değildi. Onlar olasılık gözyaşlarıydı. Dilemeyi aklımdan bile geçirmediğim yeni bir yaşam döneminin sevincinin gözyaşlarıydı. Ergenlik çağında oğlu olan bir adama aşık olacağımı kim tahmin edebilirdi ki? Onun bebeğine hamile kalacağımı ve mutfağında dans ederek bizi bir aile haline getirme hayalleri kuracağımı.

Bir dönüş yaptım ve ayak parmağımı buzdolabının kapısının altına vurmaya başladım.

"Ah!"

Topallayarak bir tabureye gidip oturduğumda ayak parmağım zonkluyordu. Buzdolabının kapısını tekmelemeyi nasıl başarmıştım? Bunu kim yaptı?

Lanet olası kötü şans laneti.

Elim hâlâ düz olan karnıma gitti. Yaptırdığım bol miktarda hamilelik testine ve yeni doktorumun her şeyin yolunda olduğunu teyit etmesine rağmen, orada gerçekten bir bebek olduğuna inanmak zordu. Yorgunluk ve yemek yeme ya da kusma ihtiyacı dışında pek bir şey hissetmiyordum. Bunun normal olduğunu okumuştum, ancak büyüyen göbeği, çırpınışları ve tekmeleri, bebeğin varlığını belli edecek her şeyi dört gözle beklemeye başlamıştım.

Garrett'in ailesi.

Neden o anda aklıma geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlarla henüz tanışmamıştım. Ama mesele de buydu zaten.

ve hiç tanışmamıştık bile.

Benim hakkımda ne düşüneceklerdi? Benden hoşlanacaklar mıydı? Kabul edecekler miydi? Hamile kaldığım için benden nefret edecekler miydi? Torunlarının yanında olmamı isterler miydi?

Tamam, belki de yaşadığım tek hamilelik belirtileri yorgunluk ve hafif mide bulantısı değildi. Bu, ruh halimin bir ışıık düğmesi gibi değıştiğı ilk sefer değildi. Bir an mutlu bir hayal içinde mutfakta dans ederken, bir sonraki an bebeğimin büyükanne ve büyükbabasıyla tanışacağım için panikliyordum. Hormonlar çıldırmıştı.

Spagettisiz et sosumu karıştırmak için kalktım. Ne diyebilirim ki, kulağa hoş geliyordu. Birkaç dakika daha kaynaması gerekiyordu, bu yüzden paketi ve ambalaj bandını kesmek için bir makas aldım.

Küçük bir kutuydu, 9'a 6 inç falan. Etiketle adım ve adresim yazıyordu ama iade adresi yoktu. Bu nereden gelmişti? Genellikle internetten aldığım şeylerin kutusunun üzerinde hangi mağazadan geldiğine dair bir ibare olurdu.

Tuhaf.

Makası banttan geçirdim ve kutuyu açtım. Buruşuk kahverengi ambalaj kâğıtlarıyla doluydu. Çıkardım ve bir kenara koydum.

En altta bir çift bej iç çamaşırı vardı.

Burnumu kırıstırarak, onları almak için bel bandından biraz sıkıştırdım. Sanki buruşturulup kutuya atılmış gibi buruş buruş olmuşlardı. Bu çok garipti. Sadece bir çiftti ve kirli görünmemelerine rağmen herhangi bir ambalaj içinde de değillerdi.

Daha da tuhafı, tıpkı benim iç çamaşırlarıma benziyorlardı.

Aynı marka, aynı stil, aynı beden. Hatta o renkte bile vardı. Yanan yemeğın kokusu mutfığa yayılıyordu.

"Şekerli kurabiye," diye tükürdüm.

Akşam yemeğım hızla fazla pişmeye başlamıştı. İç çamaşırını kutuya geri koydum ve aceleyle ocağı gittim. Tabii ki yemeğimi mahvedecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Sadece benim şansım.

Ocağı kapattım ve tencereyi ocaktan aldım, pakete şüpheyile baktım. Beni ürkütüyordu. Neden birisi bana içinde bir çift iç çamaşırı olan işaretlenmemiş bir kutu göndermişti?

Seksi değillerdi. Aslında, büyükanne külotuna o kadar yakınlardı ki utanç vericiydi. Eğer Garrett bana bir çift

iç amaşıırı, onları seçmezdi.

Ama neden benimkine bu kadar benziyorlardı? Bir dakika. Onlar benim miydi?

Açıkçası, bu imkansızdı. Daha önce bir yerde bir çift külot bırakmış ve iyi niyetli bir kasabalı onu bana geri göndermiş değildi. Batıl inançlarım olduğunu kabul eden ilk kişiydim ama bu, bir çift iç amaşıırının sihirli bir seilde ekmecemden çıkıp bana postalanabileceği inancına kadar uzanmıyordu.

Ama en olası alternatif düşünülemezdi.

Evime biri mi girmişti?

Yatak odama doğru yürürken kalp atışlarım hızlandı. Yanlış bir şey yok gibiydi. Çamaşır sepetimde i amaşıırları da dahil olmak üzere birkaç parça eşya vardı. şifonyerimin en st ekmecisini açtım ve styenlerimle i amaşıırlarımı karıştırdım.

Eksik bir şey var mıydı?

Anlayamadım. Aynı bej büyükanne klotundan birkaç çift daha vardı ama kaç tane olduğunu hatırlamıyordum. Dört müydü? Yoksa beş miydi? Altı mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

Odamdan geri geri çıkarken paniğim arttı ve gğşm sıkışmaya başladı. Onlar benim miydi? Biri evime girip onları çalmış mıydı? Neden? Ve neden onları geri gönderdi?

Hiç iyi değildim.

Aceleyle mutfağa dönüp telefonumu buldum. Garrett'ı aramadan önce birkaç derin nefes alacak kadar aklım başımdaydı. Korkmuş gibi görünmek istemiyordum, özellikle de bir şey olmadığı ortaya çıkarsa. Ne de olsa aşırı hormonluydum. Belki de bu sadece hayal gücümün benimle birlikte kamasıydı.

", tüm bu vahşı hormonlar beynimi mi karıştırıyor?" Karnıma bakarak sordum.

Muhtemelen bezelye büyüklüğünde bir bebekle konuşmak mı? Kesinlikle iyi değildim.

Numarasını getirip gönder tuşuna bastığımda ellerim hâlâ titriyordu.

"Merhaba," dedi ve sadece sesinin tınısı bile paniğimi bir kademe azalttı.

"Hey. İşte misin?"

"Evet, yakında gidiyorum. Sen iyi misin? Sesin zgn geliyor."

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Sadece biraz hormonal. Ama buraya gelebilir misin?"

"Kesinlikle. Seni özledim."

Ah kalbim. "Ben de seni özledim." "Birazdan orada olacağım."

"Tamam. Yakında görüşürüz."

Beklerken mutfaktaki dağınıklığı topladım ve midem ağrımasın diye biraz peynir atıştırdım. Kutuya dokunmadım, sadece tezgahın üzerinde bıraktım. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Sadece aklıma gelmiyordu.

Arabasının dışarıda durduğunu duydum ve o kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapıyı açmaya gittim. Hâlâ üniformalıydı, nefis bir şekilde güçlü ve koruyucu görünüyordu. Havacı gözlüklerini yüzünden silip gülümsemesi içimi eritti.

Mutfak tezgahımın üzerindeki rahatsız edici pakete rağmen, beni kendine doğru çekip ağzımı kendi ağzıyla kapatırken gülümsemekten kendimi alamadım. Dudaklarının nazik baskısı ve dilinin fırçası içimde bir arzu dalgası yarattı.

Bebeğimiz olmasına şaşmamalı.

Ellerimi göğsüne koyarak geri çekildim, kapıyı arkasından kapatırken beynimin şifrelerini çözmeye çalışıyordum.

"Seni görmek çok güzel," diye nefes aldım. "Seni de."

Tekrar yaklaştı ve her ne kadar beni yutmasını istesem de biraz geri çekildim. "Bugün tuhaf bir paket aldım. Bakabilir misin?"

Kaşları endişeyle çatıldı. Peki bu ifade neden bu kadar seksiydi?

"Nerede o?"

"Mutfakta."

Erkek arkadaşım Garrett'tan polis Garrett'a dönüşürken tavrındaki değişikliği fark ettim. "Onu bulduğunda neredeydi?"

"Eve geldiğimde ön kapının yanındaydı." "Göster bana."

Onu mutfağa götürdüm ve mutfak işareti ettim. "İşte."

Elini cebine attı ve bir çift eldiven çıkardı, ardından kutuyu incelemeye başladı.

"İade adresi ve posta ücreti yok. Biri bunu bırakmış."

Bu rahatsız ediciydi. Posta ücretinin eksikliğini fark etmemiştim bile. İç çamaşırını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırarak aldı. "İçindekilerin hepsi bu muydu?"

"Bu ve ambalaj malzemesi."

"Onları tanıdınız mı?"

"Um..." Böyle görünen bir iç çamaşırım olduğunu kabul etmek istemiyordum. Ama kendimi utançtan kurtarmak için bu konuda yalan söylemek işe yaramayacaktı. "Bende de aynısından var."

Bakışları benimkilere kaydı ve ifadesi değişmese de gözlerinde bir yoğunluk vardı. "Bunlar seninkiler gibi mi, yoksa gerçekten senin mi?"

"Bilmiyorum. Çekmecemi kontrol ettim ama bir tanesinin eksik olup olmadığını anlamak için kaç çiftim olduğunu hatırlamıyorum."

Diğer eliyle bel bandını sıkıştırdı ve şekli tüm rüküş ihtişamıyla görünecek şekilde yukarı kaldırdı. "Ama bunlar aynı mı? Marka, beden, renk, her şey?"

"Evet. Utanç verici iç çamaşırlarımı bu kadar yakından incelemesek olur mu? Bir bebeğimiz olacağını biliyorum ama çirkin büyükanne külotumu öğrenmene hazır olduğumu sanmıyorum."

Onları kutuya bıraktı. "Hadi yatak odana bakalım."

Önce onu bıraktım ve yavaşça hareket etti, sanki her detayı inceliyormuş gibi etrafa bakıyordu. Şifonyerimin yanında durdu.

"Hangi çekmece?"

"En üstteki."

"Bakmamın sakıncası var mı?" "Evet, bakabilirsin."

Üst çekmecemi açtı ve sahip olduğum her bir bej büyükanne külotunu çabucak bulduğu için içimde sadece birazcık öldüm.

"Beş. Sepetinde ya da çamaşırhanede hiç var mı?"

"Sanmıyorum."

"Bu altılı bir paket olabilir mi? Ya da iki paket üç?"

"Dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum. Ama kutudakiler benim değilse bile, biri bunları giydiğimi nereden biliyor? Bu kasabada külotumu çıkaran tek kişi sensin ve kesinlikle onları giymiyordum." Sesimi alçalttım ve "Tanrıya şükür" diye mırıldandım.

"Peki şimdi böyle bir çift giymiyor musun?"

"Hayır," dedim, sanki şok olmuş ve aşağılanmış gibi. Ki bu çok aptalcaydı. Belli ki onlara sahiptim. Arada sırada giydiğimi fark etmek hiç de zor olmazdı.

İç çamaşırını çekmeceye geri koydu ve kapattı. "Yanlışlıkla bir kapıyı açık bıraktınız mı ya da eve geldiğinizde yerinde olmayan bir şey buldunuz mu?"

" sanmıyorum."

"Olağandışı bir şey fark ettiniz mi? Belki yerde bir şey vardı ve oraya nasıl geldiğini bilmiyordunuz ya da bir şey olması gereken yerden başka bir yere mi taşındı?"

"Hatırlayabildiğim bir şey yok."

Ellerini kalçalarına koydu ve sinirli bir nefes verdi. "Lanet ." "Ne?"

"Evinize birinin girdiğinden endişeleniyorum. İç çamaşırlarını nereden aldığını hatırlıyor musun? Beş çift mi yoksa altı çift mi almanız gerektiğini görmek için bakabilir misiniz?"

"Çok ayrıntıya giriyoruz."

"Aşkım, bu benim işim."

Aman Tanrım, az önce bana aşkım dedi. İçim eriyerek şekerli bir mutluluk birikintisine dönüştü.

"Tamam. Tabii ki bakacağım."

Mutfağa geri döndük ve telefonumu aldım. E-postamda iç çamaşırı markasını aradım ve eminim ki sipariş hâlâ oradaydı.

Altılı bir paketti. Ve çekmecemde beş tane bulduk.

Garrett teyit etmek için tekrar bakıp bakamayacağını sordu. Yatak odamı baştan aşağı aradık. Her çekmeceyi, dolabımı, hatta banyoyu bile. Orada olmadıklarından emin olmak için çamaşır odasını kontrol etti, hatta arkalarına bakmak için çamaşır makinesi ve kurutucuyu hareket ettirdi.

Yok bir şey. Artık büyükanne donu yok.

Mutfağa geri döndük ve eldivenleri çıkardı. "Bana gelmelisin."

Onun evinde kalmak için herhangi bir bahane de olsa tartışmak istemiyordum ama neler olduğundan emin değildim. "Neden?"

"Biri evinize girmiş olabilir." Kutuyu işaret etti. "Ve bunu her kim yaptıysa bilmeni istiyor. Burada kalamazsın."

Sanki yüzümdeki tüm renk boşalmış gibi hissettim ve korkunç ihlal duygusu midemi bulandırdı. Bir elimle ağzımı kapattım.

Garrett beni kendine doğru çekti ve kollarını bana doladı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Göğsüne yaslanarak başımı salladım. Neler olduğunu ya da neden olduğunu anlamamıştım ama Garrett'in beni güvende tutacağını biliyordum.

BÖLÜM 28

Garrett

Heyecanlı olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Harper'ın bazı eşyalarını toplamasına yardım ettikten sonra benim doğru yola çıktık. Onun evinde kalmasına imkan yoktu. Orada biri vardı. Bir çift iç çamaşırını almış ve ona göndermişti.

Tıpkı Jasmine gibi.

Bir kızın külotunu almak bir şakanın kokusunu taşıyordu. kadar klişeydi ki, neredeyse aptalcaydı. Ama bu sadece çalınmış bir iç çamaşırı değildi. Onları alan kişinin daha sonra evinin önüne bırakmış olması bir mesaj gibi görünüyordu.

Birinin benimle uğraşıyor olma ihtimalini göz ardı edemezdim ve bu kişi Jasmine'in katili değildi. Olayı araştırdığım Tilikum dedikodu hattının her yerinde yazıyordu. Hastalıklı bir mizah anlayışına sahip bir kişi, kız arkadaşımı hedef alarak Jasmine'in öldürülmesine yol açan olayları taklit etmeye karar vermiş olabilirdi.

Sorun şu ki, Jasmine'in aldığı paketler herkes tarafından bilinmiyordu. İlk soruşturmayı yürütenler bu paketlerin konuyla ilgisiz olduğunu düşündükleri için -ki bu beni çıldırtıyordu- bu paketler onun çözülememiş cinayetiyle ilgili söylencelerin bir parçası değildi.

Ve içgüdülerim bana bunun bir şaka olmadığını söylüyordu. Bu bir alaydı.

Arabayı sürerken omuzlarım ve sırtım gergindi. Harper sessizdi. Endişeli olduğunu biliyordum ve haneye tecavüze eşlik eden ihlal duygusu derinlere inebilirdi. Evlerimizin güvenli yerler olması gerekir. Kötü niyetli birinin evine -yatak odasına- girdiğini bilmek onu en iyi ihtimalle tedirgin ederdi. En kötüsü de dehşete düşürürdü.

Her şey beni kızdırdı. Kimse benim kadınımınla uğraşamaz.

Uzanıp elini elime aldım ve o da bana zayıf bir gülümseme verdi.

"Her şey yoluna girecek," dedim, bunun doğru olmasını dileyerek. "Her ne oluyorsa, benim evimde sana dokunmayacak. Güvende olacaksın."

"Teşekkür ederim. Kafam çok karıştı. Kim bir kadının evine sırf bir çift iç çamaşırını almak için girer ki, üstelik güzel olanları bile değil, ve onu geri gönderir?"

"Bilmiyorum."

Jasmine'in davasındaki benzerliklerden ona bahsetmemiştim. Üzerinde çalıştığım davaların ayrıntılarını kimseyle paylaşmamak üzere eğitilmiştim. Ayrıca, onu korkutmak istemedim. Belki de yanıliyordum ve bir bağlantı yoktu. Zaten kafası yeterince meşguldü.

Evime vardığımızda, eşyalarını aldım ve içeri getirdim. Owen kanepede telefonuyla oyun oynuyordu ama Harper'ı görür görmez ayağa kalktı.

" oluyor?" diye sordu.

Owen'a paketten asla bahsetmeyecektim. "Harper'ın bir süre bizimle kalmasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Harika."

"Merak etme, odanı falan ele geçirmeyeceğim," diye takıldı.

"Yapmanı istemem. Orası iğrenç." "Belki de temizlemelisin," dedim.

Omuz silkti, sanki önemli değilmiş gibi. "Baba, bence kirayı o ödemeli."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne?"

"Kurabiye şeklinde."

Güldü. "Bunu yapabilirim. Şimdi biraz hazırlayalım mı?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin, aşkım." Ona neden böyle seslendiğimden emin değildim. Dilimden o kadar kolay dökülüyordu ki. "Bütün gün işte pişiriyorsun."

"Evet, ama bunu yapmayı seviyorum. Ayrıca, tüm işi ona yaptıracağım." Owen'a doğru işaret etti.

Sonra ne olduğunu anladım. Birbirlerine bağlanıyorlardı. Oğlum ve kız arkadaşım birlikte vakit geçirmek istiyorlardı.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Harika," diye başardım ve sesim sadece biraz pürüzlüydü. "Eşyalarını yukarı getireyim. Zaten bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Teşekkür ederim," dedi.

Yaklaştım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildim. Sonra sesimi alçalttım ve kulağının dibinde konuştum. "Kutu hakkında hiçbir şey söyleme."

"," diye fısıldadı.

Onu son bir kez öptüm ve Owen alaycı bir tiksintiyle inlediğinde güldü.

"Tamam, kardeşim." Mutfığa doğru yöneldi. "Elimizde ne var?"

Onları pişirme işleriyle baş başa bıraktım ve onun eşyalarını odama taşıdım. Bu yatak odasını daha önce kimseyle paylaşmamıştım -eski sevgilimle ayrıldığımızda başka bir evde yaşıyorduk- ve bolca fazladan yer vardı. Çok fazla eşyam olmamasının da yardımı oldu. Oldukça sade bir adamdım.

Harper aşağıda Owen'la meşgulken Jack'i aramaya karar verdim. Benden aldığı paketle ilgili ne yapmamı istediğini öğrenmeli ve Jasmine Joyner cinayetiyle olası bağlantısı konusunda onu bilgilendirmeliydim.

"Jack Cordero," diye cevap

verdi. "Ben Garrett."

"Evet, Garrett. oluyor?"

"Bir dakikan var mı? Sana bir konuda yol göstermem gerekiyor."

"Elbette, devam et."

"Kız arkadaşım Harper bugün işten eve döndüğünde kapısının önünde bir kutu buldu. İade adresi yok, posta ücreti yok. İçinde bir çift iç çamaşırı vardı. Büyük ihtimalle onun iç çamaşırı. Sahip olduğu bir takımila eşleşiyor ve bir çifti kayıp."

"Bu rahatsız edici. İçeri girildiğine dair bir işaret var mı?"

"Hayır. Bunu kim yaptıysa girip çıkmış ve iz bırakmamış." "O şimdi nerede?"

"Benim evim."

"Güzel."

Kendimi yatağımın kenarına bıraktım. "Dahası da var. Şimdi beni bir dinle, çünkü biraz abartılı gelebilir. Ama Jasmine Joyner davasını biliyor musun?"

"Evet."

"Jasmine öldürülmeden kısa bir süre önce benzer bir paket aldı. bir çift iç çamaşırı olan bir kutu." "Bu dava dosyasında var mı?"

"Sayılır. Kız kardeşiyle röportaj yapıldığında, Jasmine'in kaybolmadan kısa bir süre önce birkaç garip paket aldığından bahsetmişti. Ama herkes bunların kızgın bir eski erkek arkadaştan geldiğini düşündü. Adamın sağlam bir

Alaska'da olduğu için o zamanki müfettişler paketlerin davayla ilgili olmadığını düşündüler."

"Onların Jasmine'in iç çamaşırları olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu kanıtlayabileceğim bir şey değil ama Jasmine ve kız kardeşi o zamanlar buna inanıyordu. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı."

"Bir çifti de kayıp mıydı?"

"Bilmiyorlardı. Zaten bunu tespit etmek zor olurdu. Kaç çift iç çamaşırınız olduğunu biliyor musunuz?"

"İyi bir noktaya değindin. Karımın da bildiğinden şüpheliyim."

"Aynen öyle. Ama Jack, Harper'ın bir çifti eksik. Bundan eminiz. Onları aldığımda altılı bir setti ve biz sadece beşini bulabildik. Her yere baktık. Sadece evinde biri yoktu, muhtemelen şu anda araştırdığım bir cinayetin öncülerinden birini taklit ediyorlardı."

"Ve siz de Jasmine'in katili olabileceğini düşünüyorsunuz." Bu bir soru değildi. "Bu bir olasılık."

Bir an durakladı ve uzun nefes verişini duydum. "Spangler'a Harper'ın evindeki olası hırsızlık olayını araştırmasını söyleyeceğim."

"Jack-"

"Tartışmayın. Kurallar böyle. Kız arkadaşının davasında çalışmıyorsun. Ama Joyner cinayetiyle olası bağlantıyı ona bildireceğim. Eğer işaretler aynı adam olduğunu gösteriyorsa, zaten herkesin elini taşın altına koyması gerekecek. Sen de dahil olacaksın."

Çenem tutuldu. O benim kadınımdı, soruşturan ben olmak isterdim. Ama o haklıydı, bu departman politikasıydı. Yapabileceğim bir şey yoktu. Ve Spangler iyi bir adamdı.

"Tamam."

"Ve dikkatli olun. Eğer bu gerçekten bağlantılıysa, ki öyle olduğunu söylemiyorum, bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz."

"Evet, bunun pek çok anlamı var. Katil sadece dışarıda değil, hâlâ Tilikum'da. Ve birilerinin onun davasını araştırdığının farkında."

"Bu aynı zamanda onun iyi olduğu anlamına da geliyor. Kimsenin haberi olmadan bir eve girip çıkabilen çok fazla adam yoktur."

"On yıldır bizden kaçıyor. Belli ki pek çok şeyde iyi." "Kesinlikle," dedi Jack. "Bunu Spangler'a ileticeğim ve o da bizimle temasa geçecek."

Yakında. Paket nerede?"

"Mutfak tezgahının üzerinde. Her parmak izleri olacak. Benimkiler değil."

". Dinle, sana kişisel bir sorum var." "Evet?"

"Harper... bekliyor mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Söylentiler. Eğer , insanların konuştuğunu bilmen gerekir diye düşündüm. Ve eğer değilse, aynı şey. İnsanların konuştuğunu bilmelisin."

Sinirli bir nefes verdim. "Öyle. Bu yeni bir şey. Lanet , daha aileme bile söylemedim."

"Kimse benden duymayacak."

"Teşekkürler, Jack."

"Elbette."

Aramayı sonlandırdı ve ben sakin kalmaya çalışarak bir nefes daha verdim. Ama damarlarımda adrenalin dolaşüyor ve zihnim hızla yol alıyordu. Harper'ın haberi olmadan biri onun evine nasıl girmişti?

Daha da önemlisi, kimdi o? Jasmine'i öldürenle aynı kişi miydi?

Harper'ın evine zorla girilmesini araştırmak benim işim olmayabilirdi ama onu korumak kesinlikle benim işimdi.

Mutfaktan gelen kahkaha sesleriyle aşağı indim ve merdivenlerin dibinde durdum. Durduğum yerden mutfığı görebiliyordum. Harper tezgâha yaslanmışken Owen bir kâsede bir şeyler karıştırıyordu. Neye güldüklerini bilmiyordum ama Owen'ın bir an için yaptığı işi bırakmak zorunda kalmasına neden olacak kadar komikti. Harper karnını tuttu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü, o kadar çok gülüyordu ki.

Kalp krizi geçiren bir adam gibi göğsümü tuttum. Bunu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, ruhum bunun için ağrıyordu. Her şeyden çok sevdiğim iki insan, kurabiye pişirirken gülüyorlardı.

Bir gelecek gibi görünüyordu. Bir aile gibi görünüyordu.

Bundan vazgeçmiştim. Bir kenara itmiştim, çünkü şansımın bittiğini düşünmüştüm. Yanlış kadınla evlenmiştim ve hepsi bu kadardı. Owen hayatımdaki en iyi şeydi ve ondan asla pişmanlık duymadım. Ama bekâr babalığın benim için en iyisi olacağına gerçekten inanmışım.

Ama belki, sadece belki, yanlışmışımdır.

Ve üçümüzün - yakında dört olacağız - gerçekten bir aile kurabileceğimizi ummaya cesaret ettim.

BÖLÜM 29

Harper

İŞTE BU KADARDI. Ölecektim.

Tamam, dramatik davranıyordum. Ama Garrett'ın ailesinin evinin ön merdivenlerinden çıkarken korkuya kapıldım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki Owen'ın omzunun üzerinden attığı bakışları duyup duymadığımı merak ettim. Midem çalkalanıyor ve stresle pişirdiğim çok fazla kurabiye'nin şekerli kokusu midemi bulandırıyor.

Garrett'ın sırtıma dokunan eli beni rahatlatmış, ama ürkek kalbimin atışıyla aynı anda içimde kopan duygu fırtınasını dindirmeye yetmedi. Korku, umut, endişe, heyecan, beklenti, merak, hepsi sağlıklı bir dozda saf dehşetle birlikte dönüp duruyordu.

Ama iyiydi. Garrett'ın ailesiyle tanışmak istedim. Şekerli kurabiyeler, torunlarına hamileydim.

Sadece beni sevmelerini umuyordum.

İçimdeki ses çok küçük ama bir o kadar da derindi; sadece görülmek ve anlaşılmak isteyen o küçük kızın sesi.

Garrett kapıyı iki kez çaldı ama içeri alınmayı beklemedi. Kapıyı açtı. "Selam anne. Baba."

"Muhtemelen mutfaktalar." Owen evin içinden herhangi bir onay içeri girdi.

Garrett içeri girerken kurabiye kutusunun yerini değiştirdim ve bir an için hareket edemeyecekmişim gibi hissettim. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Aşırı tepki veriyordum. Bu kadar büyütülecek bir şey değildi. Ama o anda korkularım beni dondurdu.

Lütfen bu gece kötü şansımın ortaya çıkmasına izin verme. Lütfen.

Garrett omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve kaşları çatıldı. Kapıya doğru birkaç adım attı ve kurabiyeleri benden aldı. "İyi misin?"

Gözlerim muhtemelen çok genişti, yüz ifadem bir dehşet maskesiydi, sanki erkek arkadaşımın ailesiyle değil de yedi başlı bir canavarla karşıyaymışım gibi. Sesim ciyak ciyak çıkıyordu. "Evet."

Yüz hatları yumuşadı, ağzının kenarları nazık bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Elimi tuttu ve beni içeri götürdü. "Merak etme. Seni sevecekler. Tıpkı benim sevdiğim gibi."

Uzun bir nefes aldım ve vücudumdaki gerginlik biraz olsun dağıldı. "Özür dilerim. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum."

Çenemin altına bir parmak eklemi yerleştirdi ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Üzülme. Seni yakaladım."

Dudakları dudaklarıma değdiğinde korkumun biraz daha hissettim. Hâlâ tedirgindim ve ayna lanetinin ailesinin önünde kendini nasıl belli edeceği konusunda endişeliydim ama en azından ona sahiptim.

Ve o her şeydi.

Elimi tuttu ve beni girişten geçirip kısa bir koridora götürdü. Duvarları süsleyen resimler bana Garrett'ın büyük bir aileden geldiğini hatırlatıyordu. Her yerde çocuklar vardı, çoğu da erkekti. Her fotoğrafa iyice bakamadım ama çizdikleri görüntü kalbimi biraz sızlattı. Çok mutlu görünüyorlardı.

Owen çoktan mutfağa girmiş, ellerini kapüşonunun ceplerine sokmuş, büyükannesiyse sohbet ediyordu. Marlene Haven beklediğim kadar büyükanneye benzemiyordu. Açık kahverengi saçlarına biraz ak düşmüştü ve sevimli bir küt saç modeli kullanıyordu. Mavi çerçeveli gözlüklerinin ardında güzel mavi gözleri vardı ve lacivert bir tişört ile kot pantolon giymişti. Küçük, yaşlı bir kadından çok daha canlı görünüyordu.

"Merhaba," dedi ve sıcak bir gülümsemeyle bana ve Garrett'a döndü. "Siz Harper olmalısınız. Ben de Marlene. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Aman Tanrım, gerçekten ciddiye.

"Merhaba. Ben Harper. Bekle, bunu zaten söylemiştin. Ben de memnun oldum."

Üzgünüm, gerginim."

Gülümsemesi genişledi. "Olmayın. Söz veriyorum, ısırmayız."

"Çoğu zaman." Kırmızı fanila giymiş iri yarı bir adam mutfağa girdi. Marlene'in yanına sokuldu ve kulağına, "Ama sadece yalnız olduğumuzda." diye konuştu.

"Paul," diye azarlayarak dirseğiyle onu dürttü.

Ağzı sinsi bir sırıtışla yukarı kalktı. Garrett'ın babası olduğu belliydi. Paul'ün sakalı daha gür olmasına rağmen benzerlik barizdi.

"Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi Owen.

"Baba, bu Harper." Garrett kutuyu tezgâhın üzerine koydu. "Tatlı olarak kurabiye pişirdi."

"Birkaç çeşit. Ve browni de."

Marlene'in kaşları kalktı. "Çok cömertsiniz."

"Stresli olduğumda yemek yaparım," dedim, sonra keşke yapmasaydım diye hayıflandım. "Yani, zaten yapmayı seviyorum, o yüzden sorun etmiyorum."

Paul kutuyu açtı ve derin derin içine çekerek eğildi. "Garrett, onu daha sık strese sokmalısın."

Hafifçe güldüm ve bu hissettiğim gerginliği biraz olsun azalttı.

"bile geçirme," dedi Marlene. "Onlar tatlı için."

Çoktan kutudan çikolatalı trüf kurabiyelerden birini çıkarmıştı. Karısına hafifçe sırtarak bir ısırık aldı. Gözleri bir an için kapandı ve inledi. "Vay be. Evlat, o bir bakıcı."

Garrett elini belime doladı ve beni kendine çekti. "Biliyorum."

"Bunlar ne tür?" Owen kutuya bakmak için mutfığa geçerek sordu.

"Çikolatalı trüf kurabiyeleri," dedim. "Dışı çıtır çıtır, ortası yumuşak, trüf mantarı gibi. Çok zengin, bu yüzden küçükler."

Owen bir kurabiye alıp ısırırken Marlene yenilgiyle başını salladı.

"Vay canına," dedi Owen ısırığının etrafında. "Sanırım bunları brownie'lerden daha çok sevdim."

"Öyle mi? Sevindim. İçinde browni de var. Bazıları cevizli, bazıları cevizsiz. Ve klasik çikolata parçacıklı kurabiyeler. Ayrıca kayısıli parmak izli kurabiyeler. Bunlar tahılsız ama bu sizi korkutmasın. Tadı çok lezzetli."

Marlene, "Ne kadar çok ikram çeşidi var," dedi. "Teşekkür ." "Bir şey değil."

"Umarım acı biber ve mısır ekmeği seviyorsundur. Garrett'a herhangi bir alerjin olup olmadığını sordum ve sanmadığını söyledi."

"Hayır, alerjim yok. Ve hemen hemen her şeyi severim. Seçici değilimdir."

"Güzel." Yine gülümsedi ve her gülümsediğinde gerginliğim biraz daha azaldı. "Sanırım süslü bir yemek değil ama biz de süslü insanlar değiliz. Sizi doyuracak ve iyi hissettirecek."

"Kulağa harika geliyor. Ve nefis kokuyor."

"Owen, masayı hazırlamaya yardım eder misin, lütfen, tatlım?" diye sordu.

"Evet büyükanne, ben hallederim." Kapüşonunu çıkardı ve aile odasına götürüp kanepenin üzerine attı. "Su da dökmemi ister misin?"

Marlene cevap vermedi. Sadece yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Ne?" diye sordu.

Paul'ün kaşları çatıldı. "Oluyor?" "Owen," dedi

Marlene, sonra duraksadı.

"Öyle mi?"

"Gömleğinde ne yazıyor?"

Yere baktı ve sırttı. "Bunu giydiğimi unutmuşum."

Gözlerim gömleğine kilitlendi. Bembeyazdı, yepyeni görünüyordu.

Ve ön yüzünde kalın, blok harflerle "*Büyük Birader*" yazıyordu.

"Um..." Marlene bakışlarını yavaşça bana ve Garrett'a çevirdi.

Ona baktım, kalbim yine hızla çarpıyordu. Ağzı hafifçe açıktı.

"Kimin gömleği bu?" Paul sordu.

Owen tekrar aşağıya baktı. "Benim. Başka kimin ki?" "Ama üzerinde ağabey yazıyor."

"Evet," dedi sırtarak. "Güzel, değil mi? Şehir merkezinde bunların satıldığı bir dükkan var. Çoğu küçük çocuklar için olduğu için benim bedenim olacağını düşünmemiştim. Ama bunun bir büyüğü vardı. Biraz büyük ama sorun değil."

Paul başını salladı. "Bugünlerde çocukların kullandığı argoyu anlamıyorum." "Oh, mi?" Marlene Owen'a dönerek sordu. "Ne? ağabey ne demek?"

Owen şaşkın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun, bu ne anlama geliyor?" Garrett boğazını temizledi. "Anne-"

"Bu senin havalı ya da bir konuda en iyi olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Aklıma gelen tek şey bu. Sence ne anlama geliyor Paul?"

"Biliyorsam ne olayım. Konuştuğu zamanların yarısında onu anlamak için bir sözlüğe ihtiyacım oluyor."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Owen sordu.

"Sanırım akşam yemeği dediğin zamanı kastediyor, neydi o... iş mi?" Annem öyle dedi. "Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğu konusunda biraz kafa karışıklığı vardı."

Paul homurdandı.

"Anne," diye tekrar denedi Garrett ama Marlene konuşmaya devam etti.

"Dilden güzel dökülüyor. Bussin'. Doğru kullanıp kullanmadığımı söyle. Bu çikolatalı trüf kurabiyeler iş yapıyor."

Owen kıkırdadı. "Evet, büyükanne. Aslında öyle. Ama sen söyleyince kulağa garip geliyor."

"Gömlek ne anlama geliyor?"

"Owen, bilmiyorlar," diye araya girdi Garret, o cevap vermeden önce. Owen'ın gözleri büyüdü. "Ne? Neden onlara söylemedin?"

"Bu yüzden buradayız." "Baba, bildiklerini sanıyordum."

"Bize neyi anlatacaksın?" Paul sordu. Ne olup bittiğini Marlene'den beş saniye kadar önce anlamış gibiydi. "Ah."

"Söyle bize-?" Marlene Owen'ın gömleğine baktı, sonra bakışları Ben.

"Annem ve babam," dedi Garrett beni daha yakına çekerek. "Harper ve ben bebek sahibi olmak."

Bunu bekledim. Şoku. Öfkeyi. Parmakla göstermeyi, suçlamayı ve utandırmayı.

Nasıl yapabildin?

Aklından ne geçiyordu?

Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?

Sonrasında olacaklar için tamamen hazırlıksızdım.

Marlene nefesini tuttu ve iki eliyle ağzını kapattı. "Bir bebek mi?"

Paul çenesini Garrett'a doğru eğdi. "Tebrikler oğlum."

"Aman Tanrım, bir bebek mi?" Marlene gözleri yaşlarla dolmuş bir halde tekrar konuştu. Tezgâhın etrafında yürüdü, ellerini bana doğru uzattı ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekti.

Bir an için onun kucağında kaskatı kesildim. Ne oluyordu? Bana mı sarılıyordu?

Bana sarılıyordu.

Kollarımı ona sararak yumuşadım. Gözlerim yaşardı ama hâlâ doğru dürüst ağlayamayacak kadar şoktaydım.

"Biliyorum, biliyorum." Marlene bıraktı ve gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkardı. "Çok duygusalım. Bu çok güzel bir haber. Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu ..." Tereddüt ettim. "Bizim için de küçük bir sürpriz."

"Hayat bu şekilde komik, değil mi? Merak etme, ben de o yollardan geçtim. Reese'im büyük bir sürpriz oldu. Büyükten kastım, iki kilo iki onsluk

onu."

Gözlerim büyüdü. "On mu?"

"Garrett'la biyolojik olarak akraba olmadığı için endişelenme derdim ama Garrett koca bir bebek değil miydi Paul?"

Omuz silkti. "Hatırlamam mı gerekiyor?"

Güldü. "Paul'ün üç oğlunun da en az üç kilo olduğuna eminim. Aileden geliyor. Ama bunun sizi korkutmasına izin vermeyin. Bu bebeğin ortalamadan daha büyük olması gerekmiyor."

"Sanırım neredeyse 10 kiloydum," dedi Owen. "Öyle değil miydin, baba?" "Tam olarak on pound," dedi Garrett.

Birdenbire on kiloluk yeni doğanlardan ve bunun vücudum için ne anlama gelebileceğinden bahsedilmesine mi, yoksa kimsenin bana herkesin hayatını nasıl mahvettiğim konusunda ders vermemesine mi daha çok şaşırdığımı bilmiyordum.

Buna sevinmişler miydi?

Gerçek miydi?

"Hadi, yemek yiyelim." Marlene ellerimi tuttu ve beni yemek odasına doğru götürdü. "Nasıl hissediyorsun? Acı biberin iyi olduğuna emin misin? Eğer mide ekşimesi yaşıyorsan, sana başka bir şey getirebilirim. Çok baharatlı değil ama işleri kötüleştirebilir."

"Hayır, kendimi iyi hissediyorum. Sadece yorgunum, çoğunlukla. Mide yanması yok."

"Eğer yemek güzel kokmuyorsa ya da tadı güzel değilse, bunu dile getirmekten çekinmeyin. Hamileliklerimden birinde yemekten kaçınma sorunu yaşamıştım ve korkunçtu. Merak etmeyin, bunu kişisel olarak algılamam. Ben de o yollardan geçtim." Bir sandalyeyi işaret etti. "Buraya oturabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Owen masayı hazırlamakla meşguldü ve Garrett yardım etmek için araya girdi. Herkes hazır olmadan oturmak tuhafıma gitmişti ama Marlene her şeyin kontrol altında olduğu konusunda ısrar etti. Paul acılı biberi getirdi ve eğer yemekten nefret edeceksem bunun o gece olmamasını umuyordum. Harika kokuyordu.

Garrett oturdu, Owen karşımızda, Paul ve Marlene de iki ucumuzda. Hepimiz tabakları hazırladık ve yemeğe başladık.

Hamileliğim konusu ikinci planda kaldı. Owen'ın okul hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Fen dersinde astronomi çalışıyorlardı ve şu anda kara delikler onu büyülüyordu. Oldukça ilginç bir açıklama aldık ve bize spaghettification'ı anlatırken özellikle heyecanlıydı. Bana bir korku filminden çıkmış gibi geldi,

Ama görünüşe göre erişte şekline sokulmak ergenlik çağındaki çocuk zihnine büyüleyici geliyordu.

Owen kara deliklerden etkilenmiş olabilir ama ben Garrett'ın ailesinden etkilendim. Paul'un karısına gizlice göz kırpması. Marlene'in kocasına bilerek gülümsemesi. Mutfakta birlikte hareket etmeleri, aşinalığın ince uyumu.

Birbirlerine aşıklardı. Bunu görebiliyordunuz, gün gibi ortadaydı. Birileri izliyor diye şov yapmıyor ya da farklı davranmaya çalışmıyorlardı. Bu gerçektir.

O kadar güzeldi ki kalbimi sızlattı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bildiğim kadarıyla annem, kızlarının babası olan erkeklerden hiçbirine aşık olmamıştı. Doris halam da hiç evlenmemişti. Büyükbabam ben küçükken ölmüştü, bu yüzden onu büyükannemle gördüğümü hatırlamıyordum.

Yemek yerken Garrett'ın eli kalçamın üzerinde duruyordu. Beni biraz sıktı ve bana döndüğünde ağzının kenarları kalktı. Gözlerimiz kilitlendi ve ben onunkileri aradım. Söylemiştik. İkimiz de birbirimize aşık olduğumuzu itiraf etmiştik. O tür bir aşk mıydı? Paul ve Marlene'in yaşamış olması gereken tüm o çığlıklara rağmen ayakta kalabilen türden bir aşk mı?

Öyle umuyordum. Bunu her şeyden daha çok istiyordum. Ayna lanetinin nihayet sona ermesini istediğimden bile daha fazla.

Bunu istiyordum. Garrett'ı, Owen'ı ve bu bebeği istiyordum. Gerçekte neyle karşı karşıya olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu - bebeklerle ilgili hiçbir deneyimim yoktu - ama yine de hepsini istediğimi biliyordum.

Küçük bir ses kafamın arkasında fısıldadı, bana paketi hatırlattı. Ve cinayet ayısını. Birinin evime girip eşyalarımı karıştırmasını. Garrett'ın evinde kalıyordum, bebeğini doğuracağım için değil, garip bir şeyler olduğu ve güvende olmadığımı düşündüğü için.

Ve ayna lanetimin büyük bir şekilde ortaya çıkacağından ve neredeyse dokunabildiğim bir hayata tutunmak zorunda kalacağımdan endişelenmeye başladım.

BÖLÜM 30

Garrett

Bay Bakerfield'ın hikayesini dinledim. Yetmişli yaşlarında, uzun süredir Tilikum'da ikamet eden biriydi ve Steaming Mug'da beni köşeye sıkıştırmıştı. İzin günüm olmasına rağmen ona kulak vermeye karar verdim. Joyner cinayeti hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia etmişti.

Kasabanın yarısı da öyle. Ama şu ana kadar hiçbiri gerçekten bilmiyordu. Faili meçhul davayı araştırdığım duyulduğundan beri telefonlar alıyorduk. Çoğunlukla davayla ilgili anılarını anlatmak isteyen ya da bilgi sahibi olduklarını iddia ederek kendilerini dramının içine sokmak için doyumsuz bir istek duyan insanlardı.

İşimin bir parçası da her birini takip etmektir.

"İşte böyle oldu," dedi Bay Bakerfield. "Onu şu patikanın yakınında bulmuşlar. Boğulmuş gibi görünüyordu."

"Doğru." Yerel gazetede çıkan haberlere dayanarak, çoğu insanın anladığı şekliyle davanın genel bir özetini vermişti. "Hepsi bu kadar mı?"

Derin bir nefes aldı ve gözlerini uzaklara dikti. "Sanırım öyle. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa."

". Tamam, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Teşekkürler, şerif yardımcısı. Bu dava üzerinde çalıştığınız için minnettarız. Katilin adalete teslim edilmesinin tam zamanı."

"Anlaştık."

Ciddi bir şekilde başını sallayarak ayağa kalktı. Artık ılık olan kahvemden bir yudum aldım ve o son yarım saati geri alabilmeyi diledim.

Sabahı vakanın halka detaylarını anlatarak geçirdiğim için, iş dışında araştırma yapma planımı uygulamaya karar verdim. Bileziği bulduğum bölgeyi kontrol etmek istedim. Yeni bir kanıt bulacağımı sanmıyordum. Ama ormanda yürümek, Jasmine'in neden orada olabileceğini anlamaya çalışmak istiyordum.

Kapı açıldı ve kardeşim Luke içeri girdi. Onu Timberbeast'teki geceden beri görmemiştim. Çenesini eğdi ve karşımdaki boş sandalyeye oturmak için yanıma geldi.

"Neyin peşindesin?" diye sordum.

"Sadece kahve alıyordum. İzinli misin yoksa gizli görevde falan mı çalışıyorsun?" Sivil kıyafetlerimi işaret etti.

"İzin günü."

Kol kola girmiş bir çift kapıya doğru yürüyordu. Onları etrafta görmüştüm ama isimlerini hatırlamıyordum.

"Davanızda iyi şanslar, şerif yardımcısı," dedi adam. Ona başımı salladım. "Teşekkürler."

"Sanırım bu kasabada gizli çalışamazsın," diye gözlemledi Luke.

"Herkes seni tanıyor."

"Evet. Bu arada, geçen gece Owen'la kaldığın için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. Bugün nerede? Hâlâ okulda mı?"

"Evet, yaz tatilinden önce birkaç günü daha var."

"Nasıl oldu da bu kadar iyi bir çocuk sahibi oldun? Eğer çocuğum olursa, beni senin ustalık sınıfına göndereceğim."

"Bazen benim gibi bir ebeveyni olmasına rağmen onun iyi bir çocuk olduğunu düşünüyorum." "Kendini küçümseme. Bir şeyleri doğru yapmış olmalısın. Hadi

Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de annesi olmadığını biliyoruz." "Hadi canım."

"Annem ve babamla konuştun mu?"

"Evet. İyi karşıladılar."

"Kulağa doğru geliyor. Sanırım annem artık torun sahibi olamayacağından endişelenmeye başlamıştı."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Muhtemelen olmaz."

Kapı açıldı ve Louise teyzem içeri girdi, pastel mavi bir eşofman giymişti ve boynunda bir dizi inci vardı.

Luke dönüp baktı ve başı tekrar bana doğru döndü. "Bu benim gitmem için bir işaret."

Ayağa kalktı ve yüzünü örtmek için elini kaldırdı. Ama şans onun yanında değildi. Louise Teyze onu görünce sırttım, gözleri parladı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Luke!" Kollarını uzattı ve ona doğru ilerledi. "Tatlım, seni görmek çok güzel."

Ona çabucak sarıldı. "Merhaba Louise Teyze. Ben de tam çıkıyordum."

"Saçmalama." Gözleri bana kaydı. "Şuna baksana. Mükemmel. tatlım, ."

Louise Teyze başka bir masadan bir sandalye aldı ve benimkinin yanına çekti. Luke karşımdaki koltuğa yığılırken yenilmiş görünüyordu.

Eğlenerek izledim. Louise Teyze'nin çöpçatanlık incelemesine maruz kalma korkusunu biliyordum. Ama artık tüm bunlardan kurtulmuştum.

Luke, o kadar değil.

"Beni dinle," dedi Louise. "Senin için mükemmel birini tanıyorum. Kesinlikle mükemmel."

"Teşekkürler Louise Teyze, ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki biliyorum. Bu benim işim. O bir öğretmen, çok tatlı. Uzun süreli bir ilişkiden yeni, yani zamanlama ideal."

Luke kaşlarını kaldırdı. "İdeal zamanlama mı? Uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmak kulağa ideal zamanlama gibi gelmiyor. Kulağa ribaunt gibi geliyor."

"Geri dönüşler bir efsanedir, canım. Birçok çift aşkı kalp kırıklığının kıyısında bulmuştur."

"Bu çok şiirsel ama ben öyle düşünmüyorum."

"Hadi ama Luke," dedim. "Ayrılıktan yeni çıkmış, belki de eski sevgilisinin özlemini çeken biri? Tam sana göre bir kız gibi görünüyor."

Bana ters ters baktı.

Ama yanılmamıştım. Luke'un sadece kendisi için yanlış olduğu çok açık olan kadınları isteme eğilimi vardı, bunu herkes görebilirdi. Konuşacak çok yerim olduğundan değil. Ama bu hatayı sadece bir kez yapmıştım. Kabul ediyorum, onunla evlenmiştim ve Luke asla o kadar ileri gitmemişti.

Yine de, hangi erkek kardeşine özellikle kadınlar hakkında saçma sapan şeyler söyleme fırsatını kaçıır ki?

"Louise Teyze beni Harper'a ayarladı," dedim. "Bence Harper'a güvenmelisin. onu."

Alnı gerildi ve öne doğru eğildi. "Garrett, biz gidiyoruz geç kalacağım."

"Neye geç kaldın?"

"Biliyorsun, sana yardım edeceğim şey." Louise Teyze ikimize de gülümsedi.

Luke'a acımaya karar verdim. Geçen gece eve gidemeyecek kadar sarhoş olduğumda Owen'la kaldığı için ona borcumu ödeyecektim.

"Oh, evet. Bu konuda yardımına ihtiyacım var ve zaman daralıyor. Seni gördüğüme sevindim Louise Teyze. Eminim Luke bunu düşünecektir."

İkimiz de ayağa kalkarken başını salladı. "Bunu düşünmeyeceğim."

Louise çantasını topladı ve parmaklarını bize doğru salladı. "Sonra görüşürüz çocuklar. Luke, yakında seninle konuşacağım."

Luke sahte bir gülümsemeyle, "Harika Louise Teyze, teşekkürler," dedi.

Onu dışarı kadar takip ettim ve Louise Teyze'nin gitmesine izin vermeyeceğinden endişelenmiş gibi kapıya baktı.

"O bizim teyzemiz ve onu seviyorum ama hayır.

Sadece, hayır." Kıkırdadım. "Kahveni bile almadın."

"Evet, her neyse."

Luke'un kaçış bahanesi beni düşündürdü. Belki başka bir çift göz kullanabilirim. Gayri resmi olarak tabii ki.

"Meşgul müsün?" Ben sordum.

"Bir noktada garaja geri dönmem gerekiyor. Neden, neye ihtiyacın var?"

"Bir şeye bakacağım. Faili meçhul davasıyla ilgili.

Başka bir çift göz kötü bir fikir olmayabilir."

"Polis işleri mi? Evet, hadi yapalım."

SUV'uma bindik ve ona patikaya giden yolun özetini anlattım.

"Başka bir suçu araştırırken bir bilezik buldum. Görünüşe göre Jasmine Joyner'ın kaybolduğunda taktığı bilezikle eşleşiyor. Kendi başına pek bir ipucu sayılmaz ama davaya ilk olarak bu şekilde dahil oldum."

"Anladım."

"Beni rahatsız eden şey olayın yeri. İlk araştırmacılar Jasmine'in patikadan kaçırıldığını, ormana götürüldüğünü, öldürüldüğünü ve orada bırakıldığını varsaymışlardı. Eğer durum buysa, bileziği neden başka bir yerdeydi?"

"Peki ne ? On yıl oldu."

"Bilmiyorum. Yeni kanıtlara rastlayacağımızı sanmıyorum, sadece arazinin yapısını öğrenmek istiyorum. Kendim görmek istiyorum. Bir şeylerin kıvılcımını çakabilir. Ve dediğim gibi, başka bir çift gözün zararı olmaz."

"Silahını taşıyamayacağımı biliyorum ama şok tabancasına ne dersin? Fazladan bir tane var mı?"

Ona yan gözle baktım. "Hayır."

"Neden olmasın? Burada bir katilin izini sürüyoruz." "Şok tabancası yok."

"Hiç eğlenceli değilsin. Hiç şok tabancasıyla vuruldun mu?" Başımı salladım. "Eğitimde."

"Acıdı mı?"

Ona tekrar baktım. "Evet. Gerçekten çok acıyor."

"Evan Bailey ile neredeyse şok cihazına maruz kalıp çılgılık atmayacağıma dair iddiaya giriyordum. Bana inanmadı."

"O bahse girme. Tanıdığım en sert adamlardan bazıları çılgılık attı."

"Neredeyse dedim."

"Neden bundan bahsediyorsun ki?"

Omuz silkti. "Hatırlamıyorum. İşin içinde birkaç bira vardı." "Kulağa doğru geliyor."

Patika başındaki park yerine girdim. Birkaç araba vardı ama bir yer buldum. İndik ve yürümeye başladık.

Hava durgundu, ara sıra duyulan kuş sesleri ve ayakkabılarımızın çıkardığı sesler dışında orman sessizdi. Biz patikadan uzaklaşıp alçak bir tepeye tırmanırken sincaplar yolumuzdan çekiliyor, ağaç gövdelerine tırmanıyordu.

Luke'a Harper'ın aldığı paketten ya da Joyner davasıyla olası bağlantısından bilerek bahsetmedim. Şerif Yardımcısı Spangler onun evine zorla girilmesi olayını araştırmayı üstlenmişti ama şu ana kadar bir sonuç çıkmamıştı. Kadının kapı zili kamerası yoktu ve komşularının hiçbirinde de garaj yolunu ya da ön kapıyı gösteren bir kamera yoktu. Mahalledeki hiç kimse birinin bir paket bıraktığını gördüğünü hatırlamıyordu ve eve zorla girildiğine dair fiziksel bir kanıt da yoktu.

Bunu her kim yaptıysa iyiydi. Geride en ufak bir kanıt bırakmamışlar.

Jasmine'e benzer bir paket gönderen aynı kişi miydi? Sonra da onu öldürmüş müydü?

Bilmiyordum. Ama olay büyümeden onu bulacaktım. Harper'a hiçbir şey olmayacaktı.

Bileziği bulduğum yere yakın bir yerde durdum. Çalıntı araba çoktan gitmişti. Bileziğin kendisi hâlâ kanıt olarak duruyordu ve davada toplanan her şeye eklenmişti.

"Bu kadar mı?" Luke sordu.

"Evet, bilezik şuradaydı." Yeri işaret ettim. "Neden burada olduğunu bilmiyorum."

"dışında yürüyüş mü?"

"Olabilir. Ama cesedi bu şekilde bulundu." Tekrar işaret ettim. "Tamamen farklı bir patikanın yakınında."

"Ya bilezik onun değilse?"

"Bu mümkün. Ama içgüdülerim bana öyle olduğunu söylüyor. O buradaydı."

Telefonumu çıkardım ve bir harita açtım. Jasmine'in cesedinin bulunduğu yere bir iğne atmıştım ve referans olması için Luke'la benim durduğumuz yeri işaretledim.

"Yürüyüşçü müydü?" Luke sordu.

"Dava dosyasında yürüyüşe çıkmayı sevdiği yazıyor. Ama yürüyüşçü olarak tarif edilmemiş. Yürüyüş botu değil, normal tenis ayakkabısı giyerken bulunmuş. Ama bulunduğu patika oldukça düz. Ayakkabıları o anda dikkat çekmemiş."

"Ama sen ne düşünüyorsun?"

"Bence başka bir yerden kaçırıldı. Katil ormanda pusuya yatmış, tek başına yürüyüş yapan ilk kadını yakalamak için beklemiyordu. Onu seçti. Onu öldürmeden önce takip ettiğine dair kanıtlar var. Bence onu yakaladı, etkisiz hale getirdi ve bir yere götürdü. Sonra cesedini o patikanın yakınına bıraktı. Rastgele bir saldırı gibi görünmesini sağladı."

"Bileziğinin burada olmasının nedeni de bu olabilir."

"Trent Jones'un burada çalıntı bir arabası var. İddiaya göre," diye ekledim gözlerimi devirerek. "Ama park alanından bir araç göremezsiniz. Katil onu kaçırıp buraya getirmiş, sonra da bir yere götürmüş olabilir. Ve bu sırada bileziği düşmüş olabilir."

"O sırada bu bölge arandı mı?"

"Pek iyi değil. En son evde görülmüş ve dediğim gibi, ormanda olduğunu düşünmek için bir neden yok. Cesedini bir yürüyüşçü bulmuş." Haritamı kontrol ettim ve tekrar etrafa bakındım. "Şu taraftan gidelim. Cesedin bulunduğu yere doğrudan bir hat değil ama her zaman geri dönebiliriz."

"Yolu göster."

Yürümeye başladık ve çok geçmeden çam ağaçları sıklaştı. Bölgeyi taradım, ne aradığımdan emin değildim. Herhangi bir şey, gerçekten. İlk araştırmacıların düşünmediği ya da gözden kaçırdığı bir şey.

Yürürken, "Ölüm zamanı da bir soru işareti," dedim. Luke'un tüm ayrıntılara ihtiyacı yoktu ama bunu konuşmak parçaları bir araya getirmeme yardımcı olabilirdi. "Ölüm zamanını belirlemek bir bilim olduğu kadar bir sanattır, bu yüzden her zaman istediğimiz kadar doğru olmayabilir."

"Yani doğru olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Çok fazla ayrıntı yoktu. Bir şeylerin gözden kaçıp kaçmadığını merak ediyorum. Ne zaman kaçırıldığından bile emin değiliz. Yalnız yaşıyordu. Kız kardeşi kayıp ihbarında bulunmuş ama bu ihbardan önce ne kadar kayıp olduğunu bilmiyoruz."

"Bu da katilin onu tahmin ettiklerinden daha uzun süre elinde tutmuş olabileceği anlamına geliyor."

"Aynen öyle. Yürüyüş yolunda rastgele şiddet eylemi teorisi, biraz daha derine inene kadar işe yarıyor gibi görünüyor."

Bir sincap ağaç gövdesinden aşağıya doğru koştu ve sanki ona bir şeyler atıştırmak için duracağımızı umuyormuş gibi önümüzde durdu.

"Üzgünüm, küçük adam." Yürürken ceplerimi yokladım. "Senin için hiçbir şeyim yok."

"Ezilmiş görünüyor," dedi Luke.

"Eminim iyi olacaktır. Tilikum sincaplarından hiçbirinin yetersiz beslendiğini sanmıyorum."

Bir yükselti daha tırmandık ve ağaçlar bir açıklığa doğru açılarak eski bir ahırın ufalanan kalıntılarını ortaya çıkardı. Ahşap paneller yaşlılıktan ve hava koşullarına maruz kalmaktan grileşmişti ve ortasında bir ağaç büyüyordu, dalları çatıdaki deliklerden yukarı uzanıyordu. Duvarlardan biri çökmüş, her şey orantısız görünüyordu.

"Sanki daha önce buraya gelmişim gibi hissediyorum." Ahırın yanındaki derme çatma ateş çukurunu işaret etti. Çoğunlukla eski kömürlerden oluşuyordu ve molozların birkaç kömürleşmiş bira kutusu vardı. "Evet. Bazen burada parti yapardık."

"Nehir kenarında parti yaptığınızı sanıyordum." "Biz de öyle yapardık."

Ahırın etrafında yürürken eski bir bira kutusuna tekme attım. Yerel gençlerin kullanmayı sevdiği birkaç parti noktası vardı. Benim gibiler onları bulamasın diye dönüşümlü olarak kullanıyorlardı.

Ahırın uzak tarafında, zemin tekrar yukarı doğru eğimliydi ve soluk ahşap bir kapı yamacın içine doğru inşa edilmişti.

"O da ne?" Luke sordu.

"Muhtemelen eski bir kök mahzeni. Eskiden çok yaygındı. Pek fazla kalmadı."

"Sence sahibi kim?"

"Bilmiyorum." Kapiya yaklaştım. Üzerinde eski bir asma kilit vardı. "Buranın ilçe arazisi olduğunu sanıyordum ama belki de özeldir. Biraz araştırma yapmam gerekecek."

"Terk edilmiş kök mahzeni bir kurbanı saklamak için iyi bir yer olabilir." "Evet." Kilidi oynattım ama sıkıydı.

"Öylece , değil mi?" "Hayır.

Arama iznine ihtiyacım var."

"Bu berbat. Yani, değil. Mülkiyet hakları falan. Ama içinde ne olduğunu görmek isterdim."

"Sen de ben de. Gerçi bildiğimiz kadarıyla ya boş ya da liselilerin buraya zulaladığı sigara ve içkilerle dolu."

"Bana eskiden kullandığımız avcı kulübesini hatırlattı. Sigara ve içki için değil ama, bilirsin işte..." Sırıttı.

Biliyordum. Çatısı akmış ve bir penceresi kırılmıştı, ama bir kızla yalnız kalmak için harika bir yer haline getirecek kadar temizlemiştik. En azından bizim ergenlik standartlarımıza göre. Kapiya da kilit takmıştık. Orada bir şey sakladığımızdan değil, rakiplerimiz Bailey kardeşleri dışarıda tutmak için.

"Eğer bir yargıca arama izni çıkarttırsam ve orada bulduğum tek şey son kullanma tarihi geçmiş bir kutu prezervatif olursa çok kızarım."

Luke güldü. "Şaşırmazdım."

Kilitli kök mahzenini terk edip aramaya devam ettik ama hiçbir şey bulamadık. Sadece çam iğneleri ve bir ağaç dalındaki yerinden bize bağırان bir sincap. Luke'un garajına dönmesi gerekiyordu, bu yüzden günü sonlandırdık ve SUV'uma geri döndük.

Ertesi gün tekrar devriyedeydim. Ve sinirliydim. Sabahım, bir adamı poker oyununun sonucu yüzünden komşusunun saman balyalarını ateşe vermekten vazgeçirmek, adamın üst kattaki kendi televizyonu olduğu ortaya çıkan bir gürültü şikayetine yanıt vermek ve arabasının yolcu koltuğunun altında bulduğum çalıntı bir telefon ihbarını araştırmaktan ibaretti.

Evet, hepsi benim işimdi. Ama ben faili meçhul davalar üzerinde çalışmak istiyordum.

Otoyoldan aşağı inerken durdum ve lastiği patlayan bir kadına yardım ettim. En azından buna değdiğini hissettim.

Brenna telsizden seslendi. "Ekip yedi." "Devam et, Bren."

"255 Wildrose Lane'de izinsiz giriş ihbarına bakabilir misiniz?" Oradan çok uzakta değildim. "10-4."

"Ev sahibi şehir dışında ama sanırım biri etmek için oradan geçmiş. Ek binaların etrafında gizlenen birini gördüklerini düşünüyorlar."

"eski Pine'ın yeri, değil mi?" "Sanırım öyle. Rich Pine mı?"

"Kulağa doğru geliyor. Muhtemelen Harvey Johnston yine kaybolmuştur ama gidip kontrol edeceğim."

Rich Pine babamla yıllardır arkadaşı. Yeterince iyi bir adamdı, ama eski biriktirmek gibi bir huyu vardı. Evi şehrin dışında, eşyalarla doldurmaya başardığı bir arsanın üzerindeydi.

Arazisine giden uzun toprak yoldan aşağıya doğru sürdüm. Görüş mesafesinde hiç komşusu yoktu, muhtemelen bu sayede arazisi hurdalık gibi görünmüyordu. Evi kötü durumda değildi ve ön bahçe de dağınıklıktan tam olarak arınmış sayılmazdı ama çoğunlukla bahçe sanatı haline getirdiği paslı ıvır zıvırlar vardı.

Ancak evin arkasında birkaç ek bina ve dolambaçlı bir hurda labirenti vardı. Muhtemelen onlarca yıldır hareket etmemiş paslanmış arabalar, eski çiftlik ekipmanları, lastikler, palet ve hurda odun yığınları ve temizlendiğinde muhtemelen bir müzeye ait olan eski bir itfaiye aracı.

"Manga yedi," dedim telsizime.

"Devam edin, yedinci manga," diye yanıtladı Brenna.

"Beni 255 Wildrose Lane'e koyun. Etrafa bir göz atmaya gidiyorum." "10-4."

Erişimimi engelleyecek bir çit ya da başka bir şey yoktu, bu yüzden dağınıklığa geri döndüm. Eski bir benzin pompası ve bir yığın eski yol levhası vardı. Bir yığın demiryolu bağları ve paslı bisiklet koleksiyonu. Bazılarının muhtemelen değeri vardı, özellikle de restore etmek için zaman ayıracak biri için, ama eşyaların çoğu çöp gibi görünüyordu.

En büyük müştemilatın yanında altmışlı yılların sonlarına ait bir Chevrolet kamyonete benzeyen bir şey vardı. Araba uzmanı Luke'tu, ben değil, ama merak ettim.

Rich'te olduğunu biliyordum. Kardeşimin eline geçse bayılacağı türden bir şeye benziyordu.

Yığınların ve yığınların etrafında dikkatlice yürüdüm, zemin rastgele döküntülerle doluydu - vidalar, eski bir kalem, ip parçaları ve diğer ıvır zıvırlar. Orada biri varsa bile muhtemelen çoktan gitmiştir. Hiçbir şey duymadım. Ve orada birinin bir şeyler çaldığını söylemek de imkânsızdı. Rich'in sahip olduğu tüm ıvır zıvırın bir envanterinin olduğundan şüpheliydim.

Tilikum'u tanıyorsam, bu sadece bir sincap kolonisiydi ve ihbarı yapan her kimse düzinelerce sincabın hareketini görmüştü.

Birden ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hiçbir şey duymamıştım. Ne bir metal gıcirtısı ne de bir tahta kayması. Sincapların ya da diğer yaratıkların sesi bile yoktu.

Peki beni kızdıran neydi?

Duyu organlarım tetikte, vücudum gergin bir şekilde başka bir ek binanın etrafından dolaştım. Hâlâ olağandışı bir şey görmemiş ya da duymamıştım ama içgüdülerim yüksek hızda kovalamaca yapan bir devriye arabası gibi tetikteydi.

Bir sorun vardı.

Pusuda bekleyen silahlı bir izinsiz girene ya da belki de beni takip eden vahşi bir yırtıcıya rastlayacağımı düşünerek köşeyi dönüp ek binanın arka tarafına baktım.

Hiçbir şey.

Bir nefes verdim. Belki de içgüdülerim yanılttı.

Elimdeki tek uyarı bir gıcirtı oldu.

Bir hurda yığını doğru düşerken kollarımı yüzümün üzerine atmak için tam zamanında döndüm. Eşya duvarı ile ek binanın arkası arasında sıkışıp kaldığımda, gömülmemeyi ya da paslı bir şey tarafından bıçaklanmamayı umarak kendimi bir tarafa attım.

En büyük darbeyi ön kollarım aldı ama yığının ağırlığı beni yere düşürdü. Yakıcı bir acı kolumun üst kısmını yırttı ve sanki tuğlalarla dövülüyormuşum gibi hissettim.

Birkaç saniye sonra her şey bitmişti. Yerde yatıyordum, molozlarla kaplıydım, kolumdan kan damlıyordu. Gözlerim toz içindeydi ve şimdiden bir düzine çürüğün başlangıcını hissedebiliyordum.

Üzerime düşen şeyi yerinden oynatıp işleri daha da kötüleştirmemek için dikkatlice hareket ederek kollarımı ve bacaklarımı test ettim. Biraz hırpalanacaktım ama hiçbir yerim kırılmamış gibiydi. Neyse ki kafama bir şey çarpmamıştı.

Yüzümü buruşturarak düşen yığının içinden çıkmaya çalıştım. Ne olmuştu böyle? Çok fazla hurda vardı ama hiçbirisi kendi başına düşecek kadar tehlikeli görünmüyordu.

Ayağa kalktım ve kolumu kontrol ettim. Keskin bir şey pazılarımda uzun bir kesik açmıştı. Derin değildi ama en azından üzerine gazlı bez koymamı gerektirecek kadar kanıyordu.

Bir şeylerin ters gittiği hissi kaybolmadı. Temkinli bir şekilde arazinin ön tarafına doğru ilerledim ve arabama gittim. Hiçbir şey görmedim. Yığınların etrafında gizlice dolaşan ya da ormana doğru kaçan birine dair bir iz yoktu. Uzaktan bile bir araba sesi gelmiyordu.

Ama o yığın neden üzerime düşmüştü? Rüzgar yoktu. Etrafta hayvan yoktu, bir sincap bile. Rich'in hurda yığınlarından birinin yerçekimine yenik düştüğü anda oradan geçmem sadece bir tesadüf müydü?

Rich Pine'in arkadaşının bahsettiği izinsiz giren kişi miydi? Orada kim olabilir?

İlk yardım çantasından gazlı bez çıkardım ve kanamayı temizledim. Neyse ki tetanos aşısı olmuşum, o yüzden bu konuda endişelenmedim. Merkezle görüştüm ve olağandışı bir şey bulamadığımı ama üzerime bir yığın ıvır zıvır düştüğünü söyledim. Brenna iyi olduğumdan emin oldu ve Rich'in mülkünün tehlikeli olmadığından emin olmak için yerel yardım bulmamız gerekebileceğini söyledi.

Ama mesele de buydu. Tam olarak düzenli değildi ama tehlikeli de olmamalıydı. Hiçbiri devrilmenin eşiğindeymiş gibi görünmüyordu.

Başka bir devriye arabası yanaştı ve Kade indi.

"İyi misin dostum?" Kolumda tuttuğum gazlı bezi işaret etti. "Evet, iyiyim. Ciddi bir şey yok. Burada ne işin var?"

"Yakınlardaydım. Telsizdeki konuşmaları duydum, bir uğrayıp iyi olup olmadığınızı bakayım dedim."

"Ben ." Araziye tekrar baktım. "Yine de garipti." "Ne?"

"biri varmış gibi görünüyordu." Omuz

silktili. "İzinsiz giriş çağrısı."

"Biliyorum ama bir şeyler ters geliyor. Sanki rastgele izinsiz giren birinden daha fazlasıymış gibi. Bunun kasıtlı olduğu hissinden kurtulamıyorum."

Alnı endişeyle kırıştı. "Ne demek istiyorsun, biri seni buraya mı çekti?"

Yüksek sesle söylediğinde kulağa yarı çılgınca geliyordu. Ama benim düşündüğüm de tam olarak buydu.

"Evet."

"Belki de izinsiz giren kişi hâlâ oradaydı. Yakalanmak istememiştir."

Mülke tekrar baktım. Bunun mantıklı olduğu açıktı. Ama bu açıklama içimdeki huzursuzluk duygusunu tatmin etmedi.

Kade hâlâ endişeli görünüyordu. Kolumu işaret etti. " baktırmalı mısın?"

"Hayır. Sadece bir çizik."

"Tamam." İkna olmuş gibi görünmüyordu ama arabasına geri döndü.

"Dikkatli ol."

"Sen de."

Arabaya bindi ve gitti ama ben bir süre Rich Pine'ın arazisine bakarak oyalandım. Bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyordum. Sadece ne olduğunu anlayamıyordum.

BÖLÜM 31

Garrett

Yemek odamdaki tek ışık dizüstü bilgisayarımın parıltısıydı. Güneş batmıştı ama ben fark etmemiştim bile. Zihnim hararetle soğuk dosyaya odaklanmıştı. Dışarıda bir yerlerde tıkırdayan bir saat vardı, bundan emindim. Katil tekrar saldıracaktı.

Üstlerim inansa da inanmasa da ben biliyordum. Harper'ın kapısının önündeki o paket bir alaydı. Hâlâ dışarıdaydı ve yine öldürecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Harper üst katta uyuyordu ve Owen gece için bir arkadaşının evine gitmişti. Hırsızlık olayından beri başı belaya girmemişti ve onu on sekiz yaşına gelene kadar cezalandırmakla tehdit ettiğimi unutmuştum. Kendine çeki düzen vermek için iyi bir zaman seçmişti. Faili meçhul bir cinayet, hamile bir kız arkadaş ve asi bir gençle uğraşıyor olsaydım, hayatım olduğundan daha da karmaşık olurdu.

Hafifçe irkilerek kolumu kaydırdım. Yara ciddi değildi. Rich Pine'ın mülküne yaptığım ziyaretten bu yana geçen birkaç gün içinde kabuk bağlamıştı. Çürükler sadece çürüktü. İyileşeceklerdi.

Olayın bir tesadüf olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde olup olmadığımı. Harper kötü şansının bana da bulaşmasından endişeleniyordu. Ona bu konuda endişelenmemesini, endişelense bile halledebileceğimi söyledim. Şans gibi şekilsiz bir kavram beni .

Kötü şans tutuklayamazsın. Ama bir katili? Onu tutuklayabilirim. Kilit altına alır ve bir daha kimseye zarar vermemesini sağlarım.

Özellikle de kadını.

Gözlerim yorulmuştu ama rahatsızlığı görmezden geldim. Eski dava dosyalarını inceliyor, röportajları, raporları ve saha notlarını tekrar okuyordum. Beni doğru yöne götürecek herhangi bir şey arıyordum. Jasmine'i öldüren kişiyi bulmak için ihtiyacım olan molayı bana verebilecek herhangi bir şey.

Üstlerim, hurda yığını üzerime devrildiğinde ciddi şekilde yaralanmadığımdan emin olmak dışında pek de endişelenmediler. Sadece bir kazaydı. Şanslıydım. Rich Pine şehre döndüğünde, böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması mülkünü temizlemek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracaklardı.

Konuyu zorlamadım ya da birinin bunu kasıtlı olarak yaptığını iddia etmeye çalışmadım. Elimde kanıt yoktu. Kanıtım yoktu. Sadece bir önsezi. Ve içgüdülerim, genellikle olduğu gibi keskin olsa da, bir dava anlamına gelmiyordu.

Ayrıca, paranoyak olduğumu düşünmeye başlayacaklarından biraz endişeliydim.

Belki de öyleydim.

Neyse ki Harper başka isimsiz paket almamıştı. Bu noktada biri ona çiçek gönderseydi, muhtemelen kendimi kaybederdim. Özellikle de beyazsa.

Ama bu beni meraklandırırdı - o çiçekleri kimin aldığını bulabilir miydim? Aradan on yıl geçmişti ama bu yine de etmem gereken bir ipucuydu. Kasabadaki çiçekçi dükkânı yirmi beş yıldır açıktı ve hâlâ iş yapıyordu. Yeterince eskiye dayanan satın alma kayıtları olma ihtimali bile varsa, bunu araştırmam gerekiyordu. Dedikleri gibi, taş üstünde taş bırakmamalıyım.

Tilikum çevresindeki patika sisteminin basılı bir haritasını çıkardım. Jasmine'in cesedinin bulunduğu yeri, bileziği bulduğum yeri, eski ahırın ve kök mahzeninin yerini işaretlemiştim. Her biri yaklaşık bir mil arayla bir üçgen oluşturuyorlardı.

İlk soruşturma sırasında ahırın ya da kök mahzeninin arandığına dair hiçbir kayıt yoktu. Bu mantıklı. Kadının izini kaybettirdiği ve cesedinin daha sonra bulunduğu yerde öldürüldüğü varsayılmıştı. Katilin kaçış izlerini bulmaya çalışmanın ötesinde, müfettişler daha geniş bir alanı arama ihtiyacı hissetmezlerdi.

Ama arkasında hiçbir şey bırakmamıştı.

O mahzene girmek istedim. İlçe kayıtlarına göre, özel mülktü ama bir vakıfta tutuluyordu. Bölgede buna benzer epeyce arazi vardı - bir zamanlar eski Tilikum ailelerine ait olan ve kasabanın küçülmesiyle on yıllar içinde kullanılmaz hale gelen araziler. Kız kardeşim evlendiğinde aileme miras kalan alanın bir parçası olmaması çok kötüydü. Bu işi çok daha kolay hale getirebilirdi.

İçeri girmek için arama emrine ihtiyacım vardı. Ve hakimın bunu kabul etmesi için nasıl yazacağımı bilmiyordum.

Jasmine'in cesedinin bulunduğu yere yakınlık yeterli miydi? Bir erkeğin cesedi o kadar uzağa taşıması zor olsa da imkânsız değildi, özellikle de formda biri için. Bir an için Harper'ı bunu onun üzerinde denememe izin vermesi için ikna ettiğimi hayal ettim.

Hey aşkım, ormana gidip seni bir mil kadar ağırlık olarak taşımama izin verir misin?

Muhtemelen gereksiz ve biraz ürkütücü ama yine de cezbedici.

Phillip Lancaster'ı aramayı düşündüm. Daha önce de arama emirleriyle ilgili sorularım için onu aramıştım. Yargıcın izin vermeye daha yatkın olması için onları nasıl ifade edeceğini biliyordu. Ama geç olmuştu. Sabah Çavuş Denny'ye, hatta belki de Şerif Jack'e sorardım.

Hoş bir karıncalanma ensemeye yayıldı ve omurgamdan aşağı indi. Yaklaştığını duymaktan çok hissettim.

Harper ellerini omuzlarımda gezdirdi ve kollarını boynuma dolayarak boynumu öpmek için eğildi.

"Yukarıda ne yapıyorsun?" diye sordum. "Uyandım ve sen ."

Vücudum arzuyla kıpırdandı. Dünyada beni bir katili avlamaktan alıkoyabilecek tek şey oydu.

Onu kucağıma çekebilmek için masadan uzaklaştım. İnce bir atlet ve şort giymiş, bacaklarını bana dayamış oturuyordu. Uzun saçları dağınık ve gevşekti, gözleri uykuluydu.

"Geç değil." Ellerimi kalçalarında aşağı yukarı gezdirdim. "En azından benim için değil."

"Biliyorum. Ama seni özledim. Eve geldiğinden beri çalışıyorsun." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim. Çok meşguldüm."

"Sorun değil. Aklında çok şey var." Yaranın etrafındaki deriye nazıkçe dokundu. "Bu nasıl? İyileşiyor mu?"

"Merak etme, sorun yok."

"Sanırım endişe de anlaşmanın bir parçası. Üniformalı bir adama aşık olduğumda neyle karşı karşıya olduğumu ."

Sesindeki espriyi duyabiliyor, dudaklarındaki hafif gülümsemeyi görebiliyordum. Ama yine de benim için endişeleneceğini biliyordum. İşim tehlikeliydi. Bundan kaçış yoktu.

"Güvenliği ciddiye alıyorum. Bunun için eğitildik."

Eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. "Biliyorum." "Peki ya sen?"

Nasıl hissediyorsun? nasıl?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Küçük olan iyi. Kendimi iyi hissediyorum. Kesinlikle ikinci bir fırıncı tutmam gerekiyor ama neyse ki bunun için yeterince meşgulüz. Minik olan daha az minik hale geldikçe yetişmek zor olacak."

Göğüslerinin arasından karnına doğru bir çizgi çizdim. Alt dudağını ısırarak usulca kıkırdadı.

"Yatağa gelmelisin."

İş hâlâ beni çekiştiriyordu ama o karşı konulmazdı. Sıcaklığı, kokusu, sesi. Kucağımdan kaydı ve elimi tuttu. Taşıdığım yüklerin ağırlığının bir kısmını arkamda bırakarak kalktım ve onu takip ettim.

Yatak odasına girer girmez üzerimdekileri çıkardım ve tenini tenimde hissetmek için sabırsızlanarak onunkileri çıkarmasına yardım ettim. Yatağa tırmandık ve acele etmeden onu öptüm, vücudunda aşağı doğru ilerlerken tadına baktım. Dokunuşumun altında inledi, sırtını kamburlaştırdı ve çarşaflara karşı kıvrıldı.

Üstüne yerleşmek için hareket etmeden önce onu bir kez doruğa çıkardım, zevkinin tadını çıkardım. Göz kapakları titriyordu ve loş ışıktaki bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Bedenlerimiz bir his patlamasıyla birleşti. Yumuşak ve sıcaktı, pürüzlü yanlarıma karşı ipek gibiydi. Kendimi onun sıcaklığında kaybettim, tüm gerginliğimi ve stresimi bıraktım. Ondan başka hiçbir şey yoktu.

Benim kadını. Aşkım.

Yoğunluk zirveye çıkana kadar ritmimiz hızlanarak hareket ettik. Boynuna doğru hırladım, sertçe iterken parmakları sırtıma saplandı. Tekrar boşaldığını hissettim ve bu kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı. Serbest bıraktım, kendimi ona boşalttım.

Onu her şeyimle seviyordum.

İşimiz bittikten sonra kollarını bana doladı. Ona sarıldım ve içime çektim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Kendimi toparladım ve ona bakabilmek için kendimi destekledim. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Bu iyiydi."

Ağzımın bir köşesi ince bir sırıtışla kalktı. "Çok iyi."

"Sadece bunu kastetmiyorum." Yüzümün yan tarafına dokundu. "Buna ihtiyacım var."

Sana ihtiyacım vardı."

"Ben her zaman seninim, aşkım."

"Biliyorum. Demek istediğim... bazen sana ihtiyacım oluyor. Bu Garrett'a. Haven yardımcısına değil."

"Mesafeli davrandıysam özür dilerim."

"Çok sıkı çalışıyorsun. Kendini tüketmeni istemiyorum." Ben de istemiyordum ama o anlamıyordu. Onu güvende tutmak zorundaydım.

Eğilerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Yakında her şey sakinleşecek."

Bana gülümsedi, gözleri umut doluydu. "Evet, öyle olacak."

Üzerinden yuvarlandım ve o da bana yaslandı. Çok geçmeden nefes alış verışı düzleşti. Uykuya dalmıştı.

Dava beni tekrar çekiştirmeye başladı. O benim için iyiydi, buna hiç şüphe yoktu. Ama yapacak çok işim vardı. Her ipucunu takip etmem gerekiyordu ve zamanım yoktu.

Ben de uyuduğundan emin olana kadar bekledim ve yataktan sıvıştım. Yakalamam gereken bir katil vardı.

BÖLÜM 32

Harper

FIRIN CIVIL CIVİLDİ. Tüm keklerimizi bitirmiştik ama müşteriler caymamıştı. Tilikum'da turist sezonu tüm hızıyla devam ediyordu ve bu da küçük şehir merkezimizde dolaşırken ikram arayan sürekli bir ziyaretçi akışı anlamına geliyordu. Pembe limonatalı kekler özellikle popüler olmuştu. Tarifin kurabiye versiyonunu oluşturmak için aklıma bir not aldım.

Beth ve ben idare edilebilir hale gelene kadar sıra üzerinde çalıştık. Tam bir rock yıldızıydı. Ona kesinlikle zam yapacaktım. Küçük bir Energizer tavşanı gibiydi; ne kadar meşgul olursak olalım hiç yorulmuyor gibiydi.

Diğer yandan ben mi? Sürükleniyordum.

İşte bu yüzden, yoğun öğleden sonramın ortasında, mutfakta potansiyel yeni bir fırıncının olması harikaydı.

Mila'nın koyu kahverengi pixie kesimi, dramatik eyeliner'ı ve koyu kırmızı rujı vardı. Tilikum'dan çok uzak olmayan küçük bir şehir olan Wenatchee'de yaşıyordu ve birkaç yıldır orada bir fırında çalışıyordu, ancak bir değişiklik arıyordu.

Onunla ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Garip bir monotonlukla konuşuyordu ve göz teması yoğundu. Tam bir Wednesday Addams havası vardı. Ama belki de sadece tuhaftı. Asıl bilmek istediğim, özellikle baskı altında ne kadar iyi yemek pişirebildiğiydi.

Ondan çikolata parçacıklı kurabiye yapmasını istemiştım -her fırıncının yapabilmesi ve iyi yapması gereken bir klasik. Onu kontrol etmek için mutfığa uğradım ve eğer kokusu bir şey ifade ediyorsa, başarmıştı.

"Burada işler nasıl gidiyor?" Ben sordum.

Saatini kontrol etti, sonra zamanlayıcıya baktı. Çifte zamanlama taktiğini onayladım. "Mükemmel."

"Harika kokuyor."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi tamamen ifadesizdi.

"Kurabiyeleri beklerken bana pasta süsleme becerilerini göstermeni istiyorum. Buzdolabında kullanabileceğimiz küçük bir pastam var."

"Bunu yapabilirim."

"Harika." Buzdolabına gittim ve zaten kırıntıları olan küçük bir pasta çıkardım ve adadaki döner pasta standına koydum. "Bunu istediğiniz herhangi bir şey olarak hayal etmekte özgürsünüz. Bir düğün pastasının en üst katı, bir bebek partisi pastası, doğum günü pastası. Sınırsız."

Başını yana eğdi ve pastayı incelerken gözlerinin arasında küçük bir oluk oluştu. "Bebek partisi," diye kesin bir ifade kullandı.

"Tamam." Arka cebimdeki telefonum çaldı, ben de kontrol etmek için çıkardım. Şekerli kurabiyeler, arayan annemdi. "Devam et ve başla. Bunu almam lazım. Hemen döneceğim."

Onu kendi haline bıraktım ve arka kapıdan çıktım. Muhtemel yeni bir çalışanın annemle konuşmaya maruz kalmasına gerek yoktu. Özellikle de ona henüz hamile olduğumu söylemediğim için.

Bu ilginç olacaktı. "Selam anne.

N'aber?"

"Neden bu ifadeyi kullanmakta ısrar ediyorsun?" "Ne ? Bilmiyorum. Alışkanlık sanırım."

Sinirli bir şekilde iç geçirdi ve ben de gözlerimi devirdim. Ne güzel. Bu zaten çok iyi gidiyordu.

"Haberlerim var," dedi. "Kız kardeşin iş yerinde bir terfiyi kabul etti."

"Vay canına, bu harika."

"Bu harika olmaktan da öte. Olağanüstü."

"Heyecanlı mı?"

"Gurur duyuyor. Olması gerektiği gibi."

"Harika. Kutlamak için bir şey yapıyor musun?"

"Sanırım ona bir akşam yemeği ısmarlamam gerekecek."

"Bu güzel olurdu." Burnumu kıvırdım, korku midemi düğümledi. Muhtemelen şu an ona bebekten bahsetmek için uygun bir zaman değildi. Ama hiçbir zaman iyi bir zaman olmayacaktı. Bandajı atmam ve bu işi bitirmem gerekiyordu. "Anne, benim de bazı haberlerim var."

"Oh?"

"Bunun sürpriz olacağının farkındayım ama öncelikle her şeyin yolunda olduğuna dair sizi temin etmek istiyorum. Bu iyi bir haber, tamam mı?"

"Bu oldukça iyi bir giriş."

"Biliyorum ama söyleyeceklerimi duyup hemen endişelenmeni istemiyorum. Ya da beni yargılamayı."

İnledi. "Ne yaptın sen? Doris'in fırını yakmadın, değil mi?"

"Hayır." Derin bir nefes aldım. "Ben hamileyim." "Sanırım yanmış bir fırını tercih ederdim." *Tamam, işte geliyor.*

"Hamile misin? Harper, senin neyin var? Bunun olmasına nasıl izin verirsin?"

"Sürpriz oldu ama ikimiz de konuda çok heyecanlıyız." "Bana onunla evlenmeyeceğini söyle."

"Ne? Ben... Yani, bu konuşmayı hiç yapmadık. Ama neden olmasın?"

"Eğer bebeği doğuracaksanız, ki bunu ifade etme şeklinizden doğuracağınızı varsayıyorum, ne yaparsanız yapın, evlenmeyin."

"Neden?"

"Çünkü o zaman onunla sıkışıp kalırsın. Kimse bunu istemez. Gerçekten istemez. Biz evrim geçirdik. İhtiyaçlarımızı karşılamak için bir mağara adamına bağlı olmak zorunda değiliz. Kendi ihtiyaçlarımızı gayet iyi karşılayabiliriz, finansal olarak ve başka türlü."

"Tamam ama ben Garrett'a aşığım. Eğer benimle evlenmek isterse, kesinlikle evet diyeceğim."

Tekrar inledi. "Gerçekten nereden geldiğini bilmiyorum." "Farklı şeyler istiyor olmam beni yanlış yapmaz anne.

Bu bebek hiç beklenmedik bir şeydi ama başıma gelen en güzel şey oldu. Garrett da öyle. O harika bir adam."

"Hormonların harekete geçtiği için öyle görüldüğüne eminim." "Ona aşık olanın hormonlarım olduğunu sanmıyorum ama ."

"Şimdi böyle düşünüyorsun ama on yıl bekle. Kanepede oturup bira göbeğinin altını kaşındığı ve horultusuyla geceleri seni uyutmadığı zaman. O zaman onu ne kadar sevdiğini göreceğiz."

Annemin neden bu kadar alaycı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç evlenmemişti. Nasıl bir şey olduğu hakkında nasıl bir fikri olabilirdi ki? Ama neyse ki, erkeklerden bu kadar nefret etmesine neden olacak kadar onu kimin incittiğini sormaktan kendimi alıkoyabildim.

Bu durum beni hiç oğlu olmadığı için minnettar etti. Bana ve kız kardeşime kötü bir anne olmamıştı, ama bir oğlu olsaydı ne yapardı?

Çocuk mu? Onun kafasını daha çok karıştırırdı. Ve benimle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Şuna ne dersin? İlerlerken tavsiyelerini aklımda tutacağım. Ama sadece büyükanne olacağını bilmeni istedim ve-"

"Dur."

"Ne?"

"Ben büyükanne değilim."

"Eğer benim bebeğim oluyorsa, bu senin de olacağın anlamına gelir."

"O çocuk bana büyükanne demiyor. Bu beni yaşlı gösteriyor." "Sorun değil. Bebek sana nasıl hitap etmeli?"

"Bilmiyorum. Biraz düşünmem gerekecek. Ama kesinlikle büyükanne olmaz."

Belki de mesele buydu. Yaşlanma konusunda kendini güvensiz hissediyordu ve benim bebek sahibi olmam ona artık yirmili, otuzlu ya da kırklı yaşlarında olmadığını hatırlattı.

"Ne karar verdiğinizi bana bildirebilirsiniz. Daha çok zaman var. Henüz erken ve zaten bebekler yeni doğduklarında konuşmazlar."

"Hayır, sanırım değil."

"Holly'ye beni tebrik ettiğini söyle."

"Alacağım. Doğum öncesi vitaminlerin var mı?"

Bu beni gülümsetti. Mükemmel değildi ama beni kendi tarzında önemsiyordu. "Evet. Doğum öncesi vitaminlerim, doktorum ve her şeyim var. Ben iyiyim."

"Tamam. Onları almayı unutma. Arada bir de sebze ye."

"Ben çok yerim. Geçimimi fırıncılık yaparak sağlıyorum ama hamur işleriyle yaşamıyorum." "Umarım öyle değildir."

Bebeklik kilolarını asla veremezsin."

"Şekerli kurabiye, anne. Bazen tam olarak yanlış şeyi biliyorsun söyle

."

"Ne dedim ben?"

"Yok bir şey. Sorun yok. Seninle sonra

konuşuruz." "Hoşça kal."

Aramayı sonlandırdım. Kızabilirdim ya da en azından sinirlenebilirdim,

ama

Nedense ben değildim. Hamileliğime çok sevinmesini beklemiyordum. Ve sevinmedi de. Bu iyiydi. Sevinmesine ihtiyacım yoktu. Kendi yola gelecekti. Ve ben de her zaman yaptığım gibi elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Ayrıca, bu bebeğin Tilikum'da onu çok seven bir dizi büyükanne ve büyükbabası olacaktı. Ve teyzeler, amcalar, kuzenler. Bir ağabeyi.

Ve bir anda ağlamaya başladım.

"Hey, Harper. İyi misin?"

Matt'in sesiyle sıçradım ve hızla gözlerimin altını sildim. "Ah, evet. Ben iyiyim. Sadece... hiçbir şey."

Soluk gri bir tişört ve basketbol şortu giymişti ve zavallı adamın dağınık sakallarını nasıl keseceğini gerçekten öğrenmesi gerekiyordu.

"Emin misin? Üzgün görünüyorsun."

"Ben gerçekten iyiyim. Mutlu gözyaşları, aslında."

"Oh. Bu iyi. Garcia cinayetini hiç duydunuz mu?"

Konuyu aniden gerçek suçlara olan ilgisine çevirmesi beni her zaman biraz tedirgin etmiştir. "Um, hayır?"

Sırıttı. "Gerçekten tüyler ürperticiydi. Katil kurbanı öldürmeden önce bir süre arazisindeki bir kulübede tutmuş."

"Bu korkunç bir şey."

"Yine de onu yakaladılar. DNA kanıtı bırakacak kadar da aptalmış. Onu diğer iki cinayetten yakaladık."

"Bu yeni mi oldu, yoksa bir mı aklına geldi?" "Sadece biraz araştırma yapıyordum."

"Oh. Bu... güzel."

"Şerif yardımcısı Haven, Joyner davası hakkında sana ne söyledi? İyi bir şey var mı?"

"Benimle detaylar hakkında pek konuşmaz. Sanmıyorum ki için

."

"Muhtemelen çözemez. Sence bunu çözecek mi?" "Umarım öyle olur. Serbest dolaşan bir katilin daha azalması iyi bir şey olur."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, gözleri odaklanmamış gibiydi. "Evet. Ne yazık ki hayır

Henüz kimse onu yakalayamadı. Kim bilir başka peşinde olabilir."

Sesinde, tüylerimi diken diken eden tuhaf bir hüznün vardı. Bir şey mi biliyordu?

Yoksa bundan daha mı kötüydü? O olamazdı...

Hayır.

O sadece biraz tuhaf ve gerçek suç hikayeleri hakkında çok fazla şey bilen bir adamdı.

Değil mi?

"Daha fazla kurban olduğunu düşünüyor musunuz?"

Yavaşça döndü ve gözlerimle buluştu, ifadesi yoğundu. Tek kelime etmedi. Sadece başını salladı.

Kalbim hızlandı ve sertçe yutkundum. "Bu çok korkutucu. Ben... Ben gitmeliyim."

"Buraya gelmek ister misin?"

"Pardon, ne dedin?"

"Evime gelmek ister misin?" "Um..."

"Lily ile tanışmanı istiyorum."

Şekerli kurabiyeler, Lily kimdi? Ve neden birdenbire Matt'in arka bahçesinde, içinde Lily adında kayıp bir kadın olan ses geçirmez bir kulübe hayal ettim?

Sesim hafifçe titriyordu. "Lily kim?"

"Evcil hayvanım."

Bu iş iyiye gitmiyordu. Bu bana kafeste tutulan bir kadını hayal ettirdi. "Evcil hayvan?"

"Evet, sakallı ejderham. Gelip onu görmek ister misin?"

Bir nefes verdim. Tamam, kafesteki bir kadın değil. Ama yine de. "Hayır, teşekkür ederim. Yapmamalıyım."

"Çok uysaldır."

"Bu harika Matt. Eminim çok havalıdır. Ama benim çalışmam gerek."

"Uzun sürmez. Tam şuraya park ettim." Arka kapıları açık beyaz bir minibüsü işaret etti.

A. White. Van.

Gözlerim açıldı. Bu gerçekten oluyor muydu? Çocukluğumda yabancı tehlike uyarılarıyla ilgili tüm anılarım beyaz bir minibüsteki ürkütücü bir adam ve genellikle bir evcil hayvan etrafında dönmüştü. Tabii ki, yavru köpeğini kaybettiğini iddia eden bir yabancıyla gitmemem konusunda uyarılmıştım, sakallı ejderhasını görmek için bir adamın evine gitmeye hayır demem konusunda değil.

Ve gerçekten sakallı ejderha mı demek istedi, yoksa bu bir tür garip örtmece miydi?

Matt bana şeker ikram etmeye başlamadan önce oradan gerekiyordu.

"Yapamam ama yine de teşekkürler." Ne demek istediğimin anlaşılması için kararlı bir şekilde dönmeden önce geri çekildim. Gidiyordum. Hoşça kal dedi ama cevap vermedim. Sadece bakmadan el salladım.

Fırına girip arka kapıyı kilitlediğimde kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Şansıma annem arayacak, sonra da dışarıda Matt'le karşılaşacaktım.

Sonra fark ettim, tabii ki. Bu benim şansımdı.

Tüm bunların fiziği hakkında çok derin düşünmeyecektim ama Matt benim kötü şans lanetimin bir ürünü gibi görünüyordu.

Ya da en azından öyle olduğunu umuyordum. İçgüdülerim bana onunla ilk karşılaştığım andan itibaren bir şeylerin ters gittiğini söylemişti. Ve onu her gördüğümde aynı hissediyordum. Sadece biraz tuhaf olduğuna inanmak istiyordum ama ya değilse? Ya gerçek suçlara olan merakı görüldüğünden daha fazlaysa?

Bir taklitçi, belki? Suçları kendisinin işlediğini mi hayal ediyordu?

Hiç bu fantezileri gerçekleştirmiş miydi?

Midem altüst . Matt bir katile benzemiyordu. Öyle miydi?

Muhtemelen hayal gücümün beni ele geçirmesine izin veriyordum. Ama yine de Garrett'a söyleyecektim, ne olur ne olmaz diye.

BÖLÜM 33

Harper

EVE GİTMEK -teknik olarak evim olmasa da- hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Garrett'ın arabası dışarıdaydı ve Owen'ın bisikleti garaj kapısına . Onlar oradaydı. Aşkım ve benim...

Owen ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizden henüz tam olarak emin değildim. Bebeğimin ağabeyiydi ve arkadaş olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Sonunda üvey annesi mi olacaktım? Bu işin sonu oraya mı varacaktı? Umarım öyledir.

Nasıl üvey anne olunacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de ergen bir çocuk için. Ama Owen harikaydı. Ve eğer öyle olsaydım, bu hepimizin öyle olduğu anlamına gelirdi.

Bir aile.

Dışarıda onların izlerini görmeyi, orada olduklarını bilmeyi bu yüzden çok seviyordum. Eve, gerçekten ait olduğum bir aileye dönme fikri o kadar cazip ve güzeldi ki kalbimi sızlatıyordu.

Gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu. Hormonlarım yine mi harekete geçmişti? Gözlerimin kenarındaki yaşları sildim. Çok duygusaldım.

Ben de garip bir gün geçirmiştım.

İyi haber, Mila'nın pişirme denemesinin gerçekten iyi gitmiş olmasıydı. Çikolata parçacıklı kurabiyeleri mükemmel bir şekilde zengin ve yapışkan olmuş, kenarları da tam kıvamında gevrekleşmişti. Ve etkileyici bir pasta süsleme becerisine sahipti. Daha da iyisi, ona işi teklif ettiğimde hemen kabul etmişti. Hâlâ öğrenmesi gereken şeyler vardı ama ben bunun iyi bir olduğunu düşünüyordum. Kendi yöntemlerine çok bağlı değildi ve Angel Cakes'in numaralarını öğrenebilirdi.

Başka bir fırıncının olması üzerimdeki baskıyı azaltacaktı. Ve zamanlama... Şanslı demeyecektim. Ama şanslıydı. Ben doğum iznine ayrılmadan önce düzenimize alışması için bolca zamanı olacaktı.

Arabamdan indim ve yorgun adımlarla içeri girdim. Owen'ı görmedim. -Muhtemelen yukarıda odasında idi ama Garrett mutfakta duruyordu, sırtı bana dönüktü. Üniformasını çoktan çıkarmış, beyaz bir tişört ve gri bir joggers giymişti ve akşam yemeği için bir şeyler hazırlıyor gibi görünüyordu.

Yemek yapmak. Çok basit ama bir o kadar da anlamlı. Onu çok sevdim.

Eşyalarımı yere bıraktım ve başını sallayışından beni duyduğunu anladım. Mutfaka girdim, arkasına geçtim ve kollarımı beline doladım. Sıcak, sağlam ve güçlüydü.

Beni önüne doğru çekip kollarını bana doladığında, kucağına gömüldüm ve başımı göğsüne yasladım. Günün gerginliği eridi ve bir an için kendimi onun içinde kaybolmaya bıraktım.

Ben uzaklaştım, o da öpmek için yaklaştı. Dudakları sert ve yumuşaktı, öpücüğü hoşgörülüydü. Nasıl bu kadar...

Hayır. Şanslı değilim. Kötü şansım gelip her şeyi mahvetmesin diye bunu düşünmek bile istemedim.

Kulağıma doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Selam aşkım. Seni özledim." "Ben de seni özledim."

"Günün nasıl geçti?"

"İyiydi. Ve ayrıca garip."

"İğrençsiniz çocuklar," dedi Owen. "Mutfakta öpüşmeyi kesin."

Garrett omzunun üzerinden baktı, sonra bana döndü. Owen inlerken, belli belirsiz bir sırıtışla beni tekrar öptü.

"Eğer durmazsan, akşam yemeği için büyükannemle büyükbabama gideceğim." "Gitmesine izin vermeli miyiz?" Garrett sordu, sonra dudaklarını

bir öpücük daha. "O zaman yalnız kalabiliriz."

"Bu daha da kötü," dedi Owen. "Hayatım artık böyle mi olacak?"

Garrett'in omzunun üzerinden baktım ve ona gülümsedim. "Evet."

Sırıtışını gizlemeye çalışıyor ve başaramıyordu. Bizden uzaklaşarak kanepenin arkasına atladı. "Yukarı bakmanın güvenli olduğu zamanı söyle."

Garrett kulağıma, "Nefesini tutmamalı," diye fısıldadı ve sonra boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu.

Yumuşak bir kıkırdamayla başımı eğdim. Tenimdeki dudaklarına vücudum tepki verdi ve bacakları arasında bir sıcaklık patlaması oldu. Ama Owen bir oda ötedeydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ki bu iyiydi. Belki bu Garrett'ı benimle erken yatması için ikna edebileceğim anlamına geliyordu. Çok fazla çalışıyordu. Dizüstü bilgisayar ve evrak işleri yemek masasının üzerine saçılmış olmasına rağmen mutfakta akşam yemeği hazırlamasına şaşırdım.

"Günün nasıl geçti?" Garrett sonunda sordu.

Kafamı toparlamak için nefes almak zorunda kaldım. Öpücüklerinin üzerimde böyle bir etkisi vardı. "Öncelikle annem aradı. Ona bebekten bahsettim."

Yanağımdan bir şey aldı -muhtemelen un- ve o noktayı öptü. "Ne dedi o?"

"Aşağı yukarı beklediğim şey. 'Aklından ne geçiyordu? Neden hayatını mahvediyorsun? Bilirsiniz, annesine onu büyükanne yapacağını söylediğinde her kızın duymak istediği şey. Kendisine büyükanne denmeyeceğini ilan etti. Ona neyin kabul edilebilir olduğunu bana bildirmesini söyledim."

Kaşları çatıldı.

"Lütfen bir gün anneme dönüşeceğim diye endişelenmeyin. Bu kesinlikle kız kardeşimin başına gelecek, ama ben her zaman farklı oldum."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı. "Bunun için endişelenmiyorum. Sadece anlamıyorum."

"Neyi anladın? Annemi mi? İnan bana, ben de anlamıyorum." "Senin nasıl bir mucize olduğunu kim göremez ki?"

Gözlerim yaşardı. "Beni hamile bıraktığın için böyle söylüyorsun."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Hayır, . Bunu söylüyorum çünkü seni seviyorum."

"Neden bu kadar harikasın?"

"Öyle olduğumu sanmıyorum. Ben sadece benim. Ama seninim."

Kollarımı boynuna doladım. "O kadar harikasın , korkarım gerçek olamayacak kadar iyisin."

"Diğer her şey yolunda mı?"

"Evet, Matt denen adamı hatırlıyor musun? Hani şu garip olan?"

Gözleri kısıldı ve omuzlarındaki gerginliği hissettim. "Evet."

"Bugün ona fırının dışında rastladım. Önemli bir şey olmadığına eminim ama bilmiyorum."

"O ne yaptı?"

"Çoğunlukla her zamanki şeyler. Durup dururken garip bir gerçek suç hikayesinden bahsetti. Ama sonra Joyner davasıyla ilgili bir şey bulup bulmadığınızı sordu. Üzerinde çalıştığın dava bu, değil mi?"

Başını salladı, alnı hâlâ endişeyle çatıktı.

"Ona bilmediğimi söyledim. Davalarınız hakkında pek konuşmadığınızı söyledim. Sonra da bir katilin serbest kalmasının utanç verici olduğunu ve kim bilir bunca yıldır neyin peşinde olduğunu söyledi. Ne söylediğinden çok, söyleme şekli önemliydi. Ben de başka kurbanlar olup olmadığını sordum. Bana baktı, gözleri büyüdü ve sadece başını salladı." Titredim. "Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

"Joyner davasını mı sordu?"

"Evet."

"Özel sorular sordu mu?"

"Sadece bir şey bulup bulmadığınızı sordu. Onun gibi bir şey. Sözlerini tam olarak hatırlamıyorum."

Uzaklaştı ve çenesini ovuşturdu. "Gerçek suç hikâyelerinden bahsettiğini mi söyledin?"

"Evet. Sanırım bu işle gerçekten ilgileniyor. Fırına ilk geldiğinde üzerinde gerçek bir suç tişörtü vardı ve bana bir davadan bahsetmeye başladı. Garipti."

"Arabınıza ayı bırakıp bırakmadığını öğrenebildiniz mi?"

"Hayır. Ona sormalıyım ama genellikle bu konuşmadan nasıl sıyrılacağımı düşünmekle meşgul oluyorum. Özellikle de bugün. Beni eve götürmeye çalıştı."

Sesi sertleşti. "Ne yapmaya çalıştı?"

"Evcil sakallı ejderhasıyla tanışmak için evine gidip gidemeyeceğimi sordu. Beyaz bir minibüsü var, Garrett. Gerçek bir beyaz minibüs. Bu gerçek olamayacak kadar klişe olmalı, değil mi? Beyaz bir minibüsü olan gerçek bir adam kaçırır olamaz."

"Seni zorla içeri sokmaya çalıştı mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Ona teşekkür etmediğimi söyledim ve fırına geri döndüm." Birdenbire noktalar birleşti. "Bekle, Matt senin hakkında şikayette bulunmadı mı?"

"ama görünüşe göre devam etmedi."

"Bu çok garip. Üzerinde çalıştığın dava hakkında soru sorarken bile bundan bahsetmedi. Bu adamı anlamıyorum."

Garrett'ın artık beni dinlediğinden emin değildim. Gözleri odaklanmamıştı ve dizüstü bilgisayarıyla masaya oturdu. "Biliyor olabilir mi?"

"Neyi biliyor olabilir?"

"Paket hakkında," dedi neredeyse nefesinin altında, ekranda bir şeyler kaydırmaya başlarken.

"Ne paketi?"

Dondu kaldı, kasları gerildi. "Boş ver."

"Hayır, hangi paket? Benim aldığım mı? Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Uzun bir nefes verdikten sonra dönüp bana baktı. "Öldürülmeden kısa bir süre önce, Jasmine bilinmeyen bir göndericiden bir paket aldı. İçinde onun bir çift iç çamaşırı vardı."

Az önce söylediği şeyin şoku içimde bir gong sesi gibi yankılandı. "Ne?"

"Bu, onun öldürülmesiyle verandanızdaki paket arasında bir bağlantı olduğu anlamına gelmez."

"Ama durum aynı. Bilinmeyen bir göndericiden içinde kendi iç çamaşırlarımın olduğu bir paket aldım. Tıpkı çözmeye çalıştığın dava gibi mi? Bu nasıl bir bağlantı değil? O da mı cinayet ayısı aldı?"

"Hayır, bir ayı almadı."

"Ama bu ne anlama geliyor? Jasmine'in katili-" Durdum çünkü söyleyemiyordum.

Kanepeye doğru baktı ama Owen kulaklık takıyordu. Bizi duyuyor gibi görünmüyordu.

Garrett sesini alçaltarak, "Başka olası açıklamalar da var," dedi. "Jasmine'in öldürülmesi on yıl önceydi ve bildiğimiz kadarıyla bir daha öldürmedi. En azından aynı şekilde değil. Hâlâ Tilikum'da olup olmadığını bile bilmiyoruz. Aynı kişinin şimdi yeniden ortaya çıkması ve onun ölümüne yol açan olayları yeniden yaratmaya başlaması pek olası değil."

"Ama olabilir, özellikle de davayı siz araştırdığınıza göre."

"Biliyorum. İnanın bana, her senaryoya bakıyorum. Ancak kasabanın dedikodu hattının bu olayla ilgili olarak çalkalanıyor olması da beni endişelendiriyor. Komik olduğunu düşünen biri eşek şakası yapıyor olabilir. Ya da daha kötü bir şey olabilir."

"O zamanlar olanları yeniden canlandıran biri gibi mi?"

"Aynen öyle. Polis paketin ilgisiz olduğunu düşünerek reddetti, bu yüzden içeriğinin kamuoyu tarafından bilinip bilinmediğini bilmiyorum. Ama , özellikle de cesedi bulunmadan önce bir kayıp vakası olduğunda. Tüm haberlere bakacak vaktim olmadı."

"Yani, birilerinin paketi bilebileceğini mi söylüyorsunuz, özellikle de gerçek suçlarla ilgileniyorlarsa?"

"Evet."

"Aynı kişiden bahsediyoruz, değil mi? Matt mi?" Başım döndü ve Garrett başını salladı. "Bilemiyorum. Bir yandan, uyuyor gibi. Bugün bana bakışı, gerçek bir suç meraklısından daha fazlası olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ama öte yandan, ciddi bir hırsızlık becerisi saklamıyorsa, yakalanmadan birinin evine girebilecek bir tipe benzemiyor."

"Katılıyorum, bunu hayal etmek zor. Ama asla

bilemezsiniz." "Belki de garip dış görünüşü sadece bir hiledir." "Dürüst olmak gerekirse, bu mümkün. Daha garip şeyler de gördüm."

çalkalanan midemin üzerine koydum. "Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor."

Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Derin bir nefes aldım, onu içime çektim. Ona inanmıştım. Ama her zaman başımda nöbet tutamazdı, her zaman yanımda olamazdı. Ve eğer bu birinin eşek şakası fikriyse, kesinlikle komik değildi.

Ama alternatifler çok daha kötüydü.

BÖLÜM 34

Garrett

HARPER uykusunda kıpırdandı ve boğazından yumuşak bir ses çıktı. Kim bilir ne kadar zamandır tavana bakıyordum, kafamda milyonlarca şey duruyordu. Sanki cevaplar zamanın pusuyla örtülmüş, ulaşılamaz bir yerdeydi. Eğer tüm parçaları bir araya getirebilirim, sadece bir katili yakalamakla kalmaz, kadını da güvende tutabilirdim.

Ve hiçbir şey bundan daha önemli değildi.

Jasmine'le ilgili elimizdekileri gözden geçirip Harper'la benzerlik aradım. Hiçbir şey göze çarpmıyordu. Jasmine daha kısaydı, farklı bir ten rengi ve daha koyu saçları vardı. Masaj terapistiydi, fırıncı değil. Ayrıca daha gençti. Öldürüldüğünde sadece yirmi dört yaşındaydı.

Ama bu bir şey ifade ediyor muydu?

Yargıcı o kök mahzeni için arama izni vermeye ikna etmem gerekiyordu. Hiçbir yere varamayabilirdim ama harekete geçme ihtiyacı -bir tür ilerleme kaydetmek- beni tüketti.

Harper tekrar hareket etti ve kaşları hafifçe çatıldı. Huzursuz görünüyordu. Alnından öpebilmek için daha yakına kaydım - uyurken onu rahatsız eden her neyse onu yatıştırmak için.

Bunu sonsuza kadar yapabilirim.

Bu düşünce aniden ortaya çıktı. Ama gerçek buydu. Onu kaybetmek istemiyordum, bu düşünceye dayanamıyordum. Hayatımın sonuna kadar böyle yanımda olmasını istiyordum.

Kimse onu benden alamazdı. Hiç kimse.

Bir kolumu beline doladım ve onu nazikçe daha yakına ittim. Kıpırdandı ama uyanmadı, bana doğru yerleşti. Vücudu sıcak ve yumuşaktı, yakınlığı kaslarımdaki gerginliği hafifletiyordu.

O benimdi.

Gözlerim kapanmaya başladı. Belki de sonunda biraz dinlenebilecektim. Yavaşça, derin bir nefes aldım, kokusunu içime çektim.

Hafif bir gıcırtı dikkatimi çekti ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu zemin miydi? Yoksa sadece ev mi çöküyordu?

Uyku için çok fazla. Duyularım uyanıktı, adrenalin yorgunluğumu kovalıyordu. Belki de Owen'dı, tuvalete gitmek ya da su almak için kalkmıştı. Kontrol etmem gerekiyordu. Emin olana kadar rahatlayamazdım.

İsteksizce kendimi Harper'ın sıcak bedeninden uzaklaştırdım, yataktan kayarak çıktım ve bir çift boxer külot giydim. Eğer Owen uyandıysa, dışarı çıplak çıkarak onu travmatize etmek istemedim.

Yine de, eğer evde biri varsa, oduncu gelen iri yarı, çıplak bir polisle yüz yüze gelmek gibisi yoktu.

Harper hâlâ uyuyordu, ben de silahımı alıp yatak odasından çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Gözlerim çoktan karanlığa alışmıştı ve koridorda küçük bir gece lambası vardı, Owen'ın daha genç olduğu ve geceleri sık sık odama girdiği zamanlardan kalma bir ışık.

Owen'ın kapısı kapalıydı, ben de dikkatlice tokmağı çevirdim ve içeri baktım. Yatağındaydı, mışıl mışıl uyuyordu.

Kapıyı kapattım ve durup dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Ama yine de emin olmak için evin her santimini dolaşacaktım.

Boş yatak odası ve koridordaki banyo -duş da dahil olmak üzere- boştu. Merdivenlerden inerken ayaklarım hiç ses çıkarmadı. Dipte duraksadım, kulaklarım zorlanıyordu.

Bir gıcırtı daha beni dondurdu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Serin bir hava dalgası tenime çarptı.

Orada biri mi vardı?

Eğitimim beni ele geçirdi. Korkuya yer yoktu. Sakindim ama hazırdım. Her kimse, yanlış evi seçmişti.

Girişi ve ön odayı görebiliyordum. Zorla ya da başka bir şekilde eve girildiğine dair bir işaret yoktu ve kapı zili kameram da alarm vermemişti. Evin arka tarafından gelen başka bir ses daha vardı, ben de o tarafa doğru ilerledim, duyularım keskindi.

Göz ucuyla bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Mutfaka doğru ilerlerken hava sıcaklığındaki hafif bir değişiklik tedirginliğimi artırdı. Bir pencere ya da kapı açılmış ve içeri gece havası mı girmişti? Dikkatli adımlarla ilerlerken kalbim daha hızlı atmaya başladı ve mutfakla aile odası arasındaki köşede durakladım.

Köşeyi döndüm, silahım hazırды ama oda boştu. Aceleyle arkaya açılan Fransız kapılarına yöneldim. Kilitliydi. Verandayı aydınlatan ışığı açtım ve karanlığa baktım. Bu hareket ağaç sınırının hemen içinde miydi?

Evim ormanlık bir alana sırtını dayamıştı, arkamda kimse yaşamıyordu. Gözlerimi kısarak gecenin içine baktım, görmek için zorlandım. Ama orada biri varsa bile çoktan gitmişti.

Bir an için takip etmeyi düşündüm. Ama garajı kontrol etmemiştim. Birinin hâlâ orada olma ihtimali varsa Harper ve Owen'ı evde yalnız bırakamazdım.

Garaja açılan kapı kilitliydi ve içeride kimse yoktu.

Her köşeyi kontrol ederek evi bir kez daha taradım. Yön değiştirerek, kapıları açarak, olabildiğince yumuşak hareket ederek etrafta çaprazlama dolaştım. Orada kimse yoktu ve hiçbir şey hareket etmiş ya da kaybolmuş gibi görünmüyordu.

Evde biri mi vardı? Ben aşağı inmeden hemen önce kaçmışlar mıydı?

Fransız kapılarına geri döndüm ve kilidi göz hizamda görebilmek için çömeldim. Ne yaptığınızı biliyorsanız, bu şeyleri açmak imkansız değildi. Ve eğer biri bu işte iyiye, çıkarken arkasından kilitleyebilirdi.

İz bırakmadan girip çıkıyorlar.

Kiminle uğraşıyordum ben?

İhbarda bulunmayı ve araştırmaya başlaması için birini göndermeyi düşündüm. Ama zaten araştırılacak bir şey olmadığını söyleyebilirdim. Orada biri varsa bile gitmişti.

Dışarıda ayak izleri olabilirdi ama bu kuru havada bundan şüpheliydim. Güneş doğduğunda bir göz atacaktım ama kesin bir şey bulacağıma dair pek umutlu değildim.

Asıl sorun, eğer ihbar edersem ne düşüneceklerini biliyor olmamdı. Paranoyaklaşıyordum.

Gece gelen birkaç küçük ses, kapsamlı bir soruşturmayı gerektirmiyordu. Bunu biliyordum.

Ama orada biri vardı. Hissetmişim.

Harper'ın evine de girmişlerdi. Onunkinde de aynı şey olmuştu, ne bir giriş izi ne de birinin zorla girdiğine dair bir belirti vardı. Ama biri o iç çamaşırlarını çekmecesinden alıp kutuya koymuştu. Üstlerimin ne dediği umurunda değildi.

Sadece kanıtlayamadım. Henüz kanıtlayamadım.
Kızımın peşindeki her kimse, ona zarar vermeden önce onu .
Yanlış adamla uğraşıyordu.

BÖLÜM 35

Garrett

DAHA FAZLA KAHVEYE İHTİYACIM VARDI. Önceki gece uyumamıştım. Olası bir davetsiz misafir insana bunu yapma eğilimindeydi. Kaçırdığım bir gece uykusu beni öldürmeyecekti - kariyerim boyunca gündüz ve gece arasında gidip gelmiştim, bu yüzden buna alışkındım - ama ruh halime pek iyi gelmemişti.

Sabahımı yarım günlük devriye vardiyasında geçirmiştim ve çok heyecanlıydım. İlçede devriye gezmek istemiyordum, bir katili yakalamak istiyordum. Ve evime kimin girdiğini bulmak, eğer aynı kişi değilse.

Ev istilasısı başka bir alay gibi hissettirdi. Birileri Harper benim yanıma taşınmış olsa da ona hâlâ ulaşabilecekleri mesajını veriyordu. Hem birinin bunu yapmaya cüret etmesi hem de onları yakalayamamış olmam beni çok öfkeliyordu.

Ben yapardım. Yanlış adamla uğraşıyorlardı.

Öğleden sonra nihayet şehre geri dönebildim. Harper'ı kontrol etmek için fırına uğradım. O iyiydi, sadece meşguldü.

Ayrıca takviye çağırmıştım. Sincap Koruma Ekibi.

Çoğu emekli olan bir grup kasaba sakininin Harper'ı bir katilden koruyabileceklerini sanmıyordum. Ama en azından etrafta dolaşıp onun asla yalnız olmadığından emin olacaktı. Ve şüpheli bir şey görürlerse beni arayacaktı.

Beni bir kutu kurabiye ile ofise geri gönderdi. Oraya vardığımda içeri girdim ve onları dinlenme odasına götürdüm, ama kendime bir tane alamayacak kadar odaklanmıştım - ya da belki de dikkatim çok dağınıktı. Hayatımda Harper'ın unlu mamullerine dair bir eksiklik olduğundan değil. Ama araştırmam gereken bir soru vardı.

Matt Rudolph'un olayı neydi?

Daha önce geçmişini araştırmamıştım, çünkü yeterince iyi bir nedenim yoktu. Tuhaf görünen ve kız arkadaşımın biraz fazla hoşlanıyor gibi görünen bir adam, sicilini araştırmak için haklı bir neden değildi - eğer varsa. Ve beni şikâyet etmekle tehdit ettiğinde, bunu saklamak zorundaydım.

bu işten sıyrılmak için. Aksi takdirde başımı beladan kurtarmak için adamın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışıyordum gibi görünürdü.

Ama bu noktada, sabıka kaydı olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Bu bana her şeyi anlatmazdı ama bir şeyler anlatabilirdi.

Adını arattım ve bir şey . Matt yedi yıl önce tutuklanmış.
Haneye tecavüzden.

Vay anasını.

Mahkumiyet yok. Fazla bilgi yoktu ama dava düşmüş gibi görünüyordu. Muhtemelen dava açmak için yeterli kanıt bulunamamıştı.

Bu Matt'in Harper'ın ya da benim evime girdiğini kanıtlamıyordu ama kesinlikle ilginç bir tablo çiziyordu.

Bir tutuklama. Mahkumiyet yok. Bu ne anlama geliyordu? Masum olduğu anlamına gelebilirdi ve yasalara göre öyleydi.

Ama bu aynı zamanda onun çok iyi olduğu anlamına da gelebilir.

Onunla konuşmam gerekiyordu, tercihen onu ürkütmeden konuşmalıydım ki çok çabuk avukat tutmasın. Bilmem gereken daha çok şey vardı. Ne kadar sinirli olsam da -o şerefsiz kadınıma zarar vermeyecekti- sakın ve mantıklı kalmam gerektiğini biliyordum.

Jasmine'in cinayetindeki ilk araştırmacılar çok fazla varsayımda bulunmuşlardı. Bu bize davaya mal olmuştu ve bir katil hala serbestti. Aynı hatayı yapmak istemedim.

Ama elimde daha fazla bilgi olsaydı yardımı olurdu. Henüz çiçekçiyle konuşma fırsatım . Bu biraz uzak bir ihtimaldi ama ya noktaları birleştiren şey buysa? Jasmine'in aldığı çiçekleri Matt'in satın almış olma ihtimali olduğunu gösterebilirim, bu onu sorgulamak için yeterli olurdu.

İçgüdülerim bana bundan sonra gitmem gereken yerin orası olduğunu söyledi.

"Haven." Jack'in sesi konsantrasyonumu böldü. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, masamın yanında duruyordu. "Seninle bir dakika görüşebilir miyim?"

"Elbette."

Ayağa kalktım ve onu ofisine kadar takip ettim, aklım hala olasılıklarla doluydu. Sonraki adımlarla. Jack'in ofisinin kapısını kapattım ve o da aynısını yaparken oturdum.

"Joyner davasında neler oluyor?" diye sordu.

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünerek tereddüt ettim. "Takip etmem gereken bazı ipuçları var ama elimde somut bir şey yok."

Yavaşça başını salladı ve yüz ifadesini okuyamadım. "Bazı endişelerim var."

"Ne hakkında?"

"Bu davaya devam edip etmeyeceğinizi."

Doğrudum. "Neden? Hâlâ şikâyetlerle mi ilgileniyorsun? Sana söyledim, bunların hiçbir değeri yok."

"Endişeliyim çünkü daha önce de gördüğüm bir model görüyorum. Bu işi uzun zamandır yapıyorum Garrett. İşin birine ne zaman bulaştığını anlayabilirim."

"İş beni etkilemiyor. Peki hangi model?"

"Bir adam kötü görünmeye başlar. Eskiden yapmadığı hataları yapar. Protokol ihlalleri, kanıtların ele alınması, şüphelilerin rahatsız edilmesi gibi pek çok şekilde olabilir. Sonra paranoya gelir."

"Paranoyak olduğumu düşündüren ne?"

"Rich Pine'ın evine daha önce de gitmiştim. Eğer bir zombi kıyameti olursa toplumu yeniden inşa etmeye yetecek kadar eşyası var. Üzerinize bir şey düşmesi size tuzak kurulduğu anlamına gelmez."

Bunu nereden duymuştu ki? "Raporumun hiçbir yerinde tuzağa düşürüldüğümü iddia etmedim."

"Hayır, ama Sheehan'a bunun kasıtlı olduğunu düşündüğünü söyledin." "Kahretsin, Kade. Bunu sana cidden söyledi mi?"

"Çünkü endişeli. Sesinizin paranoyakça geldiğini söyledi. Hatta belki de aklını kaçırmışsın."

"Paranoyak değilim ve kesinlikle akli dengem yerinde değil." Kade'in benim için endişelendiğini söyleyecektim ama bu tam da paranoyak bir insanın söyleyeceği bir şeydi. "Birinin o yığını üzerime yıktığına dair elimde hiçbir kanıt olmadığının farkındayım. Ama bu bir izinsiz giriş ihbarıydı ve spekülasyon yapmanın beni deli yapacağını sanmıyorum, özellikle de içgüdülerim bana orada birinin olduğunu söylüyorsa."

"İçgüdüler sizi soru sormaya ya da farklı olasılıkları değerlendirmeye sevk ettiğinde harikadır. Ama içgüdüleriniz kanıt değildir. Ve inanın bana, sizi yanlış yönlendirebilir. İşte ben de bundan bahsediyorum. 'İçgüdülerine güvenmeye' başlayan pek çok erkek gördüm," dedi tırnak işareti yaparak, "içgüdülerini stres yüzünden tehlikeye Sonuçlar hiç de hoş olmuyor."

"Jack-

"Dinle." Elini . "Gerçekleri görmezden gelmiyorum. Kız arkadaşınıza garip bir paket geldi ve bunun endişe verici olduğuna katılıyorum, özellikle de Joyner vakasıyla benzerliği düşünüldüğünde. Onu güvende tutmak için ekstra özen gösteriyorsunuz ve bunu alkışlıyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama SPS için minnettarım."

"Sen ben de."

"Ama şu anda başınızda çok şey var. Bu büyük bir dava ve tüm kasabanın sizi izliyor olması yardımcı olamaz. Herkes yakalanması zor bir katili yakalayıp yakalayamayacağınızı bilmek istiyor. Hatta insanlar katilin kim olduğuna dair bahse giriyor."

"Şaka yapıyorsun."

Gözlerini hafifçe devirdi. "Keşke öyle olsaydım. Her halükarda, bunu al ve özel hayatında yaşadığın her şeyi ekle ve eğer bir şeyler seni etkiliyorsa sorun değil. Bunda utanılacak bir şey yok. Sorun olan şey, boyundan büyük işlere kalkıştığını ve en azından bir molaya ihtiyacın olduğunu kabul etmemen."

"Jack, boyumdan büyük işlere kalkışmıyorum. Sana söylüyorum, bir şeyin eşiğindeyim."

"Seni idari izne çıkarmak zorunda bırakma beni."

İçimden bir alarm geçti ve sandalyemde öne doğru oturdum. "Hayır.

Şimdi olmaz." "Eğer birkaç gün izin almayı kabul edersen yapmayacağım. Şu andan itibaren."

İçimden gelen tartışma dürtüsüne karşı savaştım. *Sakin ol. Mantıklı ol.*

Ona iyi olduğunu göster.

"Birkaç gün izin alacağım. Ama önce araştırmak istediğim bir ipucu var."

Kaşlarını kaldırdı.

"Jasmine öldürülmeden önce ikinci bir isimsiz paket aldı. Çiçekler, özellikle de zambaklı beyaz çiçekler. İlk soruşturmayı yürütenler, ilk paket gibi bunların da birbiriyle ilgisiz olduğunu düşünmüşler ve araştırmamışlar. Kabul ediyorum, bu uzak bir ihtimal ama kasabadaki çiçekçiyle konuşmak istiyorum. O kadar geriye giden satın alma kayıtları olmayabilir ve her kimse nakit ödeme yapmış olabilir. Anladım. Uzak bir ihtimal. Ama bu soğuk bir dava. Kanıt bulmak kolay olsaydı, on yıl önce çözmüş olurlardı."

"Pekâlâ. Çiçekçiyle konuş. Ve sonra seni en az üç gün görmek istemiyorum. Biraz uyu. Vaktini o dava dosyasını inceleyerek geçirme."

"Evet, efendim."

"Ve Garrett..."

Gözleriyle

tanıştım.

"Kolluk kuvvetleri ve paranoya kötü bir kombinasyondur. Herkesin sizi yakalamaya çalıştığını düşünmeye başlarsınız, bu da sizi pervasız ve aceleci yapar. Aklını başına toplamanı istiyorum."

"Yapacağım."

Yüz ifadesinden bana inanıp inanmadığından emin olmadığını anlayabiliyordum.

Kalktım ve evden çıktım, haneye tecavüz ihbarında bulunmadığım için mutluydum. *Bir ses duydum ve içimden bir ses birinin evime girip çıktığını ama iz bırakmadığını söyledi.* Paranoyak mı? Evet, o da aynen böyle düşünürdü.

Ayrıca, beni ispiyonladığın için Kade'i sikeyim. Ona hiçbir şey söylememeliydim. Hiç kimseye.

Artık kime güvenilebileceğimi bilmiyordum.

Harper hariç. Ve dürüst olmak gerekirse, kardeşlerim. Hiçbirinin yardım etmek için yapabileceği pek bir şey yoktu ama ne olursa olsun arkamı kollayacaklarını biliyordum.

Oradan ayrıldım ve şehre, Tilikum Blossoms and Blooms'a doğru yola çıktım. Jasmine'in aldığı çiçeklerin oradan gelip gelmediğini bilmesem de, kasabadaki tek çiçekçiydi, yani başlamak için iyi bir yerdi. Çıkmaz sokak olduğu ortaya çıkarsa, yine de Matt'e karşı kullanabileceğim bir aç bulabilirdim. Öyle ya da böyle, onunla bir konuşma yapacaktık.

Dükkânın önü adeta bitki ve çiçeklerle kaplıydı. Rengarenk çiçeklerle dolu saksılar kaldırırma dizilmiş ve buketler vitrinleri doldurmuştu. İçeri girdim ve gül kokusuyla karşılaştım.

Angel Cakes'in kokusunu daha çok sevdim.

Bildiğim kadarıyla Margie Curtwright açıldığından beri Blossoms and Blooms'un sahibiydi. Altmışlı yaşlarındaydı, kısa gümüş rengi saçları ve dostça bir gülümsemesi vardı. Bej rengi önlüğünün önünde dükkânın logosu vardı ve kulağının arkasına küçük bir çiçek sıkıştırmıştı.

"Merhaba memur bey." Hazırlanmakta olan aranjmanın içine bir çiçek sıkıştırdı. "Bugün sizin için ne yapabilirim? Aşkıınız için bir şey mi?"

"Aslında seninle konuşmayı umuyordum." Gerçi ben oradayken çiçekler de fena fikir değildi.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında? başım belada değildir." "Hayır, hanımefendi, hiç de değil."

"Çok rahatladım. Size yardımcı olabilirim?"

"Araştırıyorum-"

Nefes nefese kaldı. "Jasmine Joyner cinayeti."

Tabii ki biliyordu. Herkes biliyordu. "Evet. Öldürülmeden kısa bir süre önce Bayan Joyner çiçek almış ama kimin gönderdiğini bilmiyormuş. Sizin dükkânınızdan gelmiş olup olmadıklarını bulmanın bir yolu var mı diye merak ediyorum."

Kaşları çatıldı. "Bu zor bir soru. Ne tür çiçekler?" "Beyazdı, zambaklıydı."

"Ve onları kimin gönderdiğini bilmiyorsun?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. O sırada Jasmine bunların eski erkek arkadaşından geldiğini düşünmüştü ama yanıldığından şüpheleniyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, erkek arkadaşı değildi." "Bunu sana söyleten ne?"

"Beyaz zambaklar mı? Bunlar seni seviyorum ya da özür dilerim çiçekleri değil. Sanırım içeri girip kendi başına bir aranjman seçseydi bunları gönderebilirdi. Ama yardım alsaydı, bunları göndermezdi. Eski kız arkadaşı için değil. Zambaklı beyaz bir aranjman mı? Onlar cenaze çiçeği."

Bir saniye ona baktım ve tekrar nefesi kesildi.

"Cenaze çiçekleri," diye fısıldadı. "Aman Tanrım."

Bu kesinlikle bir mesaj gönderirdi. "Elimde yaklaşık bir tarih var. Satın alma kaydı olup olmadığına bakmamızın bir yolu var mı?"

Dudağına vurdu. "Sadece müşteri kredi kartı ya da çekle ödeme yaptıysa. Eğer nakit ödedilerse, hakkında hiçbir bilgiye sahip olamam. Ama korkarım kredi kartı kayıtlarını o kadar uzun tutmuyorum. Elimde o kadar eskiye dayanan bir şey yok."

Omuzlarım gerildi ama hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Uzun bir atış olduğunu biliyordum ama yine de kızgındım. Bir molaya ihtiyacım vardı.

"Oh!" Bir parmağını kaldırdı. "Merak ediyorum."

Tereddüt ettim, açıklamasını bekledim ama o uzun bir süre uzaklara baktı.

"Merak mı ediyorsun?"

"Özür dilerim, düşünüyordum da. Yıllar önce bir çalışanın kasadan hırsızlık yaptığından şüphelenmiştik. Bir kamera kurduk. Haklı olduğumuzdan emindik. Ondan sonra orada olduğunu unuttuk. Sadece çalışır halde bıraktık."

Kontrol etmek istediğim tarihleri not ettiğim kâğıt parçasını ona uzattım. "Yani bu bölgeyi bu tarihlerde mi kaydediyordunuz?"

Daha yakına kaydırırdı. "Eminim öyleydik."

Neredeyse sormakta tereddüt ediyordum, yarı yarıya neşeyle dosyaları uzun zaman önce kaybettiklerini ya da sildiklerini söylemesini bekliyordum. "Görüntüler hâlâ sizde mi?"

"Eminim vardır. Bir yerlerde."

"Görebilir miyim?"

Yüzü aydınlandı. "Tabii ki! Bir katilin yakalanmasına yardım etmeyi çok isterim. İhtiyacın olan her şeyi alabilirsin. Davayla ilgili bir gösteri yaparlarsa, onlara adımı söylemeyi unutma. Bana birkaç dakika verin."

O arka tarafta kayboldu ve ben de mağazanın içinde dolaşarak beklerken düzenlemelere göz attım. Owen bana bir mesaj göndererek akşam için büyükanne ve büyükbabasının evine gideceğini söyledi. Onu Theo Amca götürüyordu. Ona bunun harika olduğunu ve sonra görüşeceğimizi .

"Düşündüğümde daha kolay oldu!" Margie bir USB belleği sallayarak dışarı çıktı. "Kocam, Tanrı onu korusun, çok düzenlidir. Dosyaları sizin için kopyaladım."

"Teşekkür ederim, hanımefendi." USB belleği aldım. "Yardımanız için minnettarım." "Benim için zevkti." çiçek aranjmanlarını işaret etti. "Bakın

Hanımınız için istediğiniz bir şey var mı?"

"Aslında..." Bir buket kırmızı gül aldım. "Bunları ben alayım."

"Klasik." Onaylarcasına başını salladı. "Ben beğendim, o da beğenecek."

Kasaya geri döndüm ve güllerin parasını ödedim, sonra Margie'ye tekrar teşekkür ettim.

Dışarıda güneş parlıyordu, ben de havacı gözlüklerimi giydim. Bana verdiği görüntülere ulaşmak için ne kadar endişelensem de, önce pastaneye uğrayıp Harper'a çiçeklerini vermeye karar verdim. Angel Cakes sadece birkaç sokak . Bir nedene ihtiyacım olduğundan değil. Onu görmek için herhangi bir bahaneye.

Fırının önündeki park yeri doluydu, ben de arka tarafa dolandım, bir yer buldum, çiçekleri aldım ve dışarı çıktım.

Fırının arka girişine yakın bir yerde arabasının yanından geçerken bir an duraksadım. Sürücü tarafındaki sileceğin altına bir şey sıkıştırılmıştı. Timberbeast Tavernası'ndan bir bardak altlığıydı. Bu garipti. Neden biri bunu arabasına koymuş olabilirdi ki?

Bekle.

Evde bir avuç dolusu Timberbeast bardak altlığım vardı. O benim evimden miydi?

Buketi kaputunun üzerine koydum ve cebimden bir çift eldiven çıkardım. Bardak altlığı kartondu, üzerinde Timberbeast Tavern logosu olan beyaz bir şeydi. Bunun çikolata kahvesi bir leke vardı, tıpkı Owen'ın benekleri gibi.

sıcak çikolata içerken bardak altlıklarına bıraktı. ocuk her zaman ortalığı dağıtırdı. Bu yüzden bardak altlığı kullanması için ısrar ettim.

Birisi evime girmişti. Ve bunu kanıtlamak için o bardak altlığını almışlardı.

Başımı kaldırdım, gözlerim otoparkı taradı. Her kimlerse, Harper'la yine alay ediyorlardı; ona hâlâ ulaşabileceklerini gösteriyorlardı. Flaş haber: Ulaşamazlardı. Çünkü onları ilk ben yakalayacaktım.

BÖLÜM 36

Harper

İkinci bir fırıncıya sahip olmak hayatımı kurtarıyordu. Küçük olan çok fazla enerji harcıyordu. Bu da mantıklıydı. Bir insan büyütüyordum. Hamileliği her gün maraton koşmak olarak tanımlayan bir makale okumuştum. Yorgun olmama şaşmamalı.

Mila alışıyor gibi görünüyordu. Kesinlikle birkaç tuhaflığı vardı. Çalışırken her zaman kulaklık takardı ve benimle konuştuğunda yüzü ifadesiz ve sesi monoton kalırdı. Ama buna alışmaya başlamıştım ve Beth'le iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı. Ve pişirme becerileri sağlamdı, önemli olan da buydu.

Pasta kutusu için kurabiyeleri hazırlamıştı, ben de son parti tuzlu karamelli keklerin buzlarını çözmeye başladım.

Garrett elinde bir buket kırmızı gülle aniden mutfak kapısında belirdiğinde başımı kaldırıp baktım. Üniforma giymişti, çok otoriter ve resmi görünüyordu. At kuyruğum ve una bulanmış Angel Cakes önlüğümle kıyaslandığımda kendimi biraz dağınık hissediyordum.

Ağzının kenarları yavaş bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Bana böyle bakmasını çok seviyordum.

"Hey." Krema torbasını yere bıraktım ve ona doğru yürüdüm. "Burada ne yapıyorsun?"

Çiçekleri bana uzattı ve hızlı bir öpücük için beni kendine çekti. Çiçekleri adaya bıraktım -çok güzellerdi- ve arkamı döndüğümde gülümsemesi kaybolmuş, ifadesi taşlaşmıştı. Bu benim erkek arkadaşım Garrett değildi, bu polis Garrett'ti.

Bu beni gerdi.

"Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller. Sanırım buralarda bir yerde bir vazomuz var."

"Jack bana birkaç gün izin verdiriyor."

"Oh. Bu iyi." Ellerimi geniş göğsünde gezdirdim. "Buna ihtiyacın var. fazla çalışıyorsun."

Dalgınca başını salladı ve aynı olmadığı belliydi. "Davanın beni etkilediğini düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Hayır." Sesi yumuşak ama kararlıydı. "Hayır değil. Ama onu yakamdan düşürecekse yaparım."

Gözlerinin altındaki çukurlar uykusuzluğunu ele veriyordu. Onun için endişeleniyordum. "Yorgun görünüyorsun."

Mila'ya baktı. "Seninle dışarıda konuşabilir miyim?"

Bir şey duyacağını ama başımı salladım. Arka kapıdan yaz güneşine doğru adım attık.

"Dün gece evimize biri girmiş," dedi. Evimize mi?

O da böyle mi ? Yani kalıcı olarak kalmamı mı istiyordu?

Bekle. Ona göz kırparken diğer kısmı da aklıma geldi. "Biri zorla mı girdi?"

"Onları duydum ama aşağı indiğimde gitmişlerdi." "Emin misiniz?"

Bir kez başını salladı.

"Oraya soruşturmaya kim gidiyor? Benim evimdeki gibi bir şey mi bu ve davaya başka birini mi atayacaklar?"

"Ben vermedim."

"Neden?"

Gözlerini kaçırdı ve bir nefes verdi. "Hiçbir şey bulamayacaklar."

"Emin misin? Bakmaları gerekmez mi?"

"Eğer yardımcı olacağını düşünseydim, inanın bana, tüm adli tıp ekibinden evi parçalamalarını isterdim. Ama işe yaramayacak."

"Sence bir şey mi aldılar? Geçen seferki gibi mi?" Neredeyse sormak istemiyordum. "Bu yine faili meçhul gibi bir şey mi?"

"Hiç sanmıyorum. Jasmine'in aldığı diğer tek şey bir buket çiçektir. Ama evet, bir şey almışlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Arabanın üzerine bırakmışlar."

Midem altüst . "Neydi o?"

"Timberbeast bardak altlıklarından biri. Evde onlardan bir sürü var."

"Evet, onları gördüm."

"Bunun üzerinde bir damla sıcak çikolata var."

"Owen sıcak çikolata içer." Sesim giderek zayıflıyordu.

"Aynen yle. Ama mesele Şu ki, bunun bizim evimizden olmadığı sylenabilir.

O Şeyler bu kasabanın her yerinde var. Rocco onları Şeker gibi dağıtıyor."

"Yani arabamda bulduğunuz bardak altlığının eve birinin girdiğini kanıtladığını söylerseniz size inanmayacaklar."

"Doğru."

Karnım endişeyle döndü. Ondan Şüphe etmek istemiyordum. Ne yaptığını bildiğine inanmak istiyordum. İçgüdüleri doğruydu ve amirleri yanılıyordu - davanın onu ele geçirmesine izin vermiyordu.

Ama ya yleyse?

Ya her Şey ulaŐtıysa. Polis olmak, yeni bir kız arkadaşı ve sürpriz bir hamileliği olan bekâr bir baba olmak, ayrıca faili meçhul bir cinayet ve birbiriyle ilgisiz olabilecek bir dizi olay. Garip ama alakasız.

Şanssız, hatta.

Olamaz.

Bütün bunlar kötü Şans laneti miydi? Ve bu onu delirtecek miydi?

"Tamam, belki evde biri vardı ve belki de bir bardak altlığı aldı. Bu almak için garip bir Şey gibi görünüyor, değil mi? İ çamaşırını mantıklı. rktc bir sapığın bir kadının evinden alacağı türden bir Şey gibi görünüyor. Mahrem bir Şey ve sadece yatak odamda değil, st ekmecemde de olduğunu gösteriyor. Ama bardak altlığı? Bunun ne anlamı var?"

"Seninle alay ediyor. Sana içeride olduğunu gösteriyor ve Şu anda benim evimde olmana rağmen hâlâ sana ulaŐabileceęine inanmanı istiyor."

Sanki onu sakinleŐtirmeye yardım edebilirmiŐim gibi ellerimi göğsünde aşağı yukarı gezdirdim. Çok gergindi. "Onunla ne yaptın?"

"PoŐetledim ve cebime koydum."

"Yine de birilerinin bunu araŐtırması gerektiğini düşünüyorum."

Alnını benimkine yaklaştırdı ve sesini alçalttı. "Şu anda kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Ve takip etmem gereken bir ipucu var. Bu, doğru yönde ilerlediğimi doğrulayabilir."

"Ama Jack sana izin almanı söyledi. Muhtemelen biraz dinlenmeni söylemiŐtir."

"O yaptı. Ama önce bunu yapmam gerek. Sadece burada durup iyi olduğundan emin olmak istedim. Arabadaki bardak altlığını o zaman gördüm."

Omzumun üzerinden arabama doğru baktım. Kesinlikle rahatsız ediciydi. Haklıydı, o bardak altlıkları her yerdeydi. I

Garrett'in randevumuzu kaçırdığı geceyi hatırlayınca Rocco bana bir tane vermişti. Ama birinin arabama rastgele bir tane yapıştırma ihtimali neydi ki? Özellikle de üzerinde sıcak çikolata damlayan bir tanesini?

"Ben iyiyim. Burada her zaman çok fazla insan var, tehlikede olduğumu düşünmüyorum. Ve SPS sürekli buradan geçiyor. Fırında sadece onlar için bir parti kurabiye var aslında."

"Güzel. Sen kapatana kadar kalmalarını sağlayacağım. Arabana kadar sana eşlik edecekler. Ve işten sonra eve gelmeni istemiyorum. Annemlere git. Owen orada olacak."

"Gerçekten eve gitmenin güvenli olmadığını mı düşünüyorsun? Orada olmayacak mısın?"

Yüzümün yan tarafına dokundu. "Lütfen aşkım. Sadece aileme git. Seninle orada buluşuruz."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek."

Kollarımı ona doladım ve başımı göğsüne yasladım. Bu bana neden oluyordu?

Ama cevabı zaten biliyordum.

Kötü şans lanetim tükenmek üzereydi. Beni yakalamanın bir yolunu bulacaktı ve içimden bir ses bunu büyük bir şey yapacağını söylüyordu.

Garrett'in onu atlatmamız için bir yol bulmasını umuyordum.

37. BÖLÜM

Garrett

Harper'ı fırında bırakmak zordu ama onu birkaç saat içinde görecektim. Hiçbir noktada yalnız olmayacaktı ve onu güvende tutmak için yapabileceğim en iyi şey, peşinde kimin olduğunu kesin olarak bulmaktı.

İçgüdülerimi destekleyecek kanıtlara ihtiyacım vardı. O zaman bu adamı sokaklardan kurtarabilirdik.

Ve Harper'dan uzakta.

Eve geldiğimde evimi iyice aradım, her odayı, her köşeyi kontrol ettim. Orada birinin olabileceğini düşünmüyordum ama o noktada işimi şansa bırakamazdım. Bu beni paranoyak mı yaptı? Beni dikkatli yaptığını düşündüm.

Dizüstü bilgisayarımın başına oturup çiçekçiden aldığım USB belleği taktığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Hadi ama," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bana bir şey göster."

Bana yaklaşık bir haftalık görüntü vermişti. Rahatlamaya ve göreve alışmaya çalıştım ama sırtım ve omuzlarım gerginlikle dalgalandı. Birkaç derin nefesten sonra zihnim açıldı ve eğitimime yaslanabildim. Bölümlere ayır. Göreve odaklan.

Kayıt şaşırtıcı derecede netti. Bu bana biraz umut verdi. Yüz hatları bir yana, birinin ne giydiğini bile zorlukla seçebileceğiniz kadar grenli ve düşük çözünürlüklü pek çok güvenlik kamerası gibi değildi. Kullandıkları kamera kasayı, çalışan personeli ve müşterileri de içerecek şekilde ön tezgâhı çok iyi görüyordu.

Müşteriden müşteriye atlayarak ilerledim. İlki sipariş veriyor gibi görünen bir kadındı. Margie not defterine bir şeyler yazdı ve müşteri hiçbir şey almadan gitti. Sonra renkli çiçeklerle dolu bir vazo alan bir adam geldi. Kesinlikle beyaz cenaze çiçeği değildi.

O gün boyunca birkaç kişi daha gelip gitti, çeşitli şeyler satın aldılar ya da sipariş verdiler. Bazıları sadece gelip çalışan kişiyle konuşuyor ve sonra gidiyor gibiydi. Birisi ekranda tekrar görüne kadar hiçbir şeyin olmadığı uzun süreler boyunca ileri sarmak sıkıcıydı. Sonra ne aldıklarını -eğer bir şey alıyorsa- ve kim olabileceklerini kontrol ediyordu.

İlk günden bir şey çıkmadı. Kimse beyaz çiçek aranjmanı almadı. Bir sonraki güne geçtim.

Çalışıkça umudum azalmaya başladı. Uykusuzdum ve bu tür bir iş için olmak istediğim kadar sakin değildim. Sürekli dikkatim dağılıyor, Harper'ın iyi olup olmadığını merak ediyordum. Her beş dakikada bir ona mesaj atma isteğime direndim. Bunun bir faydası olmayacaktı. Angel Cakes'te meşguldü. Ve yalnız değildi. İyi olacaktı.

İkinci gün de bir şey yoktu. Kimse beyaz çiçek almıyor.

Üçüncü gün de aynıydı, dördüncü gün de. Beşinci güne geldiğimde, kendi derimden sürünerek çıkmaya hazırdım. Omuzlarım ağrıyordu ve bir daha asla geri alamayacağım saatlerimi boşa harcadığımdan korkuyordum.

Bu arada Harper hâlâ tehlikedeydi.

Hızlı bir mola vermek için kalktım, sırtımı ve bacaklarımı esnettim. Kafeinin yardımcı olabileceğini düşündüm, bu yüzden bir demlik kahve yaptım ve bir fincan doldurdum. İncelemem gereken sadece birkaç günlük görüntü vardı. Eğer bir şey bulamazsam, ya o çiçekleri alan kişi tahmin ettiğimden daha önce almıştı ya da başka bir dükkândan almıştı.

Bu iyiydi. Gerekirse Cascades'teki bütün çiçekçileri avlardım. Bu adamı bulacaktım.

Sıcak kahvemi alıp oturdum, bir yudum aldım yeniden başladım.

Nedense altıncı gün çok yoğun geçmişti. Bir sürü insan gelip gidiyordu. Belki de hafta sonuydu. Ya da daha fazla müşteri çekmek için indirim yapıyorlardı. Sebep ne olursa olsun, insanların ne satın aldığını kontrol etmek için çekimi tekrar tekrar yavaşlatmak zorunda kaldım.

Kahveden bir yudum daha almaya gittim ve fincanı bitirdiğimi fark ettim. Cezveye baktım. Daha fazlasına ihtiyacım var mıydı?

Bir sonraki kişiyi kontrol etmek için görüntünün devam izin verdim ve tüm kahve düşünceleri uçup gitti.

Beyaz çiçekli bir adam.

Belli ki onları sergilenen aranjmanların arasından seçmişti. Önceden sipariş ettiği bir şey değildi. Margie'nin ya da onun

Çalışanlar sık sık arka tarafa gidip bir şeyler getirirlerdi -muhtemelen önceden sipariş edilmiş çiçekler. Ama bu adam tezgâha beyaz çiçeklerle dolu bir vazo getirdi.

Takip edildi. Satın aldığıının kaydedilmesini istemeseydi, özel sipariş vermezdi.

Ama kimdi o? Bir adamdı, bu açıktı. Ama beyzbol şapkası takıyordu. Yüzünü göremiyordum.

Lanet olsun.

Hadi dostum, yukarı bak.

Margie onu . Ona para verdiğini görebiliyordum. Bu da takip edildi. Üzerinde adı olan hiçbir şeyi kullanmazdı.

Kadın ona biraz bozukluk ve bir fiş uzattı. Adam ikisini de cebine attı ve vazoyu tezgahıtan aldı.

Hâlâ yüzünü göremiyordum.

Ellerim masanın üzerindeydi, avuçlarımı açmışım, yüzüm ekrana yaklaşıyordu. Kimdi o? Matt miydi? Kıyafetleri sıradan, sadece bir tişört ve kot pantolon. Şapkası bile düz gri renkteydi, üzerinde logo ya da tanımlayıcı herhangi bir şey yoktu.

Bu bilerek yapılmış olmalı. Göze çarpmadığından emin olmak istiyordu. Uyum sağlayabilecek bir adam. Radarın altında uçmak.

Matt o adam mıydı? Pek sayılmazdı. Ama belki de gizli bir tarafı vardı. Belki de garip gerçek suç bağımlısı sadece şov içindi.

O uzaklaşmaya başladığında nefesimi tuttum. Hiçbir şey yoktu. Yüzünü bile göremedim. Geri dönüp tüm alışverişi yeniden izlemek üzereydim ki yüzünü kameraya doğru çevirdi ve sonunda bakabildim. Duraklat tuşuna bastım ve çözünürlüğü yükselttim.

Ve gördüklerime inanamıyordum.

Matt Rudolph değildi. Yakınından bile geçmedi. Sık uçan yolcularımızdan biri değildi, sabıkası olan bilinen bir suçlu da değildi. Daha önce tutukladığım ama o zamandan beri beladan uzak duran biri bile değildi.

Savcı Phillip Lancaster'dı.

Şaşkınlıkla sandalyeme geri oturdum. Phillip mi? Mükemmel bir üne sahip başarılı bir avukattı. Herkes onu severdi.

Birini öldürmüş olamaz. Bu mümkün değildi. Yaşamak için kötü adamları içeri tıkıyordu.

O gün ya da ertesi gün başka birinin beyaz çiçek alıp almadığını görmek için görüntüleri incelemeye devam ettim. Hiçbir şey yoktu. Bir tek o vardı. Gittim.

Böylece aldığı aranjmanı yakınlaştıracabilirdim. Kesinlikle beyaz zambaklardı. Hiç şüphe yok.

Midem öfke ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla çalkalandı. Phillip Jasmine'in katili miydi? Bu bunu kanıtlamıyordu ama katil olabileceği anlamına geliyordu.

Ve soruşturmanın detaylarını onunla paylaşıyordum.

Her şeye erişimi vardı. Kanıtlar, dava dosyaları, tüm raporlarım, hatta programım. Eğer isteseydi, her an yerimi takip etmekte sorun yaşamazdı. Sadece merkeze sorması yeterliydi. Bir nedene bile ihtiyacı olmazdı. Herkes ona güvenirdi.

İçgüdülerim bana bunun o olduğunu haykırıyordu. Cevap buydu.

Bu oydu. Phillip Lancaster, Jasmine Joyner'ı öldürmüştü.

Ve Harper'ı öldürmeye çalışacaktı.

Sandalyemden fırladım. Bırakın tutuklamayı, bu onu sorgulamak için bile yeterli değildi. Yasemin kaybolmadan hemen önce beyaz çiçekler almış olması ve Yasemin'in kız kardeşinin de benzer çiçekler aldığını hatırlaması, kanunun gözünde tesadüften başka bir şey değildi.

Ama o anda Jasmine'e odaklanmamıştım. Phillip'in daha fazla beyaz çiçek almak için çiçekçiye gidip gitmediğini öğrenmeliydim.

Harper için kapıma gelecek olan çiçekler.

BÖLÜM 38

Harper

Günün erken saatlerinde GARRETT'in ziyareti beni tedirgin etmişti. Arabama bırakılan bir bardak altlığı eve birinin girdiği anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece garip bir tesadüf müydü?

Tehlikede olduğum anlamına mı geliyordu?

SPS üyeleri devriye gezen askerler gibi fırının etrafındaki blokta yürüyorlardı. Genellikle iki kişi olur, zıt yönlerde yürürler ve fırının önünde birlikte dururlar, içeri girip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettikten sonra turlarına devam ederlerdi.

Bu konuda kendimi biraz gülünç hissettim. Bu gerekli miydi? Yoksa Şerif Cordero haklıydı ve Garrett davanın onu ele geçirmesine izin mi veriyordu?

Yine de orada olmalarından memnundum. Kötü şans lanetimi durdurabileceklerini sanmıyordum -hiçbir şey durduramazdı- ama belki de olayların büyümesini engelleyebilirlerdi. Rastgele kötü şansla yaşayabilirdim. Yanmış kurabiyeler, yangın alarmını çalıştırmış olsalar bile, bir katil tarafından hedef alınmanın yanında hiçbir şeydi.

SPS çocukları için yaptığım kurabiyeleri kontrol etmek için mutfığa geri döndüm. Mila temizlik yaparken kurabiyeler rafta soğuyordu.

"Hey." Kurabiyelerimin soğumakta olduğu adaya gittim ve ne kadar sıcak olduklarını hissetmek için elimi üzerlerine koydum. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Cevap vermedi. Lavaboda bir şeyler yıkamaya devam etti.

"Mila?"

Arkasını dönerek bir kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Konuşuyor muydun?"

"Tamam, kulaklıklar. Sadece eve gitmeye hazır olup olmadığınızı merak ediyordum."

"Neredeyse."

"Tamam. Bugünkü yardımınız için teşekkürler." Kulaklığını işaret ettim. "Ne dinliyorsun? Meraklı olmak istemem, sadece merak ettim."

"Gerçek suç podcast'i," diye cevap verdi o garip monoton sesiyle.
vard

1. "Gerçek suçlarla ilgilenen bir müşterimiz var." Ve belki de
aslında bir seri katil. "İnsanlara vakaları anlatmayı seviyor." "Oh."

Lavaboya geri döndü.

Pek konuşkan biri değildi ama en azından iyi bir fırıncıydı.

"Her koyun kendi bacağından asılır," diye mırıldandım kendi kendime.

Kurabiyeler kutulanacak kadar soğumuştı, ben de birkaç kutu aldım ve
onları paketlemeye başladım.

"Bunlar ne için?" diye sordu ellerini kurularken. "Oh, SPS
elemanları."

"Kim bunlar ve neden sürekli blok etrafında volta atıyorlar?"

Şekerli kurabiyeler, bu soruya nasıl cevap verdim? Mila'yı ona
güvenecek kadar iyi tanıımıyordum ve 'erkek arkadaşım bir katilin peşimde
olabileceğini düşünüyor ve asla yalnız kalmadığımdan emin olmak istiyor'
kulağa... biraz garip geliyordu.

"Sincap nüfusuna göz kulak olmak istiyorlar. Sanırım şimdilik çabalarını
bizim bloğa odaklıyorlar." Omuz silktim. "Bilmiyorum, çok tatlılar, bu yüzden
etrafta olmalarından hoşlanıyorum."

İfadesi -ya da ifadesizliği- değişmedi, bu yüzden bunun bir şeyi açıklığa
kavuşturup kavuşturmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Oh."

"Bu bir Tilikum olayı."

Sonunda -sonunda- küçük bir gülümseme attı. "Bu kasabayı
seviyorum." "Ben de."

Gülümseme geldiği gibi hızla kayboldu. "Umarım bugünkü çalışmam
tatmin edici olmuştur."

"Evet, harikaydı." Tatmin edici mi? Çok garip bir şekilde sevimliydi.
"Harika bir iş çıkarıyorsun."

Bana keskin bir baş selamı verdi. "Yarın görüşürüz."

"İyi akşamlar Mila."

Kutuların kapaklarını kapattıktan sonra onları ön tarafa götürdüm.
Öğleden sonra SPS devriye üyeleri olan Stan Albert ve Russell Haven'ın
(Haven'ın uzaktan akrabası olduğu anlaşıyor) ön pencerede belirip içeri
girmeleri için sadece birkaç dakika beklemem gerekti.

"Merhaba beyler." Kutularla birlikte tezgâhın etrafından dolaşım.
"Zaman ayırdığınız için size teşekkür etmek için küçük bir şeyim var."

Her biri bir kutu aldı. Stan kendi kutusunu açtı ve gözleri büyüdü. Russell onunkini burnuna götürdü ve içine çekti.

Russell, "Ne güzel," dedi. "Teşekkür , Bayan Harper." "Rica ederim. En azından bunu yapabilirim."

"Bizim için sorun değil. Ama yalan söylemeyeceğim, taze kurabiyeler bunu daha da keyifli bir görev haline getiriyor."

Bu ikisi çok hoştu. "Yakında kapatıyoruz ve geç saate kadar kalmama gerek . Böylece normal hayatlarınıza geri dönebilirsiniz."

"Aceleyle gerek yok," dedi Stan. "Sadece ne zaman ayrılacağınızı bize bildirin. Şerif Yardımcısı Haven sizi arabanıza kadar görmemiz gerektiği konusunda çok netti."

"Ve güvenli bir şekilde ayrıldığınızdan emin olun." "Teşekkürler çocuklar. Siz en iyisisiniz."

Onlar ellerinde kurabiyelerle devriyelerine dönerken ben mutfağa gittim. Bu beni mutlu etti. En azından fırını izlemek için boş zamanlarından feragat ettikleri için kendimi biraz daha az suçlu hissettim.

"Ben gidiyorum." Beth önlüğünü astı ve çantasını kancadan indirdi. "Sabah görüşürüz."

"Hoşça kal Beth. İyi geceler."

Kapanmadan önce fazla zaman yoktu ama o öğleden sonra parti deneysel kurabiye hazırlamıştım. Yine stresli pişirme mi? Muhtemelen. Fırında bir düzine incirli ve beyaz peynirli ballı kurabiye vardı. Tilikum müşterilerim için biraz abartılı olabilirdi ama güzel kokuyorlardı.

Ön kapı açıldığında diğer partiyi -böğürtlenli bademli parmak izlerini-diğer fırına koymuştum. İki zamanlayıcıyı ayarladım ve müşterimi karşılamak için ön tarafa gittim.

Takım elbiseli, ceketli ama kravatsız bir adam kapının hemen içinde duruyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve düzgünce kesilmiş tuzlu biberli saçları vardı.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Bana dostça bir gülümseme verdi. "Harper mı?" "Evet."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Phillip. Garrett'ı tanıyorum."

"Ben de memnun oldum. Şerifin ofisinde mi çalışıyorsunuz?"

"Ben savcılık ofisinde çalışıyorum. Ancak şerif ve ekibiyle yakın işbirliği içinde çalışıyoruz."

Bir tür avukat havası vardı. Şık ve profesyonel. İyi konuşuyordu.

"Harper, seninle biraz tartışmamız gerekiyor." Ağzının kenarları hafifçe kalktı ve sesinde biraz mizah vardı.

Yine de bir şey midemi biraz bulandırdı. "Oh?"

"İnsanlar sizin fırınınızdan şerifin ofisine sürekli şekerlemeler getiriyor. Biriyle görüşmek için içeri girdiğimde çoğu zaman beni sizin kek ya da kurabiyelerinizin kokusu karşılıyor." Ellerini ortasına koydu. "Belimi mahvediyor."

Gülümsedim. "Sanırım, üzgün değil misin?"

"Bu adil. Sen sadece işini yapıyorsun. İşini bu kadar iyi yapman senin suçun değil."

"Teşekkür ederim. Belinizi biraz daha öldürme riskini göze alarak, buradayken bir şey ister misiniz?"

Gözleri birkaç saniye benimkileri tuttu ve karnımdaki o sancı geri geldi. Bu hamilelikle ilgili bir şey miydi, yoksa içgüdülerim bana bir şey mi söylüyordu?

Olan biten her şeyden dolayı çok gergindim, bilmiyordum. O noktada herkes beni sinirlendirebilirmiş gibi geliyordu.

"Evet, kesinlikle bir şey istiyorum." Göz temasını kesti ve pasta kutusunu incelemeye başladı.

Ensem karıncalandı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Soğuk muydu? Belki de klima yeni açılmıştı.

"Garrett son zamanlarda nasıl?" diye sordu, bakışları hâlâ davadaydı. "Biraz önce Şerif Cordero ile konuştum ve Garrett'ın biraz izin aldığını söyledi."

"Birkaç gün izin alıyor, evet."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Çok sıkı çalışıyordu."

"Evet. Büyük bir dava ve her şey."

"Doğru, Joyner faili meçhul davası. Çok fazla inceleme yapıldı. Bütün kasaba bu konuda çalkalanıyor." Yukarı baktı. "Cesur dedektif katili yakalayabilecek mi?"

"Umalım da öyle olsun."

"Kesinlikle. bir adam mı? Onun serbest kalmasını istemeyiz." "Hayır, kesinlikle istemeyiz."

Bir sıra çikolatalı kurabiyeyi işaret etti. "Onlardan birine ne dersin?"

"Hepsi bu kadar mı, yoksa birden fazla mı istersiniz? Sadece sana bir kutu alsam mı almasam mı diye merak ediyorum."

Ellerini tekrar ortasına koydu. "Korkarım biraz ağırdan almam gerekiyor. Bir tanesi yeterli olacak. En azından bugün için."

Bir poşete duble çikolatalı kurabiye koydum ve ona uzattım, sonra da hesabı ödedim. Bana para verdi ve ben para üstünü alırken kapı tekrar açıldı. Ve Matt içeri girdi.

Gözlerim büyüdü ve zaten gergin olan midem bir sıçrama yaptı. Bu çok garip bir şeydi. O kadar sıradan görünüyordu ki. O bile değil, neredeyse beceriksizdi. Belki de Phillip'le aralarındaki zıtlık o kadar keskindi ki -şık bir avukata karşılık beyaz bir minibüs kullanan buruşuk, beceriksiz bir adam- bu daha da belirgin hale gelmişti. Ama Matt'in becerikli bir hırsız olduğuna gerçekten inanabilir miydim? Haneye tecavüz konusunda uzman ve muhtemelen çok daha kötüsünden sorumlu olduğuna?

Phillip para üstünü aldı ve omzunun üzerinden baktı. Gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi var mıydı? Hatta öfke?

Belki de paranoyaklaşan bendim.

Bana döndü. "Garrett'in o günlerde izin almasını sağla. Bence molaya ihtiyacı var."

"Evet," dedim dalgınca, Stan ve Russell'ın bloğun etrafında döndüğünü görmeyi umarak ön pencereye doğru bakarak. "Sadece bir ipucunu takip edecekti, sonra eve gidecek. Biraz mola ver."

Mutfakta bir zamanlayıcı çaldı. Telefonumdakini ayarlamıştım ama çalmıyordu. Kötü şansım neden zamanlayıcılarla uğraşmayı bu kadar çok seviyordu? Telefonumu cebimden çıkardım ve kontrol ettim. Yeterince eminim, zamanlayıcı çalışmıyordu bile.

İşte bu yüzden hep birden fazla kullanıyordum. Tezgâhın üzerine koydum. "Affedersiniz, fırından bir şey almak için geri dönmem gerekiyor."

"Sorun değil. Sonunda seninle tanışmak güzeldi. Eminim yakında görüşürüz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçti. Onunla Matt'in arasına, sonra da pencereden dışarı baktım. Hâlâ Stan ya da Russell yoktu.

Matt'e, "Hemen geliyorum," dedim ve mutfığa girdim.

İncir ve bal kokusu havayı dolduruyordu ve beyaz peynirin tatlılığa güzel bir kontrpuan olacağını umuyordum. Mükemmel şekilde kızarmış kurabiyeleri fırından çıkardım ve adanın üzerine koydum. En azından onları yakmamıştım.

Ama yine de Matt'le uğraşmak zorundaydım.

Phillip'in gitmemesini ya da Stan ve Russell'ın geri gelmesini dileyerek ön tarafa gittim. Matt pastanenin önünde durmuş, ellerini bol kotunun ceplerine sokmuştu. Sakalı her zamankinden biraz daha az dağınıktı ama saçları sanki kulaklık takıyormuş gibi tepeden aşağı dökülmüştü.

O seçkiyi incelerken ben de bir an düşündüm. Garrett ve ben her şeyin arkasında Matt'in olup olmadığını merak etmiştik. Ama o? Uzman bir kilit açıcı mıydı? Araya karışmak, görünmemek ve iz bırakmadan birinin evine girip çıkmak gibi esrarengiz bir yeteneği olan bir adam mı?

Kıçını kaşdı. Gerçekten merak etmeye başlamıştım.

Gerçi bildiğim kadarıyla görüştüğüm adam rol yapıyordu ve tüm o gerçek suç hikayeleri bir podcast'te duyduğu şeyler değildi. Yaptığı şeylerin hikayeleriydi.

"Bunlar ne?" Çantayı işaret etti.

Sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. "Çiğnenmiş fıstıklı kurabiye."

"Onları sen mi yaptın?"

"Aslında hayır."

Şaşkınlıkla yukarı baktı.

"Yeni bir fırıncımız var. Bugün erken saatlerde yaptı."

Kaşları birbirine yaklaştı ve sanki bu çok zor bir kararmış gibi derin bir nefes aldı. "Tamam. Bir tane deneyeceğim."

Bir tanesini çıkarıp poşete koydum, sonra da onu aradım.

"Pişirdiğiniz şeyler kadar iyi bir şey olabilir mi bilmiyorum ama belki."

"Güven bana, o çok iyidir."

Stan ve Russell sonunda pencerede göründüler. İçeri baktılar ve ben de içeri gir işareti yapmaya çalıştım. Neyse ki Matt fark etmemiş gibiydi. Kurabiyesini çıkarıp daha önce hiç görmemiş gibi incelemekle meğguldü.

Fırına geldiler ve ne yapacaklarından emin değilmiş gibi bakiştılar. "*Sorun yok, burada bekleyin.*" dedim. Başlarını salladılar. Anlaşılan anlamışlardı.

Çünkü gerçekten ne yapmalarını istiyordum? Matt'ten gitmesini mi isteyecektim? O hiçbir şey yapmamıştı. Sadece acele etmiyor, kurabiyesinin tadına bakıyordu. Beni minibüsüne bindirip götürmeye çalışmamıştı. Bana yeni bir suç hikâyesi bile anlatmamıştı.

İçim rahatladı.

Umarım Matt'in aklında kötü bir Çey varsa, etrafta başka insanların olması yeterli olur.

Kurabiyeden bir ısırık aldı ve çiğnerken yüz ifadesi aydınlandı. "Vay canına. Üzgünüm Harper ama bu benim yeni favorim olabilir."

"Bu harika. Üzgün olmanıza gerek yok. Biz sadece mutlu müşteriler istiyoruz." "Bu beni çok mutlu etti."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Beni öldürmeye çalışan gizli bir seri katil olabileceğinden endişe etmeseydim, onu garip bir şekilde sevimli bulabilirdim.

Matt birdenbire, "Sonra görüşürüz," dedi ve kurabiyesinin kalanını yiyerek arkasını dönüp gitti.

Bu çok can sıkıcıydı.

"Bu oydu, değil mi?" Russell sordu. " etmemiz gereken kişi mi?"

Başımı salladım. "Evet, bu o."

"Merak etmeyin, Bayan Harper. Pusuya yatmış olma ihtimaline karşı buralarda olacağız."

Beyaz bir minibüs ön pencerenin önünden geçti. "Sanırım o gidiyordu, yine de teşekkür ederim."

Ben kapanışa hazırlanmakla meşgulken onlar pencere kenarındaki bistro masalardan birine oturdular. Sonunda eve gidebildiğimde çok rahatlayacaktım.

Özellikle Paul ve Marlene'in evinde. Buna aldırmadım. Ama her şeyin yolunda olmadığını hatırlatan bir şeydi.

Garrett'in takip ettiği ipucunun bize bazı cevaplar vermesini umuyordum. Belki de tüm cevapları.

Ve arabama gittiğimde kimsenin beni pusuya düşürmek için beklemediğinden emindim. Matt soğukkanlı bir katil gibi görünmüyor olabilirdi ama benden çok daha iriydi. Stan ve Russell'a baktım. Onlar da bahar tavuğu sayılmazlardı. Belki üçümüz bir saldırganı savuşturabilirdik.

Ama Garrett'in daha önce de söylediği gibi, tüm bunların arkasında kim varsa iyiydi. Hem de çok iyi. Hafife alınamayacağına dair bir his vardı içimde.

Ve beni güvende tutmak için birkaç tatlı, iyi kalpli SPS gönüllüsünden çok daha fazlası gerekebilir.

BÖLÜM 39

Garrett

Dışarı çıkmadan önce telefonumu elime aldım ve içimdeki çaresizlik duygusunu bastırmaya çalıştım. Çiçekler saatin tik taklarıydı ve önemli bir ipucuydu. Phillip başka bir beyaz aranjman almak için geri döndüyse, hamlesini yapmaya hazır olduğunu anlayacaktım. Ve onu tuzağa düşürmenin bir yolunu bulabilirdim.

Ve eğer değilse, gardımı indirecek değildim. Ama en azından düzgün bir dava oluşturmak için ihtiyacım olan şeyi bulmak için daha fazla zamanım olup olmadığını söyleyecekti.

Her iki durumda da önceliğim Harper'dı. Evet, Jasmine adaleti hak ediyordu ve onun ve ailesinin bunu elde etmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ama bunu yapmadan önce kadınının güvende olduğundan emin olmalıydım.

Çiçekçi fırından çok uzakta değildi. Orayı kontrol eder, sonra da Harper'ı kendim alırdım. Şüphelerim doğruysa, iyi niyetli SPS devriyelerinden çok daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Gizli servisin gelmesini isterdim ama idare etmek zorundaydım. Ve işte kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Zaten paranoyak olduğumu düşünüyorlardı.

Onlara Phillip'ten bahsedemezdim. Henüz söyleyemezdim. Kanıtım olana kadar olmaz. Ve Harper'ı güvende tutması için kimseye güvenemezdim. Güvendiğim tek insanlar mı?

Benim ailem.

Neyse ki Owen çoktan ailemin evine gitmişti. Harper'ı oraya götüreceğim. Mükemmeldi, sadece tek giriş çıkış vardı. Ve kardeşlerimi de dahil ederdim. Evi doldururduk ve ne kadar iyi olursa olsun, bütün bir Haven ailesini asla alt edemezdi.

Adrenalinle dolup taşarak evden çıktım. Harper'ı arayıp henüz fırından ayrılmaması gerektiğini söylemeye çalıştım. , ben de ona kısa bir sesli mesaj bıraktım.

"Hey, aşkım. Seni almaya geliyorum. Hemen bir yere gitme, fırında kal. Seni seviyorum."

Arabama binmek üzereydim ki gözüme bir şey çarptı. Garajın önünde bir paket vardı.

Kalbim neredeyse göğsümde duracaktı ve içime bir korku dalgası yayıldı.

Hayır. .

Teslimatçılar paketleri asla oraya bırakmazlardı. Her zaman ön kapıya getirirlerdi.

Bu da onları kapı zili kameramın görüş alanına soktu.

Bu seferki açıkça kameranın görüş alanının dışındaydı.

Gidip aldım. Etiket yoktu. İade adresi yok. Hiçbir şey yoktu. Sadece boş bir kutu. Bandı yırttım ve içinde ne bulacağımı tam olarak bilmeme rağmen yine de içim burkuldu.

Beyaz cenaze
çiçekleri. Hayır. Siktir
et o adamı.

Öfkeyle kutuyu fırlattım ve arabama koştum. Motoru çalıştırdım ve telefonum çaldı. Harper.

"Hey, aşkım," dedim, kelimelerim aceleyle çıkıyordu. "Fırından ayrılma. Olduğun yerde kal. Şimdi seni almaya geliyorum."

Cevap vermedi. Beni kışından mı aramıştı?

"Harper?"

Hala bir şey yok.

Ekrana baktım. Arama bağlanmıştı. Neredeydi? "Harper, seni duyamıyorum. Belki de kötü bir bağlantınız vardır. "Harper, seni duyamıyorum.

beni geri arar mısın?"

Cevap veren onun sesi değildi. Bir adamdı. "Hayır."

Buz gibi soğuk korku göğsümde patladı. "Bırak onunla konuşayım." "Korkarım olmaz."

"Sakın ona dokunma."

"Kahraman dedektif, katili başka bir kurban almadan yakalayabilecek mi?" Sesini gizlemeye çalışıyordu. Sesi Phillip'e benzemiyordu ama o olmalıydı.

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Ona dokunma."

"Bunun için çok geç. Ama sana bir sır vereceğim. O hala hayatta. Şimdilik."

"Kanıtlarla. Onunla konuşmama
izin ver." Telefon kapandı.

"Siktir!"

Bir saniye sonra Harper'ın telefonundan bir mesaj geldi.

Bir fotoğraf bulmak için açtım. Karanlıktı ve doğrudan kameraya bakmıyordu ama bu onun profiliydi.

Piç kurusu onu yakalamıştı.

Neredeydi? Çevresi herhangi bir yer olabilirdi. Bir oda, bir dolap, bir bodrum.

Kök mahzeni mi?

Arabadan fırladım, eve koştum ve garaja girdim. Cıvata kesikleri tam da tahmin ettiğim yerdeydi. Onları aldım ve arabaya geri döndüm.

Caddeye çıkarken, zihnim koşturuyordu. Cep telefonunu takip etmek çok yavaş olacaktı. Acil bir durumda bile, cep telefonu şirketlerini razı etmek için her zaman çok fazla ileri geri yapmak gerekiyordu. Bu beni ona yeterince hızlı ulaştırmazdı.

Ayrıca Phillip'in tek yapması gereken telefonunu kapatmaktı. Yapabileceğimiz en iyi şey bilinen son konum olurdu. Bunun nasıl işlediğini iyi biliyordu. Bu tür şeyler için her zaman arama emri yazmamıza yardım ederdi.

Ve kime güvenebileceğimi bilmiyordum.

Jack mi? Kade? Diğer yardımcıları? Departmanın kendisi?

O anda, artık bir şerif yardımcısı değildim. Artık bir polis değildim. Eğer onu kurtarmak kariyerime mal olacaksa, olsun. Her şeyi yapardım. Phillip onu öldürmeyecekti. Ya da çocuğumuzu.

Telefonunun bir önemi yoktu. Nerede olduğunu biliyordum. Ve kimi aramam gerektiğini de biliyordum. Luke'un numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım.

"Hey, dostum, n'aber?" diye cevap verdi. Bağlantı kesik kesik geliyordu.

"Bir saniye konuşma, sadece dinle. Jasmine Joyner'ı kimin öldürdüğünü biliyorum.

Harper da onda. O eski ahır ve kök mahzenini hatırlıyor musun?" "Ne oluyor lan? Evet, hatırlıyorum."

"Benimle orada buluş. Şimdi."

"Otoyolda kasabaya geri dönüyorum ama hızlı bir şekilde oraya varacağım."

Her şey bir araya geliyordu. Jasmine'i kaçırmış ve ormana götürmüştü. Onu arabadan çıkardığında bileziğini kaybetmişti. kök mahzenine sürüklemiş ya da taşımış, orada öldürmüş, sonra da cesedini başka bir patikanın yakınına bırakmıştı.

Phillip bir doğa adamıydı. Bir avcıydı. Geyik, geyik, her ne avlıyorsa onu ormandan taşımaya alışkındı. Bir kadının

uzakta bile olsa, onun için zor olmazdı.

Suçunu tekrar işliyordu. Ama bu sefer, Harper onun hedeflediği kurbandı. Paketler, çiçekler. Onu izlediğini gösteren alaylar.

Geri kalanına gelince, beni yolundan çekmeye çalışıyordu. İşyerinde başımı belaya sokup beni onun davasından almaya çalışıyordu.

Harper'ı onun hedefi yaptığım için nefret ediyordum. Faili meçhul davayı araştırmaya başlamamış olsaydım onu kurban olarak seçer miydi? Bilmiyordum ama bundan şüpheliydim.

Yapabileceğim tek bir şey vardı. O pisliği yakalamak.

Tek bir kararlılıkla patika başına doğru uçtum. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, kalan tüm yorgunluğu yakıp yok ediyordu. Benimle alay etmek için aramıştı ve bunu biliyordum. Sadece bunun oyununun bir parçası olduğunu ummak zorundaydım. Bundan aldığı hastalıklı zevkin bir parçası. Nefes aldığına inanmak zorundaydım. Bekleyeceğine, uzatacağına.

Zaman. Sadece biraz daha zaman.

Dayan, Harper. Ben de geliyorum.

Arabayı patika başındaki otoparka çektim. Orada park etmiş olan arabaları görmezden gelerek etraflarından dolaştım ve ormana doğru ilerledim. Eğer birisi çalıntı bir arabayı o bölgeden geçirebiliyorsa, ben de geçebilirdim. Eski ahıra ve kök mahzenine olabildiğince yaklaşarak değerli dakikalardan tasarruf ettim.

Ağaçlar daha da sıklaşmıştı ve durmam ya da bir şeye çarpma riskini almam gerekiyordu. Vitesi park konumuna getirip arabamdan atlarken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Luke neredeydi? Ne kadar gerideydi?

Onu tekrar aradım ama bu sefer cevap vermedi. Sesli mesaj.

Muhtemelen ölü bir noktadadır.

Ona güvenmiştim. Yoldaydı. Ama bekleyebilir miydim?

Kahretsin.

Hayır. Bunu yapamazdım. Bir dakika bile geç kalsaydım, kendimi asla affetmezdim. Cıvata kesicileri kaptım ve koşmaya başladım. Luke bana yetişirdi. Yolu biliyordu.

Yıkık dökük ahır görüldü. Hızla yanından geçtim ve yerde durdum.

Kök mahzeninin kapısı ardına kadar açıktı.

Durduğum yerden karanlık içeriği göremiyordum. Orada mıydı? Yoksa bu da başka bir alay mıydı? Bana deli olduğumu düşündürmek için başka bir girişim.

Etrafı kolaçan ettim, herhangi bir sese ya da harekete karşı tetikteydim. Ama hiçbir şey görmedim. Yavaşça mahzene yaklaşırken, duyularım alarmdaydı, kilidi aradım. Hiçbir şey yoktu. Kilit yoktu. Sanki hiç orada olmamış gibiydi.

"Harper?"

Acı vurmadan hemen önce arkamdaki ayak seslerini duydum. Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi ve sanki yıldırım hızıyla hareket eden yüzlerce tahta sopayla dövölüyormuşum gibi hissettim. Yere düştüm, dik duramadım, darbe ciğerlerimdeki nefesi kesti.

Bir şok tabancası. Lanet bir şok tabancasıydı.

Beş saniye bir saat gibi geldi. Ama elektrik akımı durur durmaz ve vücudum yeniden hareket kazanmaya başlar başlamaz tetiğe tekrar bastı.

Dikenleri çıkarmam gerekiyordu. Ama hareket edemiyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu ve acı hayal bile edilemezdi.

Kollarım arkamdan çekildi ve birbirine bağlandı. Kelepçe mi yoksa başka bir şey mi kullandığını anlayamadım. Şok tabancası durdu ve tekrar yaktı. O ayak bileklerimi bağlarken ben şimşeklere bindim, vücudumun her parçası acı içinde çığlık atıyordu.

Şok tabancası durdu ve kaslarım gevşedi ama hareket etmeye çalışır çalışmaz kaburgalarım, tam karaciğerime keskin bir tekme yedim. Neredeyse kusacaktım.

"Bunların hiçbiri değil," dedi bir erkek sesi.

"Phillip, seni bok çuvalı," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, yüzüm toprağa gömülmüş halde.

"Bana istediğin kadar küfret. Bir faydası olmaz." "Siktir git."

"Güzel. Kızgın olmanı istiyorum. Bu işi çok daha eğlenceli hale getirecek."

Başka bir kelime duymadım. Bir anlığına, her şey kararmadan önce şakağıma gelen darbenin acısının patladığını hissettim.

BÖLÜM 40

Garrett

ACI beni getirdi.

Her şey acıtıyordu. Daha önce de eğitimde gaz yemiştim, bu yüzden sonrasında nasıl hissettiğimi biliyordum. Ama Phillip tetiğē birden çok kez basmıştı, bu yüzden bu daha kötüydü. Kaslarım kemiklerime kadar ağrıyordu.

Ve başım. Hay sikeyim. Şakağıma mükemmel bir darbe indirdi. Işıklar Dışarı.

Belli belirsiz, beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi merak ettim. Nakavt demek

Muhtemelen. Bir kafa travması ne kadar ciddi olursa olsun, bu benim sorunlarımın küçüğüdü.

İnlememeye çalışarak gözlerimi açtım. Ellerim ve ayak bileklerim bağı bir şekilde yerdeydim. Başım sert bir şeyin üzerindeydi, bir kök mahzeninin toprağı değildi. Metaldi. Beni hareket ettirmişti.

Bu da Luke'un bizi bulamayacağı anlamına geliyordu. "Bu sefer uyandın mı?"

Cevap vermedim. Sadece göz kırptım, kafamı toparlamaya çalıştım. Acının içinden düşünmeye çalıştım.

"hoş geldin."

Her şey netleşmeye başladı. Metal zeminli ve çıplak duvarlı küçük bir alan. Ve Phillip katlanır bir sandalyede oturmuş, bir ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlamıştı.

Harper neredeydi?

Başını eğdi, hesapçı gözlerle beni süzdü. "Düşündüğüm kadar ağır mışsın. Seni taşımak kolay olmadı."

bir öfke kömürü alev alev yandı. "Harper nerede?" "O iyi."

"Bana nerede olduğunu söyle."

Bacaklarını açıp öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Elleri esnek deri eldivenlerle kaplıydı. Avıyla oynayan bir avcı gibi uzun bir süre beni izledi. "Sen bir

İlginç bir meydan okuma, Haven. Değerli bir rakip. Seni öldürmek benim için bir onur olacak."

"Bu da ne demek şimdi?" Gülümsedi.

"Sanırım açık konuştum."

"Neden?"

"Seni neden öldüreceğim?" Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çünkü yapabilirim."

"Bu mı?"

"Hayır, sanırım öyle değil. Çok uzun zaman oldu. Onu arzuluyordum. Bir süre sonra bu istek çok güçlü bir hal alıyor ve ben de boyun eğmek zorunda kalıyorum. Ve bu fikir aklıma bir kez geldi mi, onu kafamdan atamazdım. Ayrıca, senin faili meçhul bir davadan asla vazgeçmeyeceğini biliyordum."

"Jasmine'i sen öldürdün."

Yavaşça başını salladı, gözleri odaklanmamıştı, sanki cinayeti zevkle hatırlıyormuş gibiydi. "O benim ilkimdi."

"Ama sonuncusu değil."

"Hayır. Güven bana, kere tadını aldın mı, geri dönüşü yok."

"Başka kim olacak?"

"Üzgünüm Haven. Bu işten canlı çıkamayacaksın ama ben aptal değilim. Ayrıca, hiçbirisi senin yetki alanında değildi. Jasmine ve şimdi de sen hariç, ben yediğim kaba pislemem."

Avcılık ve balıkçılık gezileri. Phillip Lancaster avlanma ve balık tutma gezileri için şehir çıkmasıyla tanınırdı.

Bu imalar midemi bulandırdı. Kaç kurban iddia etmişti?

"Yine de kadınları tercih ederim. Seni gerçekten öldürmenin nasıl bir his olduğunu göreceğiz."

Düşündüğümde daha fazla keyif alabilirim."

Bekle. Acı dolu beynim buna ayak uydurmakta zorlanıyordu. *Beni* öldürecekti. Başından beri planı bu muydu?

"Harper'a ne yaptın?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Henüz bir şey yok. Henüz." Dişlerini sıktım ve bağlarıma karşı gerildim.

"bende değil." Cebinden bir telefon çıkardı. Harper'ın telefonu. "Ama o bakmıyorken bunu kaldırmayı başardım."

"Bir resim göndermişsin."

"İnandırıcı bir resim olduğu için övgü almak isterdim. Ancak yapay zeka yazılımı bunu çok kolaylaştırıyor."

Fotoğraf sahteydi. Kız onda değildi. Ama *daha* söylememiştir.

"İşte sana birkaç şeyi açıklayacağım bölüm." Tekrar öne eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Çünkü bilmeni istiyorum. Sana ne yaptığımı bilmeni istiyorum. Seni nasıl dövdüğümü."

Uzun bir süre durakladı, dramatik piç kurusu.

"Yeni bir meydan okumaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Hiçbir şey bana ilham vermiyordu. Son kurbanım beni tatmin etmemiştir. Daha fazlasını istedim. Beni gerçekten test edecek bir şey. Ve sonra sen Jasmine'in bileziğini buldun." Başını yavaşça salladı. "O lanet bilezik. Her ayrıntıyla ilgilendiğimi sanıyordum ve işte oradaydı, bunca yıl sonra, hevesli bir araştırmacının onu bulmasını bekliyordu. İşte o zaman anladım. Sıradaki meydan okumam sendin. Ve seninle, Jasmine ile yaşadığım büyüü yeniden yakalayabilirdim."

"Büyü mü?"

"Ah, evet. Kendi kasabamda adam öldürmek elbette inanılmaz riskli. Ama bana ilk oynama şansını verdi. Bunca yıldır özlediğim şey buydu. Her şey çok aceleye geldi. Çok aceleci. Zaman ayıramıyorum. Önce onu tanımalıyım. Ona bir şeylerin ters gittiğini, birinin izlediğini göster. Jasmine ile yaşadığım şey buydu. Onu izledim, takip ettim, programını öğrendim. Ve sahneyi hazırlayabildim. Onu kaçırdığımda çoktan korkmuş olduğundan emin oldum."

"Bu yüzden onun iç çamaşırını aldın."

"Bu biraz klişe, biliyorum. Ama etkili. Eski sevgilisi onu takip ediyormuş gibi görünmesini sağladı ama daha da önemlisi korkmasını sağladı. Ve onun korkusunu gören kişi bendim."

"Sen hasta bir ." "Hiçbir fikrin yok."

"Peki ya cenaze çiçekleri?"

Bir el salladı. "Şiirsel olma çabam sanırım. Yakın zamana kadar bunlardan pişmanlık duyuyordum. Biraz fazla burnumun ucundaydılar; incelikli değillerdi. Tabii ki aptal müfettişlerin hiçbir fikri yoktu. Ama tüm bunları planlarken, aslında ne kadar dahi olduğumu fark ettim. Kız arkadaşının tehlikede olduğuna seni ikna etmem için bana bir yol daha verdiler."

Başından beri ben miydim? Harper'ı hedef almıyordu. Beni hedef alıyordu.

"Onun evine nasıl girdin? Ve benimkine?"

"Sakin ol. Hukuk fakültesini nasıl bitirdiğimi sanıyorsun? On iki yaşımdan beri evlere giriyorum."

"Tüm bunlar Joyner davasını çözmemi engellemek için miydi?"

"Bu daha çok bir bonus gibi. O çantayı almanız bana özlem duyduğum ilhamı verdi. İstediğim meydan okumayı."

"Beni öldürsen bile, parçaları başka biri toplayacak. Yakalanacaksın."

"mi? Departmanınız kaynak sıkıntısı çekiyor. Kimsenin zamanı yok. Senin kadar kendini işine adanmış ve tek başına hareket eden çok az kişi var. Ayrıca, ölümünüzün ardından, ne kadar düzensiz olduğunuzu keşfedecekler. Ne kadar çok kanıtı yanlış yere koyduğunu. Tüm dava öyle bir karmaşa gibi görünecek ki, kimse dokunmayacak. Çözülemez olacak. Trent Jones'un tutuklanmasıyla ilgili sorunlar gibi, sadece daha büyük ölçekte."

Piç kurusu. Bana tuzak kurdu.

"Peki ya senin o tertemiz, iyi adam itibarın? O da gidecek. Çoktan başladım bile. Asılsız ya da değil, şüphe tohumları ekmek için birkaç şikayet. Sonra birilerinin Joyner cinayetini yeniden canlandırıldığına ve hedefin kız arkadaşın olduğuna seni ikna edeceğim, ama tam bir soruşturma başlatmak için yeterli kanıt olmadan. Belki biraz kaçık ve çok paranoyakmışsınız gibi görünmesini sağlayın."

"Seni bok parçası."

"Hepsi bu kadar değil Haven." Sesi sertleşti. "Jack seni öylece eve göndermemeliydi. Bunu ona zaten söyledim. Ona daha önce seni kasabada gördüğümü ve iyi görünmediğini söyledim. Gözlerinde bir şey vardı. Bir akıl sağlığı değerlendirmesi istemeliydi. Ama yapmadı, değil mi? Bak şimdi Garrett Haven ne yaptı. Kendini kaybetti. Sevgili kız arkadaşını öldürdü, sonra da kendini öldürdü."

Bağlarıma karşı mücadele ettim, yüzünü parçalamak için can atıyordum.

"Henüz Harper'a sahip değilim. Ama bir sonraki adım bu. Ve şu anda nerede olduğu önemli değil. Onu bulacağım. Sen burada bekleyeceksin ve inan bana kimse seni bulamayacak." Sandalyeden kalktı ve yanımda diz çöktü. "Sonra onu buraya getireceğim ve ben onu öldürürken sana izleteceğim. İstediğim şey bu. Arzuladığım şey. Sadece benden daha güçlü ve kuvvetli birini öldürmek değil. Birinin izlemesini istiyorum. Özel bir şeye tanık olacaksın Haven. Görkemli bir şeye. Yaşamın ve ölümün gücüne. Seni öldürmeden önce kıracağım."

Tekrar durakladı. Kalbim göğsüme çarpıyor ve bağlar tenime sürtünüyordu. Öfke damarlarımda ateş gibi yanıyordu.

"Herkes senin dūşünecek. Onu sen öldürdün. Tüm kanıtlar seni gösterecek ve sen de ölmüş olacaksın, böylece kendini savunamayacaksın. Ve ben de öylece durup tüm olanları izleyeceğim, benim yaptığımı bilerek. Dahi olan benim. Bunu ben yaptım."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Ben gitmeden önce bunu bilmeni istedim, böylece bunun gerçekleştiğini hayal edebilirsin. Ben dönene kadar onunla oturmanı istiyorum. İkinizi de öldüreğim ve bunun her saniyesini seveceğim."

Kontrolüm kopmanın eşiğindeydi. Bağlara karşı zorlandım, dişlerimi sıktım, acı tüm vücudumda patladı. Ona zarar vermeyecekti. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Siktir!"

Sandalyeyi aldı, üzerime çıktı ve metal gıcirtısı duydum. Ağır bir kapı mı? Başımı çevirdim ama nereye gittiğini tam olarak göremedim. Tekrar gıcırdadı ve kapı kapandı.

Yalnızdım.

Bağlı. Yakalandı. Çaresiz.

Bir an için, üzerime bir umutsuzluk dalgası çöktü. Harper ve çocuğumuzun tehlikede olması benim suçumdu. Başarısız olmuştum.

Hayır. Böyle bitmedi.

Sıcak öfke içime işledi, şüpheyi, umutsuzluğu ve başarısızlığı yakıp yok etti. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama onu kurtaracaktım. Ölmeyecekti.

Phillip Lancaster ölümcül bir hata yapmıştı. Yanlış adamı seçmişti.

BÖLÜM 41

Harper

Telefonumu bulamadım.

Bu sadece benim şansımdı. Tabii ki her şeyin kontrolden çıktığını hissettiğim bir günde telefonumu kaybettim.

Aptal ayna laneti.

Gerçi şaşırmamam gerekirdi. O lanet aynayı kırdığımdan beri telefonumu yaklaşık sekiz yüz otuz dört kez kaybetmiştim.

Aramayı bırakıp Paul ve Marlene'in evine gitmeye karar verdim. SPS'dekiler yeterince beklemişti ve daha sonra Garrett'la birlikte fırına gidip onu bulabilirdim. Ben ararken onları oyalamanın bir anlamı yoktu. Çok yıpranmıştım.

Ayrıca, ertesi gün göz önünde duracağına dair bir his vardı içimde. Bazen başıma böyle şeyler gelirdi. Kötü şans lanetinin karanlık bir mizah anlayışı olduğunu düşündüm.

Kapıyı kilitledikten sonra Stan ve Russell arabama kadar bana eşlik ettiler. Onlar yanımdayken bile kendimi garip bir şekilde açıkta hissettim. Sanki biri beni izliyormuş gibi.

"Her şey için teşekkürler." Arabamın kapısını açtım ve çantamı içeri attım.

"Sorun değil," dedi Russell. "Tüm için teşekkürler." "Elbette. En azından bunu yapabilirim."

Onlar için hazırladığım kutulara ek olarak, o akşam yapacakları SPS toplantısı için günün artığı kurabiye ve kekleri de yüklemiştim.

"Eve dönerken iyi olacağına emin misin?" Stan sordu.

"Ah, evet. Paul ve Marlene Haven'a gidiyorum. Garrett benimle orada buluşacak."

". İyi geceler, Harper." "İyi akşamlar."

Arabama bindim ve hemen kapıları kilitledim. Dönüp emin olmak için arka koltuğu kontrol ettim.

Şekerli kurabiyeler, gerçekten paranoyaklaşıyordum. Kimse benim evimde saklanmıyordu.

Araba.

Paul ve Marlene'e giden yolu hatırladığımdan emindim ama GPS'imın olmasını özledim. Aptal kayıp telefon. Fırından çıktım ve gözlerim dikiz aynasında defalarca gezinerek kasabanın içinden geçtim. Gerginlik enseme karıncalandırıyordu. Uzakta bile kimseyi göremiyordum. Sadece Tilikum'da normal bir akşam gibi bir avuç araba gelip gidiyordu. Owen'ın da dediği gibi, garip bir şey yoktu.

Ama yine de gergindim.

Biri gerçekten eve girip bardak altlığını mı almıştı? Ne tuhaf bir şey. Ama ya Garrett haklıysa ve biri benimle alay ediyorsa?

Çok çalışıyordu. Yeterince uyumuyordu. İşi, benim, bebek, Owen ve muhtemelen benimle paylaşmadığı milyonlarca başka şey hakkında endişeliydi. Dünyanın yükünü geniş omuzlarında taşıyordu.

Bu onu etkiliyor muydu? Birkaç günden daha fazla izne mi ihtiyacı vardı?

Yoksa o haklıydı ve bize bir şeyler mi oluyordu? Kontrolden çıkmaya başlayan bir şey mi?

Ne düşüneceğimi bilemedim.

Midem guruldadı. Sanki vücudum aç olup olmadığına karar veremiyormuş gibi, bu durum son birkaç gündür ara ara oluyordu. En azından sabah bulantılarına yakalanmamıştım. Bu da bir şeydi.

Arabayı sürerken aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Bir fırın mı bırakmıştım

Açık mı?

Telefonumu ararken dikkatim o kadar dağılmıştı ki, üç kez kontrol etmemiştim.

Gece için kapıyı kilitlemeden önce her zaman yaptığım gibi. Stan ve Russell beni bekliyorlardı ve kendimi acele etmem için baskı altında hissediyordum. Aceleyle çıkarken, açık mı bırakmıştım?

Aslında, böğürtlenli bademli parmak izlerini fırında mı bırakmıştım?

Şekerli kurabiyeler, tüm öğleden sonram bir bulanıklık gibiydi. Böğürtlenli bademli kurabiyeleri fırına koyduğumu çok net hatırlıyordum. Ama çıkarıp çıkarmadığımı hatırlayamıyordum.

Almak zorundaydım. Belki de böğürtlenli dolguyu ekleyeceğim ertesi güne saklamak için sarmıştım.

Paul ve Marlene'in uzun araba yolundan dönüşe doğru yolumu buldum. Kütük ev dışarıdan bile çok rahat görünüyordu. Görünüşü bile rahatlatıcıydı. Bir kamyonun yanına park ettim ama Garrett henüz orada değildi. Bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Onun kucaklamasının sıcaklığını ve güvenliğini arzuluyordum.

Garrett'in ailesini ilk ziyaret ettiğim zamankinden biraz daha az gergin hissederek ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım. Hemen içeri girmişti ama kapıyı çalmadan içeri girme ayrıcalığına sahipmişim gibi hissetmiyordum.

Owen kapıyı gri kapüşonlu bir tişörtle açtı, basketbol şortu yaz havasına karşı tek taviziydi.

Gülümsemesi kalbimi ısıttı. "Selam. Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Baban onunla burada buluşmamı istedi."

"Güzel." İçeri girebilmem için kenara çekildi. "Ben de Theo Amca'yla bir şeyler atıştırıyordum."

Onu içeri kadar takip ettim. "Bir şeyler atıştırmak kulağa hoş geliyor."

Durakladı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Yemeğimi mahvedeceğimi söylemeyeceksin değil mi?"

"Aklıma bile gelmedi. Ama ben hamileyim. Bütün gün atıştırabilirim ve yine de tam bir öğün yiyebilirim."

Kıkırdadı. "Güzel."

"Baban aradı mı ya da başka bir şey? Telefonumu kaybettim, o yüzden beni aramaya çalıştı mı bilmiyorum."

"Hayır, ama ona mesaj atıp burada olduğunu bildirebilirim." Cebinden telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

"Teşekkürler."

Gözleri telefonunda, yemek odasına doğru yürüdü. Masa, hem sağlıklı hem de sağlıksız atıştırmalık yiyeceklerden oluşan rastgele bir ürün yelpazesiydi. Cips paketleri, bir kase kuruyemiş, muz -artı birkaç tane atılmış muz kabuğu- portakal, bir tabak kurabiye, üstünden bıçak çıkmış bir peynir bloğu, sucuk dilimleri ve açık bir paket kurutulmuş et.

Theo masanın yanında duruyordu ve etrafta dolaşıp otlanıyormuş gibi bir izlenim edindim.

"Hey, Harper," dedi.

"Atıştırmalık mı? Bu bir ziyafet."

Owen telefonunu cebine koydu. "Futbol antrenmanı yapıyorduk." "Sanırım iştahınız açıldı."

Theo bir ağız dolusu yemek yerken, "Şişkinlik evresinde," dedi.

"Sen ne bilirsin ki?" Ellerimi karnımın üzerine koydum. "Ben de." "Buyur," dedi Theo.

Marlene içeri girdi ve beni sıcak bir gülümseme ve kucaklamayla karşıladı. Bir şeyler söylemeye başladı, sonra atıştırmalık büfesini görünce bir an duraksadı.

"Bütün bunlar da ne?"

"Merak etme anne, çoğunu getirdim." Theo bir paket cips aldı ve yırtarak açtı. "Yani, bir kısmını. Sanırım muzlarının çoğunu yedik."

"Akşam yemeğini mahvedeceksin," dedi Owen'a doğru eliyle işaret ederek. Owen sanki "Gördün mü?" der gibi bana baktı.

"O büyüyen bir çocuk," dedi Theo. "Ayrıca, onun kışını dışarıda tekmeledim."

Günün geri kalanında dipsiz bir kuyu olacak. Güvenin bana."

"Erkekler," dedi iç çekerek. "Asla tam olarak büyümüyorlar."

"Kim büyümmez ki?" Paul omuzlarını kaldırarak içeri girdi ve kurutulmuş etleri alabilmesi için Theo'yu iterek yoldan çekti.

"Çocuklar."

Homurdandı ve peynir bloğunu tutan bıçağı kaptı. Bıçağı bir saniyeliğine havaya kaldırıp inceledikten sonra hepsini alıp başka bir odaya götürdü.

"Paul," dedi Marlene, onu takip ederek.

Owen telefonunu tekrar çıkardı, baktı ve cebine geri soktu. "Cevap yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Muhtemelen meşguldür. Çalışırken böyle şeyler çok olur."

Bu doğrudu. Gerçi çalışıyor olmaması gerekiyordu.

"İyi haber şu ki, birkaç gün izin alıyor." Elime bir portakal aldım ve soymaya başladım, havaya narenciye kokusu yayılıyordu. "Bu güzel olacak."

"Neden? O iyi mi?"

"Sanırım oldukça yorgun."

Owen ellerini ön cebine soktu ama bir şey söylemedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Babası için endişeleniyordu.

Theo gözlerimle buluştu ve birbirimizi anlıyor gibiydik. İkinci bir cips paketi aldı ve odadan çıktı.

"Hey." Yaklaştım ve Owen'ın sırtında birkaç daire çizdim. "İyi misin?"

"Neler olup bittiğini anlamak için hâlâ çok genç olduğumu düşünüyor. Ama değilim. İnsanların ne dediğini duyuyorum."

"Ne duydun?" "Kendini kaybettiğini."

"Kaybetmiyor. Bunu kim söyledi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. İnsanlar."

"Polis bir babaya sahip olmak muhtemelen zordur, değil ?"

"Küçükken bunun havalı olduğunu düşünürdüm. Ama ya ona bir şey olursa?" Bana doğru döndü ve gözlerimle buluştu. "Başka kimsem yok."

Gözlerim yaşardı ve boğazımda bir yumru oluştu. "Ben de ona bir şey olacağını düşünmek bile istemiyorum. Ama sen yalnız değilsin. Bu büyük, harika aileye sahipsin. Ve biliyorsun, belki ben de varım?"

Neredeyse atlayacaktı, kollarıyla beni sımsıkı kucakladı. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel, en bunaltıcı, en kalp eritici şeylerden biriydi. Uzun bir süre ona sarıldım, her saniyenin değerini biliyordum.

Bu çocuğu çok sevdim.

Şekerli kurabiyeler, gerçekten sevdim. Onu sevdim.

Bıraktı ve geri çekildi. Elimden geldiğince sakın davranmaya çalıştım ama gözlerimin buğulandığını gizleyemedim.

"Sen olduğuna sevindim." Sesi sessizdi ve gözlerini masadan ayırmıyordu. "Babamın sonu... yani annem gibi biriyle olabilirdi. Yapacağını sanmıyorum ama berbat olurdu. Sen berbat değilsin."

Bir kahkaha patlattım ve yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. "Berbat olduğumu düşünmediğine sevindim." Gözlerimin altını kaydardım.

Midemin çukurunda bir huzursuzluk hissi büyüyordu. Söylediklerime inanmak istiyordum. Garrett'ın kendini kaybetmediğine ve iyi olacağına. Ama ensemdeki karıncalanma bir türlü geçmiyordu.

Yine de güven verici olmam gerektiğini hissettim. "Eminim iyidir. O ne yaptığını biliyor."

"Evet."

Theo kafasını odaya geri attı. Ona hızlıca başımı salladım ve o da bir portakal aldı.

"Cips ve meyve?" Ben sordum. "Sen de mi şişiyorsun?" "Buna denge deniyor, Harper."

Güldüm.

Ve cipsler kulağa hoş geliyordu.

"Harper, biraz daha sağlıklı bir şeyler ister misin?" Marlene elinde bir kase böğürtlenle içeri girdi. "Sanırım biraz meyve çıkarmışlar ama bunları Büyükanne Bailey'nin bahçesinden aldım. Mevsim için erken ama yine de lezzetli."

"Böğürtlenler," dedim nefesimin altında. Kurabiyeler. Fırında yanıyorlar mıydı, tüm binayı ateşe vermek üzereler miydi? Alarm çalarsa itfaiye oraya ne kadar çabuk ulaşabilirdi? Geçen sefer çok hızlı olmuştu ama bu *şanssızlıktı*. Onlara ihtiyacımız yoktu ve bu çok utanç vericiydi.

Kötü şans laneti, muhtemelen kurabiyeleri orada bıraktığım anlamına geliyordu. Fırını, sıcak fırında yanmaya hazır bir yığın kurabiyeyle kilitlemişim. Ve eğer lanet bir patlamayla sona erecekse, bu kesinlikle bunu yapmanın bir yolu olurdu. Teyzemin fırınına yakmak lanetin bana şimdiye kadar yaşattığı en kötü şans olurdu.

Garrett ailesinde kalmamı istedi. Ama emin olmam gerekiyordu.

"Owen, benimle fırına gelmek ister misin?"

"Elbette. Neden?"

"İçimde fırını açık bıraktığıma dair korkunç bir his var. kurabiye olan." "Bu hiç iyi değil."

"Hayır, değil." Marlene'e döndüm. "Çok lezzetli görünüyorlar ama gitmeden önce korkunç bir hata yapmadığımdan emin olmalıyım. Çok tuhaf bir gün geçirdim ve kötü şansla ilgili bir sorunum var. Her yer dumanla dolarsa ve alarm kısa devre yapıp çalmazsa hiç şaşırmam. Ya da başka bir şey. Garrett biz dönmeden gelirse, yolda olduğumuzu söyle. Girip çıkmamız sadece birkaç dakika sürer."

"Yangın çıkmadığı sürece. O zaman işimiz uzayabilir," dedi Owen.

"Doğru. Bu daha büyük bir sorun olacak. Telefonunuzun yanınızda olduğundan emin olun. Uzakta duman görürsek haber vereceğiz."

Cebini yokladı. "Anladım."

," dedi Marlene. "Ama dikkatli sür."

"Kullanacağım. Teşekkür ederim!"

Owen ve ben arabama doğru yola çıktık. Arabayı sürerken, bir felaketin içine girmek üzere olmadığımı umarak parmaklarımı ve ayak parmaklarımı çaprazladım.

BÖLÜM 42

Garrett

Kör edici bir öfke damarlarımda dolaşıyor, beni ateşle dolduruyordu. Kafamın arkasından gelen bir ses bana sakinleşmemi ve düşünmemi söyledi. Kendimi öfke ve paniğe kaptırmak işe yaramayacaktı. Dışarı çıkmalı ve Harper'a ondan önce ulaşmalıydım.

Zihnim odaklanmaya başladığında bir uğultu fark ettim ve yüzüme soğuk bir hava üflendiğini hissettim. Kendimi oturur pozisyona getirdim ve loş ışıktaki etrafımı gözden geçirdim. Neredeydim ben?

Dondurucuya benziyordu. Ve Phillip onu . Hay sikeyim.

Beni kendisi öldürmek istiyordu, bu yüzden muhtemelen beni donarak ölmeye terk etmezdi. Büyük bir ticari dondurucunun sıcaklığa ulaşmasının ne kadar süreceğini bilmiyordum ama daha fazla olmasa da en az on iki saat süreceğini tahmin ederdim. Anlaşılan ben beklerken beni daha da perişan etmek niyetindeydi. Ne pislik ama.

Yine de soğukun en büyük sorunum olmadığını hissediyordum. Oksijenin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Daha da kötüsü, temiz hava kaynağı olmadan, sadece kendi nefesimden karbondioksit zehirlenmesi riskiyle karşı karşıyaydım.

Bir kurtarma bekliyor olsaydım, yere çömelir, sıcak kalmaya çalışır ve nefesimi yavaş tutmak ve nefes vermeyi en aza indirmek için mümkün olduğunca az hareket ederdim.

Ama kimse orada olduğumu bilmiyordu. Dışarı çıkmak zorundaydım. Harper'ı kurtarmalıydım. Bu da riske girmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama önce kollarımı ve bacaklarımı kurtarmam gerekiyordu. Kablo bağı kullanmıştı. Mantıklı. Yaygın ve elde edilmesi kolaydı ve izleri ona kadar sürülemezdi.

Onlardan kurtulabileceğimi biliyor olmalıydı, bu yüzden bağlarımı çözüldüğünde kutlama yapacak değildim. Dondurucudan çıkmak çok daha büyük bir zorluk olacaktı.

Şerefsiz ayakkabılarımı almıştı. Muhtemelen içlerinde silah ya da alet olmadığından emin olmak istiyordu. Ellerim arkamdayken ve damarlarımda muazzam miktarda adrenalin pompalanırken ayağa kalkmak biraz zor oldu ama başardım. Ayaklarımı V şeklinde konumlandırarak olabildiğince hızlı bir şekilde çömeldim ve ayak bileklerimin etrafındaki fermuarı çektim.

Bacaklarım serbest kalınca denge için ayaklarımı birbirinden ayırabildim. Kollarımı kaldırabildiğim kadar geriye kaldırarak aşağıya doğru ittim. Fermuar tutuyordu ve derime battığını hissetmeme rağmen acıyı görmezden geldim.

Bir kez daha denedim ve o da koptu.

Aciliyet beni yakaladı. Dışarı çıkmak zorundaydım. Harper'a ulaşmalıydım. Ama kapıya doğru ilerleyemiyordum.

Bir yerlerde ticari dondurucuların, birinin yanlışlıkla kendini içeri kilitlemesi durumunda kapıyı açmak için güvenlik mekanizmaları olduğunu gördüğümü hatırladım. Phillip muhtemelen kırmıştı ama denememek aptallık olurdu. Kapının üzerinde, kolun altında bir düğme vardı. Onu ittim ama eminim ki hiçbir şey yapmadı.

Hiç şaşırmadım. Böyle bir hata yapmazdı.

Sinirle kapının kolunu tuttum ve salladım. Zar zor hareket etti.

Sıkıca kilitlemişti.

Beni içeri sürüklediğinde baygındım, bu yüzden dondurucunun neyden yapıldığını görmemiştim. Ellerimi soğuk iç duvarlarda gezdirdim. Ne kadar kalındı? Harper'ın fırınındaki dondurucuyu hatırlamaya çalıştım. Sac, belki paslanmaz çelik ya da alüminyum.

En zayıf olduğu yer neresi?

Ön taraf değil. Kapı sağlam olacak, contalar kırılmadan binlerce kez açılıp kapanacak şekilde tasarlanacaktı.

Geriye yanlar, arka kısım ya da üst kısım kaldı.

Tavan bir seçenek değildi. En zayıf nokta orası olabilirdi ama orada ne tür bir raf varsa artık yoktu. Phillip de katlanır sandalyeyi almıştı. Uzun boyluydum ama tepesine ulaşım açacak ya da kaldıracak kadar uzun değildim.

Arkası muhtemelen duvara dayanıyordu. Bu da yanlardan birini kırmam gerektiği anlamına geliyordu.

Yeterince güçlü

müydüm? Phillip öyle

düşünmüyordu.

Onun yanıldığını kanıtlamak üzereydim.

Parmak eklemlerimi duvara vurup daha ince ya da daha zayıf bir bölge olup olmadığını dinlerken sıcaklık düşmeye devam etti. Bunu söylemek zordu. Duvarların çoğunlukla yalıtım malzemesi olduğunu ve dış kısımlarında ince bir metal tabakası bulunduğunu düşündüm.

Bunu öğrenmenin bir yolu var.

Tekme attım ve ayağım duvara çarptı, küçük bir çukurdan başka bir şey bırakmadı. Lanet olsun.

Aynı noktaya nişan alarak tekrar tekmeledim. Tekrar. Ve tekrar. Her vuruşta göçük büyüyordu. Vücudum bana bağıırıyordu, kaslarım hala şok cihazının etkilerini protesto ediyordu. Görmezden geldim.

Adrenalin ve saf irade beni ayakta tuttu. Harper'ın tehlikede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, benim bir ipucunu takip ettiğimdi ve hâlâ her şeyin büyük bir tesadüf mü yoksa birinin ona zarar vermek mi istediğinden emin değildim.

Phillip'in onun için geldiğinden haberi yoktu.

O hasta herifin ona dokunmasına izin vermeyecektim. O lanet dondurucudan çıkmak için kendimi kanlı bir şekilde döverdim.

Onu kurtarmak için her şeyi yaparım.

Omzumla duvara çarptığımda görüşüm öfkeyle bulanıklaştı. Dışarı çıkmak zorundaydım. O şerefsiz kadınıma dokunamayacaktı.

Sonunda yalıtımı kırdım ve dış katmanı görebildim. Gümüş metal. Nefesim kesilmişti, dondurucuyu karbondioksitle dolduruyordu ve vücudum yaptığım her harekette ağırıyordu.

Harper'ın görüntüsü zihnimi doldurdu. Büyüleyici gözleri. Beni neredeyse kığımın üstüne düşüren o gülümseme.

Ben de dış duvara saldırdım.

Gücümün nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İri bir adamdım ve kendimi güçlü tutuyordum ama süpernovaya dönüştüm. Sonunda kırılanda kadar alüminyum kaplamayı var gücümle dövdüm.

Metal, yırttığım yerde tırtıklıydı, bu yüzden gömleğimi sıyırdım ve kavramak için kullandım. Çekerek açtım, boşluğu genişlettim.

Daha dışarı çıkmadan başka bir sorunun olduğunu anladım. Dondurucunun kenarına yığılmış eşyalar vardı.

Önemli değildi. Bir şekilde atlatacaktım.

Loş ışıktaki söylemek zordu ama kartona benziyordu. Belki de bir yığın kutu. Açtığım deliğe tekme attım. Arkasında bir ağırlık vardı ama hareket etti. İhtiyacım olan tek cesaret buydu. Tekrar tekmeledim, kutuyu -ya da kutuları, henüz anlayamıyordum- iterek yoldan çektim.

Sonunda delikten geçebilmem için yer açıldı. Metalin sıyrılıp derimi yırtmasına aldırmadan kendimi dışarı attım.

Sırtımdaki sıcak kan akışını görmezden gelerek dışarı çıktım ve alanı inceledim. Etrafı taşınma kutuları, plastik saklama kutuları, tahta sandıklar ve tanımlamaya zahmet etmediğim diğer rastgele şeylerden oluşan yığınlarla çevriliydi. Tüm yığının üzerime düşme tehlikesine aldırmadan ite kaka ilerledim. Aklımı kaçırmıştım, onu kurtarmak için amansız bir kararlılıkla yanıp tutuşuyordum.

Hiçbir şey düşmedi ve sonunda çöp yığınlarının arasından çıktığımda kendimi metal kenarlı bir ahırda buldum.

Hangi cehennemdeydim?

Kapıya doğru koştum. Tabii ki kilitliydi ama bu beni durdurmuyacaktı. Yaklaşamadım bile.

O kadar heyecanlıydım ki, kapıyı kırmak için sadece birkaç deneme yapmam gerekti.

Gün ışığı kör ediciydi ve dışarı fırlayıp yönümü bulmaya çalışırken parlaklığa karşı gözlerimi kısıtım.

Dışarıda da her yerde bok vardı.

Sonra aklıma geldi. Oraya daha önce de gitmiştim. Burası Rich Pine'in arazisiydi, hurda yığınının üzerime düştüğü yer.

Dedektif beynim devreye girmeye çalışarak olasılıkları gözden geçirdi. Rich Pine şehir dışındaydı ve mülkü uygun muydu? Yoksa onunla Phillip arasında bir bağlantı mı vardı?

Phillip'in bunu onun bilgisi dışında kullandığına dair bir his vardı içimde ama bununla sonra ilgilenecektim. Önce Harper'ı bulmalıydım.

Çöp labirentinin içinden geçerek ve ayaklarıma batan taşları ve diğer pislikleri görmezden gelerek arazinin önüne doğru ilerledim. Enkazın arasına park edilmiş arabalar vardı ama hiçbirinin çalıştığından şüpheliydim. Ve bir arabayı düz kontak yapmak benim yeteneklerim arasında değildi. Luke muhtemelen nasıl yapılacağını biliyordu ama-

Luke. Kardeşimi aramam gerekiyordu.

Rich'in evi boş görünüyordu. İçeride ışık yok, garaj yolunda park etmiş araba yok. Ve zamanım tükeniyordu.

Sabit hattı olabilir mi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kilit açmayalı yıllar olmuştu ama adamın kapısını tekmelemek istemedim. Ayrıca, vücudum zaten bir dayak yemişti. Kilidi açmak için kullanabileceğim bir şey bulmak için kendime altmış saniye verdim. Eğer bulamazsam, kapıyı kırıp içeri girecektim.

Nefesime odaklanarak, yükselen paniğe rağmen kendimi sakin tuttum. Etrafta küçük bir şey aradım. Reese ve ben çocukken yaramazlık yaptığımızda ataş benim tercih ettiğim bir alet olmuştu. Ama şansım neydi-

Çimlerin arasında bir tane buldum. Gerçekten lanet bir ataş buldum.

Şansımın yaver gitmesinin zamanı gelmişti.

Ön kapıya koştum ve bisiklete binmek gibiydi. Saniyeler içinde içerideydim.

"Alo? Tilikum Şerif Departmanı."

Kimse cevap vermedi ve üniformam, rozetim, silahım olmadığı ve dayak yemiş, kanlar içinde, gömleksiz ve yalınayak olduğum için kimse şerif yardımcısı olduğuma inanmazdı.

Ev, bahçe kadar dağınık değildi ama yakındı. Rich gibi bir adam sabit hattı nerede tutar ki?

Mutfak.

Bingo. Mutfak tezgâhının üzerinde, bir yığın eski gazetenin üzerine tünemiş, telsiz bile olmayan eski siyah bir telefon vardı.

Telefonu açtım ve rahat bir nefes aldım. Çevir sesi. Bağlanmıştı. Luke'un numarasını girdim ve bekledim.

"Alo?"

"Luke, ben Garrett."

"Lanet olsun, ? Her yere baktım." "Bir saniye bile konuşma.

Sadece dinle."

"Bunu geçen sefer de söylemiştin."

"Luke," diye bağırdım ona. "Phillip Lancaster Harper'ı kaçırmak için yola çıktı. Beni kök mahzeninde pusuya düşürdü ve Rich Pine'ın arazisindeki bir ek binada bulunan dondurucuya kilitledi."

"Ne?!"

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor. Ama onu öldürüp suçu benim üzerime atmayı ve bunu bir cinayet intiharı gibi göstermeyi planlıyor."

"Harper nerede?"

"Bilmiyorum. Telefonu Phillip'te. İşten sonra anne ve babasına gitmesi gerekiyordu."

"Neredesin sen? Rich Pine'da mı?"

"Evet. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Oraya iki dakika uzaklıktayım. Yoldayım."

İki dakika sonsuzluk gibi gelecekti. Phillip gideli ne kadar olmuştu? Bilmeme imkân yoktu.

"Yine de telefonu kapatma," dedi Luke. "Beni çok korkuttun. O ahıra ve kök mahzenine gittim ve orada hiçbir şey yoktu. Hiçten de az. Kapı ardına kadar açıktı ama içeride bir bok yoktu. Ve sen hiçbir yerde değildin."

"Phillip beni şokladı, sonra da kafama vurarak beni yere serdi.

dışar

1." "Vay anasını. Bunu sen mi söyledin yoksa önce beni mi aradın?"

"Seni aradım. Kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Tek yapmam gereken Harper."

"Anladım. Merak etme, kardeşim. Onu yakalayacağız." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sesi alçaldı. "Ve eğer ceza almazsam, bu bir mucize olacak."

Hatta kalıp gelmesini bekledim. Arabasının sesini duyar duymaz telefonu kapattım ve koşarak dışarı çıktım.

Arabanın kapısını kapatır kapatmaz, "Theo'yu ara," dedim. "Owen'ı oraya o götürdü ve annem telefonuna hiç cevap vermiyor."

"Gerçek hikaye." Telefonu açtı ve hoparlöre verdi. "Theo, annemle babamda mısın ve Harper orada mı?"

"Ben buradayım ama o gitti." "Nereye gitti?"

"Fırın. Fırının açık olmasıyla ilgili bir şey. Owen'ı da yanında götürdü. Geri döneceklerini söyledi. Sen neredesin?"

Gözlerim dehşetle açıldı. Harper ve Owen birlikteydi ve ailemin evinin güvenliğinde değillerdi.

Tek kelime etmeme gerek kalmadı. Luke çoktan arabayı sürmüş, gaza basmış, kasabaya doğru gidiyordu.

Luke, "Harper'ın başı dertte," dedi. "Garrett'ı aldım. Fırına gidiyoruz."

"Başın nasıl belada?"

"Sonra açıklarım. Sadece anneme söyleme."

Luke aramayı sonlandırdı ve telefonunu orta konsola koydu. Bana baktı. "Berbat görünüyorsun. Neden tişört giymiyorsun? Boş ver, kanaman mı var?"

"Muhtemelen."

"Seni gerçekten dondurucuya mı kilitledi?"

"Evet."

"Lanet olsun," diye
mırıldandı. "Owen'ı ara."

Owen'ın numarasını aradı. Cevap vermedi.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeyecektim. "Sadece sür."

"Devam et."

Fırına doğru koştuk ve ben tek bir kararlılıkla doluydum.

Kurtar onları. Önemli olan tek şey onlardı.

BÖLÜM 43

Harper

FIRIN YANIYOR GİBİ GÖRÜNÜYORDU, yani en azından bu benim işime geliyordu.

Ayrıca itfaiye veya diğer acil durum araçları da yoktu, belki de bu fırında yanması için kurabiye bırakmadığım anlamına geliyordu.

Arka tarafa park ettim ve Owen'la birlikte arabadan indik. Garrett hâlâ aramamıştı, bu da beni Owen'a itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu. Midemin çukurunda büyüyen huzursuzluk hissi kasabaya doğru giderken daha da şiddetlenmişti. Fırın için endişeleniyordum ama daha da önemlisi Garrett için endişeleniyordum.

Bir şey bana onun iyi olmadığını söylüyordu.

Arka kapıya gittik ve kilidi açtım. Belki telefonumu bulurdum ve Garrett'tan nerede olduğunu söyleyen bir mesaj gelirdi. Bu Owen'a neden cevap vermediğini açıklardı ve onu ailesinin evinde ne zaman bekleyeceğimizi bilirdik.

Kapıyı açtığımda mutfaktan dumanlar yükselmüyordu. Bu iyiye işaretti.

"Belki de fırını açık bırakmamışımdır." İçeri girdim ve Owen da beni takip etti. Sonra her ihtimale karşı kapıyı arkamızdan kilitledim.

Devriye gezen SPS olmadan kendimi savunmasız hissettim.

Işıkları açtığımda kaşlarının çatıldığını fark etmedim. O da endişeliydi.

Ona yalan söyleyip her şeyin yoluna gireceğini söyleyemezdim. Bunun doğru olmasını umuyordum ama babasına neler olduğunu onun kadar ben de bilmiyordum. Onu daha iyi hissettirmek için bile olsa boş sözler söylemek samimiyetsizlik gibi görünüyordu.

O bir çocuktu ama bunun için fazla büyümüştü.

Onun yerine kolunu okşadım, sonra da fırını kontrol etmeye gittim. Kapalı.

Bir nefes verdim. "Kusura bakmayın. Açık değil. Buraya aceleyle gelmemize gerek yoktu."

Omuz silkti. "değil."

İçine kurabiye koyduğuma yemin edebilirim. Bunu hayal mi etmişim? Fırını açtım ve kesinlikle oradaydılar. Böğürtlenli bademli parmak izlerim soğuk fırında pişmeden duruyordu.

"Şekerli kurabiyeler, ben ne yaptım?"

Fırın tepsisini çıkardım ve adanın üzerine koydum. Görünüşe göre fırını hiç açmamışım.

Ya da belki de açmaya çalışmışım ve kötü şansım araya girmişti. Muhtemelen bozulmuştu.

"Bunlar sadece hamur mu?" Owen sordu.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve üzgün bir şekilde başımı salladım. "Evet, bugün bana ne oldu bilmiyorum ama görünüşe göre bunları soğuk fırına koymuşum ve sonra da unutmuşum. Bu fırını açık bırakmaktan daha iyi ama yine de. Beynimin nesi var böyle?"

"Hamilelik beyni."

"Muhtemelen haklısın. Ama bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen seneki matematik öğretmenim hamileydi. Sürekli bundan şikayet ederdi."

Elimi karnıma koydum. Bebeğe dair herhangi bir belirti yoktu ama minik olan hâlâ kendini belli ediyordu. "Aslında bunun hamilelik beyni olması ve kötü şans lanetimin başka bir tezahürü olmaması fikri hoşuma gidiyor."

"Bunlarla ne yapmak istiyorsun?"

"Onları atacağım. Onları pişirmek için zaman ayırmak istemiyorum. Geri dönmemiz gerektiğini hissediyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve diken diken oldu. Owen'a sadece ben miyim diye soracaktım ki yalnız olmadığımızı fark ettim.

Arka kapının hemen önünde bir adam duruyordu. Siyah giyinmişti, ellerinde de siyah eldivenler vardı. İçeri nasıl girmişti? Kilitlemiştim. Hamilelik beyni olsun olmasın, kesinlikle kilitlemiştim.

Sonra anladım. Birisi benim ve Garrett'in evine girmişti. Kilitler böyle biri için pek bir şey ifade etmez.

"Çılgılık atma." Adam bir silah çekti ve Owen'a doğrulttu. "Telefon. Tezgâhın üstünde."

"Ne diyorsa onu yap," diye fısıldadım.

Owen cebinden telefonunu çıkardı ve pişmemiş kurabiye tabakasının yanına koydu.

Zihnim allak bullak oldu, korku ve kafa karışıklığı bir sisin içinde dönüp duruyordu. Kimdi o?

Tanıdık geliyordu.

Bekle. Phillip, savcılıktan. O gün erken saatlerde fırına gelmişti.

"İkinizi hesaba katmamıştım." Gözlerini Owen'a dikti. "Ama bu işi başarabilirim. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında oldukça iyi bir hikaye olacak. Bütün aile."

Owen bana doğru yaklaştı. Phillip bir şey söylemedi, ben de uzanıp kolundan tuttum ve onu yanıma çektim. Telefonu adada çalışıyordu ama ekranını göremiyordum. Önemli de değildi zaten. Cevap veremezdik.

"Ne istiyorsun?" Owen sordu.

"Soru sormak yok. Sana söyleneni yap, ben de seni vurmak zorunda kalmayayım." "Onu vuramazsın," dedi Owen. "O hamile."

Phillip gözlerini devirdi. "Sanki umurumda. Olacak olan şu. Arabam hemen dışarıda park halinde. Kapıdan çıkacaksın ve arka koltuğa oturacaksın. Kapı zaten açık. İşbirliği yaparsan yaşarsın."

Owen daha yakına eğildi. "Bizi şehrin ortasında vuracak değil ya."

"Hayır mı?" Phillip sordu. "Beni test etme, evlat. Çok daha kötülerini yaptım ve paçayı kurtardım."

"Bizi nereye götüreceksin?" Owen sordu. "Owen, bence artık sessiz olmalısın." "O akıllı bir kadın," dedi Phillip. "Hadi gidelim."

"Seninle gelmiyoruz," dedi Owen, sesinde bir meydan okuma notası vardı.

Kalbim öfkeyle çarpıyordu. Bizi vurmadan önce ön taraftan çıkabilir miydik? Hareketli bir hedefi vurmak daha zordu ama mutfaktan geçmemiz, kapıdan çıkmamız, tezgâhın ve pasta kutusunun etrafından dolaşmamız gerekiyordu. Sonra da arkadan vurulmadan kilitli ön kapıdan çıkmamız gerekecekti.

Önce Owen'ı vuracaktı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Owen seğirdi. Kaçmaya çalışmak istedi.

"Yapma," diye fısıldadım. "Seni öldürecek." "Hayır öldürmez," diye fısıldadı.

Phillip sinirli bir şekilde iç çekti. Silahını Owen'a doğrulttu ve kemerinden bir şey çıkardı. Başka bir silaha benziyordu, sadece siyah ve sarıydı.

İkinci silahı bana doğrulttu. "O haklı, seni burada vurmak istemiyorum. Ama benimle geliyorsun."

"Hayır!" Owen bağırdı, vücudu hareket edecek şekilde döndü. Acı içinde bağırdı ve yere düştü.

Şok tabancası. Phillip az önce ona şok tabancasıyla vurmuştu. "Dur!" Çığlık attım.

Owen inledi, dişleri sıkıldı ve sert vücudu kasıldı. "Lütfen dur!"

Vücudu hareketsiz kaldı ama sadece yarım saniyeliğine. Kasılmalar yeniden başladı ve Owen haykırdı.

"Hayır! Kes şunu!"

"Dinle, seni küçük pislik." Şok tabancası durdu ama Phillip tetiği bir kez daha çekti. "Bunu bütün gün yapabilirim."

Onu durdurmalıydım. Ama ne yapabilirdim ki? Onu alt edemezdim. Ve o beni izliyordu. Gözlerine un atacak halim yoktu. Yakalayabileceğim kadar yakın olan tek şey, üzerinde soğuk kurabiye hamuru olan fırın tepsisiydi. O da işe yaramayacaktı.

Phillip, "Arkadan çıkın," dedi. "Şimdi."

Fırının önünden gelen en ufak bir ses duydum. Dışarıdaki rüzgâr mı? Dışarısı rüzgârlı mıydı ki? Owen inledi, acı içinde kıvrıldı.

Phillip gözlerini kısıtı ve kapıya doğru yavaş adımlarla ilerledi. Silah hâlâ ondaydı ve hareket edersem şok tabancasının tetiğini tekrar çekeceğini biliyordum. Ya da belki ikimizi de vurup bu işi bitirecekti.

"Biz gidiyoruz." Phillip Owen'a baktı. "Ayağa kalk ve etrafta dolaşma."

Birdenbire kapı aralığında iri yarı bir figür belirdi. Garrett ona doğru hızla ilerlerken Phillip'in gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı.

Sanki her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Phillip'in yüzü bana doğru dönmüştü, gözleri kötülükle parlıyordu. Silah göğsümde odaklanıyordu. Garrett'in öfke dolu kükremesi ve Owen'ın bağıırışı.

Garrett, silah patladığı anda Phillip'e çarptı. Owen'ın yanında yere düştüm ve beni kendine doğru çekti.

Acı yok. Iskalamıştı.

Garrett ve Phillip silahın kontrolü için mücadele ederken sonraki birkaç saniye bulanıktı. Ben Owen'a tutunarak onu korumaya çalışırken, o da aynısını benim için yapmaya çalıştı. Kapı aralığında başka biri belirdi ama ben kim olduğunu anlayamadan silah tekrar ateşlendi, keskin patlama sesi kulaklarımda çınladı

Her şey dondu ve sanki kalbim durmuş gibi hissettim. Garrett yerdeydi. Vurulmuş muydu?

"Baba!" Owen bağırdı.

Phillip yere yığıldı ve yere düştü.

Garrett ayağa kalkarken yüzü sertleşmişti. Ter, kir ve kan içindeydi. Üzerinde tişört ya da ayakkabı yoktu. Hayal meyal diğer adamın Luke olduğunu farkındaydım. Telefonda biriyle konuşuyordu. Muhtemelen 911'le.

Ama benim gözüm sadece Garrett'ı görüyordu.

Zorlukla nefes alarak bize doğru yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. İkimizi de kollarının arasına aldı ve bize sıkıca sarıldı.

İçimi bir rahatlama kapladı ve istesem de gözyaşlarımı durduramazdım. Ona ve Owen'a sarıldım, hıçkırarak ağladım. Phillip bizi öldürmeye gelmişti. Hepimizi öldürmeye hazırdı.

Ama Garrett bizi
kurtarmıştı. Ailesini
kurtarmıştı.

BÖLÜM 44

Garrett

Küçük hastanenin bekleme odasındaki koltuk sert ve rahatsızdı. Ama umurumda değildi. Bir kolumu Harper'a, diğerini Owen'a dolamıştım. Yaralarım, ağrılarım, sızılarım, işe döndüğümde beni bekleyen yığınla evrak işi. Hiçbirinin önemi yoktu.

Onlar hayattaydı ve biz birlikteydik.

Luke ve ben Angel Cakes'e vardığımızda kapıyı kapalı ve kilitli bulmuştuk ama mutfağın ışıkları yanıyordu. Phillip'in de onlarla birlikte içeride olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Kilidi olabildiğince sessizce açtım.

-Sonsuza dek saklayacağım paslı ataçla Luke ve ben içeri girdik ve saniyeler sonra kaos başladı.

Yine de her ayrıntıyı, sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi net hatırlıyordum.

Pasta kutusunun arkasına geçmek için yerde sürünmek. Phillip'in sesi. Ve sonra kapı aralığında belirlediğimde yüzündeki ifade. Oğlum yerdeydi, silah Harper'a doğru ilerliyordu.

Kaybetmişim.

Öfkeyle hareket et.

Onunla mücadele ettim. Silahın kontrolü için güreştim.

Ateşleme sesiyle zaman durdu, hangimizin vurulduğunu merak ettiğim o saniyede durdu.

Harper bana sokuldu. Vücudunun sıcaklığı beni merkezde ve sakin tuttu. Owen diğer tarafımdan bana yaslandı, zavallı vücudu bitkin ve ağrılıydı.

Ama bitmişti. Onlara zamanında ulaşmıştım.

Luke tam arkamdaydı ama her şey çok hızlı olmuştu. Ve ilk silah sesiyle birlikte içgüdüsel olarak yere düştü. Her şey sona erdiğinde içeri dalıp yardım etmek üzereyken kafasını tutmuş ve 911'i aramıştı.

Ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim. Arkamı kollamıştı, soru sormamıştı, zaman kaybetmemişti. Ve ailemi kurtarmama yardım etmişti.

Önce sağlık görevlileri geldi, birkaç dakika sonra da birkaç şerif yardımcısı arkadaşım. Owen ve Harper'ı dehşet verici sahneden korumak için elimden geleni yaptım ve onları dışarı çıkardım.

Doğruca hastaneye götürüldük ve Owen'ın şok tabancasının dikenleri çıkarıldı. Neyse ki büyük bir almamıştı. Sadece bir süre kamyon çarpmış gibi hissedecekti. Ve beni çok rahatlatan, Harper'ın zarar görmemiş olmasıydı.

Owen'ın ne yaptığını bana anlatmıştı. Şok tabancası onun içindi. Oğlumla o kadar gurur duyuyordum ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum.

Beni tedavi ettiler -yaralarım yüzeyseldi- ve birlikte olabilmemiz için üçümüzü bekleme odasına aldılar. Bu vakayla kim ilgileniyorsa yakında gelip sorular soracağını ve sonra da eve gitmek üzere serbest bırakılacağımızı düşündüm.

Eve. Kulağa cennet gibi geliyordu.

Kapı açıldı ve Jack üniformasını giymiş olarak içeri girdi. Harper biraz doğruldu ama ben kolumu ona doladım.

Jack bir sedir alıp kanepenin önüne çekti, sonra da oturdu. Başını yavaşça salladı. "Vay anasını."

Bu beni kıkırdattı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Üzgünüm, Owen." Uzun bir nefes verdi. "Garrett, sana bir özür borçluyum. Bir şeyler söylediğinde sana güvenmeliydim."

"Seni suçlamıyorum. Protokole uymak zorundasın."

"Evet ama insanları da tanımam gerekiyor. İçgüdülerin seni nadiren yanlış yönlendirir. Sana daha fazla destek vermeliydim."

"Teşekkürler, Jack."

"Nasıl olduğunuzu sorardım ama yorgun, ağrılı ve muhtemelen aç olduğunuzu tahmin ediyorum. Bu yüzden çok fazla vaktinizi almamaya çalışacağım. Az önce Rich Pine'in arazisindeydim. O dondurucudan nasıl çıktığını bilmiyorum. Şanslısın ki dışı oldukça ince bir alüminyum tabakaydı."

"Ne yapacağını biliyordum. Dışarı çıkmak tek seçeneğimdi."

Başını tekrar salladı, yüz ifadesi biraz şaşkındı. "Adrenalin bir adamı pek çok şeyi yapabilir hale getirebilir. Ama bu başka bir şeydi."

"Phillip'in aramaya başladınız mı?"

"Güvenliği sağladık. Önce Angel Cakes'teki olay yerini incelemeye çalışıyoruz." Gözleri Harper'a kaydı. "Bu birkaç günümüzü alacak,

Ama olanlardan hiçbir iz kalmadığından da emin olacağız."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Üçünüz de çok travmatik bir süreçten geçtiniz. Şimdiden birkaç terapist ayarladık. Kendinizi kiminle rahat hissediyorsanız ona ulaşip seçebilirsiniz ya da bunu sizin için biz yapabiliriz. Her iki durumda da ihtiyacınız olan desteği almanızı sağlayacağız. Ve Garrett, idari izindesin. İtiraz etme, protokol böyle."

Tartışacak değildim. İhtiyacım olduğunu biliyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Phillip sadece Jasmine'i öldürmedi," dedim. "Bana daha fazlasını öldürdüğünü söyledi. Bana ayrıntı vermedi ama kim bilir dışarıda kaç kurban daha var."

"FBI'a ulaşacağız. Umarım hepsinin izini .
Aileleri biraz olsun rahatlasın."

"Bu davayı araştıramayacağımı biliyorum ama ne bulduğunuzu görmek istiyorum.

Bir şeylere sahip olmalı. Onun gibi bir adam kupaları saklar."

"Sizi gelişmelerden haberdar edebiliriz." Owen'a döndü. "Bugün cesurdan da öteydin. Tüm departman seninle gurur duyuyor."

"Teşekkürler, Şerif."

"Eğer babanın izinden gitmeye karar verirsen, bir gün harika bir milletvekili olacaksın."

Owen sessizce, "Ben sadece babamın yapacağı şeyi yapıyordum," dedi.

Kolumu ona doladım ve boğazımdaki yumruyu temizledim.

Jack gözlerime baktı ve başını salladı.

Kapı tekrar açıldı ve Kade elinde Zany Zebra'dan aldığı üç yağlı poşetle içeri girdi.

Jack sırtıttı. "Seninle konuşmam gerekiyordu ama aynı zamanda zaman kazanmaya çalışıyordum.

Yemeğe ihtiyacınız olduğunu
düşündük." Hiçbir şey bu kadar
güzel kokmamıştı.

Bu tam olarak doğru değildi. Harper'ın kurabiyeleri her zaman hayal edebileceğim en güzel şey gibi kokardı.

Ama hamburger ve patates kızartması kokusu midemi bulandırdı.

"Teşekkürler, Jack." Çantaları Kade'den alıp Harper ve Owen'a uzattım.

"Sağ ol, dostum."

"Sorun değil. Geçirdiğin günden sonra en azından bunu ." Jack ayağa kalktı ve ben de elini düzgünce sıkabilmek için ayağa kalktım.

Jack giderken ve Owen haftalardır açmış gibi yemeğe dalarken, Kade ile konuşabilmek için kenara çekildim.

Dudağı bir sırtışıla kıvrıldı. "Ölmediğine sevindim."

"Sağ ol dostum." Kaşlarım çatıldı. Hâlâ merak etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Kade bu işe karışmış olamazdı, değil mi? Bir şekilde Phillip'le mi çalışıyordu? İçgüdülerim hayır diyordu ve bu mantıklı gelmiyordu. Phillip yalnız bir kurt olabilirdi. Suç ortağı olacak bir tip değildi. Çok riskliydi ve kendi hastalıklı zafer versiyonunu paylaşmak zorunda kalacaktı.

Ama Kade'de bir şeyler vardı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi.

"Her şey yolunda mı? Bir şeyler oluyor gibi görünüyor. Biliyorum, ben konuşmayı seven biriyim. Ama ne oldu?"

Gözlerini kaçırdı ve bir nefes verdi.

"Kişisel bir şeyse burnumu sokmak istemem."

"Öyle ama bir şeyler söylemem gerekirdi. Eşim bazı sağlık sorunlarıyla uğraşıyor. Oldukça sinir bozucu ama sanırım sonunda bir teşhisi var. Bir yerlere varıyor olmalıyız."

"Üzgünüm dostum. Bu çok zor."

"Evet." Yere baktı. "Son zamanlarda bir pislik gibi davrandıysam özür dilerim. Sürekli kötü bir ruh halindeyim, anlıyor musun?"

"Evet, anladım."

Elini uzattı ve ben de tuttum. "Araştırmacı pozisyonu için doğru adamdın. Gücenmek yok."

"Teşekkürler, Sheehan. Hamburgerler için de teşekkürler."

"Elbette. Bırakayım da sen hallet. Arabamda akşam yemeği var, soğumadan Erin'e götürsem iyi olacak."

"Kulağa hoş geliyor. Sonra görüşürüz."

Kanepeye geri döndüm ve Harper ile Owen'ın arasına oturdum. Zany Zebra burgerlerinin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı - akşamdan kalma olduğumda bile. Yemeğimizi mideye indirdik, taburcu evraklarımızı imzaladık ve sonra eve gitme vakti geldi.

Josiah ve Zachary cipimi alıp hastaneye getirmişlerdi. Tam yorgunluk çökmeye başlamışken bindik. Neyse ki eve dönüş kısa sürdü.

Çiçekler hâlâ onları attığım yerde, araba yolunun yanındaki yan bahçede duruyordu. Onları görmezden geldim. Artık bir önemi yoktu.

Her şey bitmişti. Güvendeydik. Ve sevdiğim insanlar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

BÖLÜM 45

Harper

ANGEL CAKES farklı görünmüyordu.

Çok garipti. Hayatımın en korkunç günü tam da bu mutfakta geçmişti. Ama bunların olduğunu asla bilemezsiniz.

Bunun için minnettardım. Hastalıklı olmak istemem ama yerde büyük bir kan lekesi olsaydı, Doris Teyze'yi evi satıp taşınmaya ikna etmek zorunda kalırdım.

Neyse ki Şerif Jack'in adamları hiçbir şey olmamış gibi görünmesini sağlamıştı. Ve ilginç bir şekilde, orada olmak istenmeyen anıların selini geri getirmedi. Neler yaşadığımızı biliyordum. Ama düşündüğüm kadar acı verici değildi.

Garrett, Owen ve ben olayı ele almaya başlamamıza yardımcı olması için birlikte bir terapistle görüşmüştük. İhtiyaç duydukça onunla bireysel olarak da görüşebilecektik. Owen kahramanlığı konusunda son derece alçakgönüllüydü, bir kez daha babasının yapacağı şeyi yaptığını ve çok tabancasının küçük kardeşine zarar vermesinden endişe ettiğini söyledi. Tıpkı babası gibi güçlü koruyucu içgüdüleri vardı.

Minik olanın en iyi ağabeyi olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Garrett yavaş yavaş gevşiyor, gerginliği çözülüyordu. Evde bizimle ne kadar çok vakit geçirirse o kadar rahatlıyordu. Gülümsemesi kolaylaşıyor ve geceleri rahat uyuyordu.

Birkaç haftalık idari iznin ardından işe döndüğü ilk gündü, bu yüzden Angel Cakes'i yeniden açmanın zamanının geldiğine karar verdim.

Geri dönmek harika bir duyuydu.

Sabahın erken saatlerini mutlu yerimde geçirmiştım - düzinelerce lezzetli, şekerli ikram pişirmiştım. Ünlü ekmek pişirme dehamız Horatio bize ekmek ve akşam yemeği ruloları stoklamıştı ve ben de pasta kutusunu en popüler kurabiyelerim ve keklerimle doldurmuştım.

Mila yardım etmek için saat altı civarında gelmişti ve birikmiş özel pasta siparişlerini süslemekle meşguldü. Ve Beth çalışmak için geldiğinde

açtığımızda, gözyaşları içinde kocaman bir kucaklaşmayı paylaşmıştık.

Ama bir şey beni rahatsız ediyordu. İşler neredeyse çok iyiydi. Sanki kötü şans laneti uykuya dalmış gibiydi.

Henüz bitmemişti. Yedi yılın dolmasına daha aylar vardı. Ama olayın ertesi gününden beri, -ne yalan söyleyeyim- şanslıydım.

Çoğunlukla küçük şeylerdi. Fermuarlı kapüşonlarımdan birinin cebinde yirmi dolar bulmuştum. Limonlar indirimde girmişti, bu sayede yapmak istediğim limon aromalı yiyecekler için stok yapabilmiştim. Canım deli gibi pepperoni pizza çekiyordu ve Home Slice Pizza'da yapılan bir çekilişte bedava bir tane kazanmıştım.

Ama birkaç şey daha büyük hissettirdi. Tamam, bedava pizza büyük bir olaydı, çünkü hamilelik aşermeleri şaka değildi. Ama şerifin ofisi telefonumu da geri almıştı ve hasarsızdı, bu yüzden yeni bir tane almak zorunda değildim. Ve ev sahibim, Garrett'in yanına resmen taşınmak istersem kira kontratımı feshetmemi izin vermeyi teklif etmişti. Sormamıştım bile.

Ve en büyüğü? Annem ve kız kardeşim ayrı ayrı bebek partisi verip vermeyeceğimi ve davet edilip edilemeyeceklerini sormuşlardı. Ve ikisi de beni hamilelik, Garrett, Tilikum ya da hayatımdaki herhangi bir tercihim nedeniyle eleştirmemişti.

Ne oluyordu ki?

"Orada işler nasıl gidiyor?" Mila'ya sordum.

Süslediği pastadan başını kaldırıp bakmadı. Bir gelin partisi içindi ve muhteşem görünüyordu. Pembe çiçekler ve küçük beyaz ve altın incilerle gül altın rengindeydi.

Bir an duraksadım ve ona baktım. Çok güzeldi. Çok... gelinlik.

Mila başını kaldırdı ve kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Özür dilerim. Bir şey mi dediniz?"

"Yok bir şey. Sadece nasıl olduğunu soruyorum. Kulaklıklarını taktığını unutmuşum. Yine mi gerçek suç?"

"Evet, her zaman," dedi, sesi tipik olarak monotondur. "Sanırım ne hakkında olduğunu duymakla ilgilenmiyorsunuz."

"Biliyor musun, onsuz da yaşayabilirim."

"Güzel." Kulaklığını tekrar taktı ve işine devam etti.

Ön tarafta tanıdık bir ses duydum. Doris Teyze. Mutfaktan gelmediğine şaşırmıştım. Beth dikkatimi çekmek için kafasını arkaya doğru uzattı.

"Evet, geliyorum." Zamanlayıcım tam zamanında çaldı ve ben sadece bir tane ayarlamıştım. Bu şans mıydı yoksa sadece bir tesadüf mü? Limonlu kekleri fırından çıkarıp soğumaları için adaya koyduktan sonra teyzemi görmek için ön tarafa gittim.

Sade mavi bir elbise giyen Doris, parlak sarı bir eşofman giyen Louise Haven ile birlikte pasta kasasının başında duruyordu.

"Merhaba, bayanlar."

Olaydan birkaç gün sonra Doris Teyze'yi ziyaret etmiştim - bu, biraz kırılğan teyzenize telefonda anlatabileceğiniz türden bir hikâye değildi. Bana tavuk çorbası içirmek ister gibi baktı.

"Tatlım, nasılsın?" Doris ellerimi tutmak için tezgâhın karşısına uzandı. "Çok erken açmadığına emin misin?"

"Oh, Doris, o iyi." Louise sanki bir sineği kovuyormuş gibi elini salladı. "Ona bir bakın. Çivi gibi sert ve şeker gibi tatlı. Garrett'ım için mükemmel."

Gülümsedim ve bırakmadan önce Doris'in ellerini sıktım. "Teşekkürler Louise. Çivi gibi sert kısmından pek emin değilim ama iltifatını takdir ediyorum."

Doris, "Buna hâlâ inanamıyorum," dedi. "O canavar bunca yıldır yaşıyordu."

Louise, "Her zaman onun kurnaz olduğunu düşünmüşümdür," dedi.

"Yaptın mı?" Doris sordu. "Onun toplum için bir değer olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Eğer yaptıysam, yanılmışım. Ayrıca, Garrett sağ olsun, başka kimseyi incitemez. Haven sütununa bir çek koyardım ama sanırım artık Bailey'lere karşı skor tutmuyoruz."

Doris gözlerini devirdi. "Oh, Louise."

"Üzgünüm, Doris. Kan davasının bitmesine sevindim. Ama aileme olan sadakatimden dolayı beni suçlayamazsın."

"Tabii ki hayır, canım," dedi Doris. "Ve haklısın. Eğer serbest dolaşan başka bir seri katil olursa, aranacak kişi Garrett Haven olacaktır. Ama şunu söyleyebilirim ki, eğer fırında yangın çıkarsa, günü kurtaracak olanın Bailey'ler olduğunu biliyorsun."

"Yeterince adil. Bu şehirde hepimizin bir yeri var. Her neyse, Harper, canım, buraya özel bir sipariş vermek için geldik."

"Kesinlikle." Bir not defteri ve kalem aldım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"SPS'nin bu Pazar büyük bir toplantısı var. Onlara tatlı ile sürpriz yapmak istiyoruz. Önerilerinize açığım."

"Ama fındıkları olmalı," dedi Doris.

Bu beni biraz güldürdü. "Fındık uygun olur. Sence orada kaç kişi olacak?"

"Bu iyi bir soru." Louise çenesine vurdu. "Yüz olduğunu varsayalım ve bu yeterince yakın olacaktır."

"Kulağa doğru geliyor," dedi Doris.

"Yüz SPS üyesi mi? Vay be. Gerçekten büyümüşler."

"Bu büyük bir iş," dedi Doris. "Biz sadece onlara elimizden geldiğince destek olmak istiyoruz."

"Pekâlâ." Birkaç not karaladım. "Pazar gününe kadar yaklaşık yüz kişilik fındıklı şekerleme. Alerjisi olan ya da sevmeyen olursa diye bir kutu da fındıksız şekerleme ekleyeceğim."

"Ne kadar iyi bir kalbi var," dedi Doris.

"Teşekkür ." "Gitmeden önce bir şey ister misin?"

"Evet, ama benim için seç," dedi Louise. "Arkamı döneceğim, böylece göremeyeceğim. Şaşırmak istiyorum."

Doris'in gözleri parladı. "İyi fikir. Benim de."

Kapı açıldı ve başka bir müşteri içeri girdi. Ama

sıradan bir müşteri değildi. Matt Rudolph'tu.

En azından seri katil olmadığını biliyordum.

Doris ve Louise arkaları dönük bir şekilde dururken, Doris için çilekli krem peynirli, Louise için de şekerli limonlu bir kek seçtim. Onları küçük paketlere koydum ve tezgâhın üzerinden geçirdim.

"Pekâlâ hanımlar. Sürprizler kutularda." "Size ne borçluyuz?" Louise sordu.

"Paranın burada işe yaramayacağını biliyorsun. Hadi, git biraz sorun çıkar."

Ökisi de gülümseyerek keklerini aldılar. Matt arkalarından yaklaştı ve biraz fazla yakın durdu. Louise arkasını döndü ve irkilerek neredeyse elindeki kutuyu düşürüyordu.

"Aman Tanrım, genç adam. Seni orada görmedim." Matt,

"Özür dilerim," dedi ve geriye doğru büyük bir adım attı.

"Güle güle, tatlım." Doris, Louise'le birlikte çıkarken el salladı.

Doris'e olan tanıdık gülümsemem müşteri hizmetleri gülümsememe dönüştü. "Merhaba Matt. Senin için ne yapabilirim?"

"Selam, Harper." Yine gerçek suç tişörtünü giymişti. "Burada olmana sevindim. Fırını yeniden açıp açmayacağını bilmiyordum."

"Evet, bir kapatmak zorunda kaldık."

"Duydum."

Şaşırtıcı bir şekilde, çile hakkında sorular sormaya başlamadı. Gerçek suç hikayelerine olan tutkusuyla, her şeyi doğrudan benden duymak isteyeceğini düşünmüştüm. Olanlar kasabada kulaktan kulağa yayılmıştı, bu yüzden en azından bazı korkunç detayları bilmemesine imkan yoktu.

Belki de bu sefer gerçekten odayı okuyordu.

Olanların arkasında onun olmadığını bilmeme rağmen, hâlâ cevaplanmamış bir sorum vardı.

"Matt, sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii."

"Bir süre önce arabamın üzerine hediye poşeti içinde bir oyuncak ayı mı bıraktın?" İçini çekti. "Evet, o bendim."

"Not bırakmamışsın."

"Biliyorum. O kısmı unutmuşum."

"Bunun... bir hediye olması mı gerekiyordu?"

"Evet, hoş ve güzel olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra Garrett Haven'la birlikte olduğunu öğrenince geri adım attım."

"Oh." Ona gülümsedim, ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Beni hâlâ biraz ürkütüyordu ama artık aynı şekilde değil. "Hediye için teşekkür ederim. Geri isteme şansınız var mı?"

"değil. Sende kalabilir."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim Matt. Karşılığında sana küçük bir hediye vermeme ne dersin?" Elimi pasta kutusunun üzerinde gezdirdim. "Gstediğin bir Geyi seç. Benden."

"Öyle mi? Teşekkürler, Harper. Ama yine de gelip sakallı ejderhamla tanışmanı istiyorum. Senden hoşlanacağını biliyorum." Telefonunu çıkardı ve havaya kaldırdı. Kilit ekranında bir kertenkele resmi vardı. "Gördün mü?"

Yavaşça başımı salladım. "O gerçekten harika biri. Davetiniz için teşekkürler."

"Bir sorum var." Mila kapı aralığından içeri girdi. Durdu ve Matt'e, bakıyor sayılamayacak kadar uzun bir süre baktı. "Güzel gömlek."

Matt pasta kutusundan başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Sağ ol. Gerçek suçları severim."

Dudaklarını ona baktı. "Ben de." "Podcast dinler misin?"

"Bütün gün boyunca," dedi, her zamanki monoton sesi biraz hayalperestleşmişti.

Şekerli kurabiyeler, gerçek hayatta ilk görüşte aşk vakasına tanıklık ettiğimi hissettim. Etraflarında küçük kırmızı kalpler, havai fişekler ve kuş cıvıltıları da olabilirdi.

"Matt, bu Mila. Yeni fırıncımız. Ve Mila, bu Matt. Gerçek suçları seviyor ve ayrıca sakallı bir ejderhası var."

"Bu benim en sevdiğim hayvan," dedi.

"Benim de."

İkisi de bana bakmıyordu. Sanki birbirlerini hipnotize etmişler gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Tamam, Matt, acele etme. Mila, sen sadece... ne yapıyorsan onu yapmaya devam et. Bana soruyu sonra sorabilirsin."

Yavaşça başını salladı ama gözleri Matt'ten ayrılmadı.

Orada öylece durup bakacaklarını hissediyordum, bu yüzden müdahale etmeye karar verdim. Mila'nın arkasında durdum, böylece Matt'in görüş alanına girdim ve dikkatini çekmek için el salladım. Sonra da "*Çıkma teklif et*" diye bağırdım.

Sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Mila, benimle çıkmak ister misin?"

"Evet, hem de çok."

"Şimdi gidebilir misin?"

Bana baktı ve her zamanki boş ifadesinde herhangi bir değişiklik algılayamasam da, ağır çizgilerle kaplı gözlerinde biraz heyecan olduğunu hayal etmek zorundaydım.

Her şey çok tuhaftı ama aynı zamanda çok da . "Evet, devam et. Gerçek suçlardan falan bahsederken iyi eğlenceler. Yarın görüşürüz."

"Teşekkür ederim." Eşyalarını almak için mutfığa dönmeden önce bana hızlıca başıyla selam verdi.

Matt gözüme takıldı ve geniş bir gülümsemeyle bana çok bariz bir başparmak işareti yaptı. Hiç de ince değildi.

Mila dışarı çıktı ve elini Matt'in kolunun altına soktu. Önlüğünü bile çıkarmamıştı.

"İkinize de güle güle. İyi randevular."

Bana başka bir şey söylemeden gittiler.

Beth ön tarafa geri geldi. "Bu da böyle?" "Sanırım az önce anlık aşka tanık oldum."

"Mila?" diye sordu. "Nereden biliyorsun? Gülümsedi mi?"

"Hayır." Başımı salladım, gittikleri yöne baktım. "Ama ona çıkma teklif etti ve o da hemen evet dedi. İkisi de gerçek suçları ve sakallı ejderhaları seviyor, yani sanırım bu ikisinin de işine geliyor."

"Huh." Başımı iki yana salladı. "Sadece Tilikum'da."

Mila'nın pastayı nerede bıraktığını görmek için mutfağa geri döndüm. Neredeyse bitmişti, ben de son rötuşları yapmaya başladım. Az önce gördüğüm şeyin iyi şans getirmiş olabileceği aklıma geldi. Matt, Mila'yla buluşmak için iyi bir zamanda gelmişti. Kalabalık değildi. Mila da -neredeyse hiç yapmadığı gibi- tam doğru zamanda öne çıkmıştı.

Bu Mila'nın şans mıydı? Matt'in mi? Belki ikisi birden? Benimkiyle bir ilgisi var mıydı?

Muhtemelen yine fazla düşünüyordum. Her şey şansla ilgili değildi. Yaptığım işe bakmak için geri çekildiğimde, gelin partisi pastasını hayranlıkla seyrederek iç çektim. Midem gurulduyordu, sanki minik olan bana şunu hatırlatıyordu

o ya da o oradaydı.

Üzülmecektim. Evet, boğazımda küçük bir yumru ve kalbimde çok da küçük olmayan bir özlem vardı. Ama daha ne istiyordum ki?

Tanıdığım en iyi adama aşıkım ve o da beni seviyordu. Birlikte bir bebeğimiz olacaktı. Üzücü bir badire atlatmış ve hayatta kalmıştık. Eğer bir şey varsa, bu bizi daha da yakınlaştırmıştı. Owen'ı da. Aramızda kimsenin koparamayacağı bir bağ vardı.

Yine de bu özlemi inkâr edemezdim. Orada, kalbimin derinliklerindeydi. Pastalar, duşlar, partiler, elbiseler ve hatta yüzüklerle ilgili değildi.

Garrett'in karısı olmakla ilgiliydi. Bunu gerçekten çok istiyordum.

Umarım o da isterdi.

BÖLÜM 46

Garrett

Gördüğüm şeye inanmak zordu.

Adli tıp ekibimiz Phillip Lancaster'ın evini aramıştı. Evinin ve mülkünün her santimini taramışlar ve sonunda potansiyel kanıtlarla dolu çok sayıda kutu getirmişlerdi.

Müfettişlerin diğer kurbanların izini sürmesine yardımcı olacak pek çok şey vardı. Haritalar, avcılık ve balıkçılık rehberleri, yerel hediyelik eşyalar. Hepimizin öldürdüğü kadın sayısını göstermediğini umduğumuz bir toplu iğne koleksiyonu vardı. Düzinelerce vardı.

Ama asıl hikaye bir yığın gönderilmemiş mektuptaydı.

Phillip yıllardır Al Bisbee adında biriyle yazışlıyordu. Jasmine Joyner'ı öldürmeden önce.

Bisbee'nin Kaliforniya'da hapiste olduğu ortaya çıktı. Birkaç genç kadın cinayetinden hüküm giymişti. Sonuncusu Phillip'in Jasmine'i öldürmesinden yaklaşık bir yıl önceydi. Sonra Bisbee yetkililer tarafından yakalanmış.

Ve görünüşe göre, Phillip'in hayranlığı doğmuştu.

İlk mektupları hayran mektubu gibiydi. Midemi bulandırdı. , cinayetlerinin ayrıntılarını verdiler. Akıl hocasına övünen çırak gibi.

Çok garipti. Onları asla gönderemeyeceğini açıkça biliyordu. Mahkûmların mektupları özel değildi ve Bisbee asla dışarı çıkmayacaktı. Yine de bu adama yazmaya devam etmiş, işlediği cinayetlerle ve asla yakalanmayacağıyla övünmüştü.

Benimle ilgili mektuplara geldiğimde oturmak zorunda kaldım.

Jack beni uyarmıştı. Onları gerek olmadığını, belki de okumamam gerektiğini söylemişti.

Bir bakıma yardımcı oldu. Bana aklımı kaybetmediğimi gösterdi. Yaptığı her şeyi adım adım kaydetmişti. Aslında, önceki suçlarından çok daha fazlasını belgelemişti.

Sanki bunu kendi başyapıtı olarak görecektik kadar kafasında kurgulamış gibiydi. Beni ve Harper'ı öldürmek ve bunu bir cinayet-intihar gibi göstermek açıkça şimdiye kadar giriştiği en ayrıntılı suçtu. Ve bu konuda şok edici derecede fantezi kurmuştu.

Sadece harfler yoktu. Kelimenin tam anlamıyla çizmişti. Pek yetenekli bir ressam sayılmazdı ama berbat da sayılmazdı. Ve çizdiği resimler üzücüydü.

Diyelim ki planladığı şeyi, kolluk kuvvetlerinin tüyler ürpertici sahneyi keşfetmesiyle birlikte tasvir ettiler.

Görev sırasında başka birinin canını almayı hiç istememiştim. Ama bu adam? Hiç pişmanlık duymadım. Dünya onsuz daha iyi ve daha güvenli bir yerdi.

Ve gerçekten de her şeyin arkasında o vardı. Ya da en azından çoğunun. Şikâyetleri dosyalamaları için insanlara para ödemişti, ancak Matt Rudolph'tan gelen şikâyetin zamanlaması kötüydü. Aslında kendi şikâyetini hiç yapmamıştı ve daha sonra özür dilemişti. Ona kırılmamasını söyledim.

Phillip kanıtlarla ve raporlarımla oynamış ve Trent Jones'a dava açılmamasını tavsiye etmişti. Beni kötü göstermenin başka bir yolu vardı, üstlerimin kafasında şüphe uyandırmak için.

Harper'ın evine girdiğini de yazmıştı. İlk cinayetin olaylarını nasıl canlandırmaya karar verdiğini ve beni onun asıl kurbanı olduğuna inandırmaya çalıştığını. Korkmamı, birinin onun peşinde olduğunu düşünüp paniğe kapılmamı istemişti. Ve tüm bunları uzaktan izledi, tüm zaman boyunca kına yaktı.

Rich Pine'in evindeki olayın arkasında onun olduğunu okumak hiç de şaşırtıcı değildi. Rich'in birisinin bir kurbanı rehin almak için ek binalarından birindeki eski bir dondurucuyu kullanacağından haberi yoktu. Phillip sadece bir fırsat görmüştü - Rich sık sık şehir dışına çıkıyordu ve mülkü oldukça izole bir yerdi.

Jasmine ve kök mahzeni konusunda haklıydım. Onu orada öldürmüştü. Mektuplarına göre, aslında beni orada öldürmeyi planlamış ama Harper'ı da öldürmeye karar verince fikrini değiştirmiş. Daha fazla alan ve hastalıklı planının geri kalanını uygularken beni tutabileceğini düşündüğü bir yer istemişti.

Onun sözlerini okumak rahatsız edici olduğu kadar haklıydı da. Mektuplarının geri kalanı da FBI'nın diğer suçlarını araştırmasına yardımcı olacaktı.

Ama gerçekten, bu çilenin bittiğine sevinmiştim. Hayatıma devam etmeye hazırdım.

Kanıtları bıraktım ve oradan uzaklaştım, kelimenin tam anlamıyla ve sembolik olarak Phillip Lancaster'ı ve tüm kötülüklerini geride bıraktım.

Ayrıca, hâlâ yapmam gereken bir iş vardı. Kasabamızın insanları güvenliklerini sağlamak için hâlâ bana ve tüm teşkilatıma güveniyordu.

Masama geri döndüm ve dışında adımın el yazısıyla yazılı olduğu beyaz bir zarf buldum. Bu garipti. Pul yoktu, yani biri bırakmış olmalıydı. İçinde aynı el yazısıyla yazılmış kısa bir mektup vardı. Okurken kaşlarım çatıldı.

Deputy Haven,

Sadece bilmeni istedim, anlıyorum. Kişisel bir şey değildi. Sen sadece işini yapıyordun.

Tedaviye kaydoldum. Kız arkadaşımın bir bebeği olacak ve çocuğumun benim gibi büyümesini .

Geçen sefer tutukladığınızda burnumu falan kırmadığınız için teşekkürler. Ben.

Trent Jones

Uzun bir süre mektuba baktım. Kısa ama derindi. Trent'in tedavi programını tamamlamasını ve hayatını toparlamaya başlamasını gerçekten umuyordum. Geçmişimize rağmen, ona ilk destek veren ben olurdum. Ve sadece onun iyiliği için değil. Çocuğu için de.

Görünüşe göre yaklaşan babalık Trent'e çok iyi geliyordu. Bu beni gülümsetti.

İşe geri döndüğüm ilk gün gayet normal geçti. Bir sincap çağrısına yardım ettim - yine Timberbeast'e giriyorlardı - SPS'nin bazı üyeleriyle güzel bir gayri resmi sohbet yaptım ve kelimenin tam anlamıyla küçük yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım ettim.

Küçük bir kasabada hayat her zaman daha kolay değildi, ama olduğu zaman da bunu asla hafife almazdım.

Eve gittiğimde Owen'ı kanepede buldum; dizleri yukarı kalkmıştı. Kulaklık takmıştı ve görünüşe bakılırsa telefonunda bir oyun oynuyordu. Koridorda duraksayarak bir süre onu izledim. Bu çocuğu çok seviyordum.

İlk kez, içimde başka bir çocuğa babalık yapacak güç olup olmadığını merak ettim. Minik olanı da aynı yoğunlukla sevebilir miydim? Tüm kalbimle?

Zaman gösterecekti. Ama Harper'ı sevmek bana bir şey öğrettiyse o da aşkı hafife alma eğiliminde olduğumdu. Ondan önce, bir kadını Harper'ı sevdiğim kadar sevebileceğimi düşünmezdim.

Ama aşk kafama vurmuştu. Ve şükürler olsun ki öyle oldu. Belki de kalbimin başka bir çocuk için yeterince büyük olmayacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Her zaman yer açardı.

Aşk büyümek istiyor gibiydi.

Owen başını kaldırdı ve beni fark etti. Kulaklıklarını çıkardı ve daha dik oturdu. "Merhaba baba."

"Hey, dostum."

"İşin bitti mi?"

"Evet. Aslında seninle bir şey konuşmak istiyordum." Kanepenin diğer tarafına oturdum.

"Başım belada mı?"

"Olmalı mısın?"

Sırtını gizlemeye çalıştı. "Hayır. Sanmıyorum. En azından hırsızlık yok."

Konuyu açmak istediğim şey bu değildi ama madem açmıştı. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ben cezamı çektim, baba. Bitti artık."

"Biliyorum, cezalandırmak istemedim. Bunu neden yaptın?" Ağzının kenarları kalktı. "Kurabiye mi istedim?"

"Hadi ama. Gerçekten neden yaptın?"

Kaşları çatıldı ve kaçırdı. "Bu çok aptalca." "Oğlum, bana anlatabilirsin."

"Kızmıştım."

"Kime?"

"Bilmiyorum bile. Sanırım anneme. Ve biraz da sana."

"Annem kalmadığı için bana kızgın mısın?"

"Evet. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Ben bir yetişkin değilim, ama yetişkinlerin kendi seçimlerini yaptıklarını ve bunların sorumluluğunu üstlenmeleri gerektiğini anlıyorum."

"Bunu anlaman büyük bir olay. Sanırım tamamen başarısız olmadım."

Tekrar sırtıttı. "Aslında sen gerçekten iyi bir babasın. Benim kadar şanslı olmayan bazı arkadaşlarım var."

Bu beni tam göğsümden vurdu. "Teşekkür ederim. Elimden geleni yaptım."

"Dürüst olalım. Ben oldukça harikayım, bu yüzden övgünün bir kısmını sen alabilirsin."

Bacağını dürttüm. "Sen . Ama bana Z Amca'lık yapma." "Neden olmasın?"

O da harika. Belki ben de kendi muhteşemliğimin bir kısmını ondan."

"Aileden gelen bir şey diyelim ve iyi diyelim." "Adil."

"Size başka bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Hâlâ kızgın mısınız?"

"Annemde mi? Birazcık, evet. Sadece anlamıyorum. Ama onsuz her şeyin daha iyi olduğunu da düşünüyorum. Buradayken bile anne olmakta iyi değildi. Böylesi daha az kafa karıştırıcı."

"Ne olursa olsun, özür dilerim."

"Sorun . Bu senin hatan değil. Onu sen seçtiğin o kısmı hariç. Ama sen olmasaydın ben de olmazdım, o yüzden konuda çok üzülemez."

Onaylarcasına başımı salladım. "Asla pişman olmayacağım, çünkü seni elde ettim." "Ve kendini Harper'la affettirdin, yani buna sahipsin."

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Harper hakkında mı? O iyi, değil mi?"

Oğlumun travma yükünü taşımak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Özellikle terapistinin yardımıyla iyi idare ediyordu. Ama yine de. Bir baba olarak onu her şeyden korumak istiyordum. Koruyamayacağımı bilsem bile. Dizini okşadım. "O iyi. Ona sormak istediğim bir şey var ama bu seni de etkileyecek, o yüzden seninle konuşmadan önce bunu yapmak istemedim."

Daha dik oturdu, gözleri heyecandan büyümüştü. "Onunla evlenecek misin?"

"Ona sormak istiyorum."

Başını yastığa yasladı. "Sonunda. Tanrım, baba, yeterince uzun sürdü."
"Yeterince uzun mu? İlişkımız endişe verici derecede hızlı ilerliyor."
"Her neyse. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Ve bir bebeğiniz olacak.

Birlikte. Evleneceğinizi bilmiyor değilsiniz ya. Yapın artık şunu."

"Anladığım kadarıyla bu konuda herhangi bir endişeniz ."

"Benim tek endişem, çok uzun süre beklemeniz ve asla sormayacağınızı düşünmeye başlaması ve ardından dramaya yol açan anlamsız bir iletişimsizlik yaşanması. Kimsenin buna ihtiyacı yok."

Gülmekten kendimi alamadım. "Nereden buluyorsun bunları?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Peki nasıl evlenme teklif edeceksin? Yüzüğün var mı? Düğünde ben de olabilir miyim? Takım elbise giyebilir miyim?"

"Bilmiyorum. Seçtim ama henüz almadım. Evet, tabii ki giyebilirsin. Ve kesinlikle takım elbise giyeceksin."

"Tamam, ama teklif etmene yardım etmeme izin vermelisin. Bunu tek başına doğru şekilde yapamazsın."

"Affedersiniz?"

"Planınız nedir?"

Tereddüt ettim. "Onu yemeğe çıkarırım diye düşünmüştüm." İnleyerek gözlerini devirdi. "Sıkıcı."

"Bunun nesi sıkıcı? Onu ilk bulduğumuz restorana götürecektim. Bu çok romantik."

"Sorun değil. Hadi ama baba, biz Haven'ız. Daha iyisini yapabiliriz. Josiah Amca Audrey için bir ev dekore etti. Z Amca da Mari'ye kostümlü bir balo düzenledi. Doldurmamız gereken büyük ayakkabılar var."

"Biz mi?"

"Ben de bu işin içindeyim, Bay Bekar Baba. Bana mahkumsun. Harper da öyle, ama hayır derse, kesinlikle sen olacaksın, ben değil."

Tekrar güldüm, bu sefer daha sert. "Beni öldürüyorsun, evlat. Büyük fikrin nedir?"

"Tamam, beni dinle..."

BÖLÜM 47

Harper

KARANFİL ŞEKERİ girdaplı kekler harika kokuyordu.

Tarçın kulağa hoş geliyordu, bu yüzden Angel Cakes'in pasta kutusu için bir parti tarçınlı keke ihtiyacı olduğuna karar verdim. Genelde daha çok sonbahar aromasıydı, ama hey, hamileydim ve sorumluluk bende idi. Bu da yazın da tarçınlı güzelliğe sahip olduğumuz anlamına geliyordu.

Müşterilerin aldırmayacağını .

Tarçın kokusu ne kadar lezzetli olsa da aklım evde bekleyen sucuklu pizzaya gitti. Pepperoni özlemim tüm gücüyle devam ediyordu. Muhtemelen arada bir sebze yemem gerekiyordu ama görünüşe göre minik olan pizza istiyordu. Ben kimdim ki karşı çıkayım?

Elim karnıma gitti. Ufacık olan hâlâ ufacıktı. Ama pantolonum dar gelmeye başlamıştı. Tamam, bunun nedeni pizza olabilirdi. Sütyenlerim de tam oturmuyordu ama bu pepperoni'nin suçu değildi.

Ve Garrett kesinlikle şikayet etmiyordu.

Bir grup böğürtlenli bademli kurabiye yapmaya başladım. Soğuk fırında unutmak yerine nihayet bir parti pişirmeye fırsat bulduğumda sürpriz bir hit oldular. Müşteriler yeni tahılsız ikramlıklarımı çok sevmişti. En sevdiğimiz ürünleri sunmaya devam ediyorduk ama pek çok müşteri alternatif seçeneklere sahip olmayı sevdiklerini söylüyordu. Ben de denemeler yapmaktan keyif alıyordum, yani tam bir kazan-kazan durumu söz konusuydu.

Bir siren sesi dikkatimi çekti. İtfaiye aracının geçip geçmeyeceğini merak ettim. Bu ilk defa olmazdı. En azından fırına gelmiyordu. Yangın alarmını harekete geçiren yanmış unlu mamul olayımız olmamıştı.

Aslında şansım yaver gidiyor gibiydi.

Sesler artınca neler olduğunu görmek için ön tarafa gittim. Şerif departmanına ait bir devriye arabası caddeden aşağıya doğru çılgın atarak geldi ve fırının önünde belli bir açıyla durdu. Bir saniye sonra bir diğeri de aynı şeyi yaptı ve ilkiyle bir V şekli oluşturdu.

"Endişelenmeli miyiz?" Beth sordu.

"Bilmiyorum."

Işıkları yanıp sönen ve siren çalan bir devriye arabası daha geldi.

Beni tedirgin etmeye başlamıştı. Caddenin karşısında bir banka olsaydı, soyulup soyulmadığını merak ederdim.

"Harper Tilburn," diye gürledi hoparlörden bir ses. "Lütfen binadan çıkın."

Beth ve ben iri gözlerle birbirimize baktık. "O

Garrett mıydı?" diye sordu.

"Onun sesine benzemiyordu."

"Harper Tilburn," dedi ses tekrar. "Lütfen ellerinizi havaya kaldırarak binadan çıkın."

"Tamam, bu bir şaka olmalı," dedim. "Kız arkadaşlara şaka yapmak Tilikum'a özgü bir şey mi? Ben bunun sadece eski bir kan davası olduğunu sanıyordum."

"Bence onun dediğini yapmalısın. Polisler."

Güldüm. Bu bir şaka olmalıydı.

Gerçi Garrett neden bana şaka yapsın ki? "Tamam, ne istediklerine bakacağım."

Fırının önüne gittim ve kafamı dışarı uzattım. "Merhaba?"

Sirenler susmuştu ama mavi ve kırmızı ışıklar hâlâ yanıp sönüyordu. Oldukça güzel bir manzaraydı.

"İşte böyle hanımefendi. Dışarı çıkın ve ellerinizi görebileceğimiz bir yerde tutun."

Çok sayıda kolluk kuvveti varmış gibi görünüyordu, ancak hiçbirisi bir filmde görebileceğiniz gibi bana silah doğrultmuyordu. Çoğu güneş gözlüklü ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde arabalarının dışında duruyorlardı.

Dışarı çıktım ve ellerimi omuz hizasında, avuç içlerim dışarıda tuttum. "Neler oluyor?"

"Yürümeye devam edin hanımefendi. Eller yukarı."

Biraz güldüm ama Garrett'ı görmedim. Ne oluyordu? Bu gerçek olamazdı.

Turist sezonu tüm hızıyla devam ediyordu ve gösteri küçük bir kalabalık oluşturuyordu. Bazı polis memurları insanların yaklaşmasını engellemek için hareket ederek caddenin her iki tarafındaki kaldırımları kapattı.

"Caddeye çıkın hanımefendi," dedi ses, hâlâ hoparlörü kullanarak.

Kim olduğunu anlayamadım. Diğerleri orada öylece durmuş beni izliyorlardı. Yolun yukarısına baktım ve Marigold ile Audrey'nin yanı sıra Annika ve kocasını gördüm. El sallamak istedim ama kolluk kuvvetleri bana sokakta durma talimatı da vermişti. Ben de bana söyleneni yapmaya karar verdim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Bu çok garip, çocuklar."

Devriye arabalarından birinin kapısı açıldı ve iki kez bakmak zorunda kaldım. Bu Owen'dı. Ama kapüşonu olmadığı için onu neredeyse tanıyamayacaktım. Gıcır gıcır beyaz düğmeli bir gömlek, pantolon ve bir çift aviator güneş gözlüğü giymişti. Arabanın içine uzandı ve büyük bir buket kırmızı gül çıkardı.

Ellerimi göğsümde birleştirdim.

"Eller yukarı, hanımefendi."

Tekrar güldüm ve ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim."

Owen bana doğru yürürken sırttı. Büyümüş müydü? Her zaman benden uzundu, ama gittikçe büyüyor gibiydi.

Çiçekleri uzattı.

"Onları almak için ellerimi indirebilir miyim?"

diye sordum. "Evet, sorun değil," dedi Owen.

Onları dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım. Harika kokuyorlardı. "Neler oluyor?"

Cevap vermedi ama gülümsemesi büyüdü.

Aynı devriye arabasının sürücü kapısı açıldı ve Garrett indi.

İri, kaslı vücudu üniformasına bir egzersiz havası veriyordu ve havacı gözlükleri o kadar seksiydi ki dayanmakta güçlük çekiyordum. Dudaklarında hafif bir sırıtışla bana doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Başım beladaymış gibi hissediyorum ama çiçekler yüzünden değil."

Elimi avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü. Sonra hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeyi yaptı.

Tek dizinin üzerine çöktü.

Şekerli kurabiye. ... Bu...

Aman Tanrım.

"Harper, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Ağzım açıldı ama kelimeleri nasıl kullanacağımı tamamen unutmuştum. Etrafımda mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönerken, olduğum yerde donmuş bir şekilde ona baktım.

Owen babasına doğru eğildi. "Sana pizzaya ihtiyacımız olduğunu söylemiştim."

"Ne düşünüyorsun, aşkım?" Cebinden bir kutu çıkarıp açtı ve içinden minik elmaslardan oluşan bir haleyle çevrili güzel bir mavi topaz çıktı. "Benimle evlenir misin?"

"Pizza, baba," diye fısıldadı Owen.

"Evet!" Ciyakladım. "Evet, evet, evet. Özür dilerim, bir an nasıl konuşulacağını unuttum. Evet, lütfen. Seninle evlenmeyi çok istiyorum."

Yüzüğü çıkarıp parmağıma taktı, sonra ayağa kalktı ve beni kollarına . Ayaklarım yerden kesildi ve sirenler kaotik bir gürültü kakofonisi içinde çalarken beni etrafında döndürdü.

Hayal meyal, alkışlayan ve tezahürat yapan insanların farkındaydım. Beni ayaklarımın üzerine yatırdı ve öpmek için dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

Bir an için geri çekildi ama sanki doyamamış gibi beni tekrar öptü. Aynı anda hem gülüyor, hem ağlıyor hem de onu öpüyordum. Büyük, güzel bir kasırgaydı.

Sonunda geri çekildi. Owen yanımda duruyordu, şimdi elinde Home Slice'tan bir pizza kutusu vardı.

"Aç şunu," dedi.

Kapağı kaldırdım ve biberli pizzanın kışkırtıcı kokusu neredeyse gözlerimin geri dönmesine neden oluyordu. "Çok güzel kokuyor. Bütün gün pizzanın hayalini kurdum."

"Ama bak," dedi Owen.

Kutunun içine baktım ve Marry Me (Benimle Evlen) kelimesi sucukla yazılmıştı.

"Aman Tanrım, senin de mi teklif pizzen var?"

Garrett omuz silkerek, "Owen ısrar etti," dedi. "Gerçi bunların çoğu onun fikriydi."

"Babam da seni yemeğe çıkaracaktı." Gözlerini devirdi. "Sıkıcı."

"Bu harikaydı. Teşekkür ederim."

Şaşırtıcı bir şekilde, Owen'ın önerdiği tek şey bu değildi. Sadece bir pizza değil, kasabanın yarısını doyuracak kadar pizza vardı. Devriye arabaları caddeyi kapattı ve birileri tüm yiyecekleri servis etmek için katlanır masalar kurarken insanlar etrafta dolaşmaya başladı. Kağıt tabaklar ve içecek soğutucuları sanki sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktı. Hatta birileri sincaplara ikram etmek için Nature's Basket Bakkal'dan fıstık ezmeli kurabiye bile getirmişti.

Birkaç dakika içinde, doğaçlama bir nişan partisinin merkezindeydik.

Beth'e ikramları getirmesini ve pasta kutusunu boşaltmasını söyledim. Kendimi harika hissediyordum. Fırın o kadar iyi iş yapıyordu ki, bir öğleden sonra iş kaybetmenin neye mal olacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Sadece arkadaşlarım ve komşularıyla birlikte kutlama yapabilirdim.

Ve pizza çok tatmin ediciydi. Hiçbir şeyin tadı, hamilelik arzumu tatmin etmek kadar güzel olmamıştı.

Kasabada tanıdığım herkes ve tanımadığım pek çok insan bana sarıldı. Matt ve Mila oradaydı, el ele tutuşmuşlardı, gördüğüm en garip çift gibi görünüyorlardı - garip adam ve gotik kız. Marigold bana sarıldığında gözleri doldu, Audrey de öyle. Annika ve ailesi oradaydı, Paul ve Marlene birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve o kadar çok Haven kardeş vardı ki izlerini kaybettim.

Owen elinde bir tabak pizzayla geldi ve bana uzattı. "Yeterince aldın mı?"

Bir elimi karnıma koydum. "O kadar doluyum ki hem pizza hem de bebek için yerim olduğunu sanmıyorum."

Gülümsedi. "Sadece emin olmak istedim."

"Sen harika bir çocuksun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Güzel, ama bunu tuhaflaştırma."

"Oh, bunu garipleştireceğim." Sarılmak için adım attım ve kollarımı ona doladım. O da bir koluyla bana sarıldı, diğer kolu hâlâ kâğıt tabağı tutuyordu.

Ben bırakmadan hemen önce sessizce konuştu. "Evet dediğine sevindim." "İsteddiğine sevindim."

Geri adım attı. "Gerçekten iyi kurabiye yapıyorsun, yani..." Güldüm. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Garrett bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Yeterince pizza aldın mı?"

Owen tabağı kaldırdı. "Çoktan sordum."

Ona doğru dönerek gözlerinin içine baktım. Hiç bu kadar mutlu olmamış gibi bana gülümsemesi kalbimi o kadar ısıttı ve yumuşattı ki orada eriyebileceğimi düşündüm.

"Merhaba aşkım," dedi, sesi alçaktı. "Merhaba."

"Nişan gününüz kutlu olsun." "Teşekkür ederim."

"Bir şey kaçırdım mı?"

"Hayır. Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

"Güzel." Eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Ne de

I."

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni
seviyorum."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, ben de küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim.

Owen'in iniltisi. Bu bizim nişan günümüzdü, bununla yaşayabilirdi. Garrett beni öperken bir şey fark ettim. Beynimde parlak bir yoğunlukla kıvılcımlanan bir farkındalık parıltısı gibiydi.

Kötü şansım gitmişti.

Ayna laneti birkaç ay daha bitmemeliydi.

Ama son zamanlarda tek bir kötü şans vakası bile .

Garrett laneti bozmuştu.

Tamam, beklenmedik bir şekilde hamile kalmıştım ama bu kötü şans değildi. Hayır, başıma gelen en güzel şeydi. Ve evet, gözü dönmüş bir seri katil tarafından hedef alınmıştık ve öldürülebilirdik. Ama öldürülmedik. Ve artık şeytani bir adam bir daha asla başka birine zarar veremeyecekti.

Ayrıca, fırın geliyordu, Garrett'tan nefret eden suçlu yardım almıştı, ürkütücü Matt soğukkanlı Mila ile bir aşk bağı kurmuştu, Doris Teyze emekliliğin tadını çıkarıyordu, harika yeni arkadaşlarım vardı ve deli gibi sevdiğim kocaman yeni bir aileyle çevriliydim.

Özellikle de kötü şeylere fazlasıyla alışmış bir kız için bu çok iyi bir şey gibi görünüyordu.

Garrett kesinlikle laneti bozmuştu. Ve
şimdi onun karısı olacaktım.

Çekildi ve nazikçe yüzüme dokundu. Onu o kadar çok seviyordum ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Üçümüz bir aile olacaktık. -Yakında dört olacak. Bu kadar mutlu, bu kadar tatmin , bu kadar aşık ve huzurlu olabileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Hayallerim gerçek oluyordu, hayal etmekten korktuklarım bile. Hikâyemiz için daha iyi bir mutlu son hayal edemezdim.

Ve gerçekten, daha yeni başlıyorduk.

Sonsöz

HARPER

Daha önce hiç kırmızı kadife kekin tadı bu kadar güzel olmamıştı.

Gözlerimi kapattım, tatlılığın ve dokunun tadını çıkardım. Sanki günlerdir bir şey yememiş gibiydim ve ödülüm çökmekte olan bir lezzet şöleniydi.

Memnun bir iç çekişle ikramımı bitirdim. Mila paylaşmamız için hastaneye bir düzine getirmişti ve son yirmi dört saatin çılgınlığı yüzünden benimkini henüz yememişim. Garrett'inki kutuda duruyordu, geriye kalan tek kek oydu ve onunkini de yemek için biraz fazla istekliydim.

Baba koltuğu adını verdiğimiz, neredeyse tamamen arkaya yaslanan geniş, pembe bir koltukta uyuyordu. Birisi neden pembeyi seçmişti, hiçbir fikrim yoktu. Ama rengin pek bir önemi yoktu. Gözleri kapalıydı, çıplak göğsü nefes alış verişinin yavaş ritmiyle yükselip alçalıyordu. Ve göğsünde, üzerinde sadece bir bebek bezi ve battaniye olan kızımız Isla yatıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir doğumun ardından dünyaya gelmişti, ancak hastaneye vardığımız andan itibaren sadece on iki saat geçmişti. Minik olanı ilk kez görme deneyimini asla unutmayacağım. Yuvarlak yüzünü, muhtemelen şaşkınlıkla kırpışan gözlerini, tatlı küçük ağzını.

O küçük, mükemmel yüzü gerilmiş ve çığlık atmaya başlamıştı. Görülmeye değer bir manzaraydı.

Küçük dirseklerine, dizlerine, el ve ayak parmaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum. Başındaki sarı bebek tüylerine. İlk başta çok ağlamıştı, ancak hemşire onunla işini bitirip onu kollarıma bıraktığında sakinleşti.

Kalbim neredeyse patlayacaktı. Ve ona bakarken, babasının çıplak göğsünde mışıl mışıl uyurken, ona olan sevgim kabardı, içimi sıcaklık ve minnettarlıkla doldurdu.

Onları çok sevdim.

Sadece birkaç saat önce göz göze geldiğiniz birini nasıl sevebilirsiniz? Tüm bedenim ona nasıl bu kadar uyum sağlayabilir, onun iyiliğini nasıl bu kadar isteyebilirdi? Eğer verecek yeterince sevgim olmadığından endişelendiysem, bu korkular beni tüketen anne sevgisinin ateşinde eriyip gitti.

Hayatımıza girmesi sürpriz olmuştu ama o bana verilmiş en güzel hediye idi.

Garrett da öyleydi.

Nişan günümüzden sonra hemen evlenmeye karar vermiştik. Çok fazla gösteriş ve şatafatın olmadığı küçük bir tören oldu. Marigold her şeyi bir araya getirmemize yardımcı oldu ve kısıtlı bütçemiz ve dar zaman çizelgemizle bile her şeyi güzelleştirdi. Annem ve kız kardeşim, Garrett'ın tüm büyük ailesiyle birlikte oradaydı. Bizi bir aile olarak bir araya getiren basit ama inanılmaz derecede anlamlı bir tören oldu.

Garrett derin bir nefes alarak kıpırdandı ve gözlerini açtı.

"Merhaba uykucu."

Isla'nın başına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Merhaba. Özür dilerim, uyuyakalmak istememiştım."

"değil. Ağlamıyor, yani bu bir kazanç."

"Üzerinde ciğerleri var, değ il mi?"

Gülümsedim. Kesinlikle gülümsedi. "Owen doğduğunda çok ağladı mı?"

Kaşları çatıldı ve durakladı. "Aslında öyle olduğunu sanmıyorum. Oldukça kolay bir yeni doğandı. Yürümeye başlayana kadar işler zorlaşmadı."

"Bizim için ne sakladığını merak ediyorum." "O yeni bir macera," dedi.

Kapı hafifçe vuruldu ve Owen başını içeri uzattı. "İçeri girmek güvenli mi?"

Yüzüm bir gülümsemeyle aydınlandı. "Evet, içeri gel."

Owen siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymişti. Saçları biraz uzamıştı, önleri neredeyse gözlerinin içine giriyordu. Yakında saçlarını kestirmesi için aklıma bir not aldım. Eğer isterse. Belki de saçlarını gözlerinin içine sokmak istiyordu.

"Oh," diye nefes aldı babasına ve yeni kız kardeşine yaklaşırken. "Çok küçük."

"Onu tutmak ister misin?" Garrett sordu.

Genelde Owen'ın ne kadar yetişkin görüldüğünden etkilenmeme rağmen, o anda yüzünde bir çocuğun tüm merakı ve masumiyeti vardı.

"Evet."

Garrett ayağa kalktı ve Isla'yı battaniyeye sarmak için kucağına yatırdı. Sonra ayağa kalktı ve onu nazikçe Owen'ın kollarına bıraktı.

"Vay canına," diye fısıldadı Owen onun uyuyan yüzüne bakarak. "Aman Tanrım, onu çok seviyorum."

O kadar güzel bir andı ki, içimde derin duygular kabardı ve gözlerimi yaşarttı. "Mükemmel değil mi?"

"Bak, gözleri biraz açılıyor." Ağırlığını ileri geri kaydırarak onu nazikçe salladı. "Merhaba, küçük kardeşim. Ben senin ağabeyin Owen'ım."

Garrett yatağın kenarına oturdu ve kolunu bana doladı. Nasıl bu kadar - evet, bunu söyleyecektim- şanslı olabilmişim? Hayallerimin erkeğiyle evliydim, Owen kalbimin oğlu olmuştu ve şimdi tatlı kızımız vardı.

Mutluluktan patlamaya hazırdım.

Garrett şakağıma bir öpücük kondurdu. "Gidip biraz yiyecek bulacağım. Açlıktan öldüğümü fark ettim. Sen bir şey ister misin?"

"Az önce bir kek yedim ama yine de yiyebilirim. Belki biraz dengelemek için proteinli bir şeyler."

"Anladım. Owen, aç mısın?"

"Hayır, büyükannem beni sürekli yemekle dolduruyor. Aslında, evet, yiyebilirim."

Garrett bana bir öpücük daha verdi ve sonra... Saatin kaç olduğunu hatırlayamıyorum. Öğle yemeği mi? Akşam yemeği mi? O anda kim bilebilirdi ki?

"Uyandı mı?" diye sordum.

"Hayır, yine gözlerini kapattı." Owen kendini yatağın kenarına bıraktı. "Seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Düşünüyordum da." Bir an durakladı. "Kuzenim Thomas'ın bir üvey babası var."

"Evet, Levi'nin üvey babası olduğunu biliyorum."

"Ama ona sadece baba diyor. Büyükanne de babamın üvey annesi ama babam ona sadece anne diyor. Ve siz Isla'nın annesisiniz, bu yüzden size anne demeyi öğrenmesi gerekiyor ve ben de belki..."

Nefesimi tuttum, boğazımda bir yumru oluştu.

Gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. "Belki sana anne diyebilirim? Thomas'ın Levi'yle tanıştığında olduğu gibi küçük bir çocuk olmadığımı biliyorum, ya da babam gibi

Büyükannem ve büyükbabam evlendiğinde. Ama bunu düşünmeye devam ediyorum ve eğer senin için de uygunsa..."

Gözümün kenarından tek bir damla yaş süzüldü. "Bana anne demeni çok isterim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Yanağımdaki gözyaşını sildim. "Seni bebekken taşımadım ve doğduğunda yanında değildim ama sen benim kalbimin oğlusun. Her zaman da öyle olacaksın."

Gözlerinde oluşan yaşları görebiliyordum ve neredeyse kaybediyordum. Biraz burnunu çekerek kaçırdı. "Teşekkürler. Anne."

Nedense bu beni güldürdü. Komik olduğu için değil, çok mutlu olduğum için kendime engel olamadım.

Owen da güldü ve gözlerinin kenarından birkaç damla yaş süzüldü. Onları silerken fark etmemiş gibi davrandım.

"Seni seviyorum evlat," dedim. "Ve şu haline bak. Şimdiden en iyi ağabey sensin."

Isla'ya baktı. "O oldukça harika. Ve ben de seni seviyorum."

Sanki yaşadığımız anın ortasında küçük bir gerçeklik dozuna ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi, Isla Owen'ın kollarında kıvrandı ve bir ağlama sesi çıkardı.

"Uh-oh." Owen onu bana uzattı. "Sanırım sana ihtiyacı var."

"Muhtemelen açtır. Doğmak zor iş."

"Gitmemi ister misin?"

"Onlar sadece meme, Owen. O kadar da büyütülecek bir değil."

Yüzü kızardı ve bana sırtını döndü. Isla bir kolunu kundaktan kurtardı ve gerindi.

"İşte böyle, tatlı kız." Owen komik bir şekilde bakmayı reddederken, ben de onu yerine oturtmaya çalışıyordum. Onu suçladığımdan değil. Ben de annemin ya da üvey annemin memelerini görmek istemezdim. Bir bebeği emzirirken bile.

Garrett geri geldi ve hamburger kokusu da onunla birlikte içeri yayıldı. Midem guruldadı. Hastanenin yemekleri hiç de fena değildi ya da belki de o kadar açtım. Odada yemeğimizi hazırladığı küçük bir masa vardı, ama kendi yemeğine başlamadan önce benimkini getirdi ve ben kızımı emzirirken bana lokmalar yedirdi.

İnanılmaz bir adamdı. Ve en iyi tarafı? O benimdi.

Dördümüz de birbirimize aittik. O ana gelene kadar çok şey atlatmıştık. Ama asla pes etmedik. Garrett sevdiği insanlar için, ailesi için her şeyi riske atmıştı.

O benim gerçek hayattaki kahramanımdı ve hep öyle kalacak.

Daha fazla Garrett ve Harper mı istiyorsunuz? Bu [bonus sonsöz daha](#) ile sonsuza dek [mutlu olmalarına](#) uzun bir bakış atın.

[BONUS SONSÖZ İÇİN BURAYA DOKUNUN](#)

Peki ya Haven'ın diğer çocukları? Onlar da mutlu sonlarını bulabilecekler mi? Josiah'ın hikayesini [Saplantı Selaleleri'nde](#), Zachary'nin hikayesini ise [Fırtınalar ve Sırlar](#)'da okuyabilirsiniz. Haven kardeşlerin geri kalanı yakında geliyor!

Daha iç açıcı, küçük kasaba romantizmine ihtiyacınız varsa, eski Tilikum kan davasının diğer tarafındaki aileye, Bailey Kardeşlere aşık olun.

Birinci kitap [Protecting You'nun](#) önizlemesi [için okumaya](#) devam edin.

Sizi Koruyorum: Bölüm 1

ASHER

11 YAŞ

Büyüklerin bağırışlarının keskin sesiyle irkildim. Elimdeki sopayı derenin şırlıl şırlıl akan suyuna bırakarak etrafıma bakındım ama etrafta sadece kardeşlerim vardı. Evan bir ağacın tepesindeydi, muhtemelen ikizlerden kaçmaya çalışıyordu. Levi ve Logan, tepeden tırnağa çamura bulanmış Gavin'le birlikte benden aşağıya doğru su sıçratıyorlardı.

Biri yine bağırdı - bir erkek sesi, yüksek ve gürültülü - ve midem bulandı. Nedenini bilmiyordum ama bana bağırıyor olsalar bile, yetişkinlerin kavgası sesleri her zaman karnımı ağrıtmıştır.

Büyükanne ve büyükbaba asla bağırılmazdı, özellikle de birbirlerine. Bu da Grace'in annesi Bayan Naomi ve babası Bay Miles'in olması gerektiği anlamına geliyordu.

Grace'in babası bazı babalar gibi onlarla birlikte yaşamıyordu ama bazen ziyarete geliyordu. Gelmesinden nefret ederdim. Grace'in meşgul olacağı ve benimle dışarı çıkamayacağı anlamına geldiği için değil, gerçi bundan da nefret ederdim. O benim en iyi arkadaşım ve babasının ziyareti dışında birbirimizi her gün görüyorduk.

Sorun şu ki, Bay Miles buradayken herkes üzülüyordu. Bir keresinde büyükanne'nin onun arkasında hep pislik bıraktığını söylediğini duymuştum. Bulaşıklarını temizlemediğini kastettiğini düşünürdüm ama şimdi farklı türde bir dağınıklığı mı kastettiğini merak ediyordum. Yetişkin pisliliği.

Bağırışmalar durmadı, yüksek sesler dereye kadar taşındı. Sığ suyun üzerinden atladım ve yamaçtan yukarı, Grace'in evine doğru koştum. Eğer bu durum karnımı ağrıتیorsa, muhtemelen gerçekten üzgündü.

Onu bulmam gerekiyordu.

Ailesi dışarıdaymış gibi geldi, ben de çimlerin üzerinden koştum. Büyükanne bahçede çalışıyordu ama ben koşarken bana seslenmedi ve

iki ev arasındaki boşluğa doğru yöneldi.

Grace arka bahçesinde değildi ve bahçenin bizim eve bakan tarafında da onu göremedim. Yavaşça yürüdüm ve dikkatlice ön tarafa doğru süzıldüm. Ön verandalarına göz attım ama onu orada da göremedim.

Sonra kendimi aptal gibi hissettim. Tabii ki anne babası birbirlerine bağırırken verandada oturmuyordu.

Saklanıyor olacaktı.

Bir sürü iyi saklanma yerimiz vardı. En iyilerini Gavin buldu, ama aynı zamanda en küçüğümüzdü ve denese muhtemelen bir yılan deliğine sığabilirdi. En sevdiğimiz yerlerin çoğu evlerimizin yakınında değildi. Büyükbabam ve büyükbabamın arazisinde, bahçelerin ötesindeydi.

Grace'in tepeden aşağı koşup dereden atlamış olmasını umuyordum. Belki de bir ağacın altında bekliyordu ya da anne babasının kavgasını duyamayacağı, peri bahçesi dediği yere gitmişti.

Ama sabahdan beri derede oynuyordum - onsuz sıkılmışım - ve onu görmemiştim. Eğer üzgün olsaydı ve orada saklanmak isteseydi, önce beni almaya gelirdi.

Bu da onun buralarda saklandığı anlamına geliyordu. İzliyordu. Kavgalarını dinliyordu.

Karnımı daha çok ağrıttı.

Bir çalının arkasından Bay Miles'a ters ters baktım. Neden bu kadar çok bağırarak zorundaydı? İri bir adamdı, uzun boyluydu ve her zaman televizyon dizilerindeki yetişkinler gibi giyinirdi. Gömlekleri dedemin giydiği gibi pazen değildi ama düğmeliydi ve bazen kravat takardı.

Ondan nefret ediyordum. Yüksek sesinden ve süslü arabasından nefret ediyordum. Ama en çok da her ziyarete gelişinde Grace'i ağlatan bir şey olmasından nefret ediyordum.

Beni görmemeleri için evin önünden kaçarak arkadan dolandım. Grace çalılarla evinin arasında değildi. Arka merdivenlerin altındaki boşluğa sıkışmamıştı.

Evin diğer tarafında saklanacak bir yer yoktu. Baktım ama onu orada da göremedim. Bu da muhtemelen içeride olduğu anlamına geliyordu.

Bağrıışmalar devam etti ve tüm pencereler kapalı olsa bile içeriden duyulabileceğini düşündüm. Evin diğer tarafına koştum ve birkaç çakıl taşı aradım. Grace'in yatak odasının penceresine bakarak küçük taşlardan birini cama fırlattım.

Vurduğunda tıkladı ve bekledim. Ama gelmedi. Tekrar denedim ama hiçbir şey olmadı. Belki de odasında değildi.

Son çakıl taşını da bırakıp arka kapıya koştum. Her zamanki gibi kilitli değildi, ben de içeri girdim. Televizyon izlemiyordu ya da mutfakta bir şeyler atıştırmıyordu. Merdivenleri hızla çıktım, karnımın ağrısı her saniye daha da artıyordu.

Yatak odasının kapısı açıktı, ben de içeri baktım. "Grace?"

Yorganının altındaki büyük bir yumru hareket etti.

"Ayıcık Gracie, ne yapıyorsun?" İçeri girdim ve altını görebilmek için yorganın kenarını kaldırdım.

Kollarıyla dizlerini kavrayarak kıvrılmıştı. Gözleri kızarmış, yanakları yaşlarla dolmuştu.

Bu bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı. "Battaniye kalene gelebilir miyim?"

Burnunu çekti. "Bu iyi bir kale değil."

"Daha iyi bir tane inşa etmek ister misin?" Başını salladı.

Üzgün görünmesi beni çok kızdırıyordu.

Yorganını kaldırdım ve içine girdim. Battaniye üstümüze yerleşirken o da yer açmak için yana kaydı. Buranın havası sıcaktı ama güzel kokuyordu. Çamaşır sabunu gibi.

"Annem babama kızgın," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Evet. Nedenini biliyor musun?"

"Büyük hayvanat bahçesine gitmem için beni Seattle'a götürmesi gerekiyordu. Şimdi götüremeyeceğini söylüyor." Burnunu çekti. "Sen hiç o hayvanat bahçesine gittin mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle. Annem zebralar, zürafalar ve goriller olduğunu söyledi. Ve penguenleri havuzda yüzerken izleyebilirsin."

Bir an düşündüm. "Eğer baban seni götüremezse, ben götürürüm. Araba kullanabilmeme sadece beş yıl var. Eminim büyükbabam kamyoneti ödünç almama izin verir ve gideriz, sadece sen ve ben."

Biraz gülümsedi. Bu beni daha iyi hissettirdi. Ve onu daha çok gülümsetmek istememe neden oldu.

Atıştırmalık bir şeyler almak için Sugar Shack'e yaptığımız son geziden kalan bir şey olup olmadığını merak ederek cebimi karıştırdım. Parmaklarım birkaç boş ambalaj buldu ama hâlâ bir sakızım vardı.

"Al." Ona uzattım. "Bu benim son parçam. misin?"

Tekrar gülümsedi ve aldı. "Teşekkürler. Hadi bölüşelim."

Cevap vermemi beklemeden sakızı açtı ve pembe şeridi ikiye böldü. Bir tarafını bana uzattı ve diğer tarafını da

Ağız.

Sakız birçok şeyi düzeltebilir.

Yorganın altındaki hava, altında ikimiz varken sıcak ve boğucu olmaya başlamıştı. Yorganı bir kenara attım ve yataktan zıpladım.

". Gidelim."

Doğrulup gözlerini sildi. "Nereye?" "Dışarıda."

Elini uzattım ve yataktan kaymasına yardım ettim. Sakızlarımızı şapırdatarak aşağıya koştuk ve arka kapıdan çıktık.

Babasının sesi ön tarafta gürledi ve o irkildi. İlk aklıma gelen onu tartışmadan uzaklaştırmak oldu ama beni çok kızdırmıştı. Onu hayvanat bahçesine götürmesi gerekiyordu ama onun yerine ağlatmıştı. Tam bir aptaldı.

Elini tuttum ve onu evin yanından dolaştırarak ön tarafa doğru götürdüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı. "Bir fikrim var."

Verandanın yanında durduk ve bizi görmemeleri için çömeldik. Bayan Naomi ellerini kalçalarına dayamıştı ve kızgın görünüyordu. Korkunç kızgın. Grace'in annesinin o suratı yapması iyi bir şey değildi. Başının büyük belada olduğu anlamına gelirdi.

Babasının sırtı bize dönüktü ve kolları çaprazdı. Ama daha da önemlisi, arabası yakınıımıza park etmişti.

Ağızımdaki sakızı çıkardım ve elimi uzattım. "Sakızını bana ver."

"Ama hala tadı var."

Sırıttım. "Güven bana. Bir fikrim var."

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi -ki bazen okuyabildiğini anlıyordum- bana gülümsedi ve çiğnenmiş sakızını uzattı. "Yap şunu."

İki parça sakızımızı birbirine karıştırdım ve Bayan Naomi'yi izledim. Kaçmam ve beni görmemesini ummam gerekiyordu.

"Sakın yakalanma," diye fısıldadı Grace.

"Yapmayacağım. Ama eğer yaparsam, sadece kaç. Onlara burada olduğunu söylemem."

Alçakta durarak arabaya doğru fırladım. Yetişkinler tartışmaya devam ediyordu. Yapışkan sakız tomarını daha fazla alanı kaplayacak şekilde uzattım ve şoför tarafındaki kapı koluna, tam onun yakalayacağı yere yapıştırdım.

Ben ona doğru koşarken Grace yüksek sesle kıkırdamamak için elini ağzına kapattı.

"Hadi gidelim."

Birbirimizin ellerini tutarak dereye doğru koşmaya başladık. Suya atladığımızda Grace artık ağlamıyordu. Sarı saçları arkasından akıyordu ve kocaman gülümsüyordu.

Bunu yaptığında kendimi biraz komik hissettim.

Anne ve babasının kavga sesleri arkamızda kaybolana kadar yürümeye devam ettik. Bahçelerimizde yetişen çimlerin ve bahçelerin yerini dar çam ağaçları almış, iğneleri toprağı kaplamıştı. Çok uzağı gitmemeye dikkat etmemiz gerekse de burası hâlâ bizim bölgemizdi. Tepelerde ayılar, çakallar ve kim bilir daha neler vardı. Bir çakalın Grace'e zarar vermesini engelleyebileceğimden oldukça emindim ama bir ayıyla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Ayrıca, büyükannemin bizi yemeğı çağırıldığını duyamazsak başımız belaya girerdi. Zaten Bay Miles'ın arabasındaki sakız için alacaktım ama umurumda değildi. Buna değerdı.

Uzun bir akçaağaca geldiğimizde durduk. Harika bir tırmanma ağacıydı. Önce Grace çıktı, alçak dallara çevik bir şekilde tırmandı. Tilikum'daki en iyi ağaca tırmanan oydu. Çok yükseğı çıkmaktan korkmuyordu. En iyi arkadaşım olmasının ana nedeni bu değildi ama nedenlerinden biriydi.

Onu takip ettim ve yanına oturmak için kalın bir dalın üzerine çıktım. Bacağımda muhtemelen ağaç kabuğundan kaynaklanan taze bir sıyrık vardı ama kanamıyordu ve sadece biraz acıyordu, bu yüzden görmezden geldim.

Bacaklarımız yerden yüksekte sallanıyordu. Sanki hiçbir şey bizi buraya çıkaramazmış gibi hissediyorduk. Hiçbir şey bize zarar veremezdi. Ben ve Grace dünyaya karşıydık.

Hiçbir şey söylemeden başını omzuma yasladı ve elimi tuttu. Ben de başımı onunkinin üzerine koydum. Bunu yapması hoşuma gidiyordu. Karnımda tuhaf bir his uyandırıyordu, tıpkı kocaman gülümsediğinde olduğu gibi, ama bu iyi bir histi, kötü değil.

Ona verecek daha fazla sakızım olmasını isterdim ama yoktu. Bu yüzden onunla birlikte oturdum, bacaklarımı salladım ve elini tuttum.

Sizi Koruyorum: Bölüm 2

ASHER

YAŞ 21

Sahibini yeni görmüş bir köpek yavrusu gibi üst kattaki pencereden dışarı bakıyordum. Görmek için boynumu büktüm, yüzüm cama yakındı. Yukarı çıkarken ellerimi pencerenin çerçevesine dayayıp komşumun evini daha iyi görebilmek için eğilmek gibi bir niyetim yoktu. Gerçi şimdi yukarıdayken neden geldiğimi de hatırlayamıyordum.

Grace yaz için evdeydi.

Eski püskü Toyota Corolla'sından inişini izlerken dudağım neredeyse gülümseyerek seğirdi. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, bol bir tişört ve kısa bir pantolon giymiş, ayağında da bir çift parmak arası terlik vardı. Arabasının önünde durdu, elleri açık kapının üzerindeydi ve her şeyi içine çekiyormuş gibi etrafına bakındı.

Evlerimiz özel bir yolun sonunda yer alıyordu, dar yol çukurlarla doluydu. Annesinin evi bizimkinden daha yeniydi ama ona bakarak bunu anlayamazdınız. Ön sundurma, kardeşlerim ve benim onu desteklemek için kullandığımız geri kazanılmış ahşaptan bir yamalı bohçaydı ve her şeyin yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı. Bahçe düzenliydi, çünkü büyükannem ona bahçelerinin bir uzantısı gibi davranıyordu. Pencere önlerindeki kutularda çiçekler açıyor, kardeşlerim ve ben çimleri biçiyorduk. Ama her yer hala yorgun ve yıpranmış görünüyordu.

Grace orada ne düşünüyordu? Evde olduğu için mutlu muydu? Yoksa üniversiteye gideceği Pullman'da kalmayı mı diliyordu? Belki de geri dönmek zorunda kalmamak için yaz boyunca oradaki işine devam etmeyi diliyordu. Böylece erkek arkadaşını hala görebilecekti.

Dudaklarımdaki gülümseme belirtisi kaşlarımı çatmama neden oldu. Grace okulda bok kafalı biriyle çıkıyordu. Aslında, bok kafalı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da

onu hiç eve getirmedi, bu yüzden onunla tanışmadım.

Gözlerim arabasının yolcu koltuğuna kaydı, korkunç bir düşünce beni bir kamyon gibi çarptı. Onu da yanında mı getirmişti?

Pencere pervazını sıkıca kavradım. Yazı Grace'i üniversiteli erkek arkadaşıyla izleyerek geçirme düşüncesi, yumruğumu cama vurma isteği uyandırdı.

Biriyle çıktığı için kızmaya hakkım olduğundan değil.

Grace Miles tam anlamıyla komşu kızıydı. Tatlı, güzel, zeki ve yaşadığımız dağlar kadar sarsılmaz bir inatçı çizgiye sahipti. Birlikte büyümüştük. İki evimizi çevreleyen arazinin tüm dünyamız olmasının üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Hayatımızın büyük bölümünde arkadaştık ama hiç çıkmamıştık. Ve şimdi de kesinlikle çıkmıyorduk.

Pencere çerçevesindeki tutuşumu bıraktım. Yolcu koltuğu boştu. Erkek arkadaşı yoktu, bok kafalı ya da başka türlü.

Doğrusu, adamın bok kafalı olmasını istemiyordum. Harika biri olmasını istiyordum çünkü her şeyden çok Grace'in mutlu olmasını istiyordum. Harika bir adamla çıkmalıydı, ona bir hazine gibi davranmalıydı. Hak ettiği şey buydu.

"Bardağı yalamayı bırak."

Arkamı döndüm ve Logan'a ters bir bakış attım. Buradaki katlar gıcırdayıyordu, yani ya kardeşim bana gizlice yaklaştırmaya çalışıyordu ya da ben onu duyamayacak kadar dalgındım. Muhtemelen ikincisiydi.

"Kıçını tekmelememe ne dersin?"

Bana sırtıttı, kendini beğenmiş küçük pislik. Artık küçük olduğundan değil. On sekiz yaşındaydı ve birkaç yıldır aynı boydaydık. Kardeşlerim ve ben -beş kişiydik- babamızın boyunu miras almıştık. Hiçbirimiz altı-ikinin altında değildik, sadece on altı yaşında olan Gavin bile.

Ama en büyük bendim, bu yüzden hala ağabeylik gücüm vardı.

"Bunu erteleyeceğim. Bu gece dışarı çıkıyorum. Bunu berbat etmek istemem." Logan yüzünü işaret etti. "Morarmış bir göz kızlarla tanışmak için harika bir yol olsa da. Belki de seni kabul etmeliyim."

"Sen bir aptalsın."

Tekrar sırtıttı. "Belki, ama en azından bir sapık değilim."

Pencereden uzaklaştım. "Onu takip etmiyorum." "Elbette takip etmiyorsun."

Belki gözünü morartırdım. "Kapa çeneni, pislik."

"Çocuklar! Konuşun." Büyükanne'nin sesi üst kata taşındı.

Logan ve ben kaşlarımızı çatmıştık. Büyükbabamızın eski kamyonetini çalıştırabilirdik, motoru o kadar gürültülüydü ki camları tıkırdatırdı ve o bunun farkına bile varmazdı. Ama büyükanne'nin evinde fısıltının ötesinde tek bir küfür edersek bizi hâlâ çocukmuşuz gibi azarlardı.

"Üzgünüm büyükanne," diye seslendim.

Logan pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Yine de evde olması güzel."

"Evet."

Yüzüm neredeyse cama değmeden bile onu görebiliyordum. Bagajı açmış ve büyük bir valiz çıkarmıştı. Küçük kardeşi Elijah evden fırladı ve ona doğru koşarak kollarını ona doladı. Eğildi ve başının üstünü öptü.

"Garip davranmayı bırak, dostum." Logan söyledi.

"Bu Grace." "Grace olduğunu biliyorum ve garip davranmıyorum."

Alnı kırıştı ve bir kaşını kaldırdı. "Bunu görebiliyorum. Tıpkı senin onu takip etmediğin gibi."

O tepki vermeden önce bir kolumu boynuna doladım. Onu aşağıya doğru çekip kafa kilidini açmaya çalıştım ama o benim elimden kurtuldu ve kollarını belime doladı. Sırtım duvara çarpana kadar bacaklarıyla itti.

Ayaklarımı altına aldım ve onu tutuş şeklimi değiştirdim. Ağırlık merkezimi alçaltarak döndüm ve onu omzumun üzerinden çevirdim. Yatağa sertçe indi ve ayağıyla komodinin üzerindeki bir şeyi yere düşürdü. Döndüm, kontrolü sağlamak için göğüs göğüse geldim. Lisede ve şimdi şehirdeki bir MMA salonunda jiu-jitsu eğitimi alıyordum, bu yüzden boğuşma becerilerim hâlâ keskindi.

Bu ailede öyle olmak zorundaydılar.

Onu ağırlığının altında tutarken homurdandı. "Eşyalarımı kırmasan olmaz mı?"

Logan'ın yüzünün ayna görüntüsü kapı aralığından bize bakıyordu. İkizi Levi kollarını kavuşturmuş duruyordu. Bana çok benziyorlardı ama yüz hatları benimkinden daha köşeli, elmacık kemikleri daha sivriydi. Aynı DNA'ya sahip olmalarına rağmen onları birbirinden ayırmakta hiç zorlanmamıştım. Levi çok ciddiye, oysa Logan her zaman bir şeylerin peşindeymiş gibi görünürdü.

"Özür dilerim." Ayağa kalktım ve Logan'ın kalkmasına yardım ettim. Burası paylaştıkları yatak odasıydı ve az önce Logan'ı Levi'nin yatağına yatırmıştım.

Levi homurdandı ve devirdiğimiz lambayı almak için yanımdan geçti. En azından kırılmış gibi görünmüyordu.

"Grace evde," dedi Logan.

"Evet." Levi kardeşine bakmadan cevap verdi.

"Düzgün bir karşılamaya ihtiyacı var. Gidip ona beş ay selamı vermeliyiz." Logan sırtı ve kıcını göstermek için pantolonunu indirir gibi yaptı.

"Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü komik olurdu."

Logan'ı ittim. "Onu rahat bırak."

"Siz ikiniz çok sıkıcısınız," dedi içinden, sonra durdu, sanki Gram'ın onu duyup duymadığını görmek ister gibiydi. Azarlama gelmedi ve sırtı. "Gavin benimle yapacak."

Logan'la -ya da belki Levi'yle, sırf bu yüzden- tekrar uğraşmak üzereydim ki mutfaktan çilek kokusu yukarıya yayıldı.

Hepimiz donup kaldık, havayı kokladık, gözlerimiz büyüdü. "Büyükannem pişiriyor mu?"

Ben sordum.

Logan başıyla onayladı. "Sanki-"

"Çilekli ravent gibi kokuyor," diye bitirdi Levi.

Kapıya doğru ilerledim ama Logan omzuyla bana çarptı. Levi ikimizi de iterek geçti ve hepimiz önce mutfığa gitmek için çabaladık.

Ayaklarımız eski ahşap merdivenlerde gümürdüyordu. Sanki teknik olarak yetişkin olan üç adam değil de bir avuç haylaz çocukmuşuz gibi birbirimizi ite kaka aşağı indik. Baştan çıkarıcı koku büyüdü. Tam Gram fırından bir turta çıkarıp diğerinin yanındaki tel ızgaraya koyarken mutfığa daldık. Buraya koşuştururken çıkardığımız gürültüye rağmen, bize omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atmakla yetindi.

Büyükannemin uzun saçlarındaki siyahın yerini gümüş alıyordu. Kendimi bildim bileli saçlarını sırtından aşağıya kalın bir örgü halinde örerd. Yakın zamanda yetmiş yaşına basmış olmasına rağmen, koyu teni yaşını yeni göstermeye başlamıştı ve duruşu hala düzgündü. Kendi çocuklarını büyüttükten yıllar sonra beklenmedik bir şekilde beş asi erkek çocuğu yetiştirmek zorunda kaldığı düşünüldüğünde bu biraz şaşırtıcıydı.

Onu genç tutan şeyin dağ havası, bol miktarda domuz pastırması ve Kızılderili ataları olduğunu iddia ediyordu. Ben onun yaşlanmaya izin vermeyecek kadar inatçı olduğunu düşünmeye meyilliydim.

Yirmi yılı aşkın bir süredir büyükannem, onu tanıyan ya da tanımayan herkes tarafından Gram olarak biliniyordu. Ama büyükbabam Frank Bailey ile evlenmeden önce, hem Chelan hem de Wenatchi kabilelerinin soyundan gelen Emma Luscier'di. Ataları sayısız nesiller boyunca Cascade sıradağlarında yaşamışlardı.

Gavin mutfak masasına oturmuştu bile, büyükbabamızın kalın kalaslardan geniş dikdörtgen bir masaydı bu. Etrafındaki sandalyeler sağlamdı ama yıllarca kullanılmaktan yıpranmıştı. Ahşap zemindeki oluklar, bu evde büyümüş iki kuşak çocuğun geçişini işaret ediyordu.

En küçük kardeşimiz hepimizin bir klonuna benziyordu. Koyu renk saçları, kahverengi gözleri, zeytin rengi teni ve yarı kalıcı bok yiyici bir sırtışı vardı. Saçlarını gözlerinin içine sarkacak kadar uzun tuttuğu bir dönemden geçiyordu ve yuvarlak yanaklarını henüz tam olarak kaybetmemişti. Onu gerçekten kızdırmak istediğimde ona bebek yüzlü derdim.

"Turtanın soğuması gerekiyor," dedi Gram. "Ve bunun için kavga etmeye gerek yok. Bolca yaptım. Hâlâ pişirmem gereken iki tane daha var."

Üçümüz aşıya inmek için birbirimizin üzerine tırmanmaya çalışmamıştık çünkü turtamızın biteceğini düşünmüştük. Evde beş çocuk olduğu için büyükannem her zaman bir orduyu doyuracak kadar yemek yapardı. Bizim için bu sadece alışkanlıktı. Biz kardeşтик; güreş bizim sevgi dilimizdi.

Logan onun arkasından yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu ve yanağından öptü. "O kadar güzel kokuyor ki elimizde değil. Ayrıca açlıktan ölüyorum."

"Daha yeni yedin."

"Bu sabah beş mil koştum." Tezgâha yaslandı ve kâsedden bir elma aldı.

"Madalya ister misin?" Levi sordu.

Logan sırtarak elmayı ona doğru fırlattı. Levi onu yakaladı ve geri fırlattı.

"Git Evan'ı bul," dedi Gram.

Logan elmadan bir ısırık aldı. "Hangimiz?"

"Hepiniz."

"Nerede o?" Levi sordu.

Gavin başparmağını arka kapıya doğru salladı. "Woods. Onu daha önce çıkarken gördüm."

Evan çok fazla içine kapanıktı, sık sık evimizin arkasındaki ormanda dolaşırdı. Birkaç gün önce üniversitedeki ikinci yılından eve dönmüştü ama buradayken aynı odayı paylaşmamıza rağmen onu pek görmemiştim.

"Hadi o zaman," dedi büyükannem, fırın eldiveniyle bizi kışkırtarak. "Kardeşinizi geri getirene kadar turta yok, yoksa siz hayvanlar o daha bir şey yiyemeden hepsini yersiniz."

Gavin'in sandalyesinin yere sürtünmesiyle birlikte mutfakta bir inilti korusu .

Kardeşlerim kapıya yönelirken ben geride kaldım. Büyükannem gerçekten dördümüzden de kurtulmak isteseydi beni de kovardı. Ama Evan'ı aramak için ormanda dolaşmak istemiyordum, bu yüzden masanın yanında tereddüt ettim, gitmem için ısrar edip etmeyeceğini görmek için bekledim.

O yapmadı.

Arka kapı çarparak kapandı. Bir sandalye çektim ve o fırına iki turta daha koyarken oturdum.

"Finallerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Eylül'e kadar hepsi bitti." "Nasıl geçti?"

"Her şeyi başardığıma eminim."

Fırını kapattı ve fırın eldivenlerini tezgâhın üzerine koydu. "Tabii ki yaptın."

Grace ve kardeşim Evan'ın aksine ben liseden sonra şehirde kalmış ve Tilikum Koleji'ne kaydolmuştum. İyi bir okuldu ve eyaletteki en iyi yangın bilimleri programlarından birine sahipti. Logan ve Levi sonbaharda oraya başlayacaklardı. Üçümüz de yangın güvenliği bölümüne girmeyi planlıyorduk. Ben liseden mezun olduğumdan beri gönüllü itfaiyeciydim ve planım bu işte kariyer yapmaktı. Sonunda bir yangın müfettişi olmak. Hatta belki bir gün itfaiye şefi.

Ama buradaki üniversite iyi bir okul olmasaydı bile yine de kalırdım. Büyükannemi ya da kardeşlerimi bırakamazdım. Anne ve babamız biz küçükken bir elektrik yangınında ölmüştü - şansımıza biz çocuklar evde değildik - ve büyükannemle büyükbabam bizi yanlarına almıştı.

İşleri onlar için pek de kolaylaştırmamıştık. İster beş çocuklu bir ailenin doğası gereği olsun, ister hepimiz biraz dağınık olduğumuz için

Ebeveynlerimizi kaybettiğimizden beri -muhtemelen ikimiz de- kabadayıydık. Hatta baş belası.

Olgunluk bizi sakinleştiriyordu, en azından biraz. Ben de kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum. En büyükleri olarak ailenin erkeği olmak benim sorumluluğumdu, özellikle de büyükbabam birkaç yıl önce vefat ettiğinden beri. Bu konuda her zaman iyi bir iş çıkaramamıştım ama deniyordum.

Ancak, taşınmayı -şehirde bir daire tutmayı- ciddi ciddi düşünüyordum. Yirmi bir yaşındaydım, liseyi bitireli üç yıl olmuştu ve kendi evime çıkmak için can atıyordum.

Yine de, sadece bir ya da iki mil uzakta olsam bile, ayrılmak konusunda endişeliydim.

Büyükannem sıcak bir parça turta kesti ve masaya getirdi. Önüme koydu ve göz kırparak bana bir çatal uzattı.

"Seni rahatsız eden ne,

Ayı?" "Hiçbir şey."

"Hmm." Tezgâhtan çayını aldı ve oturdu. "Grace yaz için eve döndü."

"Evet, biliyorum."

"Yan odaya gidip onu görebilirsin."

Onunla göz göze gelmeden pastamdan bir ısırık aldım. "Eminim meşguldür. Onu bir ara göreceğim."

Büyükannem cevap vermedi, sadece yemeğimi

izlemeye devam etti. "Ne?"

"Hiçbir şey." Çayından bir yudum aldı.

"Büyükanne, dur. Ne zaman mola için eve gelse bunu yapıyorsun.

Biz arkadaşız ama hepsi bu."

"Arkadaşlar zaman sonra birbirlerini gördükleri

heyecanlanabilirler." Omuz silktim.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Onu özlemen sorun değil, Ayı."

Onu özlediğini söylemedi çünkü Noel'den beri onu görmemiştim ve bunu biliyordum. Eskiden nasıl olduğumuzu özlemekten bahsediyordu. Sadece yakın değildik, ayrılmazdık da. Çocukken Grace ve ben en iyi arkadaştık. Birbirimize yapıştık.

Artık değil.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Büyükanmem çayını yudumlarken ben de bir dilim turtayı mideye indirdim. Ekşiyle tatlının mükemmel bir karışımıydı, kabuğu ağzımda eridi.

Son birkaç lokmamı yerken hâlâ Grace'i düşünüyordum. Onu son gördüğümde aramızdaki mesafe bir kanyon gibi gelmişti. Berbattı ama o okula döndükten sonra onu çoğunlukla aklımdan çıkarmıştım. Sürekli meşguldüm, bu da işleri kolaylaştırıyordu. Ama şimdi o evdeydi ve ben bir kez daha gerçekle yüzleşmek zorundaydım.

Grace'e karşı bir şeyler hissediyordum. Uzun vardı. Ve ona hiç söylemedim.

Kimseye söylemedim.

Kendimce sebeplerim vardı ve artık bir önemi yoktu. Başka biriyle çıkıyordu. Birkaç ay içinde okula geri dönecekti. Ve belki de gelecek yaz eve dönmeyeceği yıl olacaktı.

Grace'in olmadığı bir dünyayı düşünmek -onun olmadığı benim dünyamı- beni boktan bir ruh haline sokuyordu. Belki biraz daha turtaya ihtiyacım vardı.

"Bu harikaydı." Boş tabağımı işaret ettim, sonra ayağa kalktım ve turtaların soğumakta olduğu tezgâha götürdüm.

"Bunu aklından bile geçirme, Ayı." Büyükanmem parmağını bana doğru salladı. "Daha fazla istiyorsan, git bana daha fazla çilek topla."

"Fırında iki tane daha var."

"Sanırım yakında bir misafirimiz olacak." Çayını yudumlamak için durakladı. "Aslında, yan kapıya git ve Naomi ile çocuklara kardeş dediğin o vahşi kurt sürüsü geri dönmeden önce gelmelerini söyle."

Gram'a bir bakış attım. Turtanın ilk dilimini bana vermek için gizli bir nedeni olduğunu bilmeliydim.

"Hadi git artık," dedi eliyle beni kışkırtarak. "İkinci kez söyletme bana."

Yumuşak bir kıkırdamayla tabağımı lavaboya bıraktım ve ellerimi teslimiyet jestiyle kaldırdım. "Tamam, tamam, ben gidiyorum."

Büyükanmemin başına bir öpücük kondurduktan sonra Naomi ve Elijah'a -ve Grace'e- pasta yediğimizi söylemek için oradan ayrıldım.

[Continue reading Sizi Korumak](#)

Sevgili okuyucu

Sevgili okuyucu,

Bir zamanlar, yepyeni bir yazar adayırken, yazmanın bir gün kolaylaşacağını düşünürdüm. Neredeyse kırk kitap yazdığımda, bir sonrakini yazmak o kadar da zor olmayacaktı. Öyle bir an gelecekti ki, tüm bu yazma işini çözmüş olacaktım ve parmaklarım klavyenin üzerinde zahmetsizce hareket edip kelime sihri üretirken her yeni kitapta yelken açabilecektim.

böyle yürümüyor. Hem de hiç.

Aslında, yazar arkadaşlarımdan çoğunun da aynı fikirde olduğunu gördüm, daha da zorlaşıyor.

Bence bunun büyük bir kısmı beklentilerle ilgili - sadece okuyuculardan değil, kendimizden de. Neler yapabileceğimizi biliyoruz ve her zaman daha iyi olmak için çabalıyoruz.

Her halükarda, bu kitap zordu.

Her kitabı zorlu kılan şey genellikle değişir ve bu durumda da bu, şerif yardımcısı Garrett Haven'ın ta kendisiydi. Kolluk kuvvetlerinde çalışan bir kardeş yazmayı düşündüm. Eğlenceli olur diye düşündüm.

Kendinizi bir meslek hakkında ikna edici bir şekilde yazmak zorunda bulana kadar o meslek hakkında ne kadar çok şey bilmediğinizi fark etmiyorsunuz. Ve bu kitaba başladığımda, kolluk kuvvetleri hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Polisiye dizilere ya da filmlere bel bağlamak istemedim. Bunlar her zaman hayata uygun olmayabilir ve neyin gerçekçi olup neyin olmadığını bilemem. Elbette hepsi kurgu, ama kurguda bile gerçek hayatta var olan şeyleri olabildiğince doğru bir şekilde tasvir etmek için elimden yapmak istiyorum.

Peki bir kız ne yapmalı? Gerçek suç podcast'leri dinlemeli, tabii ki.

Birisi beni emekli dedektifler tarafından sunulan gerçek suç podcast'i Small Town Dicks'e yönlendirdi. Bu bölümleri dinlemek mesleğin içine biraz girmeme ve onların diline kendimi kaptırmama yardımcı oldu. Ayrıca yazarların kolluk kuvvetleri hakkında soru sorabilecekleri bir yer sağlamaya adanmış bir Facebook grubu buldum. Bu beni *Polisler ve*

Yazarlar, yazarların kolluk kuvvetlerini doğru bir şekilde tasvir etmelerine yardımcı olmayı amaçlayan bir ton bilgi içeriyordu.

Bu bilgilerle ve çok daha fazla araştırmayla donanmış olarak bu kitaba daldım. Yine de kolay olmadı, ancak mevcut yardım için minnettarım.

Polis dilini, protokolü ve faili meçhul bilgileri bir kenara bırakırsak, yazmam gereken bir romantizm vardı! Söylemeliyim ki, bu anlık aşk hikâyesine bayıldım. Belki tam olarak anlık değildi ama Garrett ve Harper birbirlerine çok çabuk aşık oldular.

Garrett'ı konfor alanının dışına itmek ve Harperı çok özlediği ailesine çekmek eğlenceliydi. Ve Owen. Oh, tatlı Owen Haven. Yazarken benim için hikâyenin sürpriziydi. Beklediğimden daha fazla ilgi odağı oldu ve her saniyesini çok sevdim.

Umarım siz de öyle
yapmışsınızdır.
Sevgiler,
Claire

Teşekkür

Yazabilmem için perde arkasında canla başla çalışan ekibime teşekkür ederim. Nikki, Alex ve Stacey, siz bir rüya takımsınız!

Kapak tasarımındaki yaratıcılığın ve parlaklığın için Lori'ye. Ve biraz daha yeşil, ama aynı zamanda daha az yeşil ve belki mavi, ama daha az mavi istediğimiz tüm zamanlara katlandığın için.

Michelle'e birlikte çalışmak için harika olduğu ve hikayeyi temizlediği için teşekkür ederim, böylece benim hatalı virgüllerim kimseye çelme takmaz.

Erma'ya, sinir bozucu yazım hatalarını avlamak için zamanını ve keskin gözünü ödünç verdiği için.

Facebook'taki Polisler ve Yazarlar'ın güzel dostlarına ve *Polisler ve Yazarlar* kitabının yazarı Patrick J. O'Donnell'a: *Akademiden Sokağa* kitabının yazarı *Patrick J. O.ell'e*, profesyonel uzmanlığınızı paylaştığınız ve soruları yanıtladığınız için *teşekkür* ederim.

Sevginiz, desteğiniz ve (bazen karanlık ve hafif uygunsuz) mizahınız için aileme. Yaptığım şeyi yapmamın sebebi sizsiniz.

Ve okuyucularıma. Benimle birlikte bu yolculuğa devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Umarım siz de bu aileyi benim kadar seviyorsunuzdur!

Ayrıca Claire Kingsley

Claire Kingsley kitaplarının tam ve güncel listesi için www.clairekingsleybooks.com/books/ adresini

ziyaret edin Kapsamlı okuma sırası için

www.clairekingsleybooks.com/reading-order/

Haven Kardeşler

CK'nın kendine özgü sevimli karakterleri ve yürek ısıtan sonsuza dek mutlu sonlarıyla küçük kasaba romantik gerilimi. Tek başına da okunabilir.

[Saplantı Düşüyor](#) (Josiah ve Audrey)

[Fırtınalar ve Sırlar](#) (Zachary ve Marigold)

Günaha Giden Yollar (Garrett ve Harper)

Haven kardeşlerin geri kalanı da kendi sonsuza dek mutlu sonlarına kavuşacak!

[Huysuz Noel'i Nasıl Kurtardı](#) (Elias ve Isabelle) Tek

başına, küçük bir kasabada geçen bir Noel

romantizmi.

Bailey Kardeşler

Bir tutam gerilim içeren, ateşli, küçük kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. Büyük HEA'lar. En iyi sırayla okunur.

[Seni Korumak](#) (Asher ve Grace Bölüm 1)

[Bizim İçin Savaşmak](#) (Asher ve Grace

Bölüm 2)

Çeviri Kitaplar: <https://t.me/cevirigiller>

[Unraveling Him](#) (Evan ve Fiona)
[Rushing In](#) Gavin ve Skylar) [Chasing](#)
[Her Fire](#) (Logan ve Cara) [Rewriting the](#)
[Stars](#) (Levi ve Annika)

Miles Ailesi

Bir tutam gerilim içeren seksi, tatlı, komik ve samimi bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. Süper romantik. En iyi sırayla okunur.

[Broken Miles Miles](#) (Roland ve Zoe)
[Forbidden](#) (Brynn ve Chase) [Reckless](#)
[Miles Hidden Miles](#) (Cooper ve
Amelia) Leo ve Hannah)
[Gaining Miles: Bir Miles Ailesi Romanı](#) (Ben ve Shannon)

Dirty Martini Koşu Kulübü

Kocaman kalpleri olan seksi, eğlenceli, iyi hissettiren romantik komediler. Tek başına da okunabilir.

[Everly Dalton'ın Flört Felaketleri Etmek](#) (Everly, Hazel ve Nora ile ön bölüm)
[Bayan Doğru'yu Taklit](#) (Everly ve Shepherd)
[Düşmanıma Aşık Olmak](#) (Hazel ve Corban)
[Bay Yanlışla Evlenmek](#) (Sophie ve Cox)
[Sonsuza Kadar Flört Etmek](#) (Nora ve Dex)

Bluewater Milyarderleri

Ateşli romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar. Tek başına da okunabilir.

[Mogul ve Kaslı](#) (Cameron ve Jude)

[Skandalın Bedeli](#), [Vahşi Açık Kalpler](#) ve [Seni Sevdığım İçin Çıldırıyorum](#)

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak dünya romantik komedisi

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi serisi. En iyi sırayla okunur.

[Whiskey Chaser](#) (Scarlett ve Devlin)

[Sidecar Crush](#) (Jameson ve Leah Mae)

[Moonshine Kiss](#) (Bowie ve Cassidy)

[Bourbon Bliss](#) (June ve George)

[Gin Fling](#) (Jonah ve Shelby) [Highball](#)

[Rush](#) (Gibson ve I can't tell you)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak romantik romanlar. Tek başına da okunabilir.

[Kitap Erkek Arkadaşı](#) (Alex ve Mia)

[Ukala Oda Arkadaşı](#) (Weston ve Kendra)

[Ateşli Bekar Baba](#) (Caleb ve Linnea)

[IvyBulmak](#) 'yi (William ve Ivy)

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm. Tek başına.

[Onun Kalbi](#) (Sebastian ve Brooke)

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.
Tek başına.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kırgınlık yoğunluğu. Tek başına da okunabilir.

[Always Have](#) (Braxton ve Kylie) [Always](#)

[Will](#) (Selene ve Ronan)

[Her Zaman Sonsuza Kadar](#) (Braxton ve Kylie)

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi. Tek başına da okunabilir.

[Gözlerinin Ardında](#) (Ryan ve Nicole)

[Çılgın Bir Hafta](#) (Melissa ve Jackson)

[Dağınık Mükemmel Aşk](#) (Cody ve Clover)

[Operation Get Her Back](#) (Hunter ve Emma)

[Weekend Fling](#) (Finn ve Juliet)

[Komşunun İyi Kızı](#) (Lucas ve Becca) [Sana](#)

[Giden Yol](#) (Gabriel ve Sadie)

Yazar Hakkında

Claire Kingsley, seksi, iç açıcı çağdaş romantizm, romantik komediler ve küçük kasaba romantik geriliminin Amazon'da en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Şımarık, ilginç kahramanlar, büyük, romantik sonsuza dek mutlu sonları ve tüm büyük hisleri seven baygın kahramanlar yazıyor.

Kahve, harika kitaplar ve hayal gücünde yaşayan karakterler olmadan bir hayat düşünemiyor. Üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'in iç kesimlerinde yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

